KENDRA ELLIOT

A MERCIFUL TRUTH

Kendra Elliot

Seria: Mercy Kilpatrick # 2

Un adevăr crud

Titlul original: A Merciful Truth

Traducere de
Julliet Attoh

Capitolul 1

Şeful poliţiei Truman Daly a trântit portiera Tahoe-ului său şi a ridicat o mână pentru a-şi proteja faţa de căldura focului. A făcut o jumătate de pas înapoi, izbindu-se de vehiculul său. Flăcările cuprinseseră vechiul hambar şi se întindeau înalte pe cerul negru al nopţii.

O pierdere totală.

Crezuse că a parcat la o distanţă sigură de incendiu, dar prăjirea obrajilor l-a făcut să se răzgândească.

A tras de marginea pălăriei de cowboy pentru a-şi acoperi faţa, a ignorat amintirile inundante ale unui incendiu mortal din trecut şi a alergat spre cele două maşini de patrulare ale şerifului din Deschutes County care sosiseră înaintea lui. Cei doi agenţi stăteau în spatele maşinilor lor, vorbind la radio, privind flăcările uriaşe.

Nu puteau face nimic. O sirenă slabă a răsunat în depărtare, dar Truman ştia că departamentul de pompieri venea prea târziu. Scopul său ar fi fost să împiedice focul să se extindă la pădure şi la fermele învecinate.

„Hei, şefule”, a strigat unul dintre agenţi peste vuietul focului când s-a apropiat.

Truman l-a recunoscut pe agentul mai în vârstă. *Ralph ceva.* Pe celălalt nu-l cunoştea.

„Aţi văzut pe cineva aici?” a întrebat Truman, ştiind că nu avea cum să verifice în interiorul hambarului.

„Nimeni”, a spus Ralph. „Suntem aici de cincisprezece secunde şi nu era nicio şansă să încercăm să ne uităm

înăuntru. Tânărul agent de lângă el a dat categoric din cap.

„Hai să parcurgem perimetrul”, a spus Truman.

„Tu ocoleşti prin dreapta, iar noi o luăm spre stânga”, a sugerat Ralph.

Truman a dat din cap şi s-a îndreptat spre partea din spate a hambarului în flăcări, lăsând suficient spaţiu între el şi infernul fierbinte şi bucurându-se de aerul proaspăt de noiembrie. *Focul a luat amploare în cele câteva secunde cât am fost aici.* În ultimele două săptămâni, alte trei incendii izbucniseră în jurul orăşelului său Eagle's Nest din Oregonul central. El şi departamentul de pompieri nu îl prinseseră pe piromanul în serie şi niciunul dintre incendiile anterioare nu fusese de amploarea acestuia. Primul a fost o maşină abandonată. Apoi gunoiul cuiva. Ultimul a fost o magazie mică.

Se intensifică.

Transpiraţia îi curgea pe spate, şi nu era numai de la foc. *Urăsc incendiile.* Alerga printre arbuşti şi stânci, terenul fiind bine luminat, în timp ce căuta orice semn de victimă sau un posibil declanşator al incendiului. Pinii Ponderosa se înălţau la aproximativ cincizeci de metri distanţă, iar Truman era recunoscător să vadă că zona imediată din jurul hambarului era liberă de combustibil pentru foc. La un moment dat, acolo fuseseră câteva mici ţarcuri, dar aproape toate şinele gardului se prăbuşiseră şi putreziseră. Se îndoia că vechiul hambar mai fusese folosit în ultimul deceniu.

Acest al patrulea incendiu se afla la câţiva kilometri în afara limitelor oraşului său, dar imediat ce primise vestea despre el, se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase. Piromanul îl enervase, iar acum Truman lua fiecare incendiu personal. Truman îşi putea imagina bucuria nemernicului în timp ce trimitea echipajele de poliţie şi de pompieri să se grăbească

să-i stingă lucrarea.

Într-una din zilele astea, va răni pe cineva.

Sirenele maşinilor de pompieri au devenit din ce în ce mai puternice, iar două focuri de armă s-au auzit peste sunetul flăcărilor.

Truman a căzut pe burtă şi s-a rostogolit în spatele unei stânci, cu arma în mână. *Cine trage?* A îngheţat şi a ascultat, încercând să audă dincolo de vuietul din urechi.

Încă două împuşcături.

A fost un ţipăt?

Inima îi bătea cu putere, a sunat la 911, a raportat focuri de armă şi l-a sfătuit pe dispecer să anunţe imediat maşinile de pompieri care se apropiau. A încheiat apelul şi a ieşit încet din ascunzătoarea sa din spatele stâncii, cu ochii aţintiţi după trăgător. *Cine a tras?*

Poliţiştii de la Eagle's Nest nu găsiseră niciodată pe nimeni la locul incendiilor anterioare. *De ce este diferit de data aceasta?*

Truman şi-a reluat traseul circular în jurul hambarului, cu arma pregătită, concentrat pe umbrele terenului de dincolo de hambar. Lumina proiectată de flăcări se întindea câţiva metri în întuneric, dar dincolo de aceasta peisajul era negru ca smoala. Oricine putea fi la pândă chiar în afara vederii. Şi-a lărgit cercul pentru a folosi umbrele drept acoperire.

Cu cămaşa îmbibată de sudoare şi simţurile în alertă, a ocolit partea din spate a hambarului şi a zărit două siluete la pământ. Nemişcate.

În lumina pâlpâitoare, a recunoscut uniformele din Deschutes County.

Te rog, Doamne, nu.

S-a cufundat mai adânc în întuneric şi şi-a încordat

vederea, căutând peste tot trăgătorul. Flăcările creau umbre mişcătoare în toate direcţiile, iar privirea lui trecea de la o mişcare falsă la o umbră falsă. Şi-a îndepărtat anxietatea, ştiind că trebuie să-i verifice pe ofiţeri, chiar dacă asta l-ar expune.

„La naiba.” A traversat în fugă zona curăţată, simţind cum căldura îi pârjoleşte cămaşa, şi a aterizat în genunchi lângă cel mai apropiat corp. L -a scuturat de umăr pe Ralph, a strigat, apoi i-a căutat pulsul în gât. Ofiţerul fusese împuşcat în cap, iar Truman îşi feri ochii după o privire îngrozită la rana de ieşire deschisă din obrazul lui.

Nu trebuia să văd dinţi.

Nu găsise pulsul.

Rămânând jos, el s-a repezit la următorul ofiţer. Sângele curgea liber din gâtul tânărului agent, iar privirea sa frenetică a întâlnit-o pe cea a lui Truman. Ochii lui erau mari, gura i se deschidea şi i se închidea în tăcere, în mişcări frenetice, dar braţele şi picioarele îi stăteau nemişcate. Doar ochii agentului puteau comunica, iar el era clar îngrozit.

Leziune a coloanei vertebrale?

Ştie că e grav.

Truman şi-a smuls haina şi a apăsat-o pe rana din gâtul agentului.

Camioanele de pompieri cu cisternele lor mari se îndreptau pe drumul lung şi plin de gropi spre hambar, iar Truman verifica din nou împrejurimile în căutarea trăgătorului.

Sunt o ţintă uşoară.

Nu voia să-l lase pe agent singur. L-a privit pe bărbat direct în ochi. „O să fii bine. Tocmai au sosit ajutoarele.”

Bărbatul a clipit la el, ţinându-i privirea şi gâfâind. Truman i-a zărit ecusonul pe haină. „Rezistă, agent

Sanderson. Te descurci.”

Buzele bărbatului s-au mişcat, iar Truman s-a aplecat mai aproape, dar niciun sunet nu a ieşit din gura lui Sanderson. Truman a forţat un zâmbet liniştitor, ignorând căldura crescândă de pe spatele său. „Vei fi bine.” A ridicat privirea, recunoscător să vadă doi pompieri apropiindu-se cu precauţie, lăsând focul la o parte şi scanând cu atenţie zona.

Au primit veşti despre trăgător.

O rafală uriaşă de aer l-a lovit în spate, ridicându-l şi aruncându-l pe lângă agentul Sanderson. A căzut cu faţa la pământ, forţa tăindu-i respiraţia şi aruncându-i pietrişul în obraz şi buze. Sunetul exploziei l-a atins şi i-a distrus auzul timp de cinci secunde. A zăcut în pământ, cu urechile ţiuind în timp ce se străduia să se orienteze, iar o teroare veche a răsărit din adâncurile subconştientului său. A înfruntat-o şi şi-a făcut un inventar mental al corpului, scuipând nisipul din gură.

Sunt viu.

Sanderson.

S-a ridicat în genunchi şi s-a întors să se uite la bărbatul rănit peste care zburase.

Ochii goi îl priveau. Gura se liniştise.

„Nuuu!” Truman s-a năpustit şi l-a scuturat pe agent, dar viaţa pe care o văzuse cu câteva clipe înainte dispăruse.

Focul a continuat să vuiască.

$$$

În dimineaţa de după incendiu, agentul special Mercy Kilpatrick se uita la grămada fumegândă de scânduri arse. Vechiul hambar nu avusese nicio şansă. Fusese vechi, fragil şi uscat când ea era copil, aşa că, fără îndoială, acum, două decenii mai târziu, ar fi luat foc ca şi cum ar fi fost îmbibat în

benzină.

O prietenă din copilărie locuise cândva la fermă, iar Mercy petrecuse câteva ore scormonind prin hambar şi prin terenurile din jur, căutând animale mici şi pretinzând că hambarul era castelul lor. După ce prietena ei s-a mutat, Mercy nu l-a mai văzut până astăzi.

Acum era un agent FBI desemnat să investigheze uciderea unor ofiţeri de poliţie. Un agent FBI foarte furios. Uciderea cu sânge rece a colegilor ei ofiţeri în albastru a făcut asta pentru ea. Şi fiecărei alte persoane din forţele de ordine.

Îşi dorea să se poată întoarce la jocul de-a prinţesa.

A fost focul pus intenţionat pentru a-i atrage pe agenţi aici?

Nu-i plăcea să creadă că aşa ceva se putea întâmpla în comunitatea ei.

Truman aproape a fost ucis.

Se cutremură şi îşi scoase imaginea din gânduri.

Relaţia noastră s-ar fi putut încheia brusc după doar două luni.

Încă nu-l văzuse pe Truman. Vorbise puţin cu el la telefon, fiind uşurată să-i audă vocea, dar el fusese tras într-o duzină de direcţii de când ajunsese la incendiu, la miezul nopţii. Din fericire, suferise doar câteva arsuri minore. Noaptea trecută ajunsese pe aeroportul din Portland la ora zece, după două săptămâni de pregătire specială la Quantico. Pentru că nu voia să se întoarcă acasă la Bend în toiul nopţii, după ce zburase toată ziua, dormise în apartamentul ei din Portland, care era pe piaţă de aproape o lună, fără nici o ofertă.

Piaţa vânzătorilor, pe naiba.

Telefonul de la ora 3:00 de la Truman o făcuse să se

trezească imediat şi să pornească la drum pentru călătoria de trei ore spre Oregon, ştirile despre incendiu, împuşcături şi explozii alungându-i tot somnul din creier. Până să ajungă la apartamentul ei, o sunase şeful ei de la micul birou FBI din Bend.

Cei doi agenţi ucişi erau acum prioritatea ei.

În timp ce privea dezastrul pârjolit, o briză îngheţată îi străbătea gulerul hainei groase. Ziua Recunoştinţei se apropia cu paşi repezi, iar în aerul din Oregon Central se simţeau deja de câteva săptămâni semnele iernii. Îşi petrecuse primii optsprezece ani din viaţă în micuţa comunitate Eagle's Nest, dar nu se mai întorsese până când nu fusese repartizată temporar la biroul din Bend pentru un caz de terorism intern şi descoperise că îi era dor să locuiască pe partea de est a lanţului muntos Cascade. Cu mai puţin de două luni în urmă, a decis să se mute din Portlandul umed în deşertul înalt din Bend.

Viaţa în Oregon Central era diferită de viaţa din Portland. Aerul mirosea mai curat, vârfurile înzăpezite ale munţilor erau mai abundente, iar traficul era de o sută de ori mai uşor, deşi localnicii nu erau de acord. Totul se mişca mai încet aici. Oamenii erau un amestec eclectic de familii, pensionari, crescători de animale, fermieri, cowboy, milenialii şi profesionişti din domeniul afacerilor. Mai departe de oraşul Bend, populaţia scădea drastic şi se îndrepta către crescători de animale şi fermieri.

Unii oameni s-au mutat în Oregon Central pentru a lăsa în urmă toată societatea. Dacă nu erai pretenţios în ceea ce priveşte locaţia, o parcelă de pământ îndepărtată putea fi achiziţionată la un preţ foarte rezonabil. Unii doreau să trăiască în propriile condiţii, fără să depindă de guvern pentru siguranţa lor sau pentru aprovizionarea cu alimente.

Uneori li se spunea pregătitori; alteori li se spuneau nume neplăcute. Mercy crescuse într-o astfel de familie. Părinţii ei construiseră o casă şi un stil de viaţă autosuficient şi îmbrăţişaseră eticheta de prepper. A fost o viaţă bună, cu picioarele pe pământ, până când a împlinit optsprezece ani.

După ce Mercy a plecat din Eagle's Nest, a descoperit că nu se putea despărţi complet de stilul de viaţă al prepperilor, aşa că a creat un echilibru pentru a-şi linişti mintea. În timp ce locuia şi lucra în Portland, îşi păstrase o escapadă secretă la distanţă, petrecându-şi weekendurile aprovizionând şi pregătindu-şi cabana din Oregonul Central. Dacă se întâmpla un dezastru, era pregătită.

Întotdeauna era pregătită.

Dar nimeni nu trebuia să ştie asta. Doar Truman şi o parte din familia ei ştiau că muncea ca o nebună în timpul liber pentru a-şi diminua îngrijorarea cu privire la un posibil dezastru viitor. Noii ei colegi de muncă şi chiar şi cel mai apropiat coleg, Eddie, habar nu aveau că ea ascundea ceea ce ea considera a fi „obsesia ei secretă”.

Era treaba ei. Oamenii judecau. Ea văzuse asta toată viaţa şi nu voia ca judecata să fie îndreptată împotriva ei.

În plus, nu putea să-şi ajute întregul birou în caz de dezastru, iar aceştia să apeleze la ea pentru că ştiau de resursele ei. Ea credea că trebuie să-şi ţină „bogăţia” ascunsă de privitori. Munca ei grea era pentru ea şi familia ei.

Şi-a înfipt vârful cizmei în pământul umed, îmbibat de miile de galoane de apă aduse cu camionul de pompieri. Această zonă rurală nu avea hidranţi la fiecare sută de metri şi, din fericire, focul nu se extinsese dincolo de hambar. Pinii încă stăteau mândri dincolo de grămada de moloz fumegând. Pământul, de obicei maro, era negru şi gri, de la arderea tufişurilor joase şi a unui strat gros de funingine şi cenuşă.

A văzut cum echipa de recuperare a probelor a comitatului se târa printre rămăşiţele hambarului şi cerceta cu atenţie un perimetru larg, sub ochiul vigilent al şefului pompierilor. Mai devreme, ei recuperaseră patru cartuşe de puşcă pe care supervizorul lui Mercy de la FBI, Jeff Garrison, le trimisese imediat la laboratorul FBI, în locul laboratoarelor locale, care erau în întârziere.

Mercy nu lucrase niciodată la un caz care să implice investigarea unui incendiu şi se simţea în afara elementului ei. Truman lucrase la mai multe incendii în jurul Eagle's Nest, dintre care primul avusese loc chiar înainte ca ea să se întoarcă în est pentru pregătire. Cineva dăduse foc unui Oldsmobile vechi abandonat la capătul străzii Robinson. Înainte de incendiu, locuitorii din apropiere nu sunaseră să o remorcheze pentru că presupuseseră că cineva se va întoarce în cele din urmă după ea.

Truman râsese în timp ce repeta cuvintele unui martor mai în vârstă către Mercy. „Urăsc să mă joc cu maşina cuiva. E mijlocul lor de transport... poate mijlocul lor de trai... nu vreau ca cineva să fie deranjat pentru că am dat un telefon la o firmă de tractări.”

Maşina stătea acolo de şase luni.

Oamenii aveau mai multă răbdare pe partea asta a munţilor.

Truman a atribuit incendiul maşinii unor adolescenţi plictisiţi. Dar apoi se mai întâmplase de două ori în timp ce Mercy se antrena în est. Tensiunea din vocea lui Truman crescuse în timpul convorbirilor lor telefonice nocturne. Al doilea incendiu fusese la un tomberon, iar apoi piromanul arsese o magazie plină cu provizii.

Inima lui Mercy a fost îndurerată când a auzit de provizii. Şopronul aparţinuse unei familii tinere care muncise

din greu pentru a pune deoparte alimente şi provizii pentru viitorul lor. Mercy înţelegea cât de multă muncă şi sacrificiu trebuiau depuse pentru a fi pregătiţi. Gândul că un incendiu îi va distruge anii de muncă de depozitare îi făcuse stomacul să se zvârcolească inconfortabil. Acum, familia se străduia să se simtă în siguranţă în casa lor şi se întreba dacă au fost vizaţi în mod intenţionat.

„Primele două incendii au fost puse pe lucruri pe care oamenii le abandonaseră”, îi spusese Truman. „Dar acest al treilea incendiu a vizat munca grea a unei familii. Sper că acesta nu este începutul unei noi tendinţe.” Tot timpul său liber din ultimele două săptămâni fusese concentrat pe cazurile de incendiere.

Nimeni nu se aştepta ca piromanul să comită brusc o crimă odată cu al patrulea incendiu. Acum totul se schimbase.

Mercy se holba la pământul unde zăceau cadavrele agenţilor, petele întunecate încă îmbibând solul. *Plănuise incendiatorul să împuşte pe oricine ajungea? Sau doar privea flăcările şi se hotărâse să tragă dintr-un capriciu?*

O împuşcătură este un capriciu. Patru focuri concentrate sunt planificate. Fiecare dintre gloanţele sale îşi găsise ţinta.

A înghiţit în sec şi s-a luptat cu un nou val de furie clocotitoare. Ambii agenţi aveau familii. Copilul agentului Sanderson avea trei luni.

Săraca lui soţie. Un copil care nu-şi va cunoaşte niciodată tatăl.

L-a văzut pe şeful pompierilor aplecându-se peste umărul unuia dintre tehnicienii de la probe, arătând spre ceva din grămada de resturi de lemn. Toate lemnele arătau la fel pentru Mercy. Umede şi arse.

„Aş vrea să înţeleg exact ce vede el”, a spus agentul special Eddie
Peterson. Nu observase că acesta se oprise lângă ea, iar prezenţa agentului ei preferat îi ridicase imediat moralul. Eddie aplicase pentru celălalt post liber la biroul FBI din Bend, surprinzând pe toată lumea, cu excepţia analistului de informaţii al biroului, Darby Cowen.

„Ştiam că lui Eddie îi place aici”, îi spusese Darby lui Mercy cu încredere. „I-am văzut ochii luminându-se prima dată când s-a dus să pescuiască cu musca pe râu şi am auzit-o în vocea lui când vorbea despre schiatul la Mount Bachelor. Această zonă îi vrăjeşte pe iubitorii de natură. Chiar şi atunci când nu îşi dau seama că sunt iubitori de natură.”

Eddie era ultima persoană pe care Mercy ar fi identificat-o ca iubitor al naturii. Era un băiat de oraş care acorda un pic prea multă atenţie modului în care se îmbrăca şi îşi aranja părul. Dar de când se mutase în Bend, ea văzuse o latură a lui care aprecia frumuseţea zonei şi era încântată că se mutase. Pentru ea, el era o bucată din Portland în Oregonul Central. O mică legătură cu amintirile frumoase din marele oraş. El îi sugerase în glumă să închirieze un apartament împreună, dar Mercy avea nevoie de propria ei locuinţă. Ea avea o nepoată adolescentă de care să aibă grijă.

Kaylie avea şaptesprezece şi era în ultimul ei an de liceu. Fusese abandonată de mama ei când avea un an, iar tatăl ei murise recent. Ultima lu i dorinţă a fost ca Mercy să aibă grijă de fiica lui. Mercy a acceptat cu reticenţă, simţindu-se ca şi cum ar fi fost aruncată într-o lume străină. Anxietate adolescentină, iubiri dramatice, prădători pe internet, băuturi energizante şi iubiri pentru celebrităţi. Adolescenţa lui Mercy implicase munca la fermă şi împrumuturi.

„Ştim unde stătea trăgătorul când i-a împuşcat pe

ofiţeri?” a întrebat-o Eddie. Ochii lui erau duri, persoana lui veselă obişnuită fiind îngropată sub furia îndreptată către ucigaşul lor.

„Au găsit cartuşele puştii acolo”. Mercy a arătat spre un grup de pini aflaţi mult în stânga hambarului.

„Sfinte Sisoe. Cineva trage bine.” Eddie şi-a trecut o mână prin păr. „Nu-mi place deloc gândul ăsta”, a mormăit el.

„Nimănui nu-i place”, a spus Mercy. „Eu n-aş putea niciodată să fac o
asemenea tragere. Şi sunt destul de bună.”

„Eşti mult mai bună ca mine”, a recunoscut Eddie.

„Am fost crescută în preajma armelor.” Mercy auzise acelaşi compliment de la mai mulţi agenţi cu care lucra. Să tragă cu armele nu era lucrul lor preferat. Majoritatea agenţilor petreceau mult timp stând la un birou.

„Toată lumea de aici a fost crescută în jurul armelor”, a afirmat Eddie cu o privire posomorâtă, iar Mercy s-a întrebat dacă nu cumva îşi regândea decizia de a se transfera în zonă. Agentul era prietenul ei apropiat, dar adesea lua decizii pripite. Morocănoşenia lui o făcea să vrea să-l bată pe cap şi să-i dea un cappuccino cu spumă în plus.

„Dar de ce să împuşti oameni care vin să ajute la stingerea incendiului?” Mercy spuse încet.

„Asta e ceea ce nu înţeleg”, a fost de acord Eddie, întorcându-şi atenţia spre grămada fierbinte de lemne arse. „O parte din lemn arată ca pielea de aligator”, a observat el. „Cred că am citit că dacă aceste urme sunt mari şi strălucitoare, înseamnă că a fost folosit un lichid inflamabil.”

„Neadevărat”, a spus şeful pompierilor în timp ce se alătura celor doi agenţi. „Acest lucru este adesea repetat ca un fapt, dar nu există nicio semnificaţie a aspectului

aligaturilor.” El a dat mâna cu ambii agenţi în timp ce aceştia se prezentau. Bill Trek era un bărbat scund, poate un metru şaizeci şi şapte, dar era lat în piept şi vorbea cu o voce care suna de parcă ar fi fumat o mie de ţigări. Sau de parcă ar fi fost expusă la o mie de incendii. Ochii îi erau de un albastru limpede, iar deasupra urechilor avea păr cărunt. Truman îi spusese lui Mercy că Bill lucra la incendii de peste patruzeci de ani.

Ea îl plăcuse imediat. „Care sunt primele tale impresii?”, l-a întrebat ea.

„A fost unul fierbinte”, a spus el cu un jumătate de zâmbet. „Şi am simţit mirosul de benzină imediat ce am deschis uşa camionului.”

Ea şi Eddie au adulmecat amândoi aerul. Mercy nu o putea mirosi. „Deci cu siguranţă incendiul a fost provocat”, a spus Eddie.

„Categoric. Cineva a folosit o grămadă de benzină. Pot spune că au îmbibat mai multe zone ale hambarului şi abia am început să investighez.”

„Ai găsit ce a provocat explozia?” a întrebat Eddie.

„Văd rămăşiţele unui rezervor de propan. Este îngropat sub resturi, dar asta se potriveşte cu descrierea exploziei.” Anchetatorul s-a uitat cu regret la grămada de lemne. „Mi s-a spus că proprietarul nu are poze anterioare. Cred că nu voi şti niciodată cum arăta hambarul înainte.”

Mercy s-a uitat dincolo de mormanul de fum, concentrându-se pe imaginea din creierul ei. „Avea două etaje. Al doilea nivel era un pod cu tavan jos. Un om nu ar fi putut să stea drept decât în centru, la vârful acoperişului. Avea o deschidere uriaşă la al doilea nivel, direct deasupra uşilor duble din faţă. Şi uşi duble în spate.”

Bill şi-a îngustat ochii la ea. „Ai fost aici, nu-i aşa?”

„M-am jucat în el când eram copil, când era al altcuiva.” A făcut o pauză. „Truman – şeful poliţiei – a spus că întreaga structură era în flăcări când a ajuns.” A ignorat sprânceana ridicată a lui Eddie în timp ce îşi bâlbâia cuvintele. „Ştii cât timp ar dura să ajungi în acel punct de când a izbucnit incendiul?”

Bill şi-a mângâiat bărbia, gândindu-se la întrebarea ei. „O mulţime de factori ar afecta asta. Acum nici măcar nu pot ghici. De ce vrei să ştii?”

„Mă întreb despre apelul telefonic anonim care a raportat incendiul”, a explicat Mercy. „A fost efectuat de la un telefon public de la o benzinărie aflată la opt kilometri distanţă. L-a raportat un trecător sau incendiatorul a pus focul şi a aşteptat să vadă dacă a prins suficient înainte să anunţe? Apoi s-a întors şi a aşteptat sosirea poliţiştilor? Doar gândesc cu voce tare, dar ar fi putut să se uite cum arde, fără să-i pese dacă apare cineva sau nu.”

„Pompierilor le place să urmărească reacţia celor care răspund”, a declarat Bill. „Am întâlnit destui dintre ei de-a lungul anilor. Pot părea oameni obişnuiţi, dar încep să vorbească despre incendii şi au o privire ciudată în ochi... de parcă tocmai au luat o pastilă de fericire.”

„Ai fost la celelalte incendii care au avut loc recent în Eagle's Nest?” a întrebat Mercy.

„Am vizitat pentru scurt timp şopronul incendiat.” Bill a scuturat din cap şi şi-a clănţănit limba în semn de simpatie. „Mi-a părut rău pentru acel cuplu, dar sunt tineri şi vor reconstrui în curând ceea ce au pierdut. Aş fi vrut să aibă o asigurare, totuşi. Am văzut pozele cu Oldsmobile-ul ars şi incendiul de la tomberon. Primul meu gând a fost la copii, dar nu se ştie niciodată.” S-a întors şi s-a uitat înapoi la mormanul de fum. „Asta a fost diferit”, a spus el încet.

„Bănuiesc că vom afla că incendierea a fost doar o parte din intenţia lui.”

Capitolul 2

Truman o găsea fascinantă pe Tilda Brass. El şi agentul special Jeff Garrison stăteau în sufrageria femeii, aşteptând să o întrebe despre incendiu, deoarece acesta avusese loc pe proprietatea ei. Femeia în vârstă de optzeci de ani a răspuns la uşă îmbrăcată în blugi de bărbaţi decoloraţi şi o cămaşă din denim prinsă cu o jumătate de duzină de ace de siguranţă. Cizmele ei de cauciuc păreau mult prea mari pentru a fi mărimea unei femei, dar ea le purta cu graţie. Avea părul lung şi cărunt, iar felul ei de a fi era cel al unei frumoase de societate – în contradicţie cu hainele şi cizmele ei.

După două ore de somn, Truman simţise cum adrenalina de dimineaţă îi dispăruse cu câteva ore în urmă. Paramedicii îi aplicaseră ceva care amorţise arsurile de pe ceafă şi apoi i le bandajaseră, avertizându-l de infecţie şi ordonându-i să meargă la doctor cât mai curând posibil. Truman nu avea timp. A luat nişte Advil şi a mers mai departe. Vizita la medic mai putea aştepta.

Acum nu făcea decât să pună un picior în faţa celuilalt, alergând pur şi simplu hotărât să ajungă la capătul misterului incendierii sale.

Crima.

Ceea ce începuse ca nişte incendii neplăcute se transformase brusc în uciderea a doi ofiţeri de poliţie.

Agentul Damon Sanderson din Deschutes County avea 26 de ani şi era căsătorit de doi ani. Soţia lui se prăbuşise la vestea morţii sale. Fiica sa în vârstă de trei luni îşi va cunoaşte tatăl doar prin fotografii.

Agentul Ralph Long din comitatul Deschutes avea cincizeci şi unu de ani şi era divorţat, cu trei copii mari şi patru nepoţi. Truman îi cumpărase odată o bere la bowling, după ce echipa lui pierduse în faţa echipei lui Ralph.

Când se anunţase aseară că au fost împuşcaţi ofiţeri la locul incendiului, toţi ofiţerii de serviciu de pe o rază de treizeci de mile s-au îndreptat spre locul faptei. Desigur, aceasta era o comunitate rurală, aşa că doi poliţişti de stat din Oregon, alţi trei adjuncţi din judeţ şi doi dintre ofiţerii lui Truman care s-au dat jos din pat reprezentau „fiecare ofiţer aflat în serviciu”. Ei au stabilit un perimetru în timp ce departamentul de pompieri a udat clădirea dărăpănată şi tufişurile din jur cu apa din camioanele sale, apoi s-au ocupat de bărbaţii ucişi.

Nu a existat nicio urmă a trăgătorului.

Până la răsăritul soarelui, Truman fusese interogat de şeriful comitatului şi de Jeff Garrison, agentul rezident senior supervizor al biroului FBI din Bend. Frustrarea îi clocotise sub piele toată noaptea. Fusese la o sută de metri de locul crimelor şi nu văzuse nimic care să-i ajute pe anchetatori să-l găsească pe trăgător.

Truman a acceptat amorţit o ceaşcă de cafea fierbinte pe care Tilda insistase să i-o pregătească. A luat o înghiţitură şi aceasta i-a ars în esofag într- un mod satisfăcător, distrăgându-i momentan atenţia de la arsura de pe gât. Analgezicele i se terminaseră.

Auzise despre Tilda de la fosta directoare a secţiei de poliţie, Ina Smythe, dar nu o întâlnise sau nu o văzuse

niciodată pe femeie. Ina a spus că Tilda nu mai venea în oraş la fel de des ca înainte, dar îşi folosea bine telefonul pentru a ţine pasul cu evenimentele locale. Truman a dedus că Ina şi Tilda făceau parte din acelaşi arbore al bârfei.

„Nu ai ştiut despre incendiu până când nu a trecut pe aici unul dintre agenţii districtului?” a întrebat-o Jeff pe femeie.

„Aşa este”, a spus Tilda în timp ce lua o înghiţitură de cafea din ceaşca ei elegantă şi mică. Fiecare dintre ceştile lor avea o imagine diferită a unei flori, iar marginile păreau să fi fost vopsite cândva cu aur... sau vopsea de culoarea aurului. Truman ar fi putut termina conţinutul micuţei sale ceşti în trei înghiţituri, dar a mai luat o înghiţitură minusculă, ţinând cont de temperatură.

„Am auzit sirenele”, a adăugat ea. „Dar le-am ignorat. Hambarul acela nu e nici pe departe lângă casă. Nu aveam nicio idee că acolo se îndreptau.”

„Aţi folosit hambarul pentru ceva?” a întrebat Jeff.

„Nu. Nu a mai fost folosit de ani de zile. Am cumpărat proprietatea acum aproape douăzeci de ani. Soţul meu decedat” – îşi făcu o cruce tăcută -"obişnuia să depoziteze unele lucruri acolo, dar niciodată nu a ţinut animale. Nu era convenabil, din moment ce era foarte departe de casă. Acum plătesc doar pentru a curăţa tufişurile de lângă toate dependinţele mele, în caz de incendii.” A clătinat solemn din cap. „Nu am visat niciodată că cineva va da foc în mod deliberat uneia dintre ele.”

„Ştiţi dacă exista un rezervor de propan depozitat în hambar?” a întrebat Jeff.

Tilda s-a gândit pentru o clipă. „Nu m-ar surprinde dacă ar fi existat, dar nu pot spune cu siguranţă”.

„Aţi văzut recent vreun străin pe vreo proprietate a dvs.

care nu ar fi trebuit să fie acolo?”

„Bineînţeles că nu. Charlie ţine departe orice intrus. Un pas pe proprietate şi dacă lătratul lui nu îi face să fugă, atunci o privire la dinţii lui îi va face.”

Truman se uită în jur după un câine. „Câinii sunt excelente sisteme de alertă. A venit cineva la uşă în ultima săptămână? Poate a încercat să vă vândă ceva?”

„Nu, nu am mai avut pe nimeni care să încerce să-mi vândă ceva de secole. Obişnuiam să am o doamnă Avon care trecea regulat pe la mine, dar a murit acum câţiva ani. A fost un bărbat care s-a oprit să mă întrebe dacă i-am văzut câinele nu cu mult timp în urmă. A spus că a fugit când fiul său a lăsat uşa deschisă.”

„Câinele tău nu l-a speriat?” a întrebat Jeff.

Tilda i-a aruncat o privire ciudată. „Nu am mai avut câine de ani de zile. Ultimul meu câine a fost Charlie. El e chiar acolo.” Şi-a aplecat capul spre şemineu.

Truman a zărit fotografia unui ciobănesc german pe şemineu şi o senzaţie de scufundare i-a început în stomac. *Cu un minut în urmă ne spusese că acel câine trăieşte.* S-a ridicat şi s-a apropiat pentru a se uita mai bine. Fotografia era destul de decolorată, iar Truman a recunoscut maşina din fundal ca fiind un Ford Mustang din anii optzeci. „E un câine arătos”, a spus el. A schimbat o scurtă privire cu Jeff. Agentul FBI părea sumbru. Martorul lor îşi pierduse o parte din fiabilitate.

„Aveţi alte surse de protecţie în casă?” a întrebat Truman. Se uită lung la femeie, întrebându-se dacă nu cumva avea un dram de demenţă. *Ne-am irosit timpul?* Extenuarea îi urca pe şira spinării, ameninţând să-l facă să închidă ochii în timp ce asculta vocea Tildei.

„Am vechile arme ale soţului meu. Practic tirul la ţintă

din când în când, dar nu am avut nevoie să le folosesc recent.” Ea şi-a înclinat capul. „Când adolescenţii ăia gălăgioşi îşi plimbau maşinile cu patru roţi pe proprietatea mea, scoteam puşca. Nu am tras niciodată în ei”, a adăugat ea repede. „O privire la mine cu puşca şi se întorceau pe unde au venit.” A adulmecat. „Au lăsat urme de cauciucuri peste tot.”

„Cu cât timp în urmă a fost asta?” a întrebat Truman, întrebându-se dacă vreunul dintre răspunsurile ei era de încredere.

Tilda a suspinat şi a luat o înghiţitură. „Să vedem. Cu siguranţă era cald, deci a fost în timpul verii.”

„Vara trecută?”, a întrebat el slab, întrebându-se dacă memoria femeii despre timp era exactă.

„Da.” Ea a dat din cap cu siguranţă.

„Aş vrea să mă uit la puştile tale”, a afirmat Jeff, ridicându-se în picioare, cu un zâmbet plăcut pe faţă.

Tilda s-a ridicat imediat şi i-a condus pe un hol îngust către un dormitor. Se mişca sprintenă, făcându-l pe Truman să se îndoiască de gândurile lui anterioare despre memoria ei. Dormitorul mirosea a lavandă şi el a zărit un buchet uscat de flori mov lângă pat. Camera era curată şi aerisită, dar un strat subţire de praf acoperea noptierele şi rama patului. Ea a deschis un dulap pentru a arăta un raft cu cinci arme. Praful le acoperea pe fiecare.

Truman a adulmecat, căutând mirosul unei arme recent trase. Tot ce mirosea era lavanda. Dacă una dintre armele Tildei fusese folosită, nu era în acest dulap. „Mai ai şi altele?” a întrebat el.

„Păstrez un pistol în sertarul de lângă pat”, a spus ea. „Nu ştii niciodată cine s-ar putea decide să viziteze o bătrână în mijlocul nopţii. Nu am nimic care să merite furat, dar

oamenii fac lucruri stupide. Mai ales *cei drogaţi.''"* A şoptit ultimul cuvânt în timp ce se apleca aproape de el şi de Jeff, cu ochii ei albaştri stinşi, mortal de serioşi.

Truman se lupta să nu zâmbească şi îşi dorea în tăcere mai multe analgezice. Şi patul lui.

$$$

Mercy s-a uitat la ceasul de pe tabloul de bord al maşinii sale şi a apăsat mai tare pedala de acceleraţie.

Îi spusese şefului ei că vrea o oră ca să se ocupe de o treabă personală. Trebuia să o ia pe nepoata ei. Kaylie petrecuse două săptămâni cu mătuşa ei Pearl şi un văr în timp ce Mercy se antrena în est. Mercy ştia din apelurile telefonice frecvente că Kaylie era la capătul puterilor. Kaylie era obişnuită să fie singurul copil şi să locuiască cu tatăl ei, aşa că, fiind cu vărul băiat plin de viaţă şi cu o mătuşă prea atentă, îi întorsese lumea pe dos. „Nu pot avea nici un pic de linişte" i s-a plâns lui Mercy. „De fiecare dată când îi spun mătuşii Pearl că vreau să fiu lăsată în pace, îşi petrece următoarea oră întrebându-mă dacă sunt bine."

Mercy a compătimit-o. Şi ei îi plăcea să fie singură. Dar tatăl lui Kaylie tocmai fusese ucis, iar Mercy nu se simţea confortabil lăsând-o pe fata de şaptesprezece ani singură. Pearl a raportat că au existat unele sesiuni de plâns, dar ea a simţit că sănătatea mentală generală a adolescentei era solidă. Mercy îşi dusese nepoata la un terapeut după moartea lui Levi şi era mulţumită că Kaylie continua să meargă la fiecare două săptămâni.

A parcat în faţa casei rurale a surorii ei şi a ieşit din

Tahoe. Mirosul de
V 5 5 5
la grajdurile de porci nu era la fel de puternic cum fusese mai devreme în toamnă. Kaylie a ieşit din casă, cu un rucsac aruncat pe un umăr. Şi-a îmbrăţişat mătuşa şi a coborât scările de pe verandă într-un singur salt. „Să mergem”, a spus ea în timp ce îi dădea lui Mercy o îmbrăţişare scurtă, apoi a sărit pe scaunul pasagerului, în mod clar nerăbdătoare ca ele să plece. Mercy s-a uitat înapoi la Pearl, care le privea de pe verandă. Sora ei a ridicat o mână în semn de recunoaştere.

Picioarele lui Mercy au îngheţat pe loc. Se pregătea să se apropie de sora ei şi să poarte măcar o discuţie scurtă, dar gestul mâinii lui Pearl i-a indicat că nu era necesar. *Cred că am terminat aici.*

Să-şi cunoască fraţii după o absenţă de cincisprezece ani nu fusese uşor. Cearta lui Mercy cu tatăl ei când avea optsprezece ani făcuse ca familia ei să taie toate legăturile cu ea. Mercy nu a regretat niciodată poziţia ei în timpul disputei, dar a regretat că a lipsit din viaţa fraţilor ei. Când, cu două luni în urmă, fusese repartizată temporar la un caz din Cuibul Vulturilor, se îmbolnăvise de grija de a se întâlni cu oameni din trecutul ei. Acum vedea acel caz ca pe o intervenţie a destinului, care îi dădea o a doua şansă alături de familia ei.

Nu toată familia ei acceptase întoarcerea ei, dar Mercy credea că lucrurile mergeau în direcţia cea bună.

Pearl a îmbrăţişat-o în prima zi, dar a păstrat distanţa după aceea. Apelurile telefonice erau cel mai bun mod de a comunica cu Pearl. Era aproape vorbăreaţă la telefon. Fratele mai mare, Owen, încă refuza să vorbească cu Mercy şi îi împiedica pe soţia şi copiii lui să facă acest lucru.

Cealaltă soră a ei era Rose pe care o ştia dintotdeauna. Deschisă, iubitoare şi primitoare. Dragostea ei o ţinea pe Mercy sănătoasă şi optimistă în privinţa unei relaţii cu ceilalţi

fraţi ai ei. Mercy era în oraş de mai puţin de o săptămână când Rose a fost răpită şi torturată de un criminal în serie, iar tăieturile de pe faţa ei erau acum o amintire constantă a abuzurilor lui. Ucigaşul fusese ţinta vânătorii FBI-ului după un şir de crime comise asupra pregătitorilor în Oregon central. Sora ei oarbă era, de asemenea, însărcinată în două luni cu copilul bărbatului mort.

Levi. Inima ei a tresărit ca întotdeauna la gândul fratelui ei ucis. Rose supravieţuise, dar Levi nu. Mercy se va simţi întotdeauna uşor responsabilă pentru uciderea lui Levi. Moartea ucigaşului său prin mâinile ei şi ale lui Truman nu-i dăduse prea multă pace, dar creşterea fiicei lui o făcuse. Învăţase să fie recunoscătoare pentru fiecare zi petrecută cu această bucăţică vie din Levi. Spre surprinderea ei, lui Mercy îi fusese foarte dor de adolescentă în timp ce ea fusese plecată.

Îi întoarse spatele lui Pearl şi urcă în Tahoe. Kaylie a pornit imediat radioul în timp ce Mercy pornea vehiculul. Fata a apăsat pe butoane până când a găsit un cântec care îi plăcea. Mercy a făcut o grimasă şi a dat muzica mai încet. Aveau o înţelegere: Kaylie alegea postul, dar Mercy se ocupa de volum. Era una dintre multele mici probleme pe care au trebuit să le rezolve în prima lună de locuit împreună.

„Gata să mergem acasă?” a întrebat Mercy.

„Mai mult decât pregătită.” Adolescenta şi-a tras părul lung pe spate, folosind o bandă de la încheietura mâinii pentru a-l prinde într-un nod în vârful capului. Butonul roşu din nas îi sclipea în lumina soarelui. „Cred că cafeneaua va fi în regulă. Mătuşii Pearl pare să îi placă.”

Mercy răsuflă uşurată. Soarta cafenelei fratelui ei din Eagle's Nest fusese subiectul multor conversaţii lungi între ea, Kaylie, Pearl şi Truman. Mercy presupusese că vor vinde

magazinul drăguţ, dar ataşamentul emoţional al lui Kaylie faţă de magazinul tatălui ei, unde ajutase încă de la vârsta de zece ani, oprise aceste planuri. Apoi a venit discuţia despre cine ar avea grijă de ea. Kaylie a insistat ea ar putea să o facă singură, dar nimeni nu a fost de acord cu acest plan. Pearl a făcut un pas înainte, subliniind că avea timp liber.

„În sfârşit stăpâneşte majoritatea băuturilor", a adăugat Kaylie. „Şi mă lasă să mă ocup de coacere, aşa *cum ar trebui.* Ea chiar a vrut să facă partea asta, dar e a mea", a spus Kaylie cu emfază. „Am creat majoritatea reţetelor şi am conceput meniul brutăriei. Nu aveam de gând să o las să se prostească cu asta. Cred că îi place şi partea socială a cafenelei. Îi cunoştea deja pe majoritatea clienţilor, iar acestora le place să vorbească cu ea. Asta e important".

Mercy se uită la nepoata ei, fericită să audă tonul mulţumit din vocea fetei. Kaylie fusese pesimistă cu privire la implicarea mătuşii ei în moştenirea tatălui ei, dar se părea că cele două au pus la punct un sistem care le dădea amândurora ceea ce aveau nevoie. „Samuel este de mare ajutor în magazin?"

Kaylie a suspinat tare la menţionarea vărului ei. „Este în regulă. Trebuie să îi spui să facă totul. Nu poate vedea singur ce trebuie făcut."

Asta e o chestie de băiat sau de adolescent?

Judecând după luptele lui Mercy pentru a o face pe Kaylie să-şi cureţe lucrurile din apartamentul lor, era o chestie de adolescent. Slavă Domnului, Kaylie era fată. Cel puţin Mercy fusese una şi avea idee despre cum funcţionează creierul fetelor. Nu ar fi ştiut nimic despre un adolescent, în afară de faptul că ar fi ştiut să îi pună mereu mâncare în faţă. Asta îşi amintea de la cei doi fraţi.

Te rog, lasă-mă să mă descurc cu Kaylie.

Ea voia să o facă bine de dragul fratelui ei şi pentru Kaylie. Era o lume grea pentru o adolescentă fără familie. Mercy era hotărâtă ca Kaylie să nu simtă niciodată abandonul pe care îl simţise la optsprezece ani, când se despărţise de familia ei. Cel puţin, Kaylie ar şti întotdeauna că Mercy ar fi acolo pentru ea.

Exagerez beneficiile unei mătuşi uşor paranoice, dependentă de muncă? Era mai bine decât absenţa completă a familiei pe care o experimentase. „O să te las la apartament şi apoi trebuie să mă întorc la muncă”, i-a spus ea fetei. „Nici măcar nu mi-am despachetat valiza încă.”

„Am auzit de incendiu şi de ofiţerii morţi. Asta e oribil. Mătuşa Pearl a spus că şi Truman a fost acolo. E bine?”

„Am vorbit cu el la telefon. A suferit câteva arsuri mici de la incendiu şi s-a lovit la cap, dar e bine.”

Este bine?

Mercy îi cunoştea istoria cu focul şi arsurile. Cu puţin mai mult de un an în urmă, ajunsese prea târziu pentru a scoate un coleg ofiţer şi un civil dintr-o maşină în flăcări înainte ca aceasta să explodeze. A suferit arsuri grave în explozie, iar stresul provocat de deces aproape că l-a făcut să renunţe la aplicarea legii. Încă mai avea coşmaruri. Inima o durea de dorinţa de a-l vedea în persoană. Apelurile telefonice rapide din timpul dimineţii au asigurat-o doar că el era încă în picioare şi funcţional. *Se va prăbuşi în seara asta.* Posibil în mai multe feluri.

Fusese departe de el în ultimele două săptămâni. Relaţia lor era încă într- un stadiu incipient. Ea credea cu tărie în a lua lucrurile încet... încet ţestoasă. Dacă Truman ar fi făcut cum voia el, ea ar fi locuit cu el. Şi Kaylie. Îi plăcea fata şi o tachina ca şi cum ar fi fost un unchi cuminte. Dar Mercy nu era gata pentru a locui împreună. La naiba, se cunoşteau

doar de două luni.

„Ce?” a strigat Kaylie

Mercy aproape că a ieşit de pe şosea în timp ce se uita frenetic dintr-o parte în alta după ceea ce o făcuse pe nepoata ei să strige. „Ce s-a întâmplat?” a oftat ea.

„Ai auzit asta?” Kaylie s-a holbat la radioul lui Tahoe. „Ce tocmai a spus crainicul?”

„Nu.” Mercy a luat o respiraţie adâncă şi s-a concentrat pe încetinirea bătăilor inimii ei. „Te rog nu ţipa când conduc.”

„Îmi pare rău. Dar tocmai a spus că nişte idioţi locali susţin că împuşcăturile de aseară au fost justificate. Că agenţii *au meritat-o?”*

Inima lui Mercy s-a scufundat. *Nu. Nu aici. Nu în statul meu.*

„Asta e o prostie.” Kaylie s-a înclinat înapoi în scaunul ei, încrucişându- şi braţele. „Oamenii sunt proşti. Cine gândeşte aşa?”

„Din fericire, destul de puţini oameni.” Mercy ştia prea bine că existau câţiva rezidenţi care ar prefera ca guvernul să stea departe de vieţile lor. Dar, de obicei, aceştia nu acţionau atât de violent în baza convingerilor lor.

„Crezi că ei sunt cei care i-au împuşcat pe agenţi?” Ochii întrebători se întoarseră spre Mercy. „Acesta este cazul tău, nu-i aşa? Ai de gând să-i găseşti pe cei care au spus prostiile alea?”

„Nu înjura.”

„Îmi pare rău. Mă enervează.”

„Mă enervează şi pe mine. Şi da, cineva se va ocupa de asta.”

Capitolul 3

Truman abia îşi putea ţine ochii deschişi când a sunat la

uşa lui Mercy.

Era treaz de aproape douăzeci şi patru de ore. Fusese ars, se lovise la cap şi aproape murise într-o explozie, şi nu o mai văzuse pe Mercy de două săptămâni. Nu-i păsa dacă Kaylie era aici. Avea nevoie să simtă Mercy în braţe. Inima lui şi mintea erau dezgolite, şi el se simţea crud şi vulnerabil. Ea ar fi un balsam pentru părţile lui rupte, şi în seara asta a avut parte de o grămadă din ele.

Se legăna în timp ce aştepta la uşă, dorind să vadă lumina ei la capătul tunelui foarte lung al acestei zile.

Uşa s-a deschis şi el era în braţele ei.

O iubea, dar nu-i spusese niciodată. Teama ocazională din ochii ei îl facea să ţină aceste cuvinte pentru el. Anxietatea ei îi amintea de o căprioară nervoasă. Tremura în faţa lui, gata să fugă la cea mai mică mişcare greşită. Îşi menţinea mişcările blânde şi lente; ştia că o va cuceri cu timpul.

Se lipi de ea, bucurându-se că era aproape de înălţimea lui. „Încă miroşi a fum”, i-a şoptit ea la ureche. „Îmi pare rău, nu am avut timp să fac duş.”

„Nu-mi pasă.” Ea s-a tras înapoi şi i-a studiat faţa, privirea ei verde sondând şi măsurând. „Arăţi ca naiba.”

„Mă simt ca atare.”

L-a tras în sufrageria ei şi l-a împins pe canapea. Pernele i-au atins ceafa şi el a şuierat la durere.

„Lasă-mă să văd asta.

El s-a aplecat în faţă şi şi-a aplecat capul pentru a-şi expune gâtul. „Am nevoie de o pălărie nouă. Explozia a cam rupt-o.”

Ea s-a uitat uşor pe sub unul dintre bandaje. „O să-ţi aducem o pălărie. Te dor astea?”

„De parcă Satana stă pe gâtul meu.”

„Cred că am ceva pentru asta. Abia au făcut băşici, deci asta e bine. Nu va trebui să ai de-a face cu o grămadă de răni supurate. Aşteaptă puţin.” A dispărut pe hol.

Truman a suspinat, eliberându-se de o grămadă de stres, şi a simţit cum puterile îi dispar încet. Dacă ea nu se întorcea curând, el ar fi adormit în mai puţin de un minut. Ea a reapărut şi i-a pulverizat ceva rece pe gât. Se simţea de parcă gheaţa îi dizolva durerea, iar el voia să sărute recipientul.

S-a mulţumit să o sărute pe ea.

Un minut mai târziu, ea s-a retras şi a vorbit. „Acest spray este doar temporar. Ia astea.” I-a pus în mână două pastile albe şi un pahar cu apă. El nu a pus nicio întrebare şi a luat pastilele. Nu-i mai păsa de nimic. Ea a pufnit o pernă albă la capătul canapelei şi i-a ordonat să se întindă.

„Nu vreau să dorm aici”, a mormăit el.

„E doar pentru un minut. Lasă-mă să-ţi scot cizmele.”

S-a întins şi a închis ochii pe feţa de pernă. Mai multă răcoare liniştitoare. A jurat că nu dormise niciodată pe o pernă atât de confortabilă. A simţit-o ridicându-i fiecare picior şi trăgându-i de cizme.

Buzele i s-au lipit de frunte, iar el a simţit cum se pierde în somn.

$$$

Mercy îl privea pe Truman dormind. Nu ar fi avut cum să-l ducă în dormitorul ei. Aproape că se prăbuşise în clipa în care păşise în casa ei. *Cum naiba a ajuns aici cu maşina?*

Pura încăpăţânare şi determinare îl ghidaseră.

Ea înţelegea aceste elemente. Era o parte din ceea ce îi

atrăgea unul spre celălalt. Recunoşteau părţi din ei în cealaltă persoană. El era tot ceea ce ea se străduia să fie. Puternic, loial, onorabil. Şi ea îl admira pentru că purta aceste calităţi fără niciun ego. El nu semăna cu niciun bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată.

O agăţase în tăcere când ea nu se uita. Într-o clipă ea căuta un criminal, iar în clipa următoare se întreba cum de şi-a pierdut inima pe drum.

Truman Daly nu era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, dar îi plăcea totul la chipul lui. Cicatricea mică din bărbie şi umbra groasă a bărbii care îi lăsase arsuri pe obraji şi sâni în trecut. Era ca şi cum ar fi fost făcut pentru ea. Totul la el forma o armonie cu nevoile ei. Inima ei încă tresărea la vederea zâmbetului lui uimitor, iar energia lui naturală o stimula pe a ei când ea începea să lâncezească. Pur şi simplu, se simţea mai bine când era în preajma lui. Atât de bine încât a cerut transferul şi s-a mutat. O decizie impulsivă. Ea nu lua decizii impulsive; prefera să analizeze şi să reflecteze înainte de a se hotărî.

Până acum a fost cea mai bună decizie din viaţa ei.

Îşi trecu degetele prin părul lui. Avea nevoie să fie tuns. Fără îndoială, fusese prea ocupat ca să-şi ia zece minute din zi pentru a se aşeza în scaunul frizerului.

A avut o zi infernală.

Mâine avea să sară din nou în investigaţie cu ambele picioare. Dar în seara asta avea nevoie să se odihnească. *Un om încăpăţânat. S-ar fi forţat până ar fi adormit la birou.*

Un sentiment pe care ea îl cunoştea prea bine.

S-a ridicat şi s-a întins. Kaylie se dusese la culcare cu o oră în urmă, iar acum era rândul ei. S-a uitat în jos la bărbatul care dormea pe canapeaua ei. Era prea înalt; picioarele lui erau sprijinite pe un braţ al canapelei, dar nu

părea să se supere. Inima i s-a revărsat şi şi-a şters ochii.

„Ce naiba?” a mormăit ea, luând un şerveţel. *De unde veneau lacrimile alea?* Îşi prefera emoţiile ferm sub controlul ei. Se pricepea destul de bine să le ţină sub control, dar faptul că ştia că Truman ar fi putut fi ucis noaptea trecută o făcea să cedeze şi să tremure pe dinăuntru. „Sunt obosită”, a spus ea cu voce tare, dar nu-şi putea lua privirea de la genele lui negre care i se sprijineau pe obraji. A întins mâna şi i-a atins faţa, simţind cum barba lui îi prinde vârfurile degetelor. Alte lacrimi au curs şi ea a mirosit, frecându-şi o mână sub nas.

Ce aş fi făcut dacă el ar fi murit în acel incendiu?

Ea a refuzat să răspundă. Nu se întâmplase. Nu era relevant. Sau era?

Trezit instantaneu, Truman a zburat de pe canapea şi s-a împiedicat de măsuţa de cafea în timp ce inima încerca să iasă din piept. Şi-a sprijinit o mână de perete şi a încercat să îşi găsească echilibrul în întuneric. Ceafa îi ardea de durere şi a atins uşor bandajele de tifon în timp ce privea în jur, căutând ceva familiar.

Apartamentul lui Mercy.

Înţelegerea curgea prin el. Condusese până la ea, disperat să o vadă, şi apoi adormise. A stat în întuneric, respirând adânc timp de câteva secunde, înainte să se îndrepte spre ferestre şi să tragă perdelele. O lumină blândă din parcare se revărsa în cameră. Afară era întuneric beznă. *Cât timp am dormit?*

Click-click-ul moale al ceasului de deasupra şemineului i-a atras atenţia. Era aproape 4:00 dimineaţa.

Nu suficient de mult.

Nu-şi putea aminti ce se întâmplase după ce o îmbrăţişase la uşă. Îşi scosese cizmele, dar era încă îmbrăcat,

şi simţea mirosul de fum care îi impregnase hainele şi pielea.

Evenimentele din ziua lui îl inundau. Incendiu. Explozia. Gaura din faţa lui Ralph. Inima lui a început din nou să se grăbească. A intrat în bucătăria lui Mercy şi a luat un pahar cu apă, pe care l-a băut la chiuvetă, înghiţiturile lui sunând nefiresc de tare în întuneric.

Transpiraţia a început să-i curgă pe tâmple, iar el s-a aplecat peste chiuvetă, stropindu-şi faţa cu apă.

Sunt în regulă. Am reuşit să trec prin foc.

Dar alţii nu. Şi-a frecat faţa şi gâtul cu prosopul de vase agăţat de mânerul cuptorului. Prosopul aspru i-a atins una dintre arsurile acoperite şi a şuierat, dar a acceptat durerea care îl distragea. Nu avea de gând să se întoarcă la somn. Asta era evident pentru el.

Ar trebui să mă duc acasă?

Gândurile la Mercy în patul ei l-au condus pe hol spre micul dormitor principal pe care ajunsese să îl cunoască destul de bine. O lumină exterioară de la fereastra deschisă se revărsa peste pat, iar el îi putea distinge faţa. Gura ei era uşor deschisă în somn, iar una dintre mâini era sprijinită sub bărbie. Camera era îngheţată, ca de obicei. Îi plăcea frigul.

El i-a atins braţul. „Mercy?” Vinovăţia îl chinuia pentru că o trezea, dar era brusc important să-i audă vocea.

Ea s-a trezit instantaneu şi s-a aşezat în picioare. „Truman? Eşti bine? Mai ai nevoie de medicamente pentru durere?” Ea a dat jos păturile şi a început să îşi balanseze picioarele din pat.

„Nu, sunt bine”, a minţit el, punându-i o mână pe umăr pentru a o opri. „Am vrut doar să vorbesc cu tine.”

„Despre ce?”

Lumina exterioară i-a surprins profilul când s-a uitat la el. Nu-i putea vedea ochii, dar îi putea *simţi* privirea asupra

lui. Bătăile inimii i-au încetinit în sfârşit. „Nimic. Nimic. Au fost două săptămâni dificile… şi ieri…”

Ea a tăcut, iar el i-a simţit privirea sondându-l în întuneric. „Ce este?”

El a coborât să se aşeze lângă ea pe pat. „Ar fi trebuit să fiu acolo mai devreme.”

„Noaptea trecută? La foc? Ce ar fi fost diferit dacă ai fi ajuns acolo mai devreme?”

„L-aş fi putut opri.”

Ea şi-a prins respiraţia. „Crezi că l-ai fi putut opri pe trăgător.”

„Poate. Şi atunci cei doi bărbaţi nu ar mai fi fost morţi.” Cuvintele lui erau groase şi grele în timp ce în sfârşit spunea cu voce tare ceea ce gândise toată ziua. *Dacă aş fi fost acolo unde ar fi trebuit să fiu…*

„Dacă ai fi fost primul, ai fi putut fi mort”, a spus ea ferm. „Şi eu *nu* sunt de acord cu asta.”

„Dar…”

„Fără daruri. Nu te poţi juca cu tine însuţi jocul ăsta „ce-ar fi dacă”, Truman. Te vei îmbolnăvi. Ce s-a făcut, s-a făcut. Nu-i poţi aduce înapoi pe acei ofiţeri.”

A privit-o în lumina slabă. „Trebuia să fi ajuns cu zece minute mai devreme. Ar fi putut face diferenţa.”

„Vrei să spui că există un motiv pentru care nu ai făcut-o? Nu poţi să-mi spui că era trafic intens la ora aia din noapte.”

„Nu eram acasă.”

A fost un moment lung de tăcere. „Unde ai fost?” Groaza i-a umplut vocea.

„Am dormit la cabana ta.”

Ea a expirat şi coloana ei vertebrală s-a relaxat. „Cum aşa?”

„Am dormit acolo în ultimele câteva nopţi. Incendiul de la magazia prepper m-a făcut să mă tem că poate mai multe proprietăţi prepper ar putea fi vizate.”

Ea l-a înconjurat cu un braţ şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui. „Mi-ai protejat munca. E ciudat că mi se pare cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine?”, a întrebat ea încet, cu o înţepătură în voce.

El nu i-a răspuns. Nu o făcuse pentru a fi drăguţ; o făcuse pentru că îi păsa. Pe lângă faptul că reprezentau ani de muncă grea, el ştia că acea cabană rurală şi conţinutul ei făceau parte din sufletul lui Mercy. O menţineau sănătoasă şi echilibrată. El nu credea că dormitul acolo pentru câteva nopţi era mare lucru. Înainte de călătoria ei, se străduiseră să transfere o parte din proviziile din vechea casă a unchiului său. La moartea sa, unchiul lui Truman, Jefferson, îi lăsase o mulţime de provizii, dar el şi Mercy fuseseră de acord că locaţia ei era mai bună. Departe şi în afara reţelei.

O casă obişnuită avea suficientă mâncare pentru o săptămână. Cabana lui Mercy îi putea ţine hrăniţi şi încălziţi luni de zile.

Fasole, gloanţe şi bandaje.

Cei trei *B* ai pregătirii.

Dar Mercy era mai mult decât atât. Credea şi în caritate, în ajutorarea celor mai puţin norocoşi. Multe dintre proviziile unchiului său au ajuns la familii din oraş. Mercy putea repara un gard, construi o magazie şi chiar repara un motor. Cabana ei era plină de cărţi care predau abilităţi medicale, electronice, tactice... subiecte care, presupunea el, puteau fi căutate oricând pe internet. Dar dacă internetul dispărea?

Acum ţinea chiar şi un sac GOOD în camionetă. Ieşi din Dodge.

Mici schimbări.

„Nu l-ai fi putut opri pe trăgător, Truman. Nu te înnebuni imaginându-ţi ce ai fi făcut diferit. Ştiu că te-ai expus total pentru a-i verifica pe cei doi oameni. Ai făcut mai mult decât se aşteaptă de la oricine.”

Atunci de ce nu mă simt mai bine?

„Sunt prea precaut? Îmi afectează munca?”, a întrebat el.

„Prea precaut? *Tu? ”*

„Am fugit înapoi să iau extinctorul în noaptea în care ofiţerul Madero a murit, în loc să o îndepărtez...”

„Încetează!”, a ordonat ea, iar el a trântit uşa pe amintirea oribilă a intervenţiei la un incendiu de maşină cu aproape doi ani în urmă. Vina aproape că îi pusese capăt carierei sale în poliţie.

Ea i-a pus ambele mâini pe obraji şi i-a apropiat faţa de a ei. Pupilele îi erau uriaşe, iar furia plutea în jurul ei. „Ştii că eşti epuizat şi nu gândeşti limpede. Ai nevoie să dormi. Perspectiva ta va fi mai bună mâine.”

Mintea lui începuse să alunece pe un tunel îngust pesimist. Unul în care se îndoia de fiecare decizie pe care o luase vreodată. Recunoştea temuta cale alunecoasă, dar încă se luptă să iasă. Ea îi văzuse mintea în spirală şi ştia că trebuie să iasă din ea.

„Dormi”, i-a ordonat ea. „Gata cu discuţiile. Vom vorbi despre asta cât vrei mâine. Acum vino în pat.”

Nu a fost nevoie să îi spună de două ori. El şi-a dat jos blugii şi cămaşa în timp ce ea se întindea şi apoi s-a culcat lângă ea. La atingerea pielii ei reci, fiecare celulă din corpul lui s-a relaxat. Ea s-a cuibărit lângă el şi şi-a sprijinit mâna de obrazul lui. Mai mult stres s-a evaporat.

El a închis ochii şi a simţit că se îndepărtează. „Aveam nevoie să fiu lângă tine.”

„Atunci ţi s-a îndeplinit dorinţa”, a spus ea pe gâtul lui. Buzele ei s-au lipit de pielea lui.

„Mi-a fost dor de tine, Mercy.”

„Şi mie mi-a fost dor de tine.”

„Nu pleca din oraş pentru o vreme, bine?” a mormăit el, chinuindu-se să formeze cuvinte în timp ce se simţea absorbit mai adânc de somn.

„Nu am planuri de vacanţă.” Umorul i-a umplut cuvintele. „Eşti sigur că nu ai nevoie de ceva pentru durere?”

„Absolut. Totul e perfect acum.”

Capitolul 4

Ofiţerul Ben Cooley asigura tura de noapte.

Ca să fim corecţi, nu era o tură de noapte în adevăratul sens al cuvântului. De obicei, asta însemna să conduci până la un loc de muncă cu o tură de rahat de la 23:00 la 7:00. Eagle's Nest avea doar un ofiţer de gardă de la miezul nopţii până la 8:00. Nu-l deranja să ia tura – toţi trebuiau să o acopere cel puţin o dată pe săptămână – dar de obicei dormea liniştit. Nu se întâmplau prea multe la miezul nopţii în oraşul lui liniştit, iar să fii plătit pentru a dormi în patul lui nu era o afacere rea, dar în ultima vreme incendiile fuseseră în mintea tuturor.

Desigur, la ora 4:00 a.m., la puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore după incendiul şi împuşcăturile de pe proprietatea Tildei Brass, a primit un telefon în care i se spunea că persoane suspecte cotrobăiau prin dependinţele lui Jackson Hill. Hill era plecat din oraş, dar un vecin văzuse pe

cineva acolo unde nu ar fi trebuit să fie oameni. Nimic nu luase foc, dar ştiind că o tânără familie de prepper îşi pierduse deja proviziile şi că Jackson era un prepper cunoscut, Ben şi-a scos oasele bătrâne din pat.

Soţia lui de cincizeci de ani încă dormea adânc. Aşa cum obişnuia când

5 5 5

pleca la muncă, Ben a sărutat-o tandru pe obraz şi i-a spus că o iubeşte. Apoi s-a îmbrăcat şi şi-ar fi dorit să fie o cafenea drive-through între el şi telefon. În schimb, a încălzit cafeaua rămasă în oală, a turnat-o într-o cană de călătorie şi s-a urcat în maşina de patrulare. A clipit puternic în timp ce se îndrepta spre ieşirea din oraş, încercând să-şi scoată somnul din ochi. A sunat la dispecerat şi a flirtat cu Denise pentru câteva secunde, în timp ce o anunţa că era în drum spre locul apelului. Îi cunoştea pe toţi dispecerii de la centrul 911 din Deschutes County. De-a lungul anilor veniseră şi plecaseră, dar Denise era aici de cinci ani buni şi râdea mereu la glumele lui.

„O seară aglomerată?”, a întrebat el.

„Am preluat puţin peste cinci sute de apeluri în ultimele douăzeci şi patru de ore, aşa că, tehnic vorbind, este o zi lentă pentru noi.”

Ben nu-şi putea imagina. Simţindu-se vinovat, a pus capăt rapid apelului pentru ca ea să poată ajuta pe altcineva şi şi-a îndreptat concentrarea spre drumul întunecat. Era poliţist în Eagle's Nest de peste treizeci de ani. În acest timp, o mulţime de lucruri se schimbaseră, iar multe erau încă exact la fel.

Certurile dintre soţi? Exact la fel. Cuplurile încă se îmbătau şi încercau să se bată.

Abuzul de droguri? Nu s-a schimbat prea mult. Singura

schimbare a fost ce drog era popular în acel moment.

Conducerea în stare de ebrietate? Nu s-a schimbat prea mult. Chiar şi cu marele efort de conştientizare din ultimele decenii, el încă mai trăgea pe dreapta prea mulţi beţivi în fiecare săptămână. Deşi a observat că erau mai în vârstă decât înainte. Poate că generaţiile mai tinere au primit mesajul de a nu bea şi a conduce.

Îşi iubea încă meseria. Nu voia să facă altceva. Îi plăcea să vorbească cu oamenii şi îi plăcea să-şi ajute vecinii. Majoritatea oamenilor din zonă îi respectau insigna. Întotdeauna fuseseră câţiva care nu o respectau şi, în trecut, le putea băga respectul în cap, dar asta nu era bine văzut în zilele noastre.

În plus, nu mai avea puterea de altădată. Nu mai avea multe din ceea ce avea înainte. Articulaţiile îl dureau cea mai mare parte a zilei, iar spatele îi dăduse bătăi de cap în ultimii zece ani. Doctorul îl certa să mănânce mai bine şi să facă mai multă mişcare, dar Ben nu vedea rostul de a mânca mâncare plictisitoare şi de a merge la sală pentru cât îi mai rămăsese din viaţa asta. Unul dintre avantajele de a fi o fiinţă umană era mâncarea delicioasă. Şi dacă era delicioasă, asta însemna că doctorul lui nu era de acord. Ben ar fi preferat să se bucure de mesele sale decât să încerce să-i facă pe plac doctorului său. Soţia lui era o bucătăreasă incredibilă. Îşi mângâia burta mai mare decât ar fi trebuit.

O insignă de onoare.

A ieşit de pe autostrada cu două benzi pe drumul îngust care ducea în cele din urmă la casa Hill. O persoană a ieşit din întuneric şi a intrat în farurile lui, făcându-i semn cu mâna să oprească.

„Franklin Delano Roosevelt!” a înjurat Ben. Maşina lui a derapat când el a frânat brusc.

O clipă mai târziu l-a recunoscut pe Jim Hotchkiss. Vecinul care anunţase hoinarul.

Ben a coborât geamul. „Mă aşteptai, Jim?”

„Da. Ţi-a luat destul timp.” Jim purta salopeta lui obişnuită şi o haină de pânză grea. Bărbatul slab îşi pierduse majoritatea dinţilor cu câteva decenii în urmă şi purta rar proteza dentară.

Ben făcu o figură răbdătoare. „Am venit cât de repede am putut. Ce ai văzut?”

„Doi bărbaţi scormonind prin cele trei anexe ale lui Hill. Cu incendiile din ultimele săptămâni, m-am gândit să te las să-i înfrunţi tu primul, în loc săi sperii eu.”

„Vezi vreo armă?” A întrebat Ben.

„Prea departe. Prea întuneric. Şi s-ar putea să fi fost mai mult de doi oameni, dar am văzut doi cu siguranţă.”

„Întoarce-te acasă, bine?”

Jim s-a uitat la autostradă. „Vin întăriri?”

„Ei ştiu că sunt aici. Voi transmite prin radio dacă cred că e ceva cu care nu mă pot descurca.”

Scepticismul de pe chipul lui Jim a înţepat orgoliul lui Ben. Îi făcu cu mâna bărbatului şi îşi ridică geamul. Frigul din aerul nopţii îngheţase iarba uscată de-a lungul drumului, iar farurile lui îi dădeau o nuanţă argintie. În scurta clipă în care coborâse geamul, Interiorul maşinii sale se răcise complet. A dat drumul la căldură şi a continuat să conducă cu precauţie, aprinzând luminile şi urmărind ambele părţi ale drumului pentru oricine altcineva care ar fi decis să sară din întuneric.

„Jim e mai bătrân decât mine”, a mormăit el. „Cretinul nu crede că mă
pot descurca singur.”

Gropile de pe drumul de pământ îi făceau vehiculul să sară şi să tresară, iar el auzea cum pământul tasat îi zgâria

trenul de rulare. *Într-una din zilele astea, toată lumea din departament va avea maşini cu tracţiune integrală.* Momentan, departamentul îşi permitea doar două.

A ieşit de pe drum şi a intrat pe aleea de acces a familiei Hills. Cineva bătuse în cuie două capace de butuc pe un pin, marcând aleea. Ieftin, dar eficient, chiar şi în întuneric.

Ţinând căldura la maxim, a coborât geamul şi a ascultat în timp ce conducea. În faţă, casa Hill era întunecată. Dincolo de ea, Ben putea vedea conturul unei anexe largi şi joase şi două magazii mici dincolo de ea. Ben a oprit maşina lângă casă, dar într-o poziţie în care putea vedea toate cele trei clădiri. A oprit motorul, dar a păstrat luminile aprinse şi a ascultat din nou.

Linişte.

Prea linişte?

Orice rază de lună era ascunsă în spatele unui strat gros de nori. Farurile lui Ben erau singura sursă de iluminare şi el nu vedea nimic ieşit din comun.

Ar fi putut pleca în direcţia opusă şi să nu fie văzuţi de Jim.

Ben şi-a luat lanterna mare de pe consolă şi a coborât din maşină. Asta nu era o treabă pentru micuţa lanternă LED de la curea. Cea mare se simţea bine în mâna lui. Sigură şi puternică. Era o prietenă bună. Fusese folosită pentru a sparge geamurile maşinilor, pentru a lovi în uşi şi chiar pentru a lovi un tip în tâmplă. Cu o duzină de ani în urmă, un drogat se năpustise asupra lui şi, cum Ben avea lanterna în mână, o folosise. Drogatul se prăbuşise la pământ ca şi cum i s-ar fi dizolvat oasele. Ben a transferat lanterna în mâna stângă, a sprijinit-o pe cealaltă pe arma de la şold şi a mers spre casă.

„Alo? E cineva aici? Departamentul de Poliţie Eagle's

Nest.”

A verificat securitatea uşii de la intrare şi a luminat toate ferestrele în timp ce înconjura casa. Totul era intact. Îndreptându-se spre cea mai mare magazie, şi-a îndreptat lumina cât de mult a putut spre stânga şi spre dreapta. Fasciculul puternic pătrundea, dar tot ce vedea erau garduri şi tufişuri. A ajuns la hambar, şi-a strigat din nou identitatea şi apoi a deschis uşa uriaşă, surprins că nu era încuiată. Lanterna i-a dezvăluit câteva grajduri goale, iar mirosul puternic de fân şi animale i-a ajuns la nas. A intrat înăuntru, cu simţurile pe deplin angajate, urmărind să nu vadă vreun hoinar.

Un foşnet slab s-a auzit afară. Ben s-a învârtit şi s-a întors în faţa

5 5 5

şopronului, aruncând o privire rapidă după colţ înainte de a ieşi în aer liber. O lumină slabă şi pâlpâitoare se reflecta în spatele casei.

Una dintre celelalte magazii a fost incendiată.

„Departamentul de Poliţie Eagle's Nest!” a strigat el.

Zgomotul motorului unei motociclete de teren i-a ajuns la urechi. Sunetul său a devenit mai slab, îndepărtându-se. Ben a luat asta ca pe un semn că incendiatorul îşi lua zborul şi a ieşit din hambarul scund pentru a evalua incendiul. Una dintre magaziile mici tocmai începuse să ardă, iar Ben simţea miros de benzină. A sunat la dispecerat pentru întăriri şi sprijin cu foc. A văzut un adăpător aproape de şopronul mic care ardea şi s-a dus să conecteze furtunul pentru a face pe pompierul, bănuind că ar putea stinge focul înainte de sosirea întăririlor.

Ceva i s-a învârtit pe lângă faţă, iar vântul i-a atins obrazul. Apoi a auzit împuşcătura.

A căzut la pământ şi şi-a stins lanterna.

A tras în mine!

Imaginile agenţilor morţi în incendiul din noaptea precedentă i-au trecut prin minte. *Slavă cerului că a ratat.* Chipul soţiei lui i-a apărut în minte şi aproape că a plâns de uşurare că îi spusese că o iubeşte înainte să plece.

Nu ştii niciodată când nu te vei mai întoarce.

A sunat din nou la dispecerat, adăugând că există un trăgător activ pe proprietate. A recunoscut vocea Denisei, dar nu s-a obosit să flirteze. Eficienţa ei l-a calmat.

„Eşti bine, Ben?”, a întrebat ea după ce i-a transmis informaţiile.

„Am nevoie doar de o pereche curată de pantaloni.”

„Stai jos.” Au încheiat convorbirea.

S-a rostogolit mai aproape de adăpător şi a început să se târască pe partea cealaltă pentru a pune ceva metal între el şi trăgător şi pentru a scăpa de lumina focului. Respiraţia îi venea în gâfâieli scurte, iar genunchii îl dureau de la frigul pământului. Departe, motorul motocicletei de teren porni din nou. Nu observase că se oprise înainte de împuşcătură.

Cineva atât de departe a tras în mine?

Au plecat acum?

Nu avea chef să ridice capul ca să afle. A blestemat, bucurându-se că soţia lui nu se afla în preajma lui, când şi-a dat seama că lanterna lui de încredere fusese un far pentru a ghida tirul. Se târa în bezna totală de pe cealaltă parte a jgheabului când mâna lui a atins ceva cald şi solid.

Şi-a smucit mâna înapoi şi s-a străduit să vadă în întuneric. Întunericul era prea dens.

E viu.

Şi uman.

Inima lui a încercat să îi urce în gât. A împins lentila

lanternei sale în pământ şi a aprins-o, aruncând o lumină slabă în spatele jgheabului.

Ochii lipsiţi de vedere se uitau la el. *Nu, e mort.* Cadavrul era solid şi cu barbă deasă, iar Ben nu-l recunoscu.

Dar sângele care se scurgea încet din tăietura lungă din gât îi spunea că bărbatul fusese ucis recent.

Capitolul 5

Mercy dormea dusă, deschizând ochii doar când Truman îi sărută fruntea.

Era îmbrăcat complet şi avea cearcăne adânci sub ochi. Ea a clipit. *Cum de nu l-am auzit ridicându-se?*

„Cât e ceasul?”, a întrebat ea, uitându-se încruntată la ceas.

„Aproape cinci dimineaţa. Cineva l-a împuşcat pe Ben în dimineaţa asta.” Tonul lui sumbru i-a accelerat procesul de trezire.

„E bine? Ce s-a întâmplat?” Ea s-a ridicat şi şi-a scuturat somnul de cap.

„El e bine. Supărat, dar bine. Răspundea la un apel de pândă şi a găsit un mic incendiu. Apoi cineva a tras în el.”

„L-a prins pe trăgător?”

Truman a suspinat. „Nu. Dar au lăsat în urmă un cadavru. Nu ştim încă cine este, dar cineva i-a tăiat gâtul.”

Acum era complet trează. „Ştii ceva despre cadavru?”

„Ştiu că a fost ucis la fata locului cu câteva momente înainte ca Ben să-l găsească şi Ben a estimat că victima avea în jur de 60 de ani. Un tip mare, cu o mulţime de păr facial

grizonat.”

„Ben nu-l cunoştea? Ben cunoaşte pe toată lumea pe aici.”

„Exact”, a spus Truman. „Acum mă întreb dacă piromanul nostru nu este din afara oraşului.”

„Acest incident trebuie să aibă legătură cu cazul meu.”

„Cazul nostru”, a corectat-o Truman.

Ea s-a uitat în lateral la el. „Practic, ofiţerii ucişi sunt cazul meu. Şi acum un alt ofiţer a fost împuşcat? Bănuiesc că Jeff va considera că şi asta îmi aparţine.”

„Investigam deja incendiile. Acesta este un alt incendiu. Se pare că e unul mic... mai mult ca primele două.”

Nu vedea rostul să discute detaliile cu el; amândoi lucrau pentru acelaşi scop. S-a dat jos din pat şi a început să scotocească într-un sertar după haine curate. „Ce a fost incendiat de data asta?”

„Şopronul unui alt prepper.”

Mercy a îngheţat. Apoi s-a întors să se uite la el, groaza crescând în stomacul ei.

„Jackson Hill. Îl cunoşti?”

„Nu cred. Cât de mult a pierdut?”

„Nu a pierdut nimic. Ben era chiar acolo când a izbucnit incendiul şi a reuşit să-l stingă cu propriul furtun al lui Jackson înainte de sosirea pompierilor.”

„Asta e bine. Ben Cooley este un poliţist eficient”, a observat Mercy. Îl plăcuse pe ofiţerul mai în vârstă din momentul în care îl cunoscuse. Avea un aer părintesc, şi se întreba când se va pensiona. Truman va pierde un atu important în ziua în care o va face.

„Părea epuizat. Nu-l condamn. Cineva a încercat să-l împuşte, a trebuit să stingă un incendiu şi a găsit cadavrul. Nu e o zi obişnuită pe aici.” I-a luat umărul şi a întors-o spre el. „Am plecat. Ne vedem mai târziu.”

L-a sărutat şi a observat că mirosea a săpun proaspăt şi a fum stătut. Făcuse duş, dar îşi pusese hainele afumate din ziua precedentă.

Cu două zile înainte. Nu mai ajunsese acasă ieri, după împuşcături.

„Ai nevoie de haine curate.”

„Am câteva la secţie. O să mă schimb acolo după ce verific locul faptei.” „Crima s-a terminat. Locul faptei poate aştepta cincisprezece minute. Du-te şi schimbă-te”, a ordonat ea.

El a zâmbit, a sărutat-o de rămas bun şi a plecat. Ea a mormăit în sinea ei, ştiind că el conducea direct pentru a-şi verifica ofiţerul.

Cum pot să mă plâng de un bărbat care face asta?

S-a dus la bucătărie să pornească cafetiera şi a observat urme murdare de picioare lângă frigider. *Truman a făcut asta noaptea trecută?* S-a încruntat când a reperat urmele distinctive de pantofi de tenis ai lui Kaylie în murdărie. *Eu nu-mi amintesc mizeria asta când am preparat cina noaptea trecută.*

Mercy alunecat cafetiera la loc în filtru şi s-a dus pe hol la dormitorul lui Kaylie. Uşa fetei era deschisă câţiva centimetri. Ea a împins-o deschis-o de tot şi a intrat în vârful picioarelor pentru a verifica adolescenta. Kaylie dormea pe spate. Gura îi era larg deschisă şi braţele îi erau aruncate deasupra capului. Mercy învăţase că asta era poziţia ei normală de somn. La început, o verificase frecvent pe adolescentă în miez de noapte, nefiind obişnuită să fie

responsabilă pentru o altă fiinţă umană. După o săptămână, îşi dăduse seama că nu avea nevoie să se asigure că fata mai respira în fiecare noapte.

Vederea fetei dormind a atins ceva ascuns adânc în pieptul ei. O făcuse. Făcuse o casă pentru fată, care părea să funcţioneze foarte bine. Membrele lui Kaylie erau încă toate intacte, nu avea niciun piercing şi părea fericită.

Poate că Mercy nu a fost naşpa ca mătuşă-slash-mamă.

Mirosul de parfum a făcut nasul lui Mercy tresară, iar momentul ei de relaxare în pseudomaternitate s-a evaporat. S-a aplecat mai aproape de fată şi parfumul a devenit mai puternic. Mercy a pornit lanterna telefonului ei, ţinând- o departe de faţa lui Kaylie, dar adăugând suficientă lumină încât să poată vedea eyelinerul şi fardul de pleoape al fetei.

Nu era machiată când mi-a spus noapte bună aseară.

Dezamăgirea a cuprins-o. *Eu mă felicitam pentru abilităţile mele excelente de adult şi ea se furişa noaptea.*

Gluma era pe seama ei.

A ieşit în linişte din cameră şi a intrat amorţită în bucătărie. Mintea i se

5 5 5 5

învârtea, se uita cum se scurge cafeaua în ibric. *Să o confrunt? Să încerc să o prind? Să o ignor?* Poate că ar trebui să o sune pe Pearl pentru un sfat.

Dar are încă toate degetele de la mâini şi de la picioare. Eu numesc asta o victorie.

Trebuie să fie un băiat.

Viziuni cu Kaylie şi un băiat de fermă furând săruturi a făcut-o să zâmbească.

Ce se întâmplă dacă este un om mai în vârsta? Un prădător?

Panica a izbucnit şi a dispărut. *Voi vorbi cu ea.* Nepoata

ei nu era proastă. Avea note excelente şi mult bun simţ. Corect ar fi fost să stea de vorbă cu ea şi
5 5 5
să o întrebe ce se întâmplă. Şi apoi să o pună să cureţe mizeria din bucătărie.

Nerăbdătoare, Mercy a scos cafetiera şi a turnat în ceaşca ei cantitatea mică de infuzie puternică. A adăugat puţină smântână şi a amestecat, transformând cafeaua neagră într-o frumoasă nuanţă de moca.

Îşi formula întrebările pentru Kaylie la duş.

$$$

Truman a fost încântat să vadă că unul dintre ceilalţi ofiţeri, Royce Gibson, a ajuns înaintea lui la locul faptei lui Ben. Oamenii lui erau ca o mică familie. Ţineau unii la alţii, iar când unul dintre ei se străduia, ceilalţi interveneau pentru a-i uşura drumul. Royce avea în jur de 20 de ani, cu un copil mic acasă. Era serios, direct şi sociabil. Era, de asemenea, unul dintre cei mai creduli bărbaţi pe care Truman îi cunoscuse vreodată, ceea ce făcea din el o ţintă populară pentru farsele şi glumele colegilor săi de muncă. În timp ce Truman se apropia, încă mai putea distinge pe faţa lui Royce urma slabă de Sharpie neagră pe care Lucas, şeful biroului, îl păcălise cumva să şi-o pună pe el în urmă cu trei zile.

Truman nu ceruse detalii.

Ben arăta destul de bine. Pentru cineva care fusese împuşcat şi descoperise o victimă a unei crime, bărbia îi era ridicată şi postura era relaxată. Truman îl bătu pe spate şi îi înmână un baton proteic din rezerva sa din Tahoe. Poliţistul

mai în vârstă l-a luat cu recunoştinţă, rupând imediat ambalajul şi luând o muşcătură mare. „Întotdeauna mănâncă atunci când este disponibil”, a spus el între două mestecări. „S-ar putea să nu mai fie timp mai târziu.”

Royce a dat din cap, ca şi cum ar fi fost cel mai bun sfat pe care îl auzise în ultimii ani.

Echipa de cercetare a probelor din Deschutes County sosise, iar Truman îi urmărea cum fotografiau şi marcau cu atenţie probele. Aduseseră la locul faptei turnuri de lumină diesel portabile, pe care Truman le privea cu invidie. Bugetul său nu avea loc pentru astfel de luxuri. Râse, dându-şi seama că tocmai se referise la lumină ca la un lux. Dar era adevărat. Cuibul Vulturului nu avea nici tehnicieni la locul crimei. Îl avea pe el şi cutia lui de echipament din spatele Tahoe-ului său. Mănuşi, bandă adezivă, plicuri, recipiente, pensete. Puţin din toate. Era recunoscător că biroul şerifului din comitatul Deschutes sau poliţia de stat din Oregon erau mai mult decât dispuse să îi dea o mână de ajutor atunci când lucrurile deveneau prea tehnice.

„Bună treabă cu controlul incendiului”, i-a spus Truman lui Ben.

„Nu prea luase avânt”, a spus umilul ofiţer mai în vârstă. „Oricine ar fi făcut la fel. Am fost în locul potrivit la momentul potrivit. Nu ştiu de ce au chemat pompierii. Puteau să trimită doar şeful pompierilor.”

Truman a scanat oamenii de la faţa locului, fără să-l vadă pe Bill Trek.

„E aici?”

„Nu încă.”

„A sosit medicul legist?” A întrebat Truman.

Ben a scuturat din cap. „Nu. Cadavrul este acolo, în spatele jgheabului.” Şi-a mişcat capul spre cuva de metal

ruginit.

„Ce părere ai?” l-a întrebat Truman pe poliţistul mai în vârstă. Ben îi făcuse o scurtă recapitulare la telefon, dar acum că evenimentele avuseseră timp să se absoarbă, spera că poliţistul avea mai multe informaţii.

Ben a încrucişat ochii şi a mestecat cu grijă batonul proteic în timp ce se gândea. „Oricine a tras în mine a fost al naibii de bun. Au găsit un singur cartuş acolo.” Ben a arătat spre o lumină portabilă, în depărtare. „Aproape că m-a nimerit… Sper că îl vor găsi.”

„E încă devreme”, a spus Truman. „Dar e întuneric.”

Poliţistul mai în vârstă a făcut o grimasă. „Al naibii de întuneric. Nu puteam face nimic, lumina era atât de rea. Şi m-am plimbat cu lanterna aprinsă ca un idiot, anunţând exact unde mă aflam.”

„Ai avut noroc că a ratat lovitura.”

„Sunt sigur că motorul motocicletei venea din direcţia în care am găsit cartuşul. Presupun că el este cel care a tras în mine. Bănuiesc că altcineva ar fi putut să fie pe jos şi să tragă, dar nu au găsit nicio dovadă că ar fi vorba de o altă persoană în afară de tipul nostru mort. County încearcă să urmărească urmele motocicletei de teren, dar solul este îngrozitor de tare. Şi, desigur, lipsa de lumină nu ajută.”

„Vor avea mai mult noroc când va răsări soarele”, a adăugat Royce.

„A recunoscut cineva cadavrul?” a întrebat Truman.

„Nu”, a răspuns Ben. „Am mai aruncat o privire la el acum ceva timp. Îmi pare uşor cunoscut, dar nu-l pot localiza.” A mai luat o muşcătură din baton. „Nu-mi pot aminti pe toţi cei pe care i-am întâlnit de-a lungul anilor.”

„Nu mă aştept să o faci.” Truman s-a uitat la Royce. „Te-ai uitat?”

„Nu-l cunosc. I-am verificat actele şi nu are nimic în buzunare. Să sperăm că amprentele lui ne vor spune cine este.”

„Cred că o să încerc.” Truman se îndoia că l-ar putea recunoaşte pe bărbat. Era în Eagle's Nest de numai opt luni. Se străduise din greu să cunoască oamenii, dar dacă Ben şi Royce nu-l recunoşteau pe tip, erau puţine şanse ca Truman să-l recunoască.

S-a apropiat de cadavru.

O femeie, tehnician de probe, i-a zâmbit şi i-a arătat politicos, dar ferm, o pată de pământ. „Vă rog să staţi acolo.” Truman a păşit cu grijă şi a privit timp de câteva momente cum ea continua să fotografieze cadavrul. S-a ghemuit şi şi-a făcut propria evaluare vizuală. Era de acord cu estimarea lui Ben că bărbatul avea în jur de şaizeci de ani. Trebuia să aibă aproape 160 de kilograme. Barba căruntă îi depăşea bărbia cu cel puţin cinci centimetri, iar părul îi era lipit pe frunte şi arăta de parcă ar fi trebuit tuns şi spălat cu câteva săptămâni în urmă. Ochii îi erau deschişi şi deveneau opaci. Truman se uită lung la tăietura adâncă din gât şi îşi ascunse orice gând despre teroarea care trebuie să fi trecut prin capul bărbatului când a realizat ce i se întâmpla.

Pe cine ai enervat?

Victima purta cizme grele de lucru şi blugi cu pete de murdărie pe genunchi. Haina lui văzuse zile mai bune, dar era groasă şi grea pentru a combate frigul. Truman i-a văzut şapca John Deere decolorată la câţiva metri distanţă.

Nu-l cunoştea pe bărbat.

„Bună dimineaţa, şefule.” Dr. Natasha Lockhart sosise. Forma ei micuţă era copleşită de haina roşie groasă şi de eşarfa ei. El a observat că purta un halat bej băgat în cizmele de iarnă

căptuşite cu fleece.

„Nu e cea mai grozavă dimineaţă, Dr. Lockhart.” O întâlnise pe medicul legist de câteva ori. Era inteligentă, rapidă şi competentă.

„Sunt destul de sigură că v-am rugat să-mi spuneţi Natasha”, a spus ea în timp ce îşi trăgea mănuşile.

„Natasha.” Ea a făcut-o. De fiecare dată.

A privit-o cum făcea un examen fizic rapid al victimei şi cum vorbea pe un ton scăzut cu tehnicianul care avea camera. Mâinile ei se mişcau rapid peste cadavru. Tehnicianul a ajutat-o să-l întoarcă pe bărbat pe o parte, iar ea i -a scanat spatele. „Omul tău l-a găsit imediat după patru dimineaţa?” l-a întrebat ea pe Truman.

„Da. A spus că încă sângera la momentul respectiv.”

„Nu ar fi putut face nimic.”

„El ştie.” Truman se uită la rana de la gât. Nimeni nu putea supravieţui aşa. „Am văzut-o pe Mercy acum câteva săptămâni”, a spus Natasha conversativ. „Nu am fost surprinsă să aud că s-a mutat definitiv în zonă.”

„Nu ai fost?” Majoritatea oamenilor erau şocaţi că Mercy părăsise marele oraş.

Natasha îi aruncă o privire evaluatoare, iar el se simţi ca o bucată de vită în lada măcelarului. „Nope. Nu m-a surprins deloc.”

I-a făcut cu ochiul şi faţa i s-a încins.

El şi Mercy încercaseră să-şi păstreze relaţia discretă. Într-un fel. Oamenii lui ştiau că erau împreună, iar majoritatea colegilor ei ştiau că ea era implicată cu el, dar de la cazul ei iniţial din Oregon Central, slujbele lor nu se mai întâlniseră până acum.

Se simţea ciudat. Ca şi cum ar fi avut un secret prost păstrat.

Natasha se ridică şi îşi întinse spatele. „Nu pot face prea multe aici. Voi încerca să ajung la el astăzi.”

„Am o idee destul de bună despre cum a murit”, a spus Truman. „Ceea ce vreau să ştiu este cine este.”

„Îi voi lua amprentele imediat şi ţi le voi trimite, ca să poţi începe să faci asta.”

Truman ştia că verificarea amprentelor nu era magia pe care oamenii o vedeau la televizor. Uneori, forţele de ordine aveau noroc cu prima bază de date uriaşă în care căutau, dar, neavând nicio idee de unde venise victima, s-ar putea să fie nevoiţi să caute în altele. Presupunând că omul fusese amprentat în trecut.

Dar Truman credea că violenţa generează violenţă şi, judecând după modul în care a murit acest om, el fusese asociat cu violenţa înainte.

Capitolul 6

„Hei, Mercy! Bine ai revenit!”

Atitudinea lui Mercy s-a îmbunătăţit la auzul întâmpinării sincere a lui Lucas când a păşit în secţia de poliţie Eagle's Nest. Se ataşase de administratorul departamentului de poliţie din Truman. Tânărul uriaş avea un dar pentru organizare şi pentru a le spune oamenilor ce să facă. „Mulţumesc, Lucas. Şeful tău este aici?”

Zâmbetul lui se lărgise. „E în spate. Se mişcă un pic cam încet în dimineaţa asta. L-am pus să-şi schimbe hainele după ce l-am mirosit. Poartă aceleaşi lucruri de la incendiul ăla mare.”

Atât de mult pentru Truman urmând sfatul ei.

Venise la biroul ei la prima oră şi apoi se dusese la locul unde Ben Cooley fusese împuşcat. Cadavrul fusese dus la morgă când a ajuns ea, dar o mică echipă de la locul crimei şi

şeful pompierilor erau încă prezenţi. Îl întrebase pe Bill Trek dacă acest incendiu avea vreo asemănare cu incendiul la care fuseseră împuşcaţi agenţii. Răspunsul lui nu a fost de ajutor. Potrivit nasului său, se folosise acelaşi accelerant ca în acel incendiu, dar aici se terminau asemănările. Acesta era pur şi simplu prea mic şi fusese stins prea devreme pentru a putea fi comparat cu celălalt.

Dar cineva a tras cu o armă în ambele incendii.

Mercy era uşurată că Cooley nu fusese rănit şi era hotărâtă să găsească trăgătorii. Un locuitor îl sunase pe Truman să-i spună că un incendiu fusese declanşat pe proprietatea sa săptămâna trecută, iar el îi văzuse pe vinovaţi înainte de a-i alunga şi de a stinge focul chiar el. Ea şi Truman conveniseră să se întâlnească cu el la secţia Eagle's Nest.

Lucas se încruntă la ceas. „Martorul tău nu a apărut încă. Clyde Jenkins a spus că va fi aici până acum. Îi mai dau zece minute şi apoi îl sun. Nu e cunoscut pentru promptitudine.”

„Ce ştii despre el?” Ea nu recunoscuse numele de pe vremea când locuise în Eagle's Nest cu ani în urmă.

Lucas şi-a dat părul la o parte din ochi şi a bătut la tastatura de pe birou.

„A fost acuzat o dată pentru tulburarea liniştii publice. Îmi amintesc când s-a întâmplat asta. A tras cu arma în aer ca să scape de nişte oameni religioşi care îi bătuseră la uşă. A spus că le-a spus să plece şi că au fost prea înceţi să iasă de pe proprietatea lui. Ei au depus acuzaţii şi cumva el a ajuns să pledeze vinovat doar la acuzaţia de tulburare a liniştii publice. Îmi imaginez că acuzaţia iniţială a fost ceva mai gravă. Are şaizeci şi cinci de ani şi locuieşte singur pe trei hectare la est de oraş. Vine în oraş şi se întâlneşte cu bătrânii

de la
5 5 5 5
magazinul de furaje sau de la reprezentanţa John Deere. Pare destul de plăcut.”

Lucas s-a ridicat de la birou şi s-a îndreptat spre imprimantă. S-a mişcat ciudat, iar Mercy a rămas cu gura căscată la cizma uriaşă de ghips de pe piciorul lui. „E rupt? Ce i-ai făcut?”

„Nu e nimic, dar da, e rupt.”

„Cum s-a întâmplat asta?” a întrebat din nou Mercy. Tânărul părea agitat şi nu o întâlnea privirea în timp ce-i întindea o foaie de hârtie de la imprimantă.

„Ne prosteam. A fost o prostie.”

Truman a ales acel moment pentru a păşi în birou şi a o saluta. O nevoie copleşitoare de a-l atinge şi de a-l întâmpina cu un sărut a cuprins-o, dar a rămas nemişcată. Se înţeleseseră să rămână profesionişti în preajma colegilor lor. A încercat să îşi transmită afecţiunea prin privirea ei. Zâmbetul din ochii lui i-a spus că a fost recepţionată.

„lisuse. Luaţi-vă o cameră sau ceva”, a spus Lucas. „Jur că temperatura tocmai a crescut cu zece grade aici.”

„Trimite-l pe Clyde la mine când ajunge aici”, a spus Truman în timp ce o conducea în biroul său.

„Ce s-a întâmplat cu piciorul lui Lucas?” a întrebat Mercy în timp ce lua unul dintre scaunele de lemn de vizavi de biroul lui.

Truman s-a relaxat în scaunul său mare de birou şi s-a aplecat atât de mult pe spate încât părea să se răstoarne. „Nu ţi-a spus?”

„Părea prea jenat să-mi spună.”

„A trebuit să scot povestea de la Royce. Cred că Lucas şi nişte prieteni au construit o rampă pentru biciclete şi au

încercat să se lanseze peste şopronul cuiva. Lucas nu a reuşit.”

„Cum e şopronul?” a întrebat Mercy, gândindu-se la masa musculară a fostului jucător de fotbal din liceu.

„Nu e o pierdere totală.”

„Nu e genul ăsta de cascadorie pe care o fac copiii în şcoala generală?”

„Da. Nu e de mirare că nu a vrut să spună nimănui. Adesea uit că are doar nouăsprezece ani.”

Cineva s-a oprit în pragul uşii, atrăgându-le atenţia. „Neaţa, şefule.”

Mercy a presupus că bărbatul mai în vârstă care strângea în braţe o pălărie de cowboy era Clyde Jenkins. Truman făcu prezentările, iar Clyde îi strânse mâna ca şi cum ar fi fost din sticlă. Avea pungile de la ochi şi faţa plină de riduri a lui Tommy Lee Jones, dar aici se terminau asemănările. Era mai înalt decât Truman şi incredibil de slab, cu o culoare galbenă a pielii care o făcea să se întrebe de sănătatea lui. Zâmbetul lui era cald şi afişa dinţi perfecţi de star de cinema.

„Mă bucur să vă cunosc. Nu mi-am dat seama că FBI-ul va fi aici.” Tonul lui Clyde era plin de prudenţă.

„Suntem interesaţi de toate cazurile recente de incendiere în lumina crimelor agenţilor”, i-a spus Mercy.

Faţa i-a căzut şi liniile imposibil de adânci din jurul gurii i s-au adâncit. „Îl cunoşteam destul de bine pe Ralph Long ca să-i spun bună ziua. Nu pot să cred că e mort”.

„Este o situaţie oribilă care a zguduit pe toată lumea.” Mercy făcu un gest către scaunul alăturat şi toţi luară loc. „Spune-mi ce s-a întâmplat la tine acasă.”

„Când am auzit despre Ralph, am ştiut că trebuie să ies în faţă.” Clyde sa holbat la pălăria pe care o ţinea în mâini.

„Am auzit că au fost ceva probleme cu micile incendii din oraş, dar... n-am crezut că al meu merită menţionat. Vecinul meu mi-a spus că doi bărbaţi au fost ucişi zilele trecute, aşa că m-am gândit că ar trebui măcar să anunţ pe cineva despre ce am văzut.”

S-a mişcat în scaun şi şi-a încrucişat şi descrucişat o gleznă peste genunchi. Mercy s-a încruntat. „Majoritatea oamenilor nu ar raporta un incendiu provocat pe proprietatea lor?”

Clyde şi-a atins cu degetul marginea pălăriei. „Nu am vrut probleme.”

Mercy a schimbat o privire cu Truman. „Cum poate raportarea unui incendiu să vă creeze probleme?”, a întrebat ea.

Martorul şi-a aşezat pălăria pe genunchi şi i-a aruncat lui Truman o privire rugătoare. Truman şi-a răsucit buzele. „I-ai speriat cu un mic foc de armă?”

„O să fiu arestat din nou?”

Mercy a înţeles, amintindu-şi povestea lui Lucas despre cum îi speriase Clyde pe oamenii religioşi de pe proprietatea sa. „Nu, Clyde. Nu cred că asta va fi o problemă. Evident, oamenii asupra cărora ai tras săptămâna trecută nu au depus niciodată un raport. Suntem pur şi simplu interesaţi de ceea ce ai văzut.”

El a expirat şi s-a lăsat pe spate în scaun. „Asta e o uşurare. Mi-a luat doi ani să plătesc amenda aia ultima dată.” Comportamentul lui s-a înviorat. „Asta a fost miercuri, săptămâna trecută. Am zărit doi oameni – posibil trei – alergând prin livada mea. Am ieşit din casă şi i-am putut auzi râzând în timp ce fugeau. Nu m-am gândit prea mult la asta... Nu sunt departe de autostradă şi se ştie că oamenii parchează de-a lungul ei şi trec prin livada mea până la

pârâu. Nu contează câte pancarte „Acces interzis” am pus. Dar, câteva minute mai târziu, am văzut o lumină venind din zona grămezii mele de foc. Aşteptasem să fie vreme umedă înainte să-l aprind eu însumi. Ar fi fost pur şi simplu o prostie să aprind ceva săptămâna trecută.”

„Sunt de acord”, a spus Truman.

Clyde a dat vehement din cap. „A fost uscat săptămâni întregi. Oricum, eram supărat rău de tot şi poate că temperamentul meu a pus stăpânire pe mine, aşa că am tras un foc de avertisment. Din moment ce focul era acolo unde ard de obicei, tot ce aveam nevoie pentru a-l stinge era la îndemână, şi a fost stins în câteva minute.”

„Unde erau oamenii când ai tras?” a întrebat Mercy.

„Se îndreptau prin livadă spre autostradă.”

„Nu ai încercat să te uiţi la vehiculul lor?” Truman s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit antebraţele pe birou, cu toată atenţia aţintită asupra lui Clyde.

„Trebuia să mă ocup de un incendiu”, a subliniat Clyde. „S-ar putea să fie noiembrie, dar cu perioada noastră de secetă s-ar fi putut răspândi ca nebunul.”

„Nu mă îndoiesc de judecata ta”, i-a spus Truman. „Speram doar să ai o descriere a vehiculului pentru noi. L-ai auzit plecând?”

Clyde s-a gândit pentru o clipă. „Nu, toată atenţia mea era pe foc.”

„Ce au făcut după ce ai tras cu arma?” A întrebat Mercy.

„Au fugit mai repede.”

„Ai putut să înţelegi ceva din ce au spus? Sau să vezi ce purtau?”, a continuat ea.

Bărbatul mai în vârstă a închis ochii. „Tot ce am văzut au fost siluete. Nu trăsături. Nici măcar nu sunt sigur câţi oameni erau. Cred că erau doi sau trei. Ar putea fi alţii pe

care nu i-am văzut.”

Mercy se gândi la bărbatul mare din incendiul de dimineaţă. „Vreunul dintre ei era solid? Slab?”

„De mărime medie. Am impresia că erau mai tineri pentru că se puteau mişca atât de repede, ştii?” A deschis ochii şi şi-a înclinat capul în gând. „Au alergat cât de repede au putut după ce am tras. Au trecut câteva decenii de când nu am mai putut să alerg aşa.”

„Dacă cineva ar trage în tine, ai putea să te surprinzi singur”, a sugerat Truman.

„Bine zis.” El s-a încruntat şi a deschis gura să vorbească, dar a închis- o. Sprâncenele groase i s-au unit şi şi-a ales un nasture de la haină.

„Ce este?”, a întrebat Mercy.

„S-ar putea să mă înşel”, a început el.

„Suntem interesaţi de orice ne poţi sugera”, a spus Mercy.

„Ei bine, cred că unul dintre ei a fost o femeie. Jur că am auzit râsul unei femei în noaptea aia.”

$$$

Mercy nu-şi putea scoate din minte cuvintele lui Clyde. *O femeie? O femeie ar fi putut face aceste incendii şi împuşcături?*

Ea şi Truman s-au gândit la asta timp de zece minute bune după plecarea lui Clyde, fără să ajungă nicăieri în teoriile lor, cu excepţia faptului că şi-au dat seama că trebuie să fie mai deschişi la minte. Nu puteau presupune că trăgătorii şi incendiatorii erau toţi bărbaţi.

„Am impresia că nu te-am mai văzut de când m-am întors”, i-a spus Mercy lui Truman în timp ce acesta îi conducea la locul unde au fost ucişi agenţii. Luaseră un prânz

rapid după plecarea lui Clyde şi făcuseră planuri să se întâlnească cu şeful pompierilor la rămăşiţele hambarului Tildei Brass.

„Sunt destul de sigur că am dormit în acelaşi pat noaptea trecută.”

„Pentru scurt timp. Şi ai leşinat în câteva minute.”

„Te plângi?”

„Poate un pic.” Ea s-a uitat mai atent la el, observând că bandajele de pe gât arătau curate şi proaspete. „Încă pari epuizat, ceea ce nu mă surprinde, din moment ce cred că ai dormit cinci ore în ultimele două zile. Cum se simt arsurile?”

„Bine.”

„Uh-huh.” A scos din geantă nişte ibuprofen şi i le-a înmânat. Faptul că el le-a acceptat fără să protesteze i-a dat o idee despre cum se simţeau cu adevărat arsurile. El le-a înghiţit cu o înghiţitură din cana de cafea de călătorie din suportul pentru pahare. Mercy a încercat să nu se gândească la cât de veche ar putea fi cafeaua rece.

„Ce părere ai despre faptul că unul dintre piromani ar fi o femeie?”, l -a întrebat ea.

„Te referi la unul dintre ucigaşi?”

„Şi asta.”

„Nu văd de ce nu. Mă preocupă mai mult faptul că Clyde i-a văzut sprintând prin livada lui. Cadavrul pe care l-am văzut în dimineaţa asta nu mai făcuse sprinturi de zeci de ani. Şi cu siguranţă nu era de mărime medie.”

„Poate că avem de-a face cu mai mult de doi sau trei oameni.” Mercy a lăsat această idee să mocnească în gândurile ei. *Un grup de oameni care pornesc incendii?* Avusese impresia că incendierea era în general o infracţiune comisă de o singură persoană, cu excepţia cazului în care era vorba de un grup radical precum Frontul pentru Eliberarea

Animalelor sau Frontul pentru Eliberarea Pământului. „Nu văd încă motivul”, spuse Mercy încet. „Într-un caz ca acesta, trebuie să mă întreb: „Cine are de câştigat? Şi până acum nu am văzut beneficii pentru nimeni. Nimeni nu se îmbogăţeşte. Nimeni nu pare să fie în centrul răzbunării.”

Ea citise rapoartele lui Truman despre cele trei incendii mici. Niciuna dintre victime nu a avut vreo idee despre motivul pentru care au fost vizate. Nu se găsise nicio asociere între ele; incendiile păreau extrem de aleatorii.

Conform celor citite de ea despre piromani, acestora le plăcea să vadă flăcările şi să simtă puterea distrugerii. Puteau să îşi direcţioneze incendiile pentru a răni pe cineva, dar cel mai adesea era vorba de autogratificare. Şi de obicei nu împuşcau primii respondenţi. Le plăcea să îi privească pe aceştia în acţiune.

Incendiatorii – criminalii lor – erau încă un mister pentru ea.

„Nici eu nu văd beneficiul”, a spus Truman. „Incendiul de la ferma Brass a schimbat lucrurile. Ştii la fel de bine ca mine că a existat o reacţie împotriva forţelor de ordine în mai multe oraşe din ţara noastră. Nu putem ignora asta.”

Ea nu putea ignora asta; era în gândurile ei în fiecare zi.

El era concentrat pe şosea, cu profilul spre ea, aşa că ea a luat un moment lung pentru a savura priveliştea lui. Era greşit că era recunoscătoare că rareori purta uniformă? Insigna lui era la curea, împreună cu arma lui, dar, la prima vedere, Truman Daly nu arăta ca un om al legii. Pentru ea, părea mai în siguranţă dacă nu purta o uniformă care să-i anunţe profesia. Acelaşi lucru era valabil şi pentru ea. Cu excepţia cazului în care purta o jachetă FBI cu literele inscripţionate pe spate, nimeni nu putea ghici cu ce se ocupa.

Sunt laşă?

Aprecierea anonimatului meseriei lor, când mulţi bărbaţi şi femei în uniformă îşi puneau viaţa în pericol în fiecare zi, o făcea să se simtă rău.

Pe cine păcălesc eu? Truman Daly are POLIŢIST scris pe frunte.

„Chiar urăsc teoria că incendiul ar fi putut fi pus în acest scop”, a spus
Mercy.

„Şi eu.”

„Asta nu se întâmplă aici.”

El a ridicat o sprânceană la afirmaţia ei improbabilă. „Se poate întâmpla oriunde”, a afirmat el.

Ştiu. Asta nu înseamnă că-mi place.

O tăcere lungă a umplut vehiculul. Pini, stânci şi tufişuri de salvie treceau pe lângă ei în timp ce goneau pe autostradă. Mercy a aşteptat până când au făcut o curbă şi apoi s-a aplecat în faţă pentru a privi pe partea lui Truman a vehiculului. Munţii Cascade erau glorioşi. Cerul era de un gri ceţos în loc de albastrul intens al verii, dar vârfurile erau încărcate de zăpadă, părând mult mai albe şi mai pline decât atunci când ea sosise în septembrie. Nu obosea niciodată să se uite la ele.

Se gândise să cumpere o casă, dar nu se grăbise. Persoana rezonabilă din interiorul ei voia să vadă cum se desfăşoară lucrurile cu Kaylie, slujba ei şi Truman. Nici ea, nici Truman nu vorbiseră despre viitor; era mult prea devreme în relaţia lor. Dar ea avea un sentiment bun despre el. El nu ridicase nici un steag roşu pentru ea. Încă.

Uneori părea prea bun ca să fie adevărat.

Avea demoni. Dar se străduia să îi ţină la distanţă. *Cine nu are un demon sau doi sub pat?*

Chiar şi ea avea câţiva. Unii care o făceau să taie lemne

jumătate de noapte şi să urmărească obsesiv pieţele bursiere internaţionale.

Ea nu ascundea nimic de el. El ştia totul. Fiecare grijă şi povară.

Dar le ştiu eu pe toate ale lui?

În mare parte, omul era o carte deschisă. Cu Truman, ceea ce vedeai era ceea ce primeai.

Dar ea încă îl privea, aşteptând ca totul să cadă. Nu se putea abţine; făcea parte din ceea ce era ea.

„Ţi-ai făcut planuri pentru Ziua Recunoştinţei?” a întrebat el în tăcere.

„Când este?”

El i-a aruncat o privire în lateral. „Joia viitoare. Spune-mi că ştiai asta.”

„Nu-mi amintesc ultima dată când am avut planuri de Ziua Recunoştinţei.”

5 5

„Glumeşti?” Tahoe a virat uşor ca privirea lui a părăsit drumul şi el a dat-o o privire cu ochii mari. „Eşti anti-americană?”

Asta a înţepat. „Nu, nu am mai fost în preajma familiei de cincisprezece ani”, a replicat ea.

„Ziua Recunoştinţei nu este doar despre familie. Am sărbătorit Ziua curcanului cu tot felul de oameni în ultimul deceniu. A fost destul de rar ca ei să fie rude cu mine. De obicei, nu am timp să zbor să-mi văd să-mi văd părinţii în ziua respectivă.”

Şi-a ţinut privirea drept înainte. Sărbătorile erau incomode. Şi o mică rană pe care prefera să nu o atingă.

„Departamentul meu din San Jose avea o foaie de înscriere pentru oamenii care căutau ceva de făcut de Ziua Recunoştinţei. Era o mulţime diferită

5 5 5

în fiecare an şi a fost întotdeauna o explozie.”

„Biroul meu din Portland avea ceva asemănător”, a recunoscut Mercy. Ea nu se înscrisese niciodată. Ziua Recunoştinţei fusese întotdeauna un

5 5

weekend rar de patru zile pentru ea şi şi-l petrecuse lucrând la cabana ei. Singură.

„Presupun că nu ai auzit de la nimeni din familia ta despre sărbătoare?”

„Nu.”

„Atunci hai să ne facem propriile planuri. Nu sunt un bucătar prost şi o putem face la mine acasă.” Entuziasmul i-a umplut vocea şi vehiculul. „Kaylie ar putea avea un prieten sau doi că ar dori să ni se alăture. Pot să miros deja curcan prăjit. Aceasta este cea mai bună parte a Zilei Recunostintei... modul în care casa miroase toată ziua.”

Îşi amintea de acel miros, declanşând amintiri ale sărbătorii cu cei patru fraţi ai ei şi părinţii lor în jurul unei mese înghesuite. *Vor sărbători împreună anul acesta? Se vor gândi măcar să mă invite?*

Nu o făcuseră în ultimii cincisprezece ani. De ce să înceapă acum?

„Sună bine”, i-a spus ea, simţind o mică parte din entuziasmul lui pentru acea zi. „lui Kaylie i-ar plăcea să coacă plăcinte.” Urmele de picioare în bucătăria ei au apărut în capul ei. „Rahat.” Îşi uitase planurile de a o confrunta pe adolescentă.

„Ce este?” a întrebat Truman în timp ce ieşea de pe autostradă şi cobora pe drumul spre ferma Brass.

Ea i-a povestit despre urmele de paşi din bucătărie, machiaj şi parfum.

„Crezi că s-a furişat afară noaptea trecută?” El părea

sceptic.

„Bineînţeles că da. Şi presupun că are de-a face cu un băiat, din moment ce purta parfum şi o tonă de fard de ochi. Nici măcar nu ştiam că are parfum.”

„Hmmm.” El şi-a scărpinat maxilarul.

„Ce? Am exagerat? Sunt destul de nouă la chestia asta cu părinţii, ştii.”

„Nu te-ai furişat niciodată afară când erai adolescentă?”

„Nu!”

El i-a aruncat o privire care spunea că nu o crede. „N-am făcut-o! Vrei să spui că toţi... sau majoritatea adolescenţilor o fac?”

„S-ar putea să fi fost o fată foarte cuminte în timp ce creşteai, Mercy Kilpatrick, dar îţi garantez că cei doi fraţi ai tăi probabil s-au furişat din casă de vreo zece ori.”

„Deci e o chestie masculină.”

„Ei bine, când am făcut-o, a fost pentru a întâlni o fată. Deci, aş spune că este o împărţire cincizeci-cincizeci.”

S-a afundat în scaunul ei. *„Am fost* o fată bună. Aşa au fost ambele surori ale mele. Asta nu înseamnă că ar trebui să trec cu vederea ceea ce Kaylie face acum. ”

„Nu, tu nu ar trebui. Ai nevoie să te asiguri că ea nu face nimic stupid.” El a tuşit. „Ia anticoncepţionale?”, a întrebat el slab.

Mercy şi-a acoperit ochii. „O, Doamne sfinte.” Mâinile i-au alunecat la urechi. „Nu mai vorbi.”

„Să înţeleg că asta înseamnă că nu ştii. S-ar putea să fie o discuţie pe care voi două trebuie să o aveţi, având în vedere vârsta ei.”

Trebuie să vorbesc despre furişarea afară noaptea ŞI controlul naşterilor?

„Dar ideea mea cu privire la faptul că se furişează afară

a fost să îţi sugerez să nu o confrunţi cu furie. Mulţi copii fac asta şi nu spun că este corect, dar trebuie să înţelegi că nu este un comportament neobişnuit pentru vârsta ei.” „Urmează să-mi spui exact acelaşi lucru despre adolescenţi şi sex.” „Nu îţi pune capul în nisip”, a sfătuit-o el. „Kaylie este o fată inteligentă şi are o mulţime de mers pentru ea. Un pic de orientare de la mătuşa ei pentru anii adolescenţei ei ar putea parcurge un drum lung.”

„Notat.” A fost uşurată când au intrat pe aleea care ducea la hambarul ars. A zărit pick-up-ul roşu al lui Bill Trek.

Truman a parcat şi s-a aşezat nemişcat pe scaun, uitându-se prin parbriz la distrugere. A înghiţit în sec, iar ea a observat că mâna îi tremura uşor când a oprit camionul.

„Se simte diferit la lumina zilei?”, a întrebat ea.

„Foarte. E ca şi cum m-aş uita la o schiţă a unei scene dintr-un film pe care l-am trăit deja în 3D. Totuşi, am aceleaşi sentimente.”

Ea i-a strâns mâna şi i-a întâlnit privirea. „S-a făcut şi s-a terminat. Nimic nu se va schimba.”

El a dat din cap, iar ea a văzut zidurile protectoare ridicându-se în privirea lui în timp ce se pregătea să înfrunte rămăşiţele iadului în care fusese cu treizeci şi şase de ore înainte.

Ea nu l-a învinovăţit deloc.

Au coborât din maşină şi s-au îndreptat spre locul unde Bill Trek săpa printre resturi. El folosea o lopată de zăpadă pentru a muta grămezile de cenuşă şi bucăţi de lemn şi era îmbrăcat într-o salopetă de protecţie şi o mască pentru a împiedica norii de funingine să-i intre în plămâni. Pe măsură ce se apropiau, el îşi scoase masca şi îşi croi drum din grămadă. Era în contrast cu grija şi precizia extremă pe care Mercy le văzuse de obicei la strângerea probelor. Poate că

incendiile provocate erau tratate diferit.

Investigarea incendiilor era o muncă murdară. Cenuşa îl acoperea din cap până în picioare, dar a rânjit când s-au apropiat şi a făcut semn că nu vrea să dea mâna. „Nu mă atingeţi”, a avertizat el, arătându-le mănuşile pătate de funingine.

„Nicio problemă”, a fost de acord Truman. „Ce-i cu lopata?”

„Trebuie să văd podeaua”, a spus Bill, folosindu-şi antebraţul pentru aşi şterge sudoarea care îi curgea prin cenuşa de pe frunte. „Nu pot spune ce sa întâmplat fără să mă uit la ea. Este o parte importantă a hărţii mele”.

„Ce ai găsit până acum?” a întrebat Truman.

„Practic, am găsit sprijin pentru ipoteza mea iniţială. Cineva a îmbibat pereţii exteriori cu benzină şi a făcut acelaşi lucru cu tot ce era în interior. Erau hotărâţi să o facă să ardă puternic.” Le-a aruncat o privire serioasă. „Am vorbit cu proprietara, întrebând-o ce a fost depozitat în hambar, şi ea susţine că nu era chiar nimic de care să ştie, dar aş vrea să aud asta şi de la unii dintre prietenii sau rudele ei.”

„De ce?” a întrebat Truman. „Sincer, nu cred că a mai fost la hambar de ani de zile.”

„Dacă o rudă îmi spune că înăuntru a fost depozitată o barcă sau echipament agricol scump, atunci avem o problemă.” Bill s-a uitat cu atenţie la rămăşiţele arse. „E clar că nu a rămas nimic de genul ăsta aici.”

Mercy a înţeles dintr-o dată. „Cineva ar fi mutat lucrurile pe care voia să le protejeze dacă ar fi provocat incendiul chiar el... dacă spera să obţină plata asigurării pentru structura pe care a incendiat-o.”

„Ai fi uimit din câte incendii „accidentale” de locuinţe lipsesc televizorul cu ecran mare despre care vecinul spune

că era în sufragerie. Sau colecţia de arme antice care s-a întâmplat să fie mutată în depozit cu o săptămână înainte. Aceştia îşi doresc plata asigurării pentru un accident, dar nu se pot abţine să nu mute mai întâi bunurile lor preferate. Un indiciu mort atunci când o rudă îmi spune că colecţia de arme vechi a avut un loc de cinste în bârlog timp de douăzeci de ani."

„Nu cred că Tilda Brass a pus focul", a spus Truman.

„Sunt de acord. Dar trebuie să mă asigur că toate punctele mele T sunt bifate."

„Ce altceva mai faci în afară de examinarea locului faptei?" a întrebat Mercy cu curiozitate.

„Ei bine." Bill a făcut o pauză. „O mulţime de lucruri. Vorbesc cu compania de asigurări şi cu prietenii şi vecinii. Voi verifica la spital şi la clinici, căutând pe cineva cu arsuri sau leziuni prin inhalare. Ai fi surprins să afli câţi au arsuri pe mâini sau pe glezne. Incendiile izbucnesc întotdeauna mai repede decât se aşteaptă. Mai ales cu benzina pe care au folosit-o aici."

Mercy se uită la porţiunea de beton pe care Bill o curăţase. Modelele nu însemnau nimic pentru ea. „Benzina a fost aruncată şi în interiorul hambarului? Nu doar în jurul exteriorului?", a întrebat ea.

„Da."

„Deci trebuie să fi văzut că înăuntru era un rezervor de propan."

„Presupun că da", a fost de acord Bill. „Fie nu le-a păsat, fie l-au văzut ca pe un bonus. Nu era unul mare."

„Destul de mare încât să mă lovească la câţiva metri şi să arunce resturi arzătoare peste mine", a subliniat Truman.

„A fost poziţionat înspre peretele de care erai cel mai aproape", a fost de acord Bill. „Dacă ar fi fost pe cealaltă

parte a hambarului, nu ai fi simţit aceeaşi putere a exploziei.”

Truman s-a întors şi s-a îndreptat spre partea cealaltă a mormanului de moloz, holbându-se la pământ. S-a oprit la câţiva metri de locul unde cei doi bărbaţi îşi dăduseră ultima suflare şi şi-a băgat mâinile în buzunare.

„Cum se simte?” a întrebat-o Bill cu o voce joasă. „Prin ce a trecut el iar trimite pe majoritatea bărbaţilor la doctorii lor implorând medicamente care să le facă amintirile să dispară.”

„Bănuiesc că asta i-a trecut prin minte”, a recunoscut Mercy. „A mai trecut printr-un iad asemănător. Aproape că l-a scos din poliţie, dar de data asta pare bine pregătit să facă faţă urmărilor emoţionale. Din păcate, asta pentru că a trebuit să înveţe de prima dată.”

„Nimeni nu l-ar învinovăţi pentru că a făcut un pas înapoi.”

„El nu este aşa.”

„Pot să văd asta.” Bill i-a întâlnit privirea. „Dar încă se poate prăbuşi. Nu este Căpitanul America.”

Truman purta adesea un tricou cu Captain America, iar Mercy credea că i se potriveşte. „De fapt, asta e o descriere perfectă a lui. Căpitanul America are un miez sentimental moale; este foarte uman. Şi da, se poate prăbuşi.” Ea s-a uitat la Truman. El stătea nemişcat, iar ea ştia că se lupta cu demoni invizibili. Instinctele îi spuneau să meargă la el, dar ea a rămas nemişcată. Truman o va chema când va avea nevoie de ajutor.

Ea trebuia doar să fie disponibilă.

Capitolul 7

Mercy şi-a înfăşurat mâinile în jurul ceştii de cafea fierbinte la biroul FBI din Bend, dar nu a băut. Era cofeinizată. Darby a observat şi a întrebat-o dacă vrea nişte suc. Mercy a refuzat oferta analistului de informaţii. Se săturase să mănânce şi să bea pe fugă. Doar asta făcuse la Quantico în ultimele două săptămâni, iar de când se întorsese nu găsise timp să facă cumpărături. Corpul ei se răzvrătea împotriva dietei neobişnuite.

Am nevoie de o săptămână în care să mănânc numai legume organice şi carne de vită de la vaci fericite, hrănite cu iarbă.

Nu ar fi visat niciodată că va fi acel consumator, cel care pune la îndoială sursa pieptului de pui din farfuria ei, dar după ce a plecat de acasă la 18 ani, a observat că mâncarea are un gust diferit. Crescuse cu carne sacrificată de tatăl ei şi cu legume cultivate de familia ei sau de prieteni. După câteva luni de mâncare procesată, corpul ei s-a revoltat şi a învăţat să caute surse locale.

Îl făcuse de râs pe Truman de câteva ori în restaurante cu întrebările ei, iar el îşi dăduse repede seama care erau cele mai bune locuri în care ea putea mânca, unde nu trebuia să se ascundă în spatele meniului în timp ce ea îi chestiona pe angajaţi cu privire la sursele de aprovizionare.

Se gândi la rulada cu scorţişoară pe care o luase de la benzinărie în dimineaţa aceea. *Aşa că uneori sunt o ipocrită.*

Eddie s-a aşezat pe scaunul de lângă ea. Părul lui nu mai arăta la fel de perfect ca de obicei şi părea că îşi trecuse mâinile prin el de câteva zeci de ori în ultima oră. Cercuri întunecate atârnau sub ochii lui.

„Cum merge?”, a întrebat ea.

„De rahat. Mi-am petrecut ultimele două zile vorbind cu familiile lui Ralph Long şi Damon Sanderson.”

„Ahhh.” Simpatia a cuprins-o. Văzuse pozele cu bebeluşul drag al lui Damon şi inima ei aproape că se rupsese în două. „Au sprijin?”

„O grămadă de rude dau târcoale”, a spus Eddie. „Nu ştiu dacă ăsta e întotdeauna un lucru bun. Cred că soţia lui Damon are nevoie de ceva timp singură.”

„Vreo pistă?”

„Nu chiar. Cercetez o bătaie într-un bar pe care Long a întrerupt-o cu două nopţi înainte să fie împuşcat. Unul dintre băieţi l-a ameninţat atunci. Long a inclus asta în raportul său, dar nu am reuşit să localizez persoana. Nu au fost făcute arestări.”

„Asta e o exagerare”, a spus Mercy. „Orice dobitoc beat o să dea din gură la oricine îi strică distracţia.”

„Asta e ceea ce mă aştept să găsesc. Mă întâlnesc cu barmanul şi proprietarul barului în această seară pentru a vedea ce îşi amintesc şi sper să am parte de nişte imagini filmate.”

„A ieşit ceva în evidenţă despre Sanderson?”

„Nu. Potrivit jumătăţii de duzină de oameni cu care am vorbit, era un înger complet şi imposibil de dispreţuit.”

„Bineînţeles că asta spun ei. Mă face suspicioasă. Nimeni nu e atât de perfect.”

„Asta e şi reacţia mea. Încă cercetez.”

Supervizorul lor a intrat în şedinţă şi şi-a scos haina sport, agăţând-o pe spătarul scaunului înainte de a se aşeza. „Unde ne aflăm?”, a întrebat el în semn de salut. „Mercy, ai veşti de la medicul legist? Vreo veste despre autopsii?”

„Nu a găsit nimic neobişnuit. Ambii bărbaţi au murit în câteva clipe din cauza rănilor prin împuşcare.

„Când sunt funeraliile?”, a întrebat Darby.

„Mâine”, a răspuns Eddie. „Familiile au decis să ţină o slujbă comună.”

„Asta e neobişnuit”, a observat Jeff.

„Este, dar toţi membrii ambelor familii sunt ferm de acord cu asta.”

„Îmi place”, a spus Mercy. Chiar îi plăcea. Vorbea despre o unitate care rezona în cadrul comunităţii Central Oregon, în contrast cu oroarea împuşcăturilor.

„S-a spus de mai multe ori că trăgătorul trebuie să aibă nişte aptitudini serioase pentru a trage aşa cum a făcut-o”, a continuat Jeff. „Eddie, vreau să contactezi poligoanele din zonă. Află cine poate trage aşa.” Eddie a dat din cap şi a notat pe blocnotesul din faţa lui.

„Ţine minte că o mulţime de oameni se antrenează pe propria proprietate”, a adăugat Mercy. „Unii nu calcă niciodată într-un poligon de tragere.”

„Dar dacă vor să îşi etaleze abilităţile în faţa amicilor lor?”, a întrebat Darby. „Ar trebui să întrebăm public dacă cineva cunoaşte pe cineva cu aceste abilităţi? Sau ne uităm la un nivel de pregătire militară? Trebuie să luăm în considerare faptul că este posibil să fi învăţat aceste abilităţi pe banii noştri din taxe.”

Mercy a suspinat. Şi ea se întrebase acelaşi lucru. *Te rog să nu fie un fost soldat.*

Eddie făcu mai multe notiţe. „Nu cred că ar trebui să anunţăm că suntem în căutarea cuiva cu *un anumit set de abilităţi”,* a spus el în cea mai bună imitaţie a lui Liam Neeson.

„De acord”, a spus Jeff. „Mai târziu, eventual. Deocamdată, să păstrăm liniştea în privinţa cercetărilor noastre.”

Darby a răsfoit teancul de hârtii din faţa ei şi s-a concentrat asupra uneia. „Rapoartele şi plângerile cu privire la activitatea miliţiei par să fie într-o oarecare creştere”, spuse ea liniştită. „Nu ştiu dacă este relevant aici.”

Camera a rămas tăcută în timp ce toată lumea îi cântărea cuvintele.

„Întotdeauna se vorbeşte despre activitatea miliţiei”, a spus în cele din urmă Jeff. „Nu cred că trece o săptămână în care să nu treacă ceva pe biroul meu în această privinţă. Incendiile sunt o metodă pe care o folosesc?”

„Nu de obicei”, a spus Darby. „Majoritatea celor pe care le-am văzut sunt plângeri cu privire la portul deschis al armei şi unele practici de tragere la ţintă.” A scos o bucată de hârtie şi s-a holbat la ea.

5 5

„Sună ca o afacere obişnuită”, a spus Mercy. Ea crescuse văzând arme peste tot. Rafturi pentru arme în geamurile din spate ale camionetelor. Puşti întinse pe spate sau sprijinite în spatele uşilor vecinilor. Pistoale pe şolduri. Dar era mult mai rar acum.

„Cel mai neobişnuit lucru pe care l-am întâlnit este un zvon despre un plan de a arunca în aer un pod”, a adăugat Darby.

„Sfinte Sisoe”, a spus Eddie. „Asta mi-a făcut pielea de găină. Cât de credibil este zvonul ăsta?”

„Nu ştiu. Am încercat să dau de urma sursei, dar se pare că sunt o mulţime de... 'aşa şi aşa a spus'.”

„Dă-i-o lui Lefebvre”, îi ordonă Jeff. „Spune-i ce ai găsit până acum şi că vreau un raport mâine, cândva. Asta merită o analiză mai atentă, indiferent dacă are sau nu legătură cu acest caz.”

Mercy era pe deplin de acord. Siguranţa publică era

prima lor prioritate.

„Ştim că o puşcă a fost folosită la împuşcarea agenţilor”, a continuat Jeff. „Avem cartuşele şi gloanţele. Se pare că arma nu a mai fost folosită într-o crimă, dar dacă putem găsi arma, atunci laboratorul nostru poate vedea dacă striaţiile se potrivesc.”

„Au găsit glonţul care a fost tras asupra lui Ben Cooley?” a întrebat Mercy.

„Nu încă. County a găsit cartuşul, dar glonţul real nu a apărut. Şeriful presupune că a ricoşat din stâncă şi s-a îndreptat într-o altă direcţie. Ei cercetează zona cu detectoare de metale, dar este plină de stânci şi tufişuri dese.”

„Şi cartuşul era de nouă milimetri, corect?” a întrebat Eddie. Jeff a aprobat.

Două arme diferite... doi trăgători diferiţi? „Un trăgător l-a ratat pe Ben Cooley, iar la focul anterior un trăgător şi-a nimerit ţintele de patru ori”, a spus Mercy, gândindu-se cu voce tare. „Doi ţintaşi diferiţi? Sau, eventual, lunetişti?” Ea a actualizat grupul cu privire la observaţia lui Clyde Jenkins.

„Părerea ta despre calitatea martorului?” a întrebat Jeff.

„Solidă”, a spus Mercy. „Nu era sigur de ceea ce văzuse, dar s-a simţit suficient de sigur încât să ne anunţe.”

„Descrierile suspecţilor pe care îi căutăm continuă să se extindă”, s-a plâns Darby.

„Trebuie să ne gândim că am putea avea de-a face cu un grup”, a adăugat Mercy.

„Sper să fie un grup”, a spus Darby. „Vor începe să se toarne între ei la un moment dat. Sau vor deveni dezamăgiţi de liderul lor şi vor începe să vorbească. Aş prefera asta în locul unui introvertit secretos în orice zi.”

„Ted Kaczynski”, a adăugat Eddie. „A fost un singuratic.

A fost nevoie de aproape douăzeci de ani pentru a-l găsi.”

Darby a dat din cap, încruntându-se la menţionarea teroristului intern.

„Vreo veste despre identitatea victimei cu gâtul tăiat?”, a întrebat şeful lor.

„Încă nu”, a spus Mercy. „Ştiu că medicul legist a trimis amprentele lui şi le-am trimis laboratorului nostru.”

„Ar putea fi o victimă nevinovată *sau* unul dintre incendiatori”, a subliniat Eddie.

„Bănuiesc că se va dovedi a fi unul dintre piromani”, a spus Mercy. „Chiar dacă nu se potrivea descrierii lui Clyde Jenkins. Îmi păstrez mintea deschisă, dar faptul că nimeni nu-l poate localiza indică faptul că nu este de pe aici... prin urmare, el a fost în acea locaţie cu un scop.”

„Şi cineva s-a întors împotriva lui?” a întrebat Darby. „În opinia lor, a făcut ceva pentru care merita să moară?”

„Posibil”, a spus Mercy. „Poate că nu a fost mulţumit de crime sau de cine au vizat cu incendiile. Poate că a vrut să iasă din grup. Presupunând că există un grup.”

„Să nu presupunem nimic”, a spus Jeff. „Să ne întoarcem puţin şi să aruncăm o privire nouă la început. Vreau noi interviuri cu victimele primelor trei incendii mici, şi vreau să se facă mâine. Te las pe tine să decizi cine vorbeşte cu cine.” S-a ridicat şi şi-a adunat hârtiile. „Ne-a scăpat ceva?”, a întrebat el fără să ridice privirea.

Eddie şi Mercy au schimbat o privire. „Nu”, au spus la unison.

„Bun. Ne vedem mâine.”

„Aş vrea să vorbesc cu familia prepper”, i-a spus ea lui Eddie.

„S-a făcut, iar dacă cumperi cafea toată săptămâna viitoare, le voi intervieva pe celelalte două victime.”

„S-a făcut.”

$$$

Mercy a tras în aleea casei mobile cu două laturi şi a parcat. Julia şi Steve Parker fuseseră de acord să o vadă în acea seară. Au fost încântaţi să audă că FBI-ul era interesat de incendiul lor. Când Steve i-a spus unde se afla casa lor, Mercy şi-a dat seama că locuiau la mai puţin de o milă de casa părinţilor ei. În timp ce trecea pe lângă ferma familiară, şi-a dat seama că nu o mai văzuse pe Rose de trei săptămâni şi şi-a promis să corecteze acest lucru.

Imediat ce cazul ei se va rezolva.

De când se întorsese în Eagle's Nest, ea şi sora ei îşi stabiliseră o rutină de a se întâlni la o cafea o dată pe săptămână, după una dintre orele de grădiniţă ale lui Rose. Se întâlneau la Coffee Café şi discutau timp de o oră, apoi Mercy o conducea acasă.

Cicatricile faciale ale lui Rose dispăruseră. Mai avea câteva linii roz, dar majoritatea dispăruseră complet. Mercy spera că şi liniile rămase vor dispărea complet... Rose ar fi putut avea câteva cicatrici argintii subţiri, nu că sora ei oarbă le-ar fi putut vedea vreodată.

Rose ar avea o altă amintire permanentă. Una pe care era încântată să o iubească şi să o crească.

Dragostea lui Mercy pentru copilul nenăscut al lui Rose creştea rapid. Ceea ce ea crezuse odată că va fi o povară, acum vedea ca pe o binecuvântare. Orice copil ar fi norocos să o aibă pe Rose mamă.

Când o lăsa pe Rose după discuţiile lor, mama lui Mercy

venea din când în când la usă şi îi făcea cu mâna. Era ciudat, dar mai puţin ciudat decât întâlnirea faţă în faţă cu tatăl lui Mercy. Mama ei dăduse dovadă de curaj când a venit vorba de cea de-a treia fiică a lor. Se întâlnise chiar şi cu Mercy o dată sau de două ori pentru o infuzie de cofeină. Mama ei era atentă în conversaţiile lor… nu discuta niciodată despre tatăl lui Mercy sau despre ceva din trecut.

Era mai bine decât nimic.

Un singur bec strălucea deasupra uşii casei familiei Parker, aruncând un mic con de lumină care abia le lumina scările. Mercy a stat în maşină pentru o lungă perioadă de timp, chinuindu-şi vederea să vadă restul proprietăţii lor în întuneric. A fost dificil. Putea distinge cea mai slabă siluetă a ceea ce părea a fi un mic grajd şi un padoc dincolo de casă, dar nu avea nicio idee unde se afla magazia care luase foc.

A coborât din SUV şi s-a îndreptat spre casă, gândindu-se la locaţie în raport cu celelalte incendii. Se uitase deja la o hartă, căutând un tipar între toate cele cinci incidente, dar nu găsise nimic. A bătut la uşă. Uşa din faţă s-a deschis şi a întâmpinat-o o tânără foarte însărcinată.

„Agent Kilpatrick?” Julia Parker avea părul blond imposibil de drept care îi atârna aproape până la brâu. Părea prea tânără pentru a fi însărcinată, deşi Mercy ştia deja că avea douăzeci şi doi de ani.

Încă prea tânără.

Un copil mic a apărut şi a îmbrăţişat piciorul mamei sale, încruntându- se la străinul care se apropia. Părul ei se asorta cu al mamei, iar ochii ei albaştri erau rotunzi ca nişte bile.

Mercy îi întinse mâna. „Spune-mi Mercy.” A rânjit la fetiţă, care şi-a ascuns faţa în pantalonii mamei sale.

„Ea este Winslet.” Julia a mângâiat creştetul capului micuţei şi a trecut o mână de sprijin pe sub burta ei imensă,

făcând o grimasă. „Acest elefant va fi în curând Lola.”

„Două fete”, a comentat Mercy. „Ce drăguţ.” *Nu ştiu niciodată ce să le spun femeilor însărcinate. Sau copiilor mici.*

Julia a condus-o în casa înghesuită. A dat la o parte un scaun înalt şi i -a făcut semn lui Mercy să ia loc la masa din bucătărie. Trei curcani de Ziua Recunoştinţei din ceramică stăteau în centrul mesei, în mijlocul unei coroniţe împletite din frunze uscate. Casa avea puţin loc de manevră, dar atingerile personale ale Juliei îi dădeau un aer casnic. Winslet a cerut să fie în poala mamei sale, iar Mercy şi-a ţinut respiraţia când Julia a ridicat-o. *Te rog să nu intri în travaliu.* Julia a echilibrat-o cu îndemânare pe fetiţă pe suprafaţa minusculă de poală pe care o avea dincolo de burta ei. Winslet a întors ochii suspicioşi asupra lui Mercy.

E drăguţă. Dar privirea intensă a neliniştit-o.

„Steve va veni în curând. Termină nişte lucruri în hambar. Oh!” A început să o mute pe Winslet din poala ei. „Nu ţi-am oferit nimic de băut.”

Mercy a ridicat o mână pentru a o opri. „Nu te ridica. Sunt bine. Tocmai am venit de la o şedinţă lungă în care am ţinut în mână o ceaşcă de cafea şi nu am băut nici măcar o înghiţitură din ea.”

Julia s-a aşezat pe scaun, părând uşurată, iar Winslet s-a sprijinit de burtica mamei sale şi a mângâiat-o cu o mânuţă mică, ca şi cum ar fi fost o pisicuţă. O uşă din spatele casei s-a deschis şi Steve Parker a intrat, scoţându- 1 5 5 1 5 y 5 şi cizmele chiar în faţa uşii şi salutând-o pe Mercy în ciorapi. Arăta aproape la fel de tânăr ca Julia şi avea o faţă de bebeluş cu obrajii plini de roz. A luat-o pe Winslet din poala Juliei şi s-a aşezat cu copilaşul pe un alt scaun, dându-i lui Winslet o carte de plastic cu care să se joace. „Mă bucur să aud că poliţia nu a terminat cu incendiul nostru”, a spus el. „Am avut

multă treabă stocată în magazia aia. Nu că găsirea piromanului o poate înlocui, dar m-ar face să mă simt mult mai bine."

„Înţeleg perfect", a spus Mercy. „Ştiu că nu locuieşti aici de prea mult timp, dar i-ai cunoscut pe Kilpatricks de pe autostradă? Ei sunt părinţii mei."

Înţelegerea i-a traversat faţa şi ochii i s-au luminat.

Bingo. Avem ceva în comun.

„Am pierdut un an de conserve", a spus Steve. „Împreună cu containere de medicamente şi seminţe de grădină." A pus un sărut pe creştetul capului lui Winslet. „Doare când munceşti din greu şi să investeşti bani în pregătirea pentru copiii tăi şi cineva le distruge."

„Îmi pare atât de rău." Felul tandru în care îşi privea fiica şi soţia însărcinată i-a sfâşiat inima. *Aşa credea tatăl meu despre pregătirile sale? Că erau în primul rând despre familia lui?*

Vina îi era amară pe limbă. Nu se gândise niciodată la asta.

Obsesia tatălui ei i s-a părut întotdeauna puţin egocentrică.

S-a întors spre Julia. „Am citit în raportul poliţiei că ai zărit incendiul în jurul orei unu dimineaţa de la o fereastră?"

„Da. Am văzut flăcările pe fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie." O privire stânjenită i-a traversat faţa. „Îmi luam ceva pentru arsuri la stomac. Ori arsurile la stomac, ori vezica urinară îmi întrerupe somnul aproape în fiecare noapte acum."

„Când trebuie să naşti?" Mercy a întrebat.

„Peste patru săptămâni."

„Un copil de Crăciun?"

„Sperăm. Ar fi cu adevărat special." Julia şi Steve au

schimbat o privire care a făcut-o pe Mercy să se simtă ca un intrus.

„Ai spus poliţiei că nu ai auzit sau văzut nimic înainte de incendiu, corect?” a întrebat Mercy.

Steve s-a uitat la soţia sa în timp ce Julia se încrunta. Ea a spus: „Nu am spus nimic în acel moment, dar jur că am auzit copii râzând.”

Mercy s-a holbat la femeia însărcinată. *Copii?*

„Dar a fost înainte ca arsurile la stomac să mă trezească... Cred că visam. Jur că am avut cele mai ciudate vise cât timp am fost însărcinată cu acesta. Dar mi s-a părut atât de real în acel moment.”

„Deci e posibil să fi auzit râsete afară”, a spus Mercy în timp ce creierul ei încerca să digere această nouă veste. Clyde Jenkins auzise râsete, aşa că povestea Juliei nu era chiar atât de ciudată.

„Poate. Ştiu că nu este de mare ajutor, dar am vrut să spun totul. Ar fi trebuit să-i spun şefului poliţiei când a fost aici, dar mă simţeam ridicolă vorbind despre un vis.”

„Nu e ridicol”, a spus Mercy. „Te rog să împărtăşeşti totul.”

„Ei bine, ăsta e singurul lucru nou care mi-a trecut prin cap.” Julia şi-a sprijinit braţele pe burtă.

„Vrei să-mi arăţi unde a fost focul?”

„Am curăţat mare parte din resturi”, a spus Steve. „A mai rămas doar o platformă de beton şi câteva scânduri.”

„Tot aş vrea să arunc o privire.”

S-a ridicat, i-a dat-o pe Winslet Juliei şi i-a făcut semn lui Mercy să o urmeze. S-a oprit la un dulap din bucătărie şi a luat două lanterne, dându-i ei una neagră şi păstrând-o pe cea cu Minnie Mouse pentru el.

Afară, Mercy îşi putea vedea respiraţia. Temperatura

scăzuse rapid, iar ea şi-a închis fermoarul hainei până la bărbie. Şopronul era la vreo 30 de metri de casă, mai aproape de drumul principal. Steve avea dreptate. Era doar o platformă de beton şi o grămadă ordonată de cherestea arsă. Un miros slab de fum încă plutea.

„Am recuperat ce am putut din magazie”, a spus el, lovind cu piciorul marginea unei scânduri. „O pot reconstrui după ce mai fac rost de nişte cherestea. Iar proviziile vor fi înlocuite în cele din urmă.” I-a aruncat lui Mercy o privire îndurerată. „Doar că doare, ştii? Nu am vrut să menţionez asta în faţa

Juliei, dar mă face să mă simt nesigur. Julia are destule probleme cu somnul noaptea, iar asta s-a adăugat la ele. Mai ales după crimele de noaptea trecută.”

„Asta e complet de înţeles.”

„Am adăugat încuietori mai grele la casă şi hambar şi am montat lumini cu detector de mişcare pe care le aprindem la culcare.” A râs scurt. „Nu a fost cea mai bună idee. Acum suntem treziţi de lumini la fiecare câteva ore când un iepure sau o căprioară aleargă prin curte. Trebuie să mă mai gândesc la asta.” A făcut o pauză, holbându-se la placa de beton. „La început am presupus că erau copii proşti cărora nu le păsa dacă provocau daune bunurilor altora.”

„Şi acum?”

„Nu ştiu ce să cred de când cei doi agenţi au fost ucişi. Asta nu mi se pare a fi o prostie de copii.”

Ea a înconjurat dreptunghiul de ciment, cercetând pământul tasat cu lanterna, neştiind ce spera să vadă. „Aţi avut de-a face cu oameni cărora nu lea plăcut faptul că sunteţi pregătitori?”, a întrebat ea încet.

„Nu aici.” Steve şi-a lipit buzele. „Tatăl meu a fost un pic nesimţit în legătură cu asta, dar e în Arizona. Este unul dintre

motivele pentru care ne-am mutat în Oregon. Ca să scăpăm de el şi de căldură.”

„Ai găsit... o comunitate care să te susţină aici?”

El i-a întâlnit privirea. „Am găsit. Tatăl tău a avut un rol esenţial în a ne prezenta oamenilor. Îmi place că mama ta este o moaşă calificată.”

Deci s-au alăturat cercului tatălui meu.

„Cu ce te ocupi, Steve?”

„Sunt instalator. Destul de bun şi la construcţii. Am o înclinaţie pentru asta.”

Pregătirea nu consta doar în acumularea unei grămezi de lucruri. Oamenii aveau nevoie de abilităţi practice care necesitau pregătire, studiu şi practică. Oricine ar putea cumpăra o grămadă de arme şi conserve, dar fără abilităţi, nu ar rezista prea mult. Steve şi familia lui erau dedicaţi.

Acesta ar fi un motiv suficient pentru tatăl meu să îl adauge la micul său cerc de oameni care au fost de acord să se unească în caz de dezastru. Competenţele specializate ale lui Steve ar fi utile în TEOTWA WKI.

Sfârşitul lumii aşa cum îl ştim noi.

Părinţii ei erau consideraţi bogaţi după standardele de pregătire. Aveau patru vehicule: unul alimentat cu gaz, unul cu motorină, unul cu propan şi unul cu electricitate. Cei aflaţi la început de drum, precum familia Parker, aveau probabil un vehicul alimentat cu motorină, alegerea cea mai versatilă pentru început. Mercy bănuia că tânăra familie era dedicată vieţii şi că fusese fericită să se alăture comunităţii strânse de prepper pe care o organizase tatăl ei.

„I-am cunoscut pe fraţii tăi”, a spus Steve. „Winslet o adoră pe Rose. Dar nu-mi amintesc ca tatăl tău să fi pomenit de un agent FBI în familie.”

„Nu ar fi adus vorba despre asta.” Mercy s-a întors şi şi-a

îndreptat lanterna spre un tufiş de copaci aflat la câţiva metri distanţă, dorind să se uite oriunde, dar nu la privirea întrebătoare a lui Steve.

E un oraş mic. E timpul să mă obişnuiesc ca oamenii să întrebe despre mine şi tatăl meu.

„Deci, de când te-ai mutat aici în aprilie, oamenii pe care i-ai întâlnit au fost buni cu tine?” *Vorbeşte despre orice, în afară de tatăl meu.* „Fără certuri cu vecinii? Nicio problemă cu oamenii de pe terenul tău?”

„Nu sunt probleme deloc. E foarte linişte aici. Dacă nu mergem în oraş, s-ar putea să nu mai vedem pe nimeni zile întregi.”

„Acesta este motivul pentru care tatăl meu a construit iniţial în această zonă”, a spus Mercy.

„Este o locaţie bună”, a fost de acord Steve. „Un pic rece şi uscat iarna, dar în restul anului vremea este bună pentru cultivare şi pentru a face treabă. Ne-am gândit la partea de vest a Cascadelor, în Willamette Valley, unde vremea este mai blândă, dar costurile erau prea mari. Şi erau prea mulţi oameni”.

A vrut să-i spună că viaţa înseamnă mai mult decât să judeci o zonă în funcţie de cât de ideală este în cazul unui dezastru natural sau al prăbuşirii guvernului.

Încearcă să te bucuri de viaţă acum. Nu te concentra în întregime pe ceea ce nu s-a întâmplat încă. Nu-ţi ignora copiii de dragul unei obsesii.

Îşi amintea cum se uita el la fiica şi soţia lui. Fusese dragoste şi afecţiune autentică. *O* Îşi apăsase vreodată tatăl ei buzele pe creştetul capului ei când era copil? *Cu siguranţă o făcuse.*

Nu-i aşa?

Nu-şi putea aminti niciun semn exterior de afecţiune din partea acelui bărbat.

Niciodată.

Steve Parker nu era tatăl ei. Încă.

„Ai o familie frumoasă”, i-a spus ea. „Lola va fi foarte norocoasă să se alăture ei.”

Chiar şi în lumina slabă a lanternelor lor, ea a putut distinge reacţia lui fericită. „Nu mai putem aştepta. Nu-mi pasă că e o altă fată. Fetele sunt grozave.”

„Sunt de acord.”

Capitolul 8

Kaylie a închis în tăcere uşa şi a coborât în vârful picioarelor scările apartamentului, emoţia trecând prin vene. Libertatea îi dădea o senzaţie ameţitoare, în timp ce anticiparea de a-l vedea pe Cade îi făcea picioarele să se mişte mai repede. Ea a lovit trotuarul şi a alergat prin noaptea întunecată la locul lor obişnuit de întâlnire, respiraţia ei creând nori mari în aerul rece.

Sunt îndrăgostită?

Indiferent cum se numea această senzaţie, ea se simţea fantastic. Energia care bubuia prin ea nu ţinea cont de faptul că era unu dimineaţa. Ea şi Cade se întâlneau de peste o lună. El era cu trei ani mai mare decât ea, iar ea ştia cine este de mult timp, dar nu vorbiseră până când ea îl aşteptase la Coffee Café într-o dimineaţă devreme, în drum spre serviciu. El s-a întors trei dimineţi la rând şi în cele din urmă a invitat-o în oraş.

El a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de la moartea tatălui ei. Mătuşa Mercy era grozavă, dar cu Cade se simţea frumoasă şi specială. El îi cumpărase un colier de aur pentru ziua ei de 17 ani, uşurându-i durerea primei ei zile de

naştere fără tatăl ei. Era înalt, superb şi amabil. Când ochii lui căprui se uitau în ai ei, ea se simţea ca singura femeie din lume.

Alerga mai repede, aerul îngheţat revigorând-o.

Mătuşa Mercy mă va ucide.

Dar ei nu-i păsa. Era fericită şi energică în preajma lui Cade şi ar fi făcut orice ca să petreacă mai mult timp cu el. El lucra douăsprezece ore pe zi la o fermă departe de oraş. La început, îşi trimiteau mesaje şi se întâlneau pe FaceTime seara, dar curând nu a mai fost suficient. Nopţile erau principalul lui timp liber.

I-a zărit vechea Toyota parcată în faţă şi a fost cuprinsă de euforie.

Ţinuse relaţia sub tăcere, nesigură ce ar fi crezut mătuşa ei despre faptul că avea primul ei iubit. Mai ales unul care era cu trei ani mai în vârstă. Tatăl ei îi spusese lui Kaylie că surorile lui nu aveau voie să aibă iubiţi în liceu. Ar fi continuat Mercy moştenirea? Ea nu părea genul de a privi în jos la dragostea tânără, dar ea a predicat auto-suficienta şi Kaylie se simţea ca şi cum nu ar putea respira fără Cade.

Nu era nimic independent în asta.

A fost suficient să o facă să-şi ţina gura. Mercy avea propria ei poveste de dragoste. Kaylie ştia că şeful Daly a petrecut noaptea de câteva ori în apartamentul lor. El era întotdeauna plecat înainte ca Kaylie să se trezească dimineaţa, dar ea *ştia.* Mătuşa ei părea întotdeauna mai introspectivă în acele dimineţi. Tăcută şi mulţumită. Un zâmbet mic pe buzele ei.

Kaylie s-a repezit la geamul şoferului şi a bătut, râzând când l-a făcut pe Cade să sară. Ea a alergat în jurul maşinii la partea pasagerului şi urcat în camion cald. S-au aplecat unul spre celălalt şi s-au sărutat, mâna lui trecând prin părul ei. Ea

îl purta desfăcut pentru că lui îi plăcea aşa.

„Bună, iubito”, a spus el cu vocea lui joasă şi sexy, mângâindu-i obrazul, presându-şi fruntea de a ei. Mirosul parfumului lui îi făcea inima să tresară. Pe scurt: el o făcea să se simtă vie. Când nu era lângă el, se simţea ca şi cum s-ar fi mişcat într-o ceaţă, aşteptând să treacă timpul până când puteau fi din nou împreună. Era dependentă.

„Ce vrei să facem în seara asta?”, a întrebat ea. „N-ar trebui să stau afară mai mult de două ore. E prea greu să mă trezesc dimineaţa pentru muncă.”

„Mătuşa ta nu te-a auzit, nu?”

„Nu cred. Părea epuizată când a ajuns în seara asta şi s-a dus direct în pat.”

„Bine.” El a sărutat-o din nou. „Mi-a fost dor de tine.”

„Şi mie mi-a fost dor de tine”, a spus ea între sărutări.

„Landon şi Jason vor să ieşim împreună. Au spus că vor fi la groapa de pietriş de lângă Lincoln. Finn va fi probabil şi el acolo.”

Inima ei a căzut la vestea că nu vor fi singuri. La început fusese încântată să-i cunoască pe prietenii lui Cade, dar după ce petrecuse timp cu ei, îi găsise plini de sine şi imaturi pentru nişte tineri de douăzeci de ani. Cade nu era aşa. Era matur şi grijuliu, în timp ce prietenii lui aveau tendinţa să fie gălăgioşi şi detestabili. Mai ales atunci când beau. Cineva aducea întotdeauna doze de Coors sau Budweiser la fiecare adunare.

Kaylie ar accepta una şi ar gusta-o. Nu-i păsa de gust, în timp ce băieţilor le plăcea să vadă cât de repede şi câte puteau bea deodată.

„Sună grozav”, a spus ea cu un zâmbet. „Nu vei bea, nu-i aşa? Trebuie să mă întorc la timp.”

„Îţi promit. Şi eu trebuie să mă trezesc pentru muncă.”

„Trimite-mi un mesaj dimineaţa şi o să-ţi pregătesc cafeaua când treci pe aici.”

„S-a făcut.” Au condus spre Eagle's Nest cu ea stând în centrul banchetei şi braţul lui în jurul umărului ei. El a pornit încălzirea, deşi răcoarea nopţii nu o deranja. Nimic nu o deranja când el era aproape. Fiecare celulă din corpul ei făcea ore suplimentare când era cu el; nu-i era niciodată frig.

Cade conducea cu o mână pe volan, zâmbind în timp ce se uita frecvent la ea. A ieşit de pe şoseaua principală şi a ocolit câteva drumuri lăturalnice. Kaylie avea o idee generală despre locaţia gropii de pietriş, dar era uşor pierdută până la a treia cotitură întunecată. Cade conducea cu încredere.

„Eu nu am fost de fapt aici,” Kaylie a recunoscut. „Cred că am condus o dată sau de două ori cu... tatăl meu.” Cuvintele blocat pe limba ei. Ea învăţase că zilele ei treceau mai uşor dacă ea nu petrecea timp gândindu-se la tatăl ei. În fiecare seară îşi petrecea câteva minute uitându-se la poze cu ei doi şi povestindu-i despre ziua ei. Părea ciudat, dar funcţiona pentru ea. După moartea lui, la început se simţea vinovată dacă nu se gândea la el în fiecare minut al zilei. Mercy a luat-o la un terapeut, şi împreună au elaborat un sistem prin care Kaylie ar putea merge mai departe cu ziua ei pentru că ştia că va petrece timp cu memoria tatălui ei în seara.

„Este un loc rece.” El a luat o stânga ascuţită, iar camionul a luat-o razna în timp ce el îl conducea pe un drum abrupt de pietriş . Kaylie a zărit alte trei camionete în partea de jos. Erau parcate una lângă alta, cu farurile aprinse. Trei tipi stăteau în faruri, iar ea a zărit o puşcă în mâinile unuia dintre ei. Altul îşi dădea capul pe spate în timp ce bea lung dintr-o cutie argintie. Farurile se reflectau în cutie, trimiţând o scânteie de lumină spre ea şi Cade. Personajul a spart cutia

din mână şi a aruncat-o într-o parte.

Ea se îndreptă şi braţul lui Cade îi alunecă de pe umeri în timp ce el parca, adăugându-şi camionul la rând. „Ce fac?”

„Dacă sunt la groapa de pietriş, înseamnă că se antrenează la ţintă”, a spus Cade. „Este un loc bun pentru a trage pentru că este adânc.”

„În mijlocul nopţii?”

El a ridicat din umeri. „De ce nu?”

„Nu este asta proprietate privată?”

„Nimeni nu vine aici noaptea.” Cade a deschis uşa şi ea a alunecat pe partea lui, dorindu-şi să fi mers în altă parte. Singuri. Prietenii lui Cade s-au apropiat şi i-au salutat, punându-le beri în mână. Jason era cel mai înalt, dar nu era în formă ca Cade, şi chiar dacă avea doar douăzeci de ani, Jason avea o burtă de bere.

Landon îi dădea fiori. Întotdeauna privea un pic prea lung şi stătea un pic prea aproape. Era slab, cu ochii ca de şoim, apropiaţi de nasul său lung şi îngust. Auzise că fusese picat la liceu.

Finn era adeptul şi mulţumitorul oamenilor, întotdeauna nerăbdător să facă ce voiau ceilalţi. Kaylie se gândea că Landon îl păstra Finn la îndemână pentru a-i mângâia ego-ul şi ca să aibă cui să dea ordine.

Kaylie dat înapoi berea ei. „Trebuie să lucrez în câteva ore.”

„La fel şi eu”, a spus Cade. El i-a aruncat-o lui Finn. „Unii dintre noi au slujbe.”

„Eu prefer să dorm până târziu”, a spus Landon. „Mai ales în weekend. De ce naiba ai lucra la o slujbă care te face să lucrezi în weekenduri?” El a luat o înghiţitură lungă de bere şi a studiat-o pe Kaylie peste partea de sus a cutiei în timp ce bea. „Aşa este”, îi spuse el direct lui Kaylie după ce

se şterse la gură. „Eşti încă în liceu. Nu mi-e dor de iadul ăla.”

Ea a privit în altă parte, disconfortul încolăcindu-i-se în stomac.

Cade susţinea că prietenii lui credeau că ea era cool, chiar dacă era tânără. Dar de fiecare dată când ieşeau împreună, unul dintre ei spunea ceva despre şcoala ei, ca şi cum i-ar fi amintit lui Cade că se întâlnea cu cineva inferior lui.

„Tu urmezi.” Landon i-a înmânat o puşcă lui Cade. „„Pun pariu pe cinci dolari că nu le poţi lovi pe toate în cap.”

Kaylie a reperat mai multe ţinte de hârtie pe peretele de stâncă înalt şi abrupt. Tatăl ei o învăţase să tragă, iar ea era cea mai bună dintre toţi verii ei, dar nu voia să se dea mare în faţa acestui grup. Landon era excelent. Aflase asta cu câteva săptămâni în urmă, când ea şi Cade trecuseră pe la ferma lui. Landon îi dusese în spate la un poligon de tragere pe care îl construise. Baloţi de fân au punctat câmpul, etichetate cu distanţa lor şi ţinte. Când tatăl lui Kaylie a învăţat-o să tragă, ea ar ţintit la ochi de taur. Aceşti tipi foloseau imense imagini cu feţe reale – nu standard forma umana fara fata. A fost înfiorător.

„Nu am mai tras de săptămâni”, a spus Cade. „Nu de la ultima dată când am fost la tine acasă.”

„Atunci uită de pariu, ratatule. Doar trage.” Landon şi-a băgat o ţigară între buze şi a aprins-o cu o mişcare de brichetă. A surprins-o pe Kaylie uitându-se la el. El a suflat o gură uriaşă de fum, ţinându-i privirea în timp ce se juca cu bricheta, făcând-o să ardă iar şi iar.

Un fior împuşcat prin membrele ei. *Se poartă înfiorător intenţionat?*

Cade s-a dat la o parte şi a tras cu puşca. Trei sferturi

din focurile lui au nimerit capul.

I-aş fi putut nimeri pe toţi de la distanţa asta. Uşor.

Kaylie a zâmbit când a terminat. „Bună treabă!”

„Vrei un tur?” El a ţinut arma spre ea.

„Nu, multumesc. Nu e treaba mea.”

„Haide, Kaylie,” a spus Finn. „Nu te vei răni.”

„Speriată, Kaylie?” a întrebat Landon. El a scos o buruiană din pietriş şi a aprins-o, urmărind-o cum se ofileşte şi arde.

Ea nu-i plăcea sclipirea din ochii lui. „Voi refuza.”

„E rândul meu.” Finn a luat puşca de la Cade, iar acesta s-a împiedicat când a vrut să se alinieze pentru a trage.

Este beat.

Kaylie s-a uitat înapoi la camionul lui Cade şi a încercat cu disperare să se gândească la o scuză pentru a pleca. *Sunt obosită? Nu mă simt bine?*

Cade i-a pus un braţ în jurul umerilor în timp ce îl privea pe Finn cum trage. „Hei, Jason”, a spus Cade. „M-am răzgândit în legătură cu berea aia.”

Oh, rahat.

Farurile Tahoe-ului lui Truman au surprins indicatorul bătătorit pentru groapa de pietriş. El a căscat şi a luat curba, mergând încet prin întuneric, fără să se deranjeze să-şi aprindă bara de lumini. Primise un apel cu privire la o plângere pentru focuri de armă. De obicei, localnicii se dădeau peste cap şi ignorau sunetele de focuri de armă în mijlocul nopţii, dar de la împuşcături, oamenii fuseseră

excesiv de precauţi. Truman ştia ce înseamnă un apel despre focuri de armă lângă groapa de pietriş: nişte tipi care se descărcau. Le va spune să meargă la poligon. În timpul zilei.

Vehiculul său a ajuns la fund şi a zărit patru vehicule aliniate cu luminile aprinse. Cinci siluete stăteau în faruri, o puşcă în mâinile unui bărbat şi cutii argintii în mâinile altor câtorva. S-a produs o amestecare rapidă în timp ce aceştia au zărit silueta Tahoe-ului său cu bara luminoasă deasupra şi au încercat să dea la o parte cutiile. Bărbatul cu puşca a sprijinit-o de anvelopa unui camion şi s-a îndepărtat câţiva paşi de ea.

Rahat. Alcool şi împuşcături.

Scrută vehiculele şi recunoscu unul ca fiind vechea camionetă a lui Jason Eckham. *Cel puţin un minor este aici şi, judecând după felul în care şi-au aruncat dozele, sunt mai mulţi.* A oprit în spatele celorlalte vehicule şi a chemat ajutoare din Deschutes County. Dacă avea câţiva minori cu alcool, nu-i putea lăsa să conducă. A privit puşca, întrebându-se dacă mai erau şi alte arme. Grupul nu părea ameninţător în poziţiile lor şi îl aprecia pe tipul care lăsase puşca deoparte, dar nu avea încredere în nimeni.

Dacă există o armă, presupune că mai sunt şi altele.

Îl prinsese pe Jason făcând curse de drag acum câteva săptămâni. A suspinat. Puştiul avea gura mare şi niciun respect pentru forţele de ordine. Truman a studiat celelalte figuri în luminile vehiculelor. Îşi ţineau mâinile în faţa ochilor pentru a-i bloca farurile, dar încercau să vadă cine sosise. Toţi păreau cam de vârsta lui Jason...

Este o fată?

Nu a fost prea surprins.

Întăririle lui erau la trei minute distanţă.

Truman a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre grup,

sprijinindu-şi mâna pe arma de la şold. „Bună seara, băieţi. Şi – *Kaylie? ”* Inima lui a căzut. Suspiciunile lui Mercy despre activităţile nocturne ale lui Kaylie erau corecte.

Kaylie s-a aplecat spre un tip înalt care avea braţul înfăşurat protector în jurul umerilor ei. „Bună, şefule”, a spus ea încet. Jason şi unul dintre ceilalţi tipi i-au aruncat o privire iritată pentru recunoaşterea inamicului.

Hotărât să nu o individualizeze – mai mult decât tocmai o făcuse – s-a abţinut să o întrebe dacă Mercy ştia ce pune la cale nepoata ei. A aruncat o privire aruncată spre cutiile argintii de bere de pe jos. „Jason, ştiu câţi ani ai. Să vedem actele celorlalţi.”

„Nu ne puteţi acuza decât dacă berile sunt în mâinile noastre”, a spus cel mai slab din grup.

Minunat. Un adolescent avocat. „Nu ştiu de unde v-aţi informat, dar asta nu e valabil pentru minorii în posesie în Oregon.” El a întâlnit privirile celorlalţi trei tipi. „Ştiţi că aceasta este o proprietate privată, nu?”

„Nimănui nu-i pasă dacă venim aici”, a spus rapid Jason. „Toată lumea face.”

Apărarea supremă.

„Presupun că sunteţi toţi minori?”

„Am douăzeci şi unu”, a spus slăbănogul. „Dar nu am permisul de conducere cu mine.” I-a zâmbit lui Truman.

„Cum te cheamă?” l-a întrebat Truman.

„Landon.”

„Landon, am numărat patru vehicule în spatele nostru, şi se întâmplă să ştiu că niciunul dintre ele nu aparţine lui Kaylie Kilpatrick. Asta înseamnă că tu ai condus unul aici... Afirmi că ai condus aici fără permis?”

În timp ce tânărul se lupta cu răspunsul, Truman se uită la ceilalţi

bărbaţi. „Să le vedem.”

Toţi au întins mâna după portofelele din buzunarele de la spate. A adunat cărţile de identitate şi l-a privit pe Landon scotocind cu reticenţă în buzunarul lui. Toţi cei patru bărbaţi aveau sub douăzeci şi unu de ani. Landon a avut decenţa să-şi ţină ochii coborâţi în timp ce Truman îi înmâna înapoi permisul fără să spună un cuvânt despre faptul că minţise că are douăzeci şi unu de ani. Kaylie nu se mişcase. Expresia de pe faţa ei spunea că îşi dorea ca groapa de pietriş să se deschidă şi să o înghită. El ştia că nu din cauza lui era nervoasă, ci din cauza mătuşii ei. Mercy avea să o ia razna.

El a privit lung la ID-ul tânărului care era cu Kaylie. Cade Pruitt. Truman nu cunoscuse niciun alt Pruitt, dar ştia că erau câţiva în partea de est a oraşului. Cel puţin tânărul îl privea în ochi şi părea respectuos. Jason şi Landon erau morocănoşi şi plini de atitudine. Finn îşi scoase primul permisul, iar Truman văzuse cum îi tremura mâna când îl întinse pentru inspecţie.

„Cade te-a condus aici?” a întrebat-o pe Kaylie.

„Da.” Ea îşi păstrase privirea pe pământ.

Mătuşa ta o să explodeze.

Truman a întâlnit privirea lui Cade, măsurându-l. Nu era guraliv şi nu se uita în altă parte. „Ai băut ceva în seara asta, Cade?”

„Asta e prima.” Cade a arătat spre o cutie argintie aflată la câţiva metri distanţă. „Nu am băut nici măcar o treime din ea.”

„Este într-adevăr prima,” Kaylie intervenit. „Tocmai am ajuns aici.”

„Şi tu?” Truman a întrebat-o pe Kaylie.

„Eu nu am băut nimic. Trebuie să lucrez în câteva ore.” Umerii ei s-au prăbuşit.

„Nu a făcut-o”, a adăugat Cade. El s-a uitat la ceilalţi trei bărbaţi, iar ei au dat un cor slab de acord.

Truman îşi dăduse deja seama de asta. Alcoolul flutura de la bărbaţi ca dintr-o berărie, dar nu şi de la Kaylie. Se apropiase intenţionat de ea şi inhalase când îi luase permisul lui Cade.

Truman s-a apropiat de locul unde bărbaţii montaseră o masă mică cu suporturi de fierăstrău de pe care să tragă. Cutiile erau împrăştiate pe jos în jurul standului. Truman număra cu voce tare cutiile. Treisprezece.

„Dacă Cade a băut doar o bere, înseamnă că voi trei aţi împărţit douăsprezece.”

De la intrarea în groapa de pietriş s-au aprins lumini. Două maşini ale şerifului din Deschutes County au intrat, cu barele luminoase intermitente, dar sirenele tăcute.

„V-am chemat nişte curse. Am de gând să-i las să vă proceseze pe voi patru în timp ce eu o duc pe Kaylie acasă.”

Landon a făcut un pas înainte. „Dar noi nu am…”

„Taci din gură.” Cade l-a întrerupt şi a întins o mână pentru a-l opri să înainteze spre Truman.

Doi agenţi i s-au alăturat lui Truman, cu zâmbete mari pe faţă. „Ai prins câţiva tineri în seara asta, Truman?”

„Yep, am de gând să conducă acasă minora.” El a făcut un gest către Kaylie, care părea să se micşoreze cu cinci centimetri. „Ceilalţi patru sunt tot minori şi miros a alcool.”

„Suntem bucuroşi să vă ajutăm. Întoarce-te”, i-a ordonat primul agent lui Landon.

Truman a luat-o de braţ pe Kaylie şi a tras-o la o parte. „Noi plecăm.” Ea a rezistat, proptindu-se în călcâie.

„Am nevoie să spun-”

„Sună-l mai târziu”, a ordonat Truman. „Dacă Mercy te lasă să-ţi păstrezi telefonul.” El i-a aruncat o privire „nu-ţi

bate joc de mine”, iar ea l-a urmat docil, după ce i-a făcut un semn rapid lui Cade.

Amândoi au rămas tăcuţi în timp ce el a ieşit din groapa de pietriş. Kaylie şi-a încrucişat braţele pe piept şi a privit pe fereastră în neantul întunecat, piercingul ei nazal sclipind în luminile de la bordul lui. Era o fată frumoasă – semăna *mult* cu Mercy, iar el simţea nevoia să o protejeze. Pentru binele ei şi al mătuşii ei.

„Trebuie să ai grijă cu cine îţi petreci timpul.” Truman rupse în sfârşit tensiunea. „Cade pare un tip destul de decent, dar ceilalţi sunt probleme.”

„Ştiu. Nu am vrut să merg la groapă. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă
până nu am ajuns.”

„Atunci trebuie să vorbeşti tare şi să spui că vrei să pleci. Dacă Cade are ceva decenţă în el, nu te va obliga să faci ceva ce nu vrei.”

„Ştiu.”

„Dar nu ai vrut să agiţi barca.” Tăcerea ei a fost răspunsul lui.

„De cât timp te vezi cu el?” a întrebat Truman cu o voce mai blândă. Pentru o fată care îşi pierduse tatăl în urmă cu două luni, părea sănătoasă din punct de vedere mental şi emoţional. Dar aparenţele puteau fi înşelătoare. Îi spusese lui Mercy că era normal ca adolescenţii să se furişeze afară noaptea, dar acum că o prinsese pe nepoata ei, îşi dăduse seama că părerea lui se schimbase puţin. Privind lucrurile din punctul de vedere al unui părinte sau al unui tutore era complet diferit: dacă ar fi fost rănită?

O găsise în preajma alcoolului şi a armelor. Coşmarul oricărui poliţist şi al oricărui părinte.

„Câteva săptămâni.”

„Dacă faci... ceva... cu el, ar putea avea probleme. Tu ai sub optsprezece ani şi el are douăzeci.” Faţa lui s-a încălzit în întuneric.

Kaylie şi-a acoperit faţa cu mâinile. *„ Oh, Doamne. ”*

„Nu e ceva de luat uşor.”

„Noi nu am făcut nimic!”

Uşurarea l-a inundat. „Bun. Atunci nu trebuie să-l arestez.”

„N-ai face-o!” Ea s-a întors în scaunul ei pentru a-l privi. „Şi dacă îl iubesc? E o lege stupidă.”

„Nu e treaba mea să judec legile”, a răspuns Truman. „Eu doar le aplic şi le urmez.” El s-a uitat la ea, iar ochii ei erau mari şi rugători. Înţepătura pe care a simţit-o la acea vedere l-a surprins. „Rămâi de partea corectă a legii. Nu te mai furişa afară. Ştii că există o interdicţie între miezul nopţii şi patru dimineaţa pentru minori, nu-i aşa? Nu vreau să te prind din nou afară.”

S-a prăbuşit înapoi pe scaun. „Mă urăşti.”

Truman a pufnit. Vorbea ca sora lui când era în liceu.

„Nu te urăsc, Kaylie. Deloc. De fapt, îmi place de tine un pic. Mătuşa ta te adoră, şi eu pot vedea de ce. Dar, Doamne ajută, nu vreau să fiu în locul tău când va afla despre asta. Ştii că bănuieşte că te-ai furişat afară, nu?”

„Da?”

„Da, mi-a spus asta ieri.”

„Sunt moartă.”

„Vorbeşte cu ea. Spune-i cum te simţi. Nimeni nu vrea să te împiedice să te distrezi, dar ea are nevoie să se asigure că eşti în siguranţă cât timp locuieşti sub acoperişul ei. Să stai cu idioţi beţi şi cu arme nu e sigur.”

„Ai de gând să-i spui partea asta?”

„Ai face bine să crezi asta.”

Capitolul 9

Mercy s-a înfuriat în timp ce conducea spre Eagle's Nest câteva ore mai târziu.

Truman a sunat în acea dimineaţă înainte de a ajunge la apartamentul ei cu Kaylie în remorcă, scoţând-o dintr-un somn greu şi i-a dat cu blândeţe vestea că a prins-o pe nepoata ei rătăcită fugind în mijlocul nopţii. Când au ajuns amândoi, el îi dăduse un sărut, iar lui Kaylie un deget mare în sus, apoi aproape că fugise pe scări, lăsând fata în mâinile confuze ale lui Mercy.

Laş.

Creierul ei încă se învârtea cu povestea pe care i-o spusese Truman.

Alcool? Arme?

Mercy nu şi-a putut scoate imaginea din cap. *Şi Kaylie a fost singura fată într-un grup cu patru tipi?*

Ea a tremurat. Kaylie a pretins că băieţii erau prietenii ei, dar asta nu a calmat nervii lui Mercy.

„Dacă s-ar fi decis să te atace?” Aproape că strigase la adolescenta defensivă. Se uimise că îşi păstrase vocea egală.

„Nu ar fi făcut asta. Îi cunosc.”

„Ei bine, *eu* nu-i cunosc. De acum înainte vreau să cunosc pe oricine cu care ieşi. *Şi* vreau să ştiu când ieşi. Nu te mai furişa noaptea. Poţi ieşi la lumina zilei ca restul rasei umane.”

„Nu vreau să mai ies noaptea”, murmurase Kaylie. „Am terminat cu asta.”

Mercy a sperat că spunea adevărul. Găsirea unei pedepse a fost cea mai grea parte. Ea ar putea anula privilegiile de conducere ale fetei, dar apoi Kaylie nu ar avea o modalitate de a ajunge la şcoală şi la locul de muncă. Îi

putea lua telefonul, dar avea nevoie de el în caz de urgenţă, iar lui Mercy îi plăcea să poată da imediat de ea.

Aşa că au rămas proiecte suplimentare.

Kaylie era acum responsabilă de *ambele* băi *şi* de restul apartamentului pentru următoarea lună. Adolescenta a dovedit deja că a curăţat după ea în cea mai mare parte a timpului, aşa că nu se simţea ca o pedeapsă prea mare pentru Mercy, dar nu ştia cum să pedepsească un copil care de obicei era foarte responsabil.

Acum trebuia să găsească o soluţie se ocupă cu relaţia lui Kaylie. Potrivit lui Pearl, Mercy ar înrăutăţi lucrurile dacă i-ar interzice lui Kaylie să îl vadă. „Ţine-l aproape”, a sugerat Pearl. „Invită-l şi sugerează-i să facă lucruri la apartament când eşti acolo. Sau ia-i pe cei doi la cină.”

Mercy nu-şi putea imagina ceva mai incomod. Când i-a sugerat asta lui Kaylie, privirea uimită a fetei i-a spus că se simţea la fel.

Oricum ar fi fost, exista o nouă înţelegere între Mercy şi Kaylie: mai multă comunicare.

Energia neliniştită radia prin ea. Nu mai fusese la cabana ei de peste două săptămâni. Truman o asigurase că totul era în stare bună, dar ei îi plăcea să aibă weekend-urile ei pentru a scăpa şi a se distra în propriul ei spaţiu. Kaylie a fost la cabană, şi împreună au mutat o mulţime de elemente de la casa lui Levi la spaţiul de depozitare în hambarul lui Mercy. Levi pusese provizii bune şi avea o bogăţie de echipamente care o entuziasmau pe Mercy. Toată lumea fusese de acord ca lucrurile lui să ajungă la Kaylie, împreună cu încasările din vânzarea casei sale. Kaylie avea acum un fond frumos pentru colegiu.

Kaylie îmbrăţişase cabana lui Mercy ca şi cum ar fi fost a ei, iar Mercy începuse să se gândească la ea ca la o

proprietate a celor două. A fost o tranziţie mentală dură la început. Timp de câţiva ani, se imaginase mereu singură în cabană în caz de dezastru, dar acum se consola ştiind că nepoata ei ar fi acolo. Kaylie era familia ei.

Şi acolo era Truman.

Un zâmbet îi răsuci colţurile buzelor. Îi plăcea să-l aibă în preajmă, dar era prea devreme să ştie dacă avea să rămână permanent. Mercy nu-i permitea încă creierului ei să meargă pe această cale. Prudenţa şi obişnuinţa o împiedicau să se bazeze pe prezenţa lui. Poate mai târziu. Avea nevoie de mai mult timp.

A parcat în faţa cafenelei şi a intrat, scoţând-o pe Kaylie şi pedeapsa ei din gândurile ei. Rose i-a zâmbit de la o masă în timp ce Mercy se apropia, chipul ei dulce radiind.

„Ai ştiut că sunt eu, nu-i aşa?” Mercy şi-a îmbrăţişat sora.

„Ţi-am auzit paşii afară. Ştiu cum sună.”

Mercy a alunecat într-un scaun vopsit în verde lime. „Paşii mei sună la fel ca atunci când eram adolescentă?”

Fruntea lui Rose s-a încreţit în gând în timp ce îşi înfăşura mâinile în jurul căniі de cafea. „Nu. Dar după ce am petrecut o seară cu tine, ţi-am învăţat sunetul şi acesta a înlocuit vechiul fişier din creierul meu.”

„Vechiul fişier?”

Râsul ei era ca o rază de soare. „Aşa mă gândesc eu la asta. Sunetele pe care le aud deschide fisierul corect şi-mi spune cine vine.” Ea şi-a întors faţa spre Kaylie când nepoata lor a venit la masa lor, cu un şorţ alb înfăşurat în jurul taliei ei. Avea pete întunecate sub ochi, dar lui Mercy nu-i părea câtuşi de puţin rău pentru ea.

„Vrei ca de obicei, mătuşa Mercy?”

„Te rog. Şi unul dintre batoanele tale de cacao şi ovăz.”

„Iau şi eu una din astea”, a spus Rose.

„Da, mătuşă Rose”, a spus Kaylie în timp ce se îndepărta, iar Rose i-a şoptit imediat lui Mercy.

„Ce este în neregulă cu Kaylie?”

Perceptivitatea lui Rose nu a surprins-o pe Mercy. „Nu a dormit mult noaptea trecută. Asta se întâmplă când te furişezi afară şi eşti adus acasă de poliţie la două dimineaţa.”

Faţa ei s-a luminat. „Ohhh. Spune-mi!”

Mercy i-a împărtăşit povestea. Zâmbetele largi şi întrebările lui Rose au ajutat-o să vadă un dram de umor în situaţie. Un dram foarte mic.

„Păcat că nu aveţi o fermă”, a gândit Rose. „Mama şi tata ar fi venit cu tot felul de pedepse de muncă istovitoare.”

„Ei sigur ar fi avut.” Mercy nu se mai gândea la Kaylie pentru moment. „Cum te simţi zilele astea?”

„Bine. Mai puţină vomă în această săptămână.” Pielea lui Rose strălucea şi fericirea ei radia. Calmul ei obişnuit părea mai pronunţat pentru Mercy. De fapt, Rose fusese calmă cu privire la sarcină încă din prima zi. Cel puţin atât cât împărtăşise cu sora ei. Mercy fusese cea cu anxietate, dar atitudinea lui Rose o adusese în control.

Kaylie a lăsat Americano lui Mercy cu cremă grasă şi două farfurii cu batoane de cacao. Mercy a luat imediat o muşcătură din baton, savurând gustul amar al ciocolatei şi crocantul migdalelor. Era preferata ei dintre reţetele lui Kaylie – neagră, densă şi nu prea dulce.

Rose a luat o muşcătură din a ei, împreună cu o înghiţitură de cafea. „Fata are talent.” Fericirea i-a umplut faţa în timp ce mesteca.

„Are. Şi poate să facă tot ce vrea *după* ce obţine o diplomă universitară.” „Cred că Pearl se poate ocupa de cafenea dacă Kaylie pleacă la facultate”, a adăugat Rose. „Am

auzit un entuziasm în vocea lui Pearl când vorbeşte despre cafenea. Ea nu a fost entuziasmată despre ceva de mult timp."

„Şi eu am observat asta", a fost de acord Mercy. „Nu a avut o slujbă în ultimii ani?"

„Nu. Lui Rick îi plăcea să stea acasă cu copiii şi să administreze casa. Cred că şi lui Pearl i-a plăcut, dar după ce Charity a plecat de acasă, cred că sa simţit un pic inutilă. Samuel nu are nevoie de prea multă educaţie. Faptul că lucrează aici i-a oferit ceva la care să aştepte cu nerăbdare."

„Ce părere are Rick despre asta?" Mercy vorbise doar pe scurt cu soţul şi fiul lui Pearl. Ea a văzut nevoia lui Pearl de a păstra în prezent un zid între Mercy şi familia ei apropiată şi a încercat să respecte acest lucru. Dar într-o zi avea să-i cunoască pe ceilalţi nepoţi.

Îi va cunoaşte şi pe copiii lui Owen.

Rose a ridicat o palmă şi a înclinat-o de pe o parte pe alta. „Au fost unele plângeri din partea lui Rick. Nu cred că-i place să fie nevoit să-şi facă singur micul dejun." Buzele i s-au strâns de râs.

„E bine pentru el", a spus Mercy. „Şi cu siguranţă bun pentru Pearl." Şi- a privit sora din spatele barului cafenelei. Pearl se mişca cu încredere şi îşi dădea capul pe spate când râdea de comentariul unui client. Era cu siguranţă fericită, iar râsul ei îi dădea lui Mercy fiori calzi.

„Sunt de acord. Nu e bine să fii blocat într-o rutină."

Mercy a schimbat subiectul. „Cunoşti foarte bine familia Parker? Tânăra familie care locuieşte destul de aproape de voi? I-am întâlnit pe Julia şi Steve aseară, când m-am dus să le iau un interviu despre incendiul de la ei."

„Îi cunosc. Micuţa lor Winslet este o păpuşă." Rose a strâmbat din nas. „Am mirosit fumul de la incendiul lor în

dimineaţa de după ce s-a întâmplat.”

„Ai auzit să se întâmple ceva neobişnuit?” a întrebat Mercy, realizând brusc că sora ei era o sursă excelentă de bârfe şi zvonuri în oraş. „Adică…”

„Ştiu ce vrei să spui. Dacă am ascultat vorbindu-se despre împuşcături şi incendii. Cine cred oamenii că ar putea fi responsabil, sau cine are o problemă pe care vrea să o rezolve cu un vecin? Sau cine este supărat pe poliţie?”

„Exact.”

„Nu am auzit nimic foarte util.”

„Atunci ai auzit *ceva.”*

„Păi, bineînţeles. Numai despre asta se vorbeşte.”

„Ce spun?” Mercy ştia că pistele puteau fi îngropate în conversaţiile ocazionale. Nu fusese în oraş suficient de mult timp pentru ca locuitorii să vorbească deschis în jurul ei, dar toată lumea vorbea cu Rose.

„Ei bine, până când cei doi agenţi au fost împuşcaţi, oamenii erau înfierbântaţi că copiii sau adolescenţii au provocat incendiile. Erau convinşi că copilul cuiva avea o problemă cu focul şi că părinţii trebuiau să fie mai atenţi la ce fac copiii lor înainte ca cineva să provoace pagube mari.”

„Aş numi situaţia familiei Parker o pagubă destul de mare. Le-ar putea lua câţiva ani să reconstruiască ceea ce au pierdut.”

„Sunt de acord.” Rose a dat din cap. „I-am auzit pe mama şi pe tata spunând că vor face tot ce pot pentru a-i ajuta să recupereze.”

Mândria şi tristeţea se luptau în interiorul lui Mercy. Mândria că părinţii ei îi supravegheau şi îi ajutau pe ai lor; tristeţea că nu mai era sub umbrela lor de grijă.

Nu pot repara ceea ce ei au dărâmat.

„Dar după ce agenţii au fost împuşcaţi, oamenii au

devenit nervoşi. Ceea ce la început fusese perceput ca nişte copii proşti a devenit brusc o ameninţare înrădăcinată în comunitate. Când credeau că e vorba de copii, vocile lor erau pline de furie şi dezgust. După împuşcături, vocile lor sunt mai liniştite şi pline de îngrijorare. Oamenii se simt vulnerabili."

„De înţeles." Mercy ştia exact ce voia să spună Rose. „Despre ce copii au speculat oamenii la început?"

„Singurele nume pe care le-am auzit aruncate în jur au fost cei doi băieţi Eckham. Dar erau doar vorbe bazate pe comportamentele lor anterioare, ştii?"

„Au mai avut probleme cu incendiile?"

„Nu din câte ştiu eu. Cele două femei pe care le-am auzit vorbind despre asta păreau să îşi bazeze presupunerile pe un istoric de comportamente precum fumatul şi băutura şi mersul pe motociclete de teren prin mijlocul oraşului."

Jason Eckham a fost unul dintre tinerii cu Kaylie noaptea trecută. Mercy a luat o înghiţitură din băutură, amintindu-şi cum fuseseră fraţii ei la acea vârstă. Comportamentele stupide erau deseori obişnuite la bărbaţii de o anumită vârstă.

„O cunoşti pe Tilda Brass? Proprietara proprietăţii unde au fost împuşcaţi agenţii?"

„Am întâlnit-o o dată sau de două ori. Părea o femeie liniştită. Se mişca încet şi vorbea ca şi cum ar fi fost prezentă doar parţial."

„Truman a spus că are probleme de memorie. Poate începutul unei
demenţe."

Înţelegerea trecu pe faţa lui Rose. „Asta ar explica impresia mea. Presupun că nu a avut prea multe informaţii utile?"

„Niciuna.”

„Bieţii agenţi şi familiile lor”, a şoptit Rose. „Te duci la înmormântări în seara asta?”

„Da. Vrei să te duc cu maşina?”

„Nu, Pearl s-a oferit deja.”

Ea şi Rose stăteau în tăcere în timp ce amintirile unei înmormântări recente le învăluiau.

„Cum se descurcă Kaylie?” a întrebat Rose.

„La fel de bine cum se poate aştepta. O încurajez să se ţină ocupată. O împiedică să se gândească prea mult la Levi.”

„Uneori, pur şi simplu stau şi-mi amintesc de el”, a spus Rose, degetele ei jucându-se cu cana ei de cafea. „E important să te gândeşti la momentele bune.”

Dar apoi îţi aminteşti de acea ultimă zi.

O cicatrice roz înfricoşător de aproape de ochiul drept al lui Rose a reţinut privirea lui Mercy, iar ea a lăsat furia şi ura faţă de atacatorul surorii ei să iasă dintr-un dulap încuiat în mintea ei. El îi omorâse fratele şi îi brutalizase sora. Ea ar fi vrut să-l castreze pe acel om pentru ceea ce făcuse familiei ei. În schimb, Truman încercase să-i salveze viaţa. În zadar. Nu se simţea vinovată pentru că îl ura pe omul mort; se hrănea cu această ură, folosind-o pentru a-şi alimenta actuala căutare a ucigaşului poliţiştilor.

„Trebuie să mă întorc la muncă.” Regretul a cuprins-o. Ar fi preferat să stea şi să bârfească fără sens cu sora ei. Să vorbească despre nume de copii şi să bea prea multă cofeină.

Rose s-a ridicat şi a sărutat-o de rămas bun. „Fii atentă.”

Mercy a părăsit cafeneaua după ce le-a salutat pe Pearl şi Kaylie, care completau comenzile de băuturi pentru o familie de cinci persoane.

Kaylie era un copil bun şi, din nou, Mercy spera că putea continua să o îndrume, nu să creeze o diviziune între

adolescentă şi celelalte rude ale ei.

Pierderea sprijinului familiei a fost un nivel al iadului pe care Mercy nu îl dorea nimănui.

Mercy a deschis uşa de la Tahoe şi a zărit doi bărbaţi care discutau peste drum. Inima ei se simţise fericită după conversaţia cu Rose, dar atitudinea ei lipsită de griji a dispărut la vederea fratelui ei Owen.

El mă urăşte.

Owen vorbea cu un bărbat supraponderal cu o barbă deasă. Mercy nu l – a recunoscut pe bărbat, dar a observat imediat umflătura de la şoldul lui de sub haina grea. Conversaţia lor părea calmă, dar Owen s-a uitat în jur de câteva ori, ca şi cum s-ar fi asigurat că nu ascultă nimeni.

Mercy a încremenit cu bocancul pe bord. *Ar trebui să mă apropii de el?* Făcuse unele progrese cu mama ei şi cu Pearl. Poate că era timpul să înceapă să lucreze şi cu Owen. *Mai am un singur frate.*

A trântit uşa şi a traversat strada înainte să se poată abţine. Amândoi bărbaţii s-au uitat în direcţia ei, iar Owen s-a uitat de două ori, umerii lui îndreptându-se când a recunoscut-o. Faţa i s-a înăsprit şi şi-a băgat mâinile în buzunarele hainei în timp ce se uita în altă parte. A pivotat, întorcându-se cu spatele la ea.

Continuă să mergi.

Mercy a păşit pe bordură şi s-a oprit în faţa celor doi bărbaţi. Bărbatul bărbos i-a aruncat o privire curioasă şi şi-a atins borul pălăriei de cowboy. Ochii lui erau de un maro

închis, iar două pete roşii îi ardeau sus pe obraji. Era şi mai mare de aproape, circumferinţa lui rivalizând cu cea a unui pin uriaş de lângă cabana ei. Liniile din jurul ochilor îi spuneau că era mai bătrân decât presupusese ea de la distanţă. Acum îl estimase ca având în jur de cincizeci de ani.

„Hei, Owen”, a spus ea. „Tocmai am băut o cafea cu Rose.” Owen s-a uitat la ea şi a plecat privirea. Ea i-a întins mâna celuilalt bărbat. „Eu sunt Mercy Kilpatrick. Sora lui Owen.”

Înţelegerea a cuprins faţa celuilalt bărbat şi el a clipit de câteva ori. I-a luat mâna, strângând-o slab. Genul pe care îl dă un bărbat când îi este teamă să strivească mâna unei femei. „Tom McDonald. Am auzit de tine.” Barba şi mustaţa lui aveau nevoie de o tunsoare. Firele de păr i se încreţeau sub buză şi
îi acopereau jumătate din dinţi în timp ce vorbea.

Owen părea nefericit. „Totul e bine, sper”, a spus ea făcându-i cu ochiul bărbatului cu barbă. Nu-i recunoscuse numele, dar i se părea familiar, chiar dacă nu-şi amintea niciun bărbat de mărimea lui din tinereţea ei.

Tom îi zâmbi lui Owen, iar Mercy îşi ţinu privirea fixată pe ochii lui, surprinzându-l pe Tom când acesta îşi întoarse atenţia spre ea.

Grozav. Prietenul lui Owen este un ticălos.

Tom s-a scuzat şi s-a îndreptat spre un Chevy king cab mare, cu trei puşti în suportul de arme de pe luneta din spate. Alţi doi bărbaţi în blugi şi paltoane groase s-au sprijinit de aripă, aşteptând în mod evident ca Tom să li se alăture. Cei trei s-au urcat în camionetă şi au plecat.

„Un tip plăcut”, a spus Mercy, memorând numărul de înmatriculare al Chevrolet-ului.

Owen s-a holbat la ea şi a dat să plece.

„Owen, aşteaptă!” Ea a accelerat după el, vorbindu-i din spate. „Vreau să fim capabili să vorbim unul cu celălalt. Nu trebuie să mă placi, dar hai măcar să ajungem în punctul în care să putem fi în aceeaşi cameră. Avem o nouă nepoată sau nepot care vine peste şapte luni. Aş vrea să întâmpin copilul fără să mă simt urâtă la întâlnirile de familie.”

El s-a învârtit, făcând-o să se oprească, furia strălucindu-i în ochi. *Seamănă cu tata când e furios.*

„Tu l-ai ucis pe Levi. E vina ta că e mort. Nu vorbi cu mine despre familie.”

Mercy nu se mai putea mişca. Plămânii i s-au prăbuşit pe trotuar şi vederea i s-a îngustat pe chipul lui. Indiferent la ce se aştepta, nu fusese asta.

„Ce?”, a răcnit ea în cele din urmă.

„Voi, poliţiştii, v-aţi băgat nasul în toate. Levi ar fi fost încă în viaţă dacă nu aţi fi venit voi în oraş.”

„Craig Rafferty l-a împuşcat pe Levi! Nu poţi da vina pe mine pentru asta. Craig era prietenul *tău.* Nu ai văzut niciodată cât de nebun era? *A ucis-o pe cea mai bună prietenă a lui Pearl*.” În urechile ei a început un zumzet ascuţit.

„L-ai împuşcat pe Craig înainte ca el să-şi poată dovedi nevinovăţia.” Owen a scuipat cuvintele. „Este imposibil ca un om mort să se apere. Asta e soluţia poliţiştilor pentru orice.”

„Îi găseşti scuze omului care ţi-a ucis fratele”, a şoptit ea. *Owen crede cu adevărat ceea ce spune?*

„Adevărata problemă se află în centrul societăţii noastre”, a continuat Owen, cu ochii fioroşi. „Legea şi ordinea trebuie să revină în mâinile oamenilor... Ei ar trebui să se guverneze singuri.”

„Cine crezi că ne face legile?”, a răbufnit ea la el. „Pisicile? Extratereştrii?”

„Legile sunt făcute de birocraţi care stau pe scaune de catifea în vile undeva. Ei nu au nicio legătură cu omul de rând. Trebuie să avem un cuvânt de spus.”

„Aveţi un cuvânt de spus. Toată lumea are. Se numeşte vot.”

„Procesul nostru a luat-o razna. Este timpul să întoarcem puterea înapoi la omul obişnuit. El este cel care înţelege cum este viaţa cu adevărat.” Pasiunea îi ardea în voce. „Oamenii care stau la Washington... la naiba, oamenii care stau în *Salem* nu înţeleg cum este viaţa aici. De ce sunt ei cei care ne spun ce să facem?”

Chiar ne certăm despre politică?

„Voi, poliţiştii, sunteţi un produs secundar al problemei.”

O ceaţă roşie a început să apară la marginea vederii ei. „Poftim?”

„Levi şi Craig nu ar trebui să fie morţi”, a şuierat el la ea. „Tu şi prietenul tău poliţist sunteţi doar nişte unelte. Unelte ale nemernicilor care conduc ţara asta. Nu avem nevoie de voi. Ne putem purta singuri de grijă.”

Mercy a deschis gura să argumenteze şi apoi a închis-o, studiind furia din expresia lui. *Nu e în stare să asculte.* „Ce s-a întâmplat cu tine, Owen?”

„M-am deşteptat. M-am săturat să mă aplec şi să o iau în fund. Levi a fost ultima picătură.”

„Şi mie mi-e dor de el.”

„Nu ti-e dor de el. Nici măcar nu ştii cine a fost.” Ura din tonul lui i-a sfâşiat inima.

„A fost fratele meu”, a şoptit ea.

„Ei bine, nu te-ai purtat ca o soră prea bună.”

„Acum sunt aici. Vreau...”

„Las-o baltă, Mercy.” El i-a tăiat cuvintele cu o

smucitură a mâinii. „Fă orice crezi că trebuie să faci. Doar ţine-o departe de mine. Te-ai strecurat în oraş şi le-aă câştigat pe Kaylie şi Rose, dar nu îndrăzneşti să te apropii de copiii mei.”

Ea nu putea vorbi.

El se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Mercy l-a privit cum merge, văzând ecouri ale tatălui lor în poziţia şi pasul lui.

Am încercat. A lăsat deoparte furia şi tristeţea pe care el i le smulsese din inimă şi i-a reluat cuvintele în minte. *Unelte. Birocraţi. Să avem grijă de noi.*

Nu-i plăcea locul în care mintea lui îşi petrecea timpul.

Capitolul 10

Uniforma lui Truman se simţea nefiresc pe corpul lui, ca şi cum ar fi împrumutat hainele altcuiva. O purtase de trei ori de când preluase postul de şef al poliţiei. O dată pentru depunerea jurământului şi de celelalte două ori pentru evenimente speciale. Astăzi era un eveniment, dar nu era unul bun. Era o necesitate care îşi dorea cu ardoare să nu existe.

Doi ofiţeri de poliţie urmau să fie îngropaţi astăzi. Îşi petrecuse jumătate din zi încercând să-şi ţină stomacul sub control. Valuri de greaţă îl loveau la întâmplare, aducându-i aminte de noaptea în care oamenii muriseră.

Aş fi putut fi eu.

De două ori scăpase de moarte acolo unde muriseră alţi ofiţeri.

În întreaga lor carieră, majoritatea ofiţerilor nu ar fi trebuit niciodată să tragă cu arma, darămite să moară aproape de două ori. De ce se simţea ca şi cum norocul lui era pe cale să se termine? Conform şanselor, ar fi trebuit să fie în siguranţă pentru tot restul vieţii sale. În schimb, era neliniştit şi anxios, ca şi cum moartea îl aştepta după colţ, furioasă că îl ratase de două ori.

Lângă el în Tahoe, Mercy era tăcută, arătând autoritar în costumul ei marin elegant şi haina grea. Kaylie stătea tăcută pe bancheta din spate. Mai devreme în cursul zilei, Mercy a pus la îndoială adolescenta, nesigură că ar dori să participe la o înmormântare atât de curând după cea a tatălui ei, dar Kaylie a fost fermă. Ea voia să onoreze ofiţerii care au murit la datorie.

Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, Truman a observat că faţa lui Kaylie era palidă, dar determinarea strălucea în ochii şi în postura ei. Arăta ca o versiune mai tânără a lui Mercy. Păr mai deschis şi cu câţiva centimetri mai scundă, dar la fel de încăpăţânată şi dură.

Era mândru de ea.

A parcat, iar cei trei au traversat parcarea în direcţia mulţimii mici care se îndrepta spre centrul civic. Camioanele de ştiri prin satelit umpleau capătul îndepărtat al parcării. Camerele de filmat şi reporterii stăteau în spatele unei frânghii, cu obiectivele îndreptate în tăcere în direcţia celor îndoliaţi. Câţiva agenţi ai districtului se aflau într-o linie rară, în faţa camerelor de luat vederi, impunând distanţa între observatori şi participanţi. Truman a zărit două camioane ale reţelelor naţionale de ştiri prin cablu şi a auzit-o pe Mercy înjurând în linişte. I-a strâns mâna. El o apucase când ea coborâse din camion şi nu avea de gând să îi dea drumul. Kaylie a făcut o pauză când privirea ei a găsit camerele, iar el

şi-a înfăşurat braţul în jurul umerilor ei.

„Ignoră-le”, i-a spus el.

„Este CNN”, a mormăit ea. „De ce sunt ei aici?”

„Împuşcături ale poliţiei.” Era tot ce trebuia să spună.

„Asta nu ar trebui să fie *un lucru”,* a mormăit Kaylie în timp ce îşi ştergea obrazul.

„La naiba, da”, a fost de acord Truman.

Parcarea era plină cu o varietate de maşini de patrulare. El a văzut logouri din Washington, Idaho şi Nevada. Majoritatea erau din partea de est a Cascadelor din Oregon, iar inima i s-a umflat când a văzut logo-uri din oraşe rurale minuscule, ai căror ofiţeri trebuie să fi condus ore întregi şi să-şi fi lăsat comunităţile fără personal pentru a-şi prezenta omagiile.

Când ofiţerii mureau, făceai tot posibilul să apari.

Atenţia lui Kaylie a rătăcit, iar el a observat în timp ce se concentra asupra unui tânăr înalt, că paşii ei au încetinit şi umerii i s-au îndreptat. Cade Pruitt era înainte cu ceea ce păreau a fi părinţii săi. Nu o văzuse încă pe Kaylie şi s-a oprit pentru a saluta un grup de oameni. Truman i-a recunoscut pe cei trei prieteni ai lui Cade din noaptea trecută printre câţiva bărbaţi mai în vârstă din grup.

Truman a încercat să îi plaseze pe membrii mai în vârstă. *Mai erau rude?* Unii dintre ei purtau jachete grele de camuflaj şi îşi ţineau pălăriile în mână, părând a fi nişte oameni de la ţară tipic muncitori. Unul sau doi dintre ei păreau uşor cunoscuţi, dar nu suficient pentru ca Truman să-şi amintească numele.

Cade ieşea în evidenţă printre bărbaţii de vârsta lui. Nu stătea aplecat şi purta pantaloni acolo unde ceilalţi purtau blugi.

Poate că Kaylie a ales unul decent.

A văzut cum privirea lui Mercy a sărit între nepoata ei şi tânăr, două linii adâncindu-se între sprâncene.

Mama urs.

Au intrat şi şi-au luat locurile, Mercy stând între el şi Kaylie, cu mâna lui încă ţinând-o strâns pe a ei.

Următoarele patruzeci şi cinci de minute i-au sfâşiat inima.

Prezentarea cu diapozitive a vieţii lui Damon Sanderson. Imagini cu el şi soţia lui însărcinată. Şi apoi imagini cu noua lui fetiţă. Fratele lui Ralph Long a vorbit curajos, fără să verse o lacrimă, despre dragostea lui Ralph pentru meseria sa, dar a lăsat întreaga audienţă cu batistele ude. Un solist al poliţiei a fost adus cu avionul din Seattle şi a făcut oameni în toată firea să plângă cu versiunea sa din „Amazing Grace”.

Când au ieşit din clădire, Truman aproape că i-a cerut lui Mercy să conducă. Îşi lăsase puterea şi inima pe podea în auditoriu. Chiar şi Kaylie părea să se lupte pentru a-şi ţine capul sus, cu energia secată.

„Mă simt de parcă tocmai am alergat un maraton. Jenna şi cu mine probabil că nu vom face mare lucru în seara asta”, le spuse Kaylie celor doi în timp ce Truman conducea spre casa prietenei ei. Îşi făcuse planuri să petreacă noaptea cu Jenna pentru a lucra la un proiect şcolar. Mercy pusese la îndoială să o lase pe Kaylie să stea cu o prietenă în timp ce ea era încă în apă adâncă, dar apoi văzuse cât de multă muncă mai era la prezentarea care urma să fie în curând.

Ei au lăsat-o, iar Mercy a dat adolescentei o îmbrăţişare, împreună cu câteva cuvinte severe despre a rămâne pe loc în acea noapte. „Nu am dorinţa de a merge nicăieri în seara asta,” a spus Kaylie. „Trebuie să începem devreme dimineaţa, aşa că am nevoie de somn.”

Truman nu se putea plânge că adolescenta era plecată în

seara aceea. Era epuizat emoţional şi, în mod egoist, o voia pe Mercy doar pentru el.

$$$

Mercy l-a privit pe Truman cum verifica din nou uşile casei sale. Nu se oprise din mişcare de când intraseră în casa lui. Până acum hrănise pisica, turnase băuturi pentru ei doi, aranjase camera de zi şi descărcase maşina de spălat vase. Se aştepta ca el să înceapă să dea cu aspiratorul.

A luat o înghiţitură din sucul de portocale şi vodca pe care i le pregătise. Era extrem de tare. O altă acţiune a lui ieşită din tipare. Sau s-a gândit că ea avea nevoie de el după trenurile de marfă emoţionale de la slujba de înmormântare.

S-a aşezat cât a putut de nemişcată la masa din sufragerie. Ca şi cum lipsa ei de mişcare l-ar fi putut calma şi încetini. Neliniştea lui umplea casa, iar ea a trebuit să lupte pentru a o împiedica să pună stăpânire pe propriul ei nivel de energie.

Simon a sărit pe scaunul de lângă ea şi a cerut în tăcere atenţie, p rivirea ei aurie fixată pe cea a lui Mercy. Ea mângâia blana neagră şi mătăsoasă a pisicii şi îşi dorea ca Truman să se aşeze pentru ca Simon să se aşeze în poala lui şi să-i insufle din calmul ei.

Truman s-a întors în bucătărie, a zărit pisica şi s-a oprit să o scarpine sub bărbie.

„Ce s-a întâmplat?” Mercy nu a stat pe gânduri.

Şi-a păstrat privirea asupra lui Simon. „A fost o zi destul de nasoală.”

„Sunt perfect de acord, dar simt că mai e ceva care te

roade.” Ea a pus pisica pe scaunul ei şi s-a apropiat de el, punându-şi ambele mâini pe braţul lui. „Spune-mi.”

Gâtul lui s-a mişcat şi ea a văzut o venă pulsând la gâtul lui.

„Sunt sigură că slujba de înmormântare a fost grea pentru tine. Ai fost acolo”, a continuat Mercy. „Ai fost cu amândoi în ultimele lor clipe.”

„Nu a fost doar asta”, a spus el, încă mângâindu-l pe Simon. „Ceva s-a întâmplat în dimineaţa asta.”

Mercy a aşteptat, luptându-se cu nevoia de a-i mângâia braţul în timp ce el mângâia pisica.

„A fost o simplă oprire în trafic.”

„Nicio oprire în trafic nu este simplă. Sunt complet imprevizibile.” L-a tras pe canapea şi l-a făcut să se aşeze, poziţionându-se lângă el, cu piciorul lipit de al lui de la şold la genunchi, în timp ce-i strângea mâinile.

„Chiar nu vreau să vorbesc despre asta acum.” Privirea lui nu s-a întâlnit ei.

„Spune-mi, Truman”, a şoptit ea. El avea nevoie să se descarce, iar ea voia să fie cea pe care o căuta pentru consolare. Dorinţa îi era străină. Înainte, ar fi vrut ca oamenii să-şi ţină problemele pentru ei şi să nu-i tulbure viaţa cu problemele lor. Dar ceva în interiorul ei dorea să-i cunoască durerea. Era o intimitate pe care o dorea de la el.

I-a atins barba aspră de pe partea laterală a maxilarului. El a tresărit şi ia luat mâna, întorcându-se cu faţa la ea. Obloanele dispăruseră din ochii lui şi agonia lui a izbit-o ca o piatră.

„Camionul avea două stopuri stinse. *Două dintre ele. ”*

„Deci trebuiau cu siguranţă să fie opriţi”, a fost de acord ea. „Erau un pericol pe drum.”

„I-am tras pe dreapta pe autostradă, la est de oraş. Ştii

unde are două benzi lăţime şi se răsuceşte lângă ferma Polk?”

„Da, este un acostament larg şi frumos pentru ca ei să tragă pe dreapta. O grămadă de loc.”

„Este.” S-a uitat drept în faţă, cu privirea distantă pe măsură ce îşi amintea. „Totul era în regulă. Le verificasem plăcuţele de înmatriculare, anunţasem locaţia mea şi tocmai mă apropiasem de geamul şoferului.”

El s-a oprit din vorbit, iar ea a aşteptat un moment lung înainte de a-l împinge din nou. „Ce s-a întâmplat?”

„E o prostie. Mă uit acum în urmă şi nu poţi înţelege cât de supărat sunt că am reacţionat aşa.” Mâna lui s-a strâns pe a ei.

„Opririle în trafic pot produce anxietate.”

„O altă maşină a trecut în viteză în timp ce eu ajungeam la fereastră, iar cauciucurile ei au aruncat o piatră.” El s-a uitat la mâinile lor strânse. „Am crezut că a fost o împuşcătură când a lovit aripa camionului.”

„Ohhhh.” *Acum am înţeles.* Inima ei a cedat pentru el.

„Exact. Am sărit în spatele platformei camionului şi mi-am scos arma înainte să mă gândesc.

„Ce a făcut şoferul camionului?”

„Nici nu cred că a observat că am dispărut brusc. Abia când l-am auzit înjurându-şi pasagerul că piatra i-a lovit aripa, mi-am dat seama ce s-a întâmplat de fapt. Am fost îngrozit, Mercy. Inima mea nenorocită încerca să- şi croiască drum prin cutia toracică şi transpiram ca şi cum ar fi fost o zi umedă în Houston. *Instantaneu. Totul a lovit instantaneu.* Şi mi-au trebuit douăzeci de secunde până să-mi pot părăsi poziţia din spatele camionului.”

„Ai vorbit cu şoferul?”

„Abia am putut vorbi. Tot ce voiam să fac era să mă urc în maşină şi să plec. Probabil a crezut că sunt un idiot. A

trebuit să îi cer permisul de două ori, pentru că prima dată i l-am dat înapoi fără să citesc ce era pe el. Creierul meu era în scurtcircuit. În cele din urmă i-am dat un avertisment şi apoi am stat în maşina mea încă zece minute, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

„Este total sub…”

„Nu mă lua de sus!” a răbufnit el. „M-am prăbuşit din cauza unei pietre. *O piatră blestemată!* Şi apoi abia am putut să mă întorc la muncă. O oră mai târziu am văzut pe cineva trecând prin faţa unui stop şi nu am putut să fac nimic în privinţa asta. M-am uitat la ei plecând în viteză. Am îngheţat.”

Inima i s-a rupt în două, senzaţia de sfâşiere fiind la fel de dureroasă ca atunci când, din greşeală, şi-a smuls o bucată mare de piele de pe coapsă cu un şurub. *Nu are nevoie de mine să-i spun că e normal, după toate prin câte a trecut. Nu are nevoie să-i explic logic reacţiile sale.*

Are nevoie doar să îl ascult.

„Nu ştiu dacă mai sunt în stare să fac meseria asta”, a şoptit el. „Am mai căzut în gaura asta şi a fost o muncă infernală să mă trag afară din groapă. Nu ştiu dacă o mai pot face o dată”.

„Nu trebuie să te decizi în seara asta.” Ea şi-a ţinut respiraţia, îngrozită să spună ceva greşit.

El s-a aplecat în faţă şi şi-a îngropat capul în mâini. „Sunt atât de epuizat, încât nu pot gândi limpede.”

„Comemorarea de azi m-a secătuit complet”, a recunoscut Mercy. „Numi pot imagina cum ar fi să particip la ea după ce ai trecut prin ce ai trecut azi.”

„Dar nu am trecut prin *nimic.* A fost o oprire în trafic cu o piatră zburătoare. Oricine altcineva s-ar fi ferit şi ar fi râs. Nu s-ar fi destrămat şi s-ar fi ascuns.”

„Tu nu eşti *altcineva.* Tu eşti *tu,* iar noi toţi suntem rezultatul experienţelor noastre trecute. Este ceea ce ne face unici. Nimeni altcineva nu a trecut prin ce ai trecut tu sau prin ce am trecut eu. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine.”

„Dar sunt eu potrivit pentru a fi şeful poliţiei? Am venit la Eagle's Nest pentru că părea o slujbă cu care mă puteam descurca şi aveam nevoie să scap de un oraş în care vedeam lucruri oribile pe care nu le puteam repara. Am fugit de fricile mele nenorocite doar pentru a le face să reapară în cel mai liniştit oraş din Statele Unite? Mă păcălesc singur? Dacă ar trebui să mă duc chiar acum la incendiul de noaptea trecută, nu cred că aş avea curajul să alerg la Damon în timp ce el zace muribund pe jos.” Ochii îngroziţi s-au întâlnit cu ai ei. „Nu mai sunt de ajuns?”

Ea i-a luat faţa în mâini şi a întors-o spre ea, atingându-şi fruntea de a lui. „Faci atât de mult bine aici. Nu lăsa ca asta să te oprească.”

„Dar...”

„Nu există daruri acum. Nu vom rezolva asta în seara asta. Dimineaţa va arăta altfel.” Ea s-a ridicat şi l-a tras lângă ea, vârându-şi capul sub bărbia lui şi înfăşurându-şi braţele în jurul pieptului lui. Au stat nemişcaţi câteva secunde lungi, iar ea i-a simţit pulsul bătându-i în păr.

„Du-mă în pat”, a şoptit ea.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei şi ea nu a mai avut nevoie să o roage de două ori.

Capitolul 11

Se pierduse în Mercy noaptea trecută. Ea se deschisese în faţa lui într-un mod pe care el nu-l experimentase niciodată. Ea nu vorbea; ea vorbea cu corpul ei şi el se trezise prins în emoţiile ei. După ce şi -a deschis inima în faţa ei pe canapea, el fusese convins că era prea distrus pentru a mai funcţiona, iar ea îi arătase că încă mai avea ceva în el.

De unde îi veniseră energia şi pasiunea?

Deşi se gândise la pat şi la somn încă de ieri de la prânz, găsise energia de a rămâne treaz încă o oră, săturându-se cu ea. Îi fusese greu să se dea jos din pat în dimineaţa asta, iar acum conducea fără noimă prin oraş, creierul său retrăind încă seara precedentă.

Radioul lui trosni şi Lucas îi spuse că la Sandy's Bed & Breakfast era o problemă domestică.

Truman întoarse la dreapta la următorul colţ. „Sunt la un minut distanţă. Ce se întâmplă?”

„Sandy spune că unul dintre clienţii ei îşi bate soţia în spatele clădirii sale.”

A accelerat pe o stradă pustie, lăsând în urma lui o dâră de frunze de toamnă viu colorate care se învârteau.

Casa veche şi grandioasă se afla pe strada principală a oraşului. Truman a parcat lângă bordură şi l-a anunţat pe Lucas că sosise. Lucas i-a spus că Royce era la câteva minute distanţă. Sandy a ieşit pe uşa din faţă şi a alergat pe scări. Roşcata înaltă avea un sucitor în mână şi părea gata să îl folosească pe capul cuiva. „Sunt în spate, în foişor. Mergeţi pe acolo.” Furia îi strălucea în ochi în timp ce arăta spre partea laterală a casei. „Aveam de gând să-mi iau cleştele şi să-l abordez eu, dar m-am gândit că te poţi descurca cu el mai bine decât mine.”

Truman se uită la foarfecă şi la privirea ei sumbră. Sandy putea fi destul de intimidantă. „Vezi vreo armă?” a întrebat el în timp ce se plimba prin casă. Sandy a ţinut pasul cu el în timp ce se învârteau în spatele casei, furia ţinându- i maxilarul strâns.

„Nu. L-am văzut purtând o armă de câteva ori de când e aici, dar nu am văzut nimic azi. Asta nu înseamnă că nu poartă.”

„Cât timp au stat aici?”

„Patru nopţi.”

„Numele?”

„Wayne şi Kimberly Davidson. Din Coeur d'Alene.”

„Rămâneţi aici”, a ordonat Truman când strigătele au ajuns la ei. A aruncat o privire rapidă după colţul casei şi a zărit foişorul chiar în momentul în care bărbatul care stătea în structura romantică s-a tras înapoi şi a dat cu pumnul în obrazul femeii. Ea s-a împiedicat doi paşi înapoi, cu mâna acoperindu-şi rana. S-a oprit, privindu-l şocată şi înăsprindu-şi spatele. După o fracţiune de secundă, a zburat spre el cu unghiile dezgolite.

Truman a făcut un pas înainte. „Departamentul de Poliţie Eagle's Nest!” A apăsat pe declanşatorul tocului, ţinând mâna deasupra armei, dar nu a scos arma.

Cuplul s-a destrămat. „Eşti în mare rahat acum!”, a ţipat femeia la soţul ei.

Bărbatul şi-a atins şoldul, făcându-l pe Truman să creadă că era obişnuit să poarte o armă de foc, şi s-a încruntat la intruziune. *Asta nu înseamnă că nu are alta în altă parte.* S-a oprit la o distanţă sigură de cuplu. Kimberly avea o buză însângerată şi o tăietură roşie pe obraz. Soţul ei avea câteva tăieturi pe frunte, iar părul lui arăta de parcă ar fi încercat să-i smulgă câteva bucăţi.

„Voi doi aţi terminat?” a întrebat politicos Truman.

„Asta nu e treaba ta”, a răbufnit Wayne. „Avem o discuţie privată.”

„Când începeţi să vărsaţi sânge şi să încercaţi să vă jupuiţi unii pe alţii în oraşul meu, devine treaba mea.”

„Nu ai ceva mai bun de făcut decât să hărţuieşti publicul?” a rânjit Wayne. „Ce s-a întâmplat cu poliţiştii care îşi respectau cetăţenii? Du-te şi găseşte pe cineva care chiar a comis o infracţiune.”

Truman a dat din cap spre Kimberly. „Chipul ei îmi spune că acea persoană ai fi tu. Acum îndepărtaţi-vă unul de celălalt şi, pentru siguranţa mea, aş vrea ca amândoi să vă puneţi mâinile pe cap ca să le pot vedea.”

Kimberly s-a conformat imediat, dar Wayne a fost mai lent. I-a ţinut privirea lui Truman în timp ce îşi ridica încet mâinile, făcând un spectacol deliberat de a-şi lega degetele şi de a-şi sprijini mâinile pe păr. Truman s-a apropiat cu câţiva paşi şi a văzut semnalul din ochii lui Wayne când acesta a decis să fie prost.

Bărbatul a făcut doi paşi şi s-a năpustit asupra lui Truman. După ce a anticipat mişcarea, Truman a făcut un pas în lateral, a apucat cu grijă unul dintre braţele lui Wayne, l-a răsucit, l-a sprijinit şi a aplicat presiune în spatele cotului.

„La naaaaiba!” Wayne a îngheţat cu braţul în strânsoarea lui Truman.

Truman a mai aplicat un pic de presiune şi genunchii lui Wayne au început să cedeze. A lăsat-o puţin mai moale şi bărbatul a tresărit uşurat.

„Eşti un funcţionar public nenorocit! Nu ai niciun drept să-ţi pui mâinile pe mine!”

„Dar trebuie să suport să mă ataci? Nivelul de servicii pentru clienţi din partea acestui nenorocit de funcţionar

public depinde de cooperarea ta. Până acum a fost naşpa, aşa că îţi întorc favoarea.”

„Lasă-l în pace!” Kimberly a făcut un pas în direcţia lor.

„Vino mai aproape şi îi rup mâna.” Wayne a ţipat când Truman a apăsat pe cotul lui.

„Nu-l răni”, l-a implorat ea.

„Oh, te rog.” Sandy s-a apropiat şi a îndreptat făcăleţul spre Kimberly. Femeia s-a dat înapoi câţiva paşi şi şi-a pus mâinile la loc pe cap.

Femeie deşteaptă.

„Tu aperi un om care ţi-a făcut asta la faţă?” a întrebat Sandy dezgustat. „Urmează să-mi spui că ai meritat-o.” Sirenele au sunat în faţă când au sosit întăririle lui Truman.

Deşi Sandy este un sprijin solid.

„Nu ai niciun drept să faci asta”, a mormăit Wayne.

„Am crezut că am abordat deja această problemă”, a spus Truman. „Pe scurt: te înşeli.”

„Voi, poliţiştii, sunteţi aproape terminaţi pe aici”, a continuat Wayne. „Veţi ieşi din afaceri.”

„Dacă slujba mea nu mai este necesară, atunci înseamnă că nemernicii ca tine nu-şi mai bat nevestele. Voi accepta cu plăcere această schimbare.”

Încrâncenat, Wayne şi-a îndreptat atenţia spre Sandy. „Localul tău este un jaf. Preţurile tale sunt nebuneşti.”

Zâmbetul lui Sandy era dulce ca zaharina. „O să-mi lipsească afacerea ta. Nu!”

„Fii drăguţ”, a ordonat Truman, apăsând pe cot. Wayne a tremurat şi Truman a lăsat-o mai moale.

Grăbeşte-te, Royce.

O oră mai târziu, Truman a terminat hârtiile privind arestarea lui Wayne şi a lui Kimberly Davidson. Cuplul se merita unul pe celălalt, a decis el. Furia lor

antiguvernamentală era mai mult decât putea suporta el. Se pare că amândoi doreau să trăiască într-o utopie în care Wayne era liber să-şi bată soţia cât de mult dorea. Nimic din ce ar fi putut spune Truman nu i-ar fi schimbat convingerea lui Kimberly că soţul ei avea acest drept.

Truman era gata să îi trimită în utopie.

Ceea ce nu a aflat a fost de ce se aflau în Eagle's Nest. Amândoi au spus că sunt în vacanţă.

Cine îşi face vacanţa aici?

Sa dovedit că Wayne a avut câteva dosare în Idaho. Amenzi pentru viteză. DUI. Agresiune (nu asupra soţiei sale). Acestea nu l-au surprins pe Truman, dar a existat o altă acuzaţie care i-a atras atenţia. A sunat la departamentul de poliţie care l-a arestat pentru mai multe detalii şi a aflat că Wayne făcea parte dintr-un grup care a decis că nu mai plăteşte impozite şi şi- a dus nemulţumirile la tribunal. Dar, în loc să se prezinte la tribunal, au mers acasă la un judecător şi şi-au prezentat protestul în persoană.

Wayne a petrecut o lună în închisoare pentru acea cascadorie.

Întreruperea luptei de dimineaţă îi redase lui Truman un pic din încrederea care îi lipsise aseară. Era, de asemenea, ceva foarte satisfăcător în a răsuci braţul unui nemernic care-şi bătea soţia. Recunoştinţa lui Sandy ajutase şi ea.

Telefonul său mobil a sunat, iar inima i -a accelerat fericită când a citit numărul de telefon al lui Mercy. A răspuns, iar sunetul vocii ei i-a alungat gândurile de dimineaţă.

„Cum îţi merge ziua?”, a întrebat ea.

„Am arestat două persoane, iar Sandy mi-a dat o duzină de prăjituri proaspăt coapte pentru că m-am ocupat de problemă.”

„Se pare că a meritat. Nu le mânca pe toate.”

„Prea târziu. Lucas, Royce şi Ben le-au mirosit în secunda în care am pus piciorul în birou. Am fost deştept să mănânc una pe drumul de întoarcere la departament. Ce e nou acolo?” Tonul vocii ei îi spusese că are veşti.

„Am identificat cadavrul găsit de Ben la incendiu. Joshua Pence din Nevada.”

„Nevada? Ce făcea el aici?”

„Bună întrebare. Am încercat să-i urmărim mişcările prin intermediul cardurilor sale de credit, dar nu pare să aibă vreunul. Avea o mică proprietate în Nevada care a fost executată acum un an. Nu ne putem da seama unde a locuit de atunci. Înmatricularea maşinii sale este expirată de patru ani, iar permisul de conducere trebuia reînnoit acum două luni. Nu s-a întâmplat.”

„Ce fel de vehicul?”

„Un Ford Ranger din nouăzeci şi cinci. Roşu.”

„Voi fi cu ochii pe el. Dar familia?”

„Divorţat de mult. Există o fiică care locuieşte în Oregon – dar ea locuieşte în zona Portland. Nu pe aici. Cred că ar fi putut să stea cu ea.”

„Trebuie să existe nişte informaţii recente despre el. Se pare că to t ce găseşti este istorie antică.”

„Exact aşa pare.”

„Cum poţi să conduci un vehicul cu numere care au expirat acum patru ani?” Truman îşi trecu o mână peste ochi. „Nu contează. Mi-am răspuns singur la întrebare. Uneori uit că nu toată lumea este un cetăţean care respectă legea ca mine.”

„Nu sunt sigură cum ai putea uita vreodată asta”, a răspuns Mercy, cu un zâmbet pe tonul ei.

„Spune-mi că sunt optimist.”

„Ăsta e un lucru bun. Nu-l pierde.”

„E greu în unele zile.”

„Dar apoi cineva îţi dă o duzină de prăjituri.”

„Şi toată credinţa este restaurată. Joshua Pence a fost arestat?”

„O acuzaţie de acum aproape zece ani, aşa am găsit amprentele. A fost curat de atunci.”

„Huh.” Asta nu i-a convenit lui Truman. Se aştepta ca mortul să aibă un cazier încărcat. „Asta ţi se pare ciudat?”

„Da. Verificăm să vedem dacă ne-a scăpat vreun pseudonim.”

„Poate că a fost un trecător nevinovat la acel incendiu”, a sugerat el, agăţându-se de paie.

„În toiul nopţii?” a întrebat Mercy. „Şi avea benzină stropită pe partea de jos a blugilor şi pe mâini. În cartea mea – şi în cartea lui Bill Trek – asta indică faptul că împrăştia acceleratorul. Marea întrebare este: cine a decis că nu mai are nevoie de ajutorul lui Pence şi că singura modalitate de a-l concedia era să-i taie gâtul?”

„Am sperat că identitatea lui va răspunde la această întrebare. Poate că fiica va avea nişte răspunsuri. Aveţi un istoric al locurilor de muncă pentru el? Unde a lucrat?”

„Nu a mai fost angajat de şase ani. Avea asistenţă socială, iar cecurile erau livrate într-unul din acele locuri poştale private din Nevada unde poţi închiria o cutie poştală. Ei nu au o adresă de expediere pentru el, iar cecul de luna aceasta era încă în cutie.”

„Sunt surprins. Din câte se pare, avea nevoie de acel cec. Mi se pare neobişnuit să nu-l ridice imediat.”

„Exact ce gândeam şi eu.”

„Altceva? Cum este Kaylie? ”

„Încă lucrează la proiectul şcolar la prietena ei. A sunat

şi pare optimistă că îl vor termina astăzi.”

„Am de gând să arunc o privire mai atentă la Cade Pruitt”, a recunoscut Truman. „E un pic cam bătrân să se întâlnească cu o elevă de liceu.”

Mercy a râs. „Vorbeşti ca un tată protector.”

„Mă simt ca unul. Nu pot să-ţi spun cât de zguduit am fost când am văzut- o cu cei patru tipi noaptea trecută. Jedi-ul meu interior a vrut să treacă o sabie laser prin ei şi să o scoată de acolo.”

„Crezi că sunt probleme?” s-a gândit Truman.

„Nu ştiu. Sincer, mă identific destul de mult cu ei. Îmi amintesc cum era să fii de vârsta lor şi să locuieşti pe aici. Poate de aceea vreau să mă uit mai atent”, a recunoscut el cu timiditate. „Ştiu cum gândesc şi cum acţionează băieţii de vârsta lor.”

Cineva a început să vorbească cu Mercy în fundal, iar ea a încheiat convorbirea cu promisiunea de a-l ţine la curent cu orice informaţie despre Joshua Pence.

Truman a închis şi a început imediat să caute propriile informaţii despre Joshua Pence. Chipul fără viaţă al bărbatului îi era întipărit în minte şi simţea o nevoie copleşitoare de a urmări ultimele luni ale bărbatului.

Cine te-a ucis?

Capitolul 12

Cade înfipse încă un cui în scândură. Lemnul plin de noduri nu ar fi fost prima lui alegere pentru a construi noul coteţ, dar înţelegea că lemnul era ieftin şi nu era locul lui să

ofere sugestii. Tom McDonald era şeful, iar Cade era acolo să facă ce i se spunea. Tom plătea bine şi avea destulă treabă pentru el, aşa că Cade nu avea de gând să zguduie barca cu ceva atât de neimportant precum părerea lui despre calitatea cherestelei.

Cel puţin mirosea bine. Era mult mai bine decât să se ocupe de vitele sau porcii lui Tom. Familiaritatea lui Cade cu şarpantele îi adusese o recomandare din partea unuia dintre vecinii săi şi îl făcuse să intre pe uşă la ferma lui Tom. Economiile lui creşteau încet, iar în curând îşi va putea permite să plătească o rată la un camion mai nou. Era un pic jenant să o ia pe Kaylie în actualul său POS, dar ea nu părea să se supere.

Un camion nou ar trebui să o impresioneze.

Şi-a lipit palma de placă, mulţumit de senzaţia de soliditate, şi a luat următoarea placă pentru a o aşeza.

Chip îşi vârî capul în baracă. „Hei! Du-te şi mai adu nişte cuie din magazia de lângă hambar. Aproape am terminat.”

Chip era un idiot. Era perfect capabil să-şi ia singur cuiele, dar îi plăcea să-i dea ordine lui Cade. Mai ales când era cineva în preajmă care să asculte. Cade învăţase să-şi muşte limba şi să facă doar ce voia nemernicul. Ştia ce fel de om era Chip: un bătăuş. Cel mai bine era să nu arăţi nicio emoţie în preajma bătăuşilor. Cu asta se hrăneau ei: de emoţii şi reacţii.

„Sigur că da.” Cade şi-a lăsat ciocanul jos şi a trecut pe lângă Chip care stătea în pragul uşii. Chip şi alţi câţiva băieţi lucrau la o clădire adiacentă, unde extindeau o mică bucătărie existentă împreună cu o sală mare de mese şi o sală de şedinţe. Noua construcţie i-a ridicat moralul lui Cade. Unii oameni spuneau că Eagle's Nest se usucă şi moare, dar, potrivit lui Tom McDonald, avea de lucru pentru o mulţime de

oameni şi dorea facilităţi pentru a-i găzdui.

În proiectul actual al lui Cade urmau să doarmă zece oameni. Patru dormitoare erau deja construite, iar el auzise că existau planuri pentru încă zece. Se întreba dacă ar putea să facă rost de muncă în construcţii pentru unii dintre prietenii lui. Dar de ce avea nevoie McDonald să construiască atât de multe dormitoare? Nu erau prea multe de făcut la fermă. Un tip se ocupa de mica turmă de vite şi de cei câţiva porci. Cade nu vedea o muncă care să justifice cazarea atâtor oameni.

Dar o mulţime de oameni trăiau la ferma izolată. Din câte îşi putea da seama Cade, în primul rând vorbeau mult. Echipa de constructori era formată în prezent din cinci oameni, inclusiv el şi Chip, şi toţi cinci se întorceau seara la casele lor. Dar el văzuse o duzină de camionete necunoscute venind şi plecând în timpul săptămânilor în care fusese aici, oameni care intenţionau să se întâlnească cu McDonald în mica şi vechea sa fermă.

Erau din afara oraşului. Plăcuţe de înmatriculare din Idaho, Montana şi Nevada. Câteva plăcuţe de Oregon. Bărbaţi care îl ignorau în mare parte. Ocazional, McDonald aducea câţiva oameni să facă un tur al dormitoarelor şi al cantinei. Se întâlneau cu bărbaţii care locuiau în dormitoare şi mergeau pe jos prin pădurile fermei. *Poate că McDonaldplănuia să înceapă exploatarea forestieră?* Uneori stăteau în jur şi dădeau din cap aprobator în timp ce McDonald arăta locurile pentru următoarele câteva dormitoare. Cade se dădea la o parte şi privea cum oamenii îi examinează munca. Nu-l deranja; ştia că munca lui era solidă.

Toţi bărbaţii erau de tipul „sare din pământ”. Cizme grele, blugi Wrangler, pălării sau şepci de cowboy şi feţe serioase. Nu zâmbeau. Îşi scărpinau bărbile sau se încruntau,

sprâncenele lor grele creând o linie solidă pe frunţile afectate de vreme.

Căutau de lucru?

Cade nu le înţelegea prezenţa. Poate că erau investitori în planul lui McDonald pentru ferma lui. Dar, judecând după vechimea camionetelor şi stresul de pe feţele lor, nu păreau genul de oameni care să aibă mii de dolari de pierdut. Aşa că Cade dădu respectuos din cap şi îşi ţinu urechile ciulite. Făcuse deja greşeala de a-l întreba pe Chip ce planuri avea McDonald pentru noile clădiri. Acea întrebare îi atrăsese un scuipat îndreptat spre cizme şi un rânjet, împreună cu: „Nu e treaba ta. Eşti plătit, nu?”

„Da.”

„Atunci taci şi fa-ţi treaba. Consideră-te norocos că ai de lucru.”

Cade i-a urmat sfatul. Gura închisă. Urechile deschise.

A deschis uşa grea a magaziei şi s-a îndreptat spre rafturile unde ştia că erau depozitate cuiele. A luat câteva cutii şi s-a întors spre uşă, dar s-a oprit când un miros ciudat i-a ajuns la nas. Un fel de dulce, dar nefamiliar. În lumina slabă, s-a uitat în spatele magaziei, observând un teanc de cutii de lemn pe care nu le mai văzuse până atunci. Cineva aruncase peste ele o pătură de pânză uzată, dar capetele cutiilor nu erau acoperite, lăsând să se vadă colţurile. A ridicat un colţ al păturii şi a citit partea laterală a uneia. DuPont Explosives.

A scăpat pătura şi s-a învârtit, ieşind în pas grăbit din magazie. *Dinamită?*

Când era copil, văzuse cutii similare în vechiul hambar al bunicului său, iar tatăl său îi ordonase să stea departe de ele. Aşa că, bineînţeles, s-a uitat înăuntru în primul moment în care a putut. Batoane vechi, învelite în hârtie decolorată. Pete

dintr-o substanţă uscată, lipicioasă şi transparentă care se scurgea de sub hârtie.

Fusese dezamăgitor şi emoţionant în acelaşi timp.

Din câte ştia el, dinamita nu mai exista.Cutiile din magazia lui McDonald păreau aproape la fel de vechi ca cele din hambarul bunicului său. Cu zeci de ani în urmă, era normal să fie folosită la o fermă. De fapt, îşi amintea că bunicul său spunea că putea cumpăra dinamită de la magazinul de furaje. Cade era sigur că acele zile erau demult apuse. Dar, fără îndoială, încă se mai găsea în colţurile uitate ale hambarelor bătrânilor.

A mers pe pietriş până la sala de mese care creştea încet, cu cutiile de cuie în mâini, cu creierul învârtindu-i-se, întrebându-se de unde venise dinamita. Fusese în magazie săptămâna trecută şi era sigur că nu fusese nimic în acel colţ. Anvelopele au sunat pe pietriş şi a văzut un Chevrolet mai nou oprindu-se lângă casă. Era curat şi strălucitor, spre deosebire de majoritatea camioanelor vizitatorilor. Bărbatul a coborât, s-a uitat în direcţia lui Cade, apoi a dispărut în casă fără să bată.

Cade a clipit, pasul lui încetinind.

Era unchiul lui Kaylie, Owen?

S-a uitat din nou la camion, zărind autocolantul din liceul local şi şi-a amintit că Kaylie avea veri care frecventau şcoala.

Gândindu-se bine, şi-a amintit că văzuse camionul pe proprietate încă o dată sau de două ori, dar nu-l văzuse pe şofer. El a întâlnit unchiul lui Kaylie de câteva ori în oraş. Tatăl său îl cunoştea de mult timp, deşi Cade nu-i spusese niciodată asta lui Kaylie. Era de aşteptat ca majoritatea oamenilor să se cunoască între ei în jurul Eagle's Nest. Asta era normalul, nu excepţia.

Cade livrat în tăcere cuiele lui Chip, care le-a acceptat

cu un zâmbet. „Hei, dă-i o mână de ajutor lui Mitch pentru un minut. Are nevoie de cineva care să ţină scândurile alea.”

Din cealaltă parte a camerei, Mitch s-a uitat înapoi cu surprindere pe faţă, echilibrând clar o scândură fără nicio problemă. Cade nu spuse nimic, dar se duse la el şi îl sprijini de capătul cel mai îndepărtat, aruncându -i o privire de genul „doar fac ce mi se spune”. Mitch a dat din cap şi nu a spus nimic în timp ce bătea cu ciocanul placa la locul ei.

Cade i-a înmânat-o pe următoarea şi a întărit capătul.

„Mulţumesc, Cade”, mormăi Mitch. „Poţi să te întorci la baracă acum.” Ignorându-l pe Chip, care se chinuia cu nişte lucrări electrice, Cade a ieşit pe uşă cât se poate de discret, sperând să scape de ochii lui Chip. Cade îşi făcea mai multă treabă când nu era în vizorul lui Chip. Chip avea o nevoie copleşitoare să îi dea ordine, să îi atribuie sarcini inutile şi să îl împiedice să termine munca pe care trebuia să o facă.

În afara cantinei, aproape că s-a ciocnit de Tom McDonald şi Owen Kilpatrick. I-a salutat pe amândoi din cap, stabilind un scurt contact vizual, şi s-a grăbit spre baraca de dormit care creştea.

Clipa de recunoaştere din privirea lui Owen Kilpatrick l-a urmărit.

$$$

Mercy a parcat în faţa micuţei case Craftsman dintr-o veche suburbie din Portland, admirând peisajul perfect. Fiica lui Joshua Pence, Debby, fusese de acord să se întâlnească cu ea şi cu Truman. Ava McLane, una dintre colegele lui Mercy

de la biroul FBI din Portland, o informase deja personal pe femeie că tatăl ei murise. Mercy vorbise cu agentul special McLane după vizită şi aflase că Debby nu mai vorbise cu tatăl ei de şase luni. Fiica fusese zdrobită de moartea lui – mai ales de modul în care a murit. Mercy o rugase special pe Ava să îi transmită notificarea, ştiind că prietena ei o va trata cu sensibilitate şi tact.

Mercy şi Truman deciseseră să facă o călătorie peste lanţul muntos Cascade pentru a vorbi personal cu fiica victimei lor. S-a uitat la ora de pe bord, sperând că nu va fi prea târziu până când ea şi Truman vor face lungul drum spre casă.

„Frumoasă casă”, a comentat Truman. „Dar nu mai vreau să trăiesc cu traficul ăsta. Nici măcar nu e o zi din săptămână şi e o nebunie.”

„Amin.” Mercy fusese surprinsă de propria ei nerăbdare faţă de traficul de pe autostradă. Conducea în el de ani de zile, pierzând ore întregi în timp ce vehiculele se târau spre destinaţiile lor. Dar în seara asta nu fusese în stare să stea liniştită în timp ce traficul se târa încet spre nord. „Dacă ar mai fi tras o persoană în faţa mea, i-aş fi lovit bara de protecţie.”

„Cred că e şi din cauză că joia viitoare e Ziua Recunoştinţei. Se pare că întotdeauna creşte traficul.”

Ea nu a spus nimic. A fost prima dată când el a menţionat sărbătoarea de la discuţia lor de zilele trecute. Fusese de acord ca el să pregătească cina, dar o mică parte din ea mai spera că va primi o invitaţie din partea părinţilor ei.

Probabil că nu dacă Owen avea vreun cuvânt de spus în această privinţă.

Uşa grea din lemn avea o coroană de toamnă frumoasă

care părea direct dintr-un proiect de pe Pinterest, sau de la una dintre cele mai scumpe florării din oraş. Mercy a vrut să facă o poză pentru a o arăta lui Kaylie. Ea nu avea nici o îndoială adolescentula ar putea recrea coroana în câteva ore.

Uşa se deschise, iar o femeie micuţă cu păr şic, scurt şi eyeliner negru greu îi întâmpină. Mercy era pe punctul de a întreba dacă mama ei era acasă când şi-a dat seama că era Debby Pence. Mercy ştia că are treizeci de ani, dar arăta de parcă ar fi trebuit să servească cafeină la o cafenea drive-through care difuza muzică rock. Genul în care trebuia să ţipi ca să-ţi faci comanda. Ava îi spusese că Debby era o avocată de succes la o firmă mare din centru.

Acum înţelegea atingerea de amuzament pe care o auzise la Ava în ton.

Mercy îi strânse mâna, simţindu-se ca un uriaş lângă femeia mică.

Energia radia din ea, deşi ochii ei erau trişti şi uşor roşii. Debby i-a aruncat lui Truman o privire admirativă în timp ce acesta se prezenta, iar Mercy a fost surprinsă de posesivitatea care i-a izbucnit în piept. Şi-a înăbuşit-o repede.

Au păşit în camera de zi, chiar la dreapta intrării. Construcţiile de epocă imaculate, mulurile în coroană din lemn închis la culoare şi lambriurile străluceau în lumina blândă.

„Este frumos”, a spus Mercy, admirând corpurile de iluminat. Păreau desprinse direct din prima jumătate a secolului al XX-lea, dar ea bănuia că erau reconstituiri de la unul dintre magazinele de iluminat la modă, unde primul tău născut era un avans obligatoriu pentru un candelabru.

„Mulţumesc. Am restaurat eu însămi cea mai mare parte a casei în ultimii doi ani. Este un hobby al meu”, a spus Debby cu o notă de mândrie.

„Nu lucrezi într-unul dintre acele birouri de avocatură care necesită şaizeci de ore de lucru pe săptămână?” a întrebat Truman.

„Ba da. Dar tot mai rămân o sută opt ore într-o săptămână. Îmi place să fiu ocupată.”

Mercy a chicotit, plăcându-i imediat femeia. Şi ea ura timpul pierdut.

„Unii oameni dorm ocazional”, a spus Truman.

„Da, aşa este.” Debby nu pretindea că ea era unul dintre ei. Ea a făcut un gest să se aşeze pe canapea. După ce le-a oferit ceva de băut, pe care l-au refuzat, s-a afundat într-un scaun cu un oftat. „Mă simt de parcă nu m-am mai aşezat de azi dimineaţă.”

„Vă mulţumim că v-aţi întâlnit cu noi într-un weekend”, a spus Mercy.

„Nu mi se întâmplă des să primesc două vizite de la FBI într-o singură zi. Niciodată, de fapt.”

„Ne pare foarte rău pentru pierderea suferită”, spuse Truman cu acea voce calmă a lui care o făcea pe Mercy să vrea să se târască în poala lui şi să tragă un pui de somn. După expresia bruscă de pe faţa lui Debby, şi ea simţise aceeaşi dorinţă.

„Mulţumesc. Aşa cum i-am spus agentului mai devreme, nu mi-am mai văzut tatăl de mult timp. Ultima dată a fost acum cinci ani, când am fost în Reno pentru o conferinţă. Am condus până acolo ca să-l văd atunci.” Curiozitatea i-a umplut trăsăturile. „Am înţeles că a fost ucis, dar de ce se interesează FBI-ul?”

„Este o poveste cam lungă”, a spus Mercy. A ridicat imediat mâna la privirea de neîncredere a lui Debby. „Dar promit să vă spun tot ce pot. Dar mai întâi ne poţi spune mai multe despre tatăl tău? Ştii de ce a fost în Oregon Central?”

„Habar nu am. Am fost şocată că a fost atât de aproape şi nu m-a sunat. Nu ne mai sunăm.” S-a uitat în jos la mâinile ei încleştate în poală. „E atât de ciudat să vorbeşti cu el la telefon. El nu are niciodată nimic de spus şi eu trebuie să vin cu întrebare după întrebare pentru a menţine conversaţia. A început să trimită e-mailuri cu ceva timp în urmă, iar asta a înlocuit apelurile telefonice. SMS-urile au înlocuit e-mailurile în urmă cu aproximativ doi ani, iar asta a fost o uşurare. Este mult mai uşor. Dar, într-un fel sau altul, sunt şocată că nu mi-a spus că era atât de aproape.”

„Nu am aflat unde stătea sau de cât timp era aici. Ştiţi dacă a evitat întotdeauna cardurile de credit?”

Debby şi-a aruncat capul pe spate în timp ce râdea. „Doamne, da. Urăşte „cardurile diavolului” din plastic. Sincer, nu ştiu cum a reuşit să treacă prin toţi aceşti ani fără unul. Se pare că nu poţi face nimic fără să te asiguri cu un card în zilele noastre.”

„Este greu”, a fost de acord Mercy. „Cum rămâne cu munca lui? Se pare că nu are niciun trecut profesional de şase ani.”

„Pare a fi corect. S-a rănit la spate la fabrica de cherestea atunci. Când lam văzut acum cinci ani, era fericit că nu mai trebuia să facă muncă fizică. Mi – a spus că primeşte pensie de invaliditate.” S-a aşezat mai dreaptă, privindu-i ferm în ochi. „Aşa cum ar fi trebuit. Chiar era distrus. S-a îngrăşat aproape 25 de kilograme după accident pentru că abia se mai putea deplasa. Nu căuta o pomană.”

„Bineînţeles că nu”, a spus Mercy. „Era capabil să trăiască pe cont propriu dacă era rănit?”

„Asta a fost şi îngrijorarea mea. Dar totul arăta bine când am fost acolo. Avea vecini serviabili.”

„Părinţii tăi au divorţat când erai tânără, corect?” a întrebat Truman.

„Da. Şi mama mea a murit acum doi ani.” Ea şi-a strâns buzele. „Am fost un copil unic. Acum ambii mei părinţi nu mai sunt”, a şoptit ea. Bărbia ei era încă ridicată şi privirea solidă, dar Mercy a văzut uşoare fisuri în faţada ei.

„Ştiai că casa lui din Nevada a fost executată silit?”, a întrebat ea cu blândeţe.

Debby a rămas cu gura căscată. „Mi-a spus că a vândut-o.”

„Unde ar fi locuit?” a întrebat Truman.

„Nu ştiu.” Şocul i-a ascuţit vocea. „Nu a spus niciodată că are nevoie de un loc unde să locuiască. Cred că ar fi putut închiria un loc mic.” S-a uitat de la Mercy la Truman. „Să înţeleg că nu aţi putut găsi niciun dosar de închiriere?”

„Nu. Dar ar fi putut fi în afara registrelor sau o situaţie ocazională.”

„Dar locuia în Oregon?” a întrebat Debby. „Cu cât timp în urmă a părăsit
Nevada?”

„Speram să ne puteţi lămuri”. Mercy a făcut o pauză, căutând un mod delicat de a-şi formula următoarea întrebare. „Ai spune că tatăl tău a preferat să fie... independent? Poate să se plângă un pic că legile se amestecă prea mult în viaţa oamenilor?”

înţelegerea trecu pe faţa lui Debby. „întrebi dacă făcea parte dintr-un grup ciudat care crede că guvernul trebuie să îşi vadă de treaba lui.” Amuzamentul i-a zvâcnit în buze.

„Ceva de genul ăsta.”

„Să spunem doar că tatăl meu a fost destul de şocat când am mers la Facultatea de Drept.”

„A fost furios?” a întrebat Truman.

Debby părea gânditoare în timp ce se gândea la întrebare. „întotdeauna a fost furios”, a spus ea liniştită. „Casa părinţilor lui a fost executată silit cu mult timp în urmă. A fost amărât din cauza asta de când mă ştiu. întotdeauna a predicat că oamenii trebuie să fie lăsaţi în pace să-şi trăiască viaţa, în loc să fie taxaţi de fiecare dată când se întorc.”

„Ce părere are despre aplicarea legii?” Mercy a înghiţit greu, nu era sigură că vrea să audă răspunsul lui Debby.

„întotdeauna a urât poliţiştii”, a răspuns Debby. „Poliţiştii şi militarii. Îmi amintesc asta de când eram tânără. Nu am ştiut niciodată de ce.”

Mercy îl văzu pe Truman cum îşi strânge maxilarul. *Sper că acele focuri nu erau menite să rănească forţele de ordine.*

„Acum spune-mi de ce este implicat FBI-ul.” Tonul şi comportamentul lui Debby trecură în modul avocat.

„Eagle's Nest a avut o serie de incendii mici pe care le investigam”, a spus Truman. „Dar apoi doi agenţi au fost ucişi când au răspuns la un incendiu mai mare. Apoi cineva a tras asupra unuia dintre ofiţerii mei la incendiul în care am descoperit uciderea tatălui tău. FBI-ul a fost adus să investigheze moartea agenţilor. Ei includ moartea tatălui tău în ancheta lor.”

„Ofiţerul tău este bine?” a întrebat Debby.

„Da. L-au ratat. Mulţumesc.” Truman a dat din cap spre ea.

„Vă întrebaţi dacă tatăl meu a fost implicat în declanşarea incendiilor. Şi în crime.”

Mercy şi Truman au rămas tăcuţi, privind-o pe tânăra femeie. Debby s-a uitat în altă parte şi a tresărit uşor. „Asta e oribil. Îmi pare rău pentru celelalte morţi, dar sincer, nu-l văd pe tatăl meu implicat.” A întâlnit privirea lui Mercy. „Era un

ursuleţ de pluş mare şi inofensiv. Era bun şi blând şi nu putea răni o muscă. Pur şi simplu nu era în el. Sigur, el a vorbit cuvinte grele despre poliţie, dar nu cred că ar acţiona de fapt.”

„Stiu că avea două arme înregistrate la momentul morţii sale”, a spus Mercy. „Avea mai multe?”

Debby a ridicat din umeri. „Întrebi persoana nepotrivită. Nu ştiu ce avea. Tatălui meu îi plăcea să tragă şi chiar a câştigat câteva premii. Era un trăgător uimitor cu puşca.” Şi-a întors privirea spre Truman. „Dar nu ar fi ucis niciodată pe nimeni.”

Tăcerea s-a întins între cei trei.

„Nu vă puteţi gândi la nicio cunoştinţă pe care a avut-o în zona Bend?” a întrebat Mercy, simţind nevoia să pună capăt tăcerii.

Femeia s-a holbat la podeaua din dreapta ei, strângându-şi buzele. „Pur şi simplu nu ştiu. Chiar nu am fost foarte atentă când a vorbit despre oameni cu care nu eram familiarizată.” A clipit puternic şi s-a întors spre Mercy. „Nu ştiu cine au fost prietenii lui în ultimul deceniu. Asta mă face o fiică stricată?” a şoptit ea.

„Deloc.” Stomacul lui Mercy a fiert în timp ce simţea eticheta de putredă pe propria ei frunte.

„A vorbit vreodată despre mutarea în Oregon?” a întrebat Truman.

„Cred că s-ar putea să fi spus ceva.” Faţa lui Debby s-a limpezit şi ea sa îndreptat. „Când am venit aici pentru slujba mea, acum patru ani, el spusese că nu va părăsi niciodată Nevada. Dar acum aproximativ un an” – şi-a frecat bărbia în timp ce se concentra – „cred că a fost în jurul Halloween-ului. A menţionat că cineva pe care îl cunoştea se muta în Oregon şi a glumit spunând că acum se gândea şi el la asta. Cel puţin

am presupus atunci că glumea.” Privirea ei căprui-închis s-a plimbat între Mercy şi Truman. „Asta a fost cam în perioada în care şi-a pierdut casa, nu-i aşa?”

Mercy a dat din cap.

Umerii fiicei s-au prăbuşit. „Ar fi trebuit să ascult mai bine. Poate că încerca să ceară ajutor cu un loc unde să locuiască.” Şi-a apăsat podul palmelor pe ochi. „La naiba. Cred că am râs de el. I-am spus că ştiu că nu va părăsi niciodată Nevada. Aş vrea să-mi amintesc cine a spus că se mută aici, dar sincer nu-mi amintesc numele niciunuia dintre oameni despre care vorbea. Nu pot să vă spun nici măcar numele vecinilor drăguţi care locuiau alături cu atâta timp în urmă.”

„Din moment ce nu ne-am dat seama încă unde a locuit, nu avem nimic din lucrurile lui în afară de hainele pe care le purta”, a spus Mercy. „Cu siguranţă cineva va ieşi în faţă când identitatea lui este lansat public mâine şi vom afla mai multe. Am vrut să vorbim cu tine înainte să se întâmple.”

„Cineva trebuie să ştie unde şi-a petrecut ultimul an.” Ochii lui Debby erau plini de speranţă. „Vă spun de pe acum că sunteţi bineveniţi să căutaţi prin toate lucrurile lui pentru a afla cine i-a ucis pe acei agenţi.” Ea a făcut o pauză şi a continuat cu o voce gânditoare. „Tatăl meu este mort şi nu există nimic în trecutul lui pe care trebuie să îl protejez.”

„Mulţumesc.” Mercy a surprins privirea lui Truman şi a ridicat o sprânceană. *Altceva?*

El a clătinat din cap. S-a ridicat şi i-a înmânat cardul lui Debby, menţionând rugămintea obişnuită ca ea să-i contacteze dacă îşi mai aminteşte ceva. Mercy a făcut la fel şi şi-au luat rămas-bun.

Aerul de afară era răcoros şi Mercy şi-a tras gulerul în jurul gâtului în timp ce mergeau pe aleea lui Debby. „Simt că

e pe cale să plouă.”

„Aerul este cu siguranţă mai umed pe aici”, a fost de acord Truman. „Ce crezi despre descrierea tatălui ei ca fiind un ursuleţ de pluş?”

„Cred că e o tânără îndurerată care şi-a pierdut tatăl.”

„E isteaţă”, a spus Truman. „Cred că şi-ar fi dat seama dacă ar fi fost în stare să ucidă pe cineva.”

„Nu cred că *cineva* poate şti cu adevărat de ce este capabilă o altă persoană. Nu contează dacă eşti fiică, fiu sau soţie. Oamenii văd doar ceea ce vrei tu să vadă.” S-a uitat în altă parte când Truman s-a uitat la ea. „Ea a recunoscut că el trage bine. Oricine i-a împuşcat pe acei agenţi avea adevărate abilităţi.”

„De partea noastră a munţilor, există o mulţime de oameni cu astfel de abilităţi.”

„Adevărat”, a recunoscut Mercy. *Partea noastră de munţi.* Voia să se întoarcă în partea lor. În doar câteva luni, Portland încetase să mai fie casa ei. Poate că nu fusese niciodată. Pur şi simplu îşi aştepta timpul când locuia aici? Nimic din oraş nu o făcea să vrea să rămână.

Ei bine, aproape nimic.

„Ai mâncat vreodată îngheţată cu ulei de măsline?”, a întrebat ea, brusc copleşită de o poftă.

El a dat înapoi. „Ce naiba? Sună dezgustător.”

„Ai încredere în mine?” Ea s-a oprit pe partea ei de vehicul, uitându-se la Truman peste capotă.

„Nu chiar în acest moment.” El părea îndurerat.

„Îţi va schimba felul în care te uiţi la îngheţată. Îţi promit. Trebuie să facem o oprire înainte să ne îndreptăm spre casă.”

A respirat adânc. „Ar fi bine să fie bună.”

Capitolul 13

Truman a încercat să se concentreze pe e-mailul de pe desktop. A căscat de câteva ori, chiar dacă dormise şase ore bune.

Noaptea trecută Mercy avusese dreptate. Îngheţata cu ulei de măsline era unică. Nu simţea un impuls copleşitor de a se grăbi să se întoarcă la Portland şi să mai cumpere, dar fusese o experienţă revelatoare. Îşi dorea să fi avut curajul să încerce aroma cu măduvă osoasă şi cireşe afumate, în loc să se mulţumească cu cea cu sare de mare şi caramel, care părea sigură.

O urmărise pe Mercy cum se răsfăţa cu îngheţata ei ciudată şi se bucurase de privirea ei fericită. Era ciudată în privinţa mâncării. Selectivă şi particulară într-un mod despre care el citise doar pe internet sau văzuse în filme. Dar când venea vorba de îngheţată, toate regulile ei ieşeau pe fereastră. Nu o văzuse niciodată refuzând desertul.

Cineva a bătut la uşa lui şi a împins-o. Pearl, sora lui Mercy, a păşit înăuntru. „Ai un moment liber?”, a întrebat ea.

Surprins, el s-a ridicat şi a făcut semn spre scaunul din faţa biroului său.

„Absolut, Pearl. Ce pot face pentru tine?”

Ea purta şorţul de la cafenea şi avea părul strâns într-o coadă de cal lungă. Era aproape 8:00 a.m., iar el a fost şocat că ea nu era în spatele tejghelei în timpul unei perioade care trebuia să fie aglomerată. Ea nu s-a aşezat, iar el a continuat să stea în picioare.

„Unii dintre clienţi mi-au spus că bărbatul care a fost găsit la acel incendiu a fost identificat.” Ea şi-a înclinat capul într-o parte în timp ce vorbea cu el, cu mâinile îngropate în buzunarele adânci ale şorţului ei. „Am scos articolul din ziar

pe telefonul meu în dimineaţa asta. Spunea că FBI-ul încearcă să dea de urma lui de câteva luni. Este adevărat?”

„Este adevărat. Nu avem o adresă actuală pentru el. Îl cunoşti?”

„Nu-l cunosc, dar i-am recunoscut poza. Nu ştiam că îl cheamă Joshua Pence până nu am citit. A fost în magazin recent. Poate de o jumătate de duzină de ori în ultima lună sau două.”

„Deci cu siguranţă locuia pe aici.”

„Nu ştiu asta sigur”, a clarificat Pearl. „S-ar putea să fi locuit la o oră sau două distanţă, iar drumul spre serviciu îl aducea prin oraş.”

„Bine spus.” Truman a privit-o. Ea se frământa cu buzunarele şi îi era greu să-l privească în ochi. „Să înţeleg că nu-ţi aminteşti să fi discutat cu el despre locul unde locuia.”

„Nu-mi amintesc să fi fost un vorbăreţ. Dar mărimea lui a ieşit în evidenţă, de aceea l-am recunoscut.”

Truman a aşteptat. Pearl nu şi-ar fi părăsit cafeneaua pentru a-i spune că pur şi simplu îşi amintea de un client.

„A venit cu Tom McDonald de câteva ori.”

Asta este.

Truman nu-l cunoştea pe McDonald decât pentru a da din cap pe stradă. Ferma lui era departe de oraş, iar poliţia nu intervenise niciodată acolo pentru vreun incident. Lui Truman îi plăcea asta la un rezident, dar îi plăcea şi să îşi cunoască oamenii. McDonald nu se făcuse disponibil pentru a fi cunoscut. Ţinea la el.

„McDonald este şi el un tip mare”, a comentat Truman.

„De aceea mi-am amintit de el. Împreună făceau o pereche pe cinste.”

„Deci McDonald este tipul cu care trebuie să vorbesc”, a spus Truman. „Să sperăm că el poate să lumineze puţin mai

mult istoria lui Pence.”

„Trebuie să mă întorc la muncă. Asta era tot ce aveam să-ţi spun. Nu eram sigură că ar fi de ajutor.”

„Cu siguranţă a fost de ajutor.”

Pearl s-a întors să plece, iar Truman a venit în jurul biroului său. „Stai puţin, Pearl.” Ea s-a oprit şi s-a uitat la el cu o privire de căprioară în faruri. „Articolul din ziar spunea că FBI caută orice informaţie despre Joshua Pence, nu?”

Ea a dat din cap.

„Cum de nu ai luat legătura cu Mercy?”

Privirea ei a sărit dintr-o parte în alta. „M-am gândit că vei şti ce să faci cu informaţia. Şi a fost uşor să dau o fugă până aici.”

„Ai fi putut să o suni la fel de uşor”, a spus el cu blândeţe, ştiind că se afla pe un teren fragil. Pearl părea gata să fugă pe uşă.

„Asta a fost mai uşor”, a recunoscut ea.

„Înţeleg.” Deşi eforturile lui Pearl de a-şi evita sora îl dureau într-un punct sensibil al inimii lui.

Ea şi-a înclinat din nou capul. „Înţelegi?”

„Cred că încerci să mergi pe o funie întinsă între sora ta şi restul familiei tale.” El i-a atins uşor braţul. „Te simţi ca şi cum ai fi la mijloc. Încerci să menţii pacea, să nu enervezi niciuna dintre părţi. Dar totuşi să păstrezi un contact fragil.”

Buzele ei s-au strâns.

„Cred că vrei doar ca toată lumea să fie fericită.”

„Vreau.”

„Ce faci de Ziua Recunoştinţei?” a întrebat el.

Ar fi putut la fel de bine să o împungă cu un baston.

„Probabil mă duc la casa părintească.”

„Nu ai încă planuri?”

Pearl şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. „Este

un dat. E ceea ce am făcut în ultimii doi ani. Încă nu am vorbit cu adevărat despre asta.”

Lui Truman i se părea greu de crezut. Îşi amintea când mama lui plănuia cinele de Ziua Recunoştinţei. Avea meniul delegat între rude şi lista de cumpărături scrisă cu două săptămâni înainte de data stabilită. Pearl i s-a părut a fi acelaşi tip de organizator.

„Poate că tu şi familia ta puteţi trece pe la casa mea pentru desert. Gătesc pentru Mercy şi Kaylie, dar ne-ar plăcea ca toată lumea să vină.”

Ea se relaxă puţin, aşa cum se aşteptase el. Ştia că desertul se va simţi mai puţin ameninţător decât întreaga masă.

„Voi verifica cu toată lumea şi să te anunţ.”

Truman i-a ţinut privirea. „Te rog să o faci. Kaylie va coace, şi sunt sigur că vor fi tone de bunătăţi.”

Pearl părea gânditoare. „În acest caz, s-ar putea să sar peste coacerea oricăror deserturi.

Kaylie întotdeauna ne-a întrecut pe toate. Chiar şi pe mama mea.”

Uşurarea curgea prin Truman. *Se gândea la asta.* Nu voia să o copleşească pe Mercy cu o înghesuială de familie, aşa că familia lui Pearl era o alegere bună. Auzise despre ultima conversaţie a lui Mercy cu Owen şi ştia mai bine decât să încerce să-l contacteze. Nu ştia ce să facă în legătură cu părinţii lui Mercy. Poate că o scurtă discuţie cu Rose i -ar lămuri problema. „Mulţumesc, Pearl. Înseamnă mult pentru mine.”

Ochii contemplativi îl priveau. „Eşti un om diferit, Truman Daly. Într-un sens bun. Rick al meu nu s-ar fi gândit niciodată să amestece altă oală în afară de a lui.” Ea râse. „Ăsta e un lucru bun pentru mine de cele mai multe ori, dar

uneori mi-aş dori *să vadă* dincolo de farfuria lui.”

Truman se întreba dacă Pearl îi servea farfuria lui Rick. Cu douăzeci de ani în urmă luase cina la o mătuşă care făcuse asta pentru soţul ei. Mama lui îşi dăduse ochii peste cap, dar tatălui său îi plăcuse. Asta a dus la o conversaţie interesantă în maşină, pe drumul de întoarcere spre casă. „Ce crede el despre orele tale la cafenea?”

„Mmmph.” Buzele ei s-au întors puţin în sus la colţuri.

„Atât de bine, nu?”

„Va trece peste asta. Cu un copil plecat din casă şi celălalt aproape independent, aveam nevoie de asta. Mă simt bine că adaug bani la gospodărie. Ştiu că şi lui Rick îi place partea asta... Doar că îi ia ceva timp să se răzgândească.”

„Mult noroc.”

„Mulţumesc.” S-a întors din nou să plece, dar s-a oprit şi s-a uitat înapoi. „Ai grijă de tine, Truman”, a spus ea stânjenită, coborându-şi bărbia ca şi cum ar fi fost uşor jenată.

El a privit-o plecând, simţindu-se bine în legătură cu conversaţia lor. Ar fi făcut tot ce era necesar pentru a uşura tranziţia lui Mercy înapoi la Cuibul Vulturului. Voia ca ea să rămână aici pe termen lung.

$$$

Mercy primise un telefon de la Truman în care i se spunea că Joshua Pence fusese văzut în oraş cu Tom McDonald în ultimele luni, aşa că ea îi găsise imediat adresa şi îl recrutase pe Eddie pentru a merge la ferma McDonald. Eddie supraveghea procesarea dovezilor de la toate

incendiile, ceea ce, potrivit lui, presupunea în primul rând o mulţime de e-mailuri şi telefoane prin care îi implora pe oameni să îşi grăbească munca.

Urmându-şi GPS-ul, Mercy a ieşit de pe o autostradă, iar Tahoe-ul ei a ricoşat prin gropi adânci pe un drum de pământ.

„Eşti sigură că e bine?” Eddie a apucat mânerul de deasupra portierei sale. „Se pare că nimeni nu a mai condus pe aici de câteva luni.”

„Bănuiesc că exact aşa vrea el să pară.” Cu siguranţă, după un minut, drumul accidentat a fost înlocuit de un drum de pietriş bine îngrijit. „Poate există un drum în spate care este folosit mai des.”

„De ce toată lumea de aici depune atât de mult efort încercând să evite oamenii?” mormăi Eddie.

Mercy a rânjit. „Nu am un răspuns pentru tine.”

„Au prea mult timp liber”, a spus Eddie. „Şi cred că se uită prea mult la televizor la conspiraţii.”

„Poate.”

Pe măsură ce urcau în altitudine, conduceau printre două culmi. Vegetaţia din jurul lor era uscată şi rară, dând zonei un ton bej tern în mijlocul peisajului stâncos, tipic pentru deşertul înalt din Deschutes County. Drumul a luat o curbă bruscă şi Mercy a intrat într-o zonă mare şi plană de câteva zeci de acri. O mică fermă veche era aşezată într-o parte, de parcă ar fi fost singuratică încă din anii 1950. Garduri de sârmă ghimpată înconjurau mai multe păşuni. Lemne proaspete încadrau mai multe anexe, iar o duzină de camionete indicau că oamenii erau pe undeva prin zonă.

Mercy a parcat lângă camionete şi a coborât, studiind noile construcţ ii. Câteva clădiri mai vechi se aflau dincolo de cele noi, părând la fel de vechi ca şi ferma. Mercy se uită la

fermă şi apoi la culmile pe lângă care trecuseră, simţind un sentiment de déjà vu.

Era sigură că nu mai condusese niciodată până la fermă, dar avea aceeaşi aură a unui alt loc pe care îl vizitase. A continuat să cerceteze clădirile, căutând în amintirile ei legătura şi aşteptând să vadă cine îi va întâmpina pe ea şi pe Eddie.

Ferma unchilor mei.

Asta era. Satisfacţia a cuprins-o. Cei cinci fraţi ai mamei ei deţinuseră o fermă similară în sud-estul statului Oregon. Trei dintre unchi decedaseră de-a lungul anilor. Doi au murit din cauza unor probleme cardiace, iar cel mai tânăr a fost ucis în erupţia Muntelui St. Helens în 1980. Cei doi unchi rămaşi locuiau acum undeva în estul statului Washington, iar Mercy nu se mai gândise la ei de când plecase de acasă, în urmă cu cincisprezece ani.

Îşi amintea de lungile călătorii cu maşina din copilărie care se terminau la ferma unchilor ei din partea cealaltă a statului. Ea şi fraţii ei fuseseră lăsaţi liberi să exploreze proprietatea în timp ce adulţii vorbeau ore întregi. Gândindu-se bine, şi-a dat seama că ultima lor călătorie avusese loc înainte ca ea să împlinească 12 ani. Nu ştia sigur de ce au încetat călătoriile, dar odată ce doi dintre fraţi au murit, ştia că ceilalţi au fost de acord că era timpul să vândă şi să meargă pe drumuri separate.

Amintirile ei erau despre o proprietate dominată de bărbaţi. Cu atât de mulţi unchi şi numeroşii lor lucrători la fermă, era de înţeles. Nu-şi amintea prea multă interacţiune cu mătuşile ei, în afară de ajutor la gătit şi la treburile casnice. Contactul unchilor rămaşi cu mama ei părea să se fi dizolvat odată ce s-au mutat la Washington, iar Mercy s-a întrebat brusc dacă nu cumva în acea parte a familiei avusese

loc o despărţire de care ea nu fusese deloc conştientă.

Un avantaj de a fi un copil.

„Asta îmi aminteşte mult de ferma unchilor mei”, i-a spus ea lui Eddie. „Obişnuiam să o vizitez când eram copil. Un loc grozav pentru a mă juca de-a v-aţi ascunselea cu fraţii mei.”

„Era atât de îndepărtată?”

„Mai mult de atât.”

Privirea lui Eddie spunea că nu era surprins.

Cineva a ieşit din cea mai apropiată clădire de construcţii noi. Tânărul purta o centură cu scule şi se uita în jur ca şi cum ar fi căutat pe cineva mai în vârstă care să se ocupe de vizitatori. Lui Mercy i s-a făcut milă de el şi s-a apropiat, hotărând să facă prima mişcare.

„Bună dimineaţa”, a spus ea. „Sunt agentul special Kilpatrick, iar acesta este agentul special Peterson.”

Tânărul s-a holbat o clipă la ea, apoi a pălit şi şi-a aplecat bărbia. „Îmi pare foarte rău. Nu am vrut să o bag în belele.” Cuvintele lui se rostogoleau unele peste altele.

„Poftim?” Mercy era pierdută. Era un puşti arătos care în mod clar înţelesese greşit motivul vizitei lor. L-a văzut pe Eddie înăbuşind un zâmbet din colţul ochiului.

„Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?” a întrebat Eddie pe un ton serios. Mercy voia să-i dea un cot pentru că îl hărţuia pe bărbat.

Tânărul se îndreptă şi se întoarse spre Mercy, întâlnindu-i privirea direct de data aceasta. „Chiar îmi place Kaylie”, a spus el cu un tremur în voce şi şi- a lins nervos buzele. „Îmi pare rău că am convins-o să se furişeze afară noaptea. Asta a fost vina mea, nu a ei.”

A răsărit înţelegerea. „Tu eşti Cade?” a exclamat Mercy, când şi-a dat seama că acesta era tânărul pe care îl văzuse

schimbând o scurtă privire cu Kaylie la serviciul memorial. Nu ştia dacă să îi spună ce gândeşte sau să îi admire curajul de a o înfrunta.

El a clipit rapid. „Ummm... da. Nu de asta eşti aici? Pentru a vorbi cu mine? Kaylie mi-a spus că vrei să mă întâlneşti."

„Ei bine, da, dar mi-am imaginat că ar fi o cină undeva," a reuşit Mercy să spună. „Nu ştiam că lucrezi aici."

Cade s-a uitat confuz de la ea la Eddie. „Nu înţeleg."

„Suntem aici să vorbim cu Tom McDonald", i-a spus Eddie. „Nu cu tine." S-a întors spre Mercy. *„Acesta* este tipul cu care s-a furişat Kaylie?" I-a aruncat lui Cade o privire răutăcioasă. „Câţi ani ai?"

„A-a-am douăzeci."

„Ea este în liceu", a subliniat Eddie, folosind încă vocea lui de poliţist dur.

„Încetează", a intervenit Mercy. „Nu este momentul sau locul potrivit. Tom e pe aici?"

„Ce se întâmplă? E totul în regulă, Cade?" O voce nouă a vorbit în timp ce doi bărbaţi veneau în jurul clădirii. Ca şi Cade, purtau centuri de scule, dar erau cu cel puţin un deceniu sau două mai în vârstă. Unul era scund şi zvelt, în timp ce celălalt era cu câţiva centimetri mai înalt şi rămăsese în spate, părând uşor incomod la vederea vizitatorilor.

Lui Mercy i-a displăcut imediat bărbatul mai scund care vorbise. Ochii lui erau răi şi strâmbi. „Îl căutăm pe Tom", a spus ea plăcut.

„Cine îl caută?", a spus ticălosul încrucişându-şi braţele şi provocând-o cu ochii aceia.

„FBI-ul". Ea a zâmbit, arătându-şi toţi dinţii, în timp ce se prezenta pe ea şi pe Eddie.

„Tom nu este aici", a răspuns Ochi Strâmbi.

„S-a dus la Salem”, a adăugat al doilea bărbat cu o voce mai prietenoasă. „A spus că s-ar putea să nu se mai întoarcă astăzi”. A primit o privire din partea lui Ochi Strâmbi pentru că a împărtăşit informaţia suplimentară. Sau pentru că fusese de ajutor.

Eddie îi întinse fotografia pe care o luaseră din vechile înregistrări DMV ale lui Joshua Pence. Mercy a estimat că cântărea ceva mai puţin în pază, dar părul şi barba păreau potrivite. „Îl cunoşti pe tipul ăsta?”

Ochi Strâmbi s-a uitat la fotografie şi a plecat privirea. „Nope. Nu l-am mai văzut până acum.”

Mincinosule.

Al doilea bărbat a clătinat din cap păstrându-şi privirea pe fotografie.

Prea laş ca să-l provoace pe Ochi Strâmbi.

Eddie a ţinut fotografia astfel încât Cade să o poată vedea. Cade a studiat- o pentru câteva secunde şi s-a încruntat. „Nu sunt sigur”, a spus el încet. „S-a întâmplat ceva cu el?”

„E mort. Ucis. Încercăm să aflăm unde a locuit şi a lucrat în ultimele şase luni.”

Cade a pălit. „Păcat, dar nu dau prea multă atenţie oamenilor care vin în vizită. O mulţime de tipi trec pe aici.”

Un răspuns sigur.

„De ce se întâmplă asta?” a întrebat Mercy. Ea a făcut un spectacol în a privi în jurul proprietăţii. „Tom vinde vite sau porci? Nu văd o mulţime de animale. Ce cdetermină atâta trafic?” I-a zâmbit inocent lui Cade.

„Nu animalele. Nu ştiu, cred. Eu doar lucrez aici şi nu pun prea multe întrebări.” Privirea i-a căzut la picioare şi a lovit cu piciorul nişte pietriş în pământul prăfuit. „Nu sunt aici de prea mult timp. Eu doar îmi fac treaba.”

„Care anume este asta?” a întrebat Eddie.

Mercy îl urmărea pe Ochi Strâmbi cu coada ochiului în timp ce Cade răspundea. Bărbatul îşi mutase greutatea pe degetele de la picioare şi se aplecase în faţă cu un centimetru, privindu-l intens pe Cade în timp ce vorbea.

„Construcţii.” Cade arătă spre clădirea care mirosea a lemn proaspăt din spatele lui.

„Şi voi doi?” Eddie i-a întrebat pe ceilalţi bărbaţi.

„La fel. Construcţii”, a răspuns Ochi Strâmbi. Ceilalţi au dat din cap în tăcere.

„Tom trebuie să aibă nişte planuri mari”, a declarat Mercy, aruncând o privire la toate clădirile noi.

Nimeni nu i-a răspuns.

La 50 de metri distanţă, o femeie a ieşit dintr-o altă clădire. Împletiturile ei erau băgate în haina grea de pânză a unui bărbat, iar ea purta pantaloni de camuflaj cu cizme grele. S-a uitat la vizitatori şi s-a apucat să golească o oală mare cu apă la câţiva metri de uşă, apoi a dispărut înapoi înăuntru.

„Am dori să arătăm această fotografie altor câteva persoane”, a spus Eddie.

„Nu sunt de acord să vă plimbaţi pe proprietatea lui Tom când el nu este aici”, a spus Ochi Strâmbi. „Nu cred că i-ar plăcea să-i întrerupi angajaţii în timp ce lucrează. Sunt sigur că ar fi fericit să stabilească o întâlnire cu tine.” Ochi Strâmbi a decis că era momentul lui să rânjească la Mercy.

Ea a menţinut contactul vizual şi i-a ignorat dinţii strâmbi cu bucăţile negre de tutun de mestecat prinse între ei. „Vă lăsăm cărţile noastre de vizită şi poţi să i le dai lui Tom. Spune-i să ne dea un telefon când se întoarce.” I-a înmânat intenţionat cardurile lui Cade, care le-a acceptat cu reticenţă, ca şi cum ar fi primit o amendă de circulaţie. Ea nu

i -a dat drumul până când el nu şi-a ridicat privirea pentru a se uita la ea. Ea i-a întâlnit privirea confuză şi apoi a dat drumul cărţilor.

„Mi-a făcut plăcere să vă cunosc”, a spus Eddie cu un mic semn din mână când s-au întors să plece.

„De unde ţi-a venit accentul de sudist?” a mormăit Mercy în timp ce se îndreptau spre maşina ei.

„Mi s-a părut că e lucrul potrivit de spus în acel moment.”

„Te aşteptai la un răspuns de genul „Vă întoarceţi acum, aţi auzit?”?” Ea a tras de mânerul de la Tahoe.

„Un om poate spera. Crezi că Cade va ajunge la tine?”

„O femeie poate spera.” Ea a pornit vehiculul, a făcut o întoarcere în U şi s-a îndreptat în direcţia din care veniseră. „De fapt, sunt sigură că voi auzi de el în curând.”

$$$

Acum 25 de ani

„ Ţine-te bine, dragă.”

Mercy simţea mirosul de fum de pipă în respiraţia unchiului John în timp ce acesta se ghemuia în spatele ei şi îi muta braţele şi mâinile ei de opt ani în poziţia corectă pe puşca mare. Paiele din baloţii de fân îi împungeau pielea de pe stomac şi genunchi când îngenunchea pe unul dintre ei pentru a ajunge corect la arma de pe suportul armei.

În spatele ei, Owen mormăia că îi ia prea mult timp rândul ei.

„E mai rapidă decât erai tu la vârsta asta”, l-a informat

unchiul John pe fratele ei. „Şi trage şi mai bine.”

Mercy a zâmbit, dar şi-a ţinut privirea îndreptată spre ţintă. Owen, în vârstă de şaisprezece ani, putea face totul mai bine decât ea. Dar dacă unchiul ei spunea că ea trăgea mai bine decât el la vârsta ei, atunci era adevărat.

„Las-o să tragă, Owen ”, a adăugat Rose. „Rândul tău a fost mult mai lung.”

„Dar e util pentru mine să învăţ. E o prostie pentru o fată. ”

„Înapoi pentru un minut”, i-a spus fratele mamei ei în ureche.

Mercy şi-a luat degetul de pe trăgaci şi s-a uitat peste umăr. Owen avea faţa bosumflată, iar Rose scutura din cap. Lângă ea, Levi era ghemuit, ignorând mica ceartă şi desenând ceva în pământ cu un băţ. Era un moment rar când toţi fraţii se înţelegeau. Discordia între cel puţin doi dintre ei era normal.

Unchiul ei John s-a oprit în faţa lui Owen, în vârstă de şaisprezece ani. „Nu crezi că surorile tale merită să înveţe să tragă?”

Owen a ridicat din umeri. „Nu văd rostul.”

„Dacă sunt în drumeţie şi dau peste un urs supărat? Dacă cineva le intră în casă când sunt adulte şi încearcă să le atace? Ce se întâmplă dacă soţul lor este rănit şi incapabil să le apere?”

Owen a privit în altă parte şi a dat din umeri mai puţin. „ Cred că da.”

„ Toată lumea are de câştigat dacă învaţă să tragă. Să fim capabili să ne apărăm este dreptul nostru.”

„Pare stupid să înveţi un copil.”

Unchiul John a scuturat încet din cap, iar dezgustul i-a umplut tonul.

„ Cum crezi că ai învăţat? Tatăl tău şi fraţii mei sunt de acord că cel mai bine este să înveţi de timpuriu respectul pentru arme, pentru a elimina fascinaţia de neatins. Un copil care este învăţat respectul adecvat are mai puţine şanse să provoace un accident. Aceasta este o treabă serioasă şi sunt mândru că tatăl vostru m-a lăsat să vă învăţ pe toţi.”

„ Chiar şi pe mine ”, a spus Rose. Ea învăţase alături de toţi. Studiind armele cu vârfurile degetelor, învăţând reculul fiecărei arme. Nu putea nimeri o ţintă, dar ştia cum să tragă, iar unchiul lor spusese că trebuie doar să tragă în direcţia potrivită pentru a speria orice ameninţare.

„Aşa este”, i-a spus el lui Rose. „Nu se ştie niciodată când o persoană va trebui să ia o armă pentru a se apăra”, i-a spus lui Owen. „Poate chiar să te aperi de propriul tău guvern. Sper să nu se ajungă la asta într-o zi, dar dacă se va întâmpla, vom fi pregătiţi.”

„De ce ne-ar ataca guvernul?” a întrebat Owen.

Unchiul ei şi-a trecut o mână peste barbă, cu privirea distantă. „Asta nu e ceva de care trebuie să vă faceţi griji acum. Doar fii pregătit pentru orice incertitudine şi nu va trebui să-ţi faci griji pentru nimic. Acum ţine-ţi gura închisă până termin cu sora ta.”

Mercy îşi întoarse privirea spre privelişte, delirând de fericire că Owen intrase în belele.

„Nu mai rânji”, îi şopti amuzat unchiul ei lângă ureche. „ Trage adânc aer în piept şi lasă-l să iasă, apoi trage. Cinci focuri.”

Mercy a făcut ce i-a cerut şi a fost încântată să vadă cinci găuri în al treilea şi al patrulea inel al ochiului de taur aflat la cincizeci de metri distanţă.

„Bună treabă, Mercy.”

Ea a radiat şi şi-a aliniat următoarea serie de focuri.

În acea seară, la masa adulţilor, unchiul ei s-a lăudat cu precizia ei. Era o masă plină. Părinţii ei, cei patru fraţi ai mamei ei şi două dintre soţiile lor se strânseseră împreună, în timp ce cei cinci copii mâncau pe scaune pliante în jurul unei mese de cărţi. Owen se îmbufnase pentru că fusese pus să mănânce la masa copiilor, iar declaraţia unchiului ei despre împuşcăturile lui Mercy îi făcuse umerii să cadă şi mai mult.

În timp ce el se afunda mai mult, Mercy stătea mai dreaptă. A ascultat cu atenţie discuţia adulţilor şi a ignorat cearta lui Levi şi a lui Pearl despre cine va călări ce cal mâine. Îi plăcea să viziteze ferma unchilor ei. Cei patru bărbaţi aveau o mulţime de cai, ceea ce făcea ca lunga călătorie cu maşina să merite pentru ea. Lui Mercy îi plăcea să călărească caii, să exploreze vasta fermă împreună cu fraţii ei şi să-şi ajute mătuşile să gătească mese copioase pentru îngrijitorii fermei.

Mătuşile ei erau întotdeauna foarte tăcute la cină, lăsându-i pe bărbaţi să vorbească cel mai mult. Chiar şi mama ei vorbea mai puţin aici decât acasă. Probabil pentru că erau mai mulţi oameni de ascultat. Unchii ei aveau un fel de a vorbi unul peste altul, fiecare vorbind mai tare decât ceilalţi pentru a -şi face auzite cuvintele. Mai ales când vorbeau despre guvern. Acel subiect îi înflăcăra cu siguranţă. Nu aveau încredere în guvern şi se certau cu privire la cel mai bun mod de a evita orice interacţiune cu acesta.

Se plictisea când adulţii schimbau subiectul cu vitele şi privirea i se îndrepta spre fotografiile de familie de pe perete. Le ştia pe de rost. Nu se schimbau niciodată de la o vizită la alta. Erau poze cu părinţii mamei ei, care muriseră amândoi înainte ca Mercy să se nască, şi erau poze cu mama ei când era mică, mai tânără decât era Mercy acum. Toată lumea spunea că Mercy semăna cu mama ei în copilărie, dar Mercy

nu vedea asemănarea. Mama ei purta un breton incredibil de scurt şi avea o mulţime de pistrui. Unchiul ei Aaron avea un loc de cinste pe perete. El campase lângă Muntele St. Helens când erupuse şi fusese unul dintre cei aproape şaizeci de morţi. Mai multe fotografii cu el erau atârnate într-un cerc în jurul pozei sale din ultimul an de liceu.

Nu-şi amintea nimic despre acest unchi care murise cu 20 de ani înainte să se nască ea, dar fotografia lui semăna foarte mult cu cea a celorlalţi unchi ai ei. Unchiul John era preferatul ei; era întotdeauna foarte amuzant.

„Mănâncă-ţi mazărea", i-a ordonatPearl.

Mercy s-a holbat la sora ei mai mare. „Nu eşti şefa mea". Ea ura mazărea.

„Pearl e şefa când mama nu e aici", a afirmat Levi, băgându-şi mazărea în gură. A mestecat şi apoi i-a arătat o limbă acoperită cu terci verde.

„Mama e aici." Mercy a aruncat o privire nervoasă la masa adulţilor pentru a vedea dacă mama ei era atentă la cearta lor. În orice altă zi l-ar fi certat pe Levi pentru că era scârbos, dar nu voia să îi atragă atenţia mamei ei asupra mazării neconsumate din farfuria ei. „Şi mi-am mâncat toţi morcovii. Aşa că gata."

A aruncat o privire spre masa mare şi i-a atras atenţia unchiului ei John. El ascultase. I-a făcut cu ochiul şi a făcut un spectacol împingându-şi mazărea pe marginea farfuriei. Inima ei s-a încălzit şi ea şi-a plecat capul, jenată de fericire.

Chiar şi cu numărul mare de bărbaţi de la ferma unchilor ei, nu se simţea în inferioritate numerică, aşa cum se simţea acasă, doar cu Levi şi Owen. Fraţii ei aveau un fel de a dicta fiecare moment din viaţa ei.

Au mai rămas trei zile din vizita lor, iar Mercy plănuia să se bucure de fiecare minut.

Capitolul 14

„Am auzit că Tom McDonald este plecat din oraş”, a comentat Jeff, supraveghetorul lui Mercy, când aceasta s-a oprit în uşa biroului său.

„Să înţeleg că Eddie ţi-a spus deja despre vizita noastră?” a întrebat Mercy. „Am trecut pe aici să te pun la curent. Oricum, ce cauţi în birou într-un weekend?”

„Când cineva a ucis ofiţeri de poliţie, fiecare zi este luni pentru mine. Te va suna McDonald când se întoarce?”

Ea a ridicat o sprânceană la el.

„Nu cred. Continuă să treci pe la el până când vorbeşti cu el.”

„Ferma lui nu este chiar în drumul meu spre serviciu. Călătoria de azi mi-a luat o mare parte din ziua mea, dar voi continua.”

„Nu te duce singură.” Jeff bătea la tastatură, cu privirea pe ecran. Lui Mercy i s-au ridicat nervii. „Ai spune asta dacă aş fi Eddie?”

Jeff a oftat şi s-a lăsat pe spate în scaun, împreunându-şi mâinile pe piept într-un mod care a făcut-o să se simtă ca şi cum ar fi fost pe cale să primească o predică de la tatăl ei. *„I-aş spune* asta lui Eddie. O locaţie îndepărtată cu o grămadă de ţărănoi care nu vor ca forţele de ordine să se bage peste tot? Poţi paria că i-aş spune să nu meargă singur.”

Mercy a dat înapoi. „Îmi pare rău. Ai dreptate. Şi eu nu m-aş fi gândit de două ori înainte să mă duc acolo singură, aşa că e bine că ai adus vorba despre asta. Am crescut în jurul unor astfel de locuri şi mi se pare familiar… ca şi cum aş avea rădăcini comune cu ele. Dar trebuie să privesc lucrurile din perspectiva unui ofiţer de poliţie, nu ca un localnic.” Se încruntă, dându-şi seama că nimerise în plin. Încă se vedea ca

una dintre ei; prin urmare, ei nu i-ar face rău. O linie de gândire potenţial nesăbuită. Oamenii vedeau doar insigna ei.

„Rădăcinile tale nu-ţi oferă nicio protecţie pe aici. N-ai mai fost localnică de mult timp.”

„Mi se tot aminteşte de asta, dar în unele zile parcă n-am plecat niciodată. Ceva noutăţi suplimentare despre cazurile noastre?”

„Nu am mai avut un nou incendiu de câteva zile.”

Asta înseamnă că ne aşteaptă flăcări sau că au renunţat?” a întrebat
Mercy.

„Poate că Joshua Pence a fost iniţiatorul focului nostru. Avea benzină pe haine.”

Adevărat. „Dar sunt deranjată de raportul lui Clyde Jenkins, care a spus că şi-a văzut pornitorii de foc alergând. Şi Parkerii au crezut că au auzit voci tinere. Pence nu se potriveşte niciuneia dintre aceste descrieri.”

„Încă procesăm probele de la primele două incendii mari. Să sperăm că vom prinde o pauză înainte de următorul.”

„Şi eu sper.”

Jeff i-a făcut semn să plece şi s-a întors la tastatură. Mercy s-a oprit la birou pentru a-şi lua geanta şi a ieşit pe uşă spre Tahoe-ul ei, simţind nevoia să revadă scena în care fuseseră împuşcaţi agenţii. Putea să se oprească şi să discute cu Tilda Brass, chiar dacă Truman şi Jeff raportaseră că aceasta suferea de unele pierderi de memorie.

Un apel rapid către Tilda Brass a dus la o invitaţie la ceai la ora 16:00. Mercy nu credea că a mai „băut ceai” de când, în copilărie, organizase petreceri de ceai cu Rose. Casa Tildei era departe de oraş, aşa că a pornit devreme şi a trecut de limitele oraşului Bend şi a coborât pe autostrada cu două

benzi spre proprietatea Brass, făcându-şi o notă mentală să verifice cu Bill Trek şi să vadă dacă şeful pompierilor avea noutăţi despre ancheta incendiilor.

O camionetă a început să o depăşească pe autostradă, iar ea a încetinit puţin, amintindu-şi cum acea porţiune lungă şi dreaptă de drum fusese întotdeauna preferata adolescenţilor pentru cursele de maşini improvizate.

Tahoe-ul ei a tresărit puternic când camionul care trecea i -a lovit aripa stângă din spate şi vehiculul ei s-a rotit în faţa camionului pe banda din sens opus. Mintea i s-a înceţoşat şi a strâns volanul în timp ce peisajul se înceţoşa în afara ferestrelor ei. A frânat în timp ce vehiculul ei a ieşit de pe şosea şi a zburat pe acostament.

Metalul a scârţâit şi s-a zgâriat pe stâncă în timp ce ea a lovit stâncile de lavă de la bază. Airbag-ul a lovit-o în faţă şi i-a tăiat respiraţia din plămâni. Tahoe-ul ei s-a oprit brusc într-un unghi ascuţit, partea din spate a vehiculului
fiind prea înaltă şi pieptul ei apăsând pe centura de siguranţă, care o suspenda în cabină. S-a luptat să îşi recapete respiraţia şi să îşi încetinească bătăile inimii.

A făcut o nenorocită de manevră PIT!

O manevră preferată a poliţiştilor de pretutindeni pentru a opri vehiculele rătăcite. La Quantico se antrenase la manevră, dar amintirile despre cum să reacţioneze atunci când se afla la capătul recepţiei se dezintegraseră în momentul în care el îi lovise Tahoe-ul. Şi, ca să fie cinstită, nu o experimentase niciodată la 100 de kilometri pe oră.

S-a întărit, a apăsat butonul centurii de siguranţă şi a alunecat din SUV, căzând la pământ cu un metru mai mult decât de obicei, şi şi -a curăţat hainele de praful de airbag. Picioarele îi tremurau când a făcut un pas înapoi pentru aşi inspecta vehiculul şi s-a sprijinit slab de o stâncă mare,

salutând prezenţa ei solidă şi imobilă. Puntea din spate a Tahoe-ului se sprijinise de bolovani uriaşi, iar anvelopele din spate nu se apropiaseră deloc de sol.

Eu nu plec nicăieri.

Îşi scoase telefonul, încercând să îşi amintească orice descriere a camionetei care o lovise. Avea impresii, nu amintiri. Se gândea că era roşu închis şi că în cabină ar fi putut fi doi bărbaţi, dar nu era sigură.

De ce? Cine m-a scos de pe şosea?

Creierul ei a refuzat să ia în considerare întrebarea; obiectivul său principal era să obţină ajutor.

A sunat la 911 şi a raportat incidentul, informându-l pe operator că camionul ar putea avea avarii la partea dreaptă din faţă. După ce l-a asigurat pe operator că nu a fost rănită, a închis şi a urcat în pantă spre autostradă. Camionul ei ajunsese într-un loc cu câţiva metri mai jos decât şoseaua.

Au ales un loc bun. Dacă aş fi fost rănită, nu m-ar fi văzut nimeni.

Era furioasă. Pur noroc, Tahoe-ul ei nu se rostogolise. Locul unde ieşise de pe autostradă era lat şi plat înainte de a coborî uşor spre stânci. Dacă ar fi fost pământ moale sau o pantă mai abruptă, s-ar fi rostogolit pe stâncile mari de lavă. L-a sunat pe Eddie.

„Eşti sigură că nu eşti rănită?”, a întrebat el. „Uneori nu-ţi dai seama decât mai târziu.”

„Probabil că spatele şi gâtul meu nu vor fi mulţumite de mine mâine”, a recunoscut ea. „Dar acum sunt bine. Poţi să vii să mă iei şi apoi să mă duci să iau o maşină de închiriat?”

„Te iau eu, dar apoi te duc la spital. Nu pleci nicăieri până nu ţi se face o radiografie la coloană. Şi Jeff va fi de acord cu mine.”

„Rahat.” Ea nu avea timp pentru asta.

„L-ai sunat pe Truman?”

„Nu încă.”

„Fă-o.”

„Nu vreau să-l întrerup în timp ce lucrează. Sunt bine şi tu eşti maşina mea. Îi voi spune mai târziu în seara asta.”

Eddie a suspinat în telefon. „Nu ştii nimic despre bărbaţi, nu-i aşa?”

„Nu am nevoie ca Truman să vină să mă ia. Sunt la serviciu, aşa că am sunat un coleg. Asta e ceea ce ar trebui să fac, nu?”

„Sună-l şi spune-i ce s-a întâmplat. Nu mă face să-l sun.”

„De ce ai face-o?” Exasperarea a făcut-o să vrea să-l scuture.

„Spune-i o chestie de cod masculin. Când femeia prietenului tău a fost într-un accident, îl anunţi pe tip.”

„Ăsta e cel mai cavernicol lucru pe care te-am auzit vreodată spunând.” Ea nu ştia dacă să fie şocată, flatată sau amuzată. „Nu mi-am dat seama că există *ceva* între tine şi Truman.”

„Doar fa-o, bine?”, a implorat el. „Spune-i că sunt pe drum şi că te duc la spital.”

„Sună şi pentru remorcare”, a spus ea înainte să încheie apelul.

S-a uitat în jos la maşina ei şi s-a întrebat când va putea fi condusă din nou. Îi plăcea Tahoe. Devenise prietenul ei şi se simţea în siguranţă când îl conducea. *Dacă daunele de dedesubt sunt prea mari pentru a fi reparate?* Gândul a deprimat-o.

S-a apucat să-şi scoată lucrurile din vehicul, începând cu rucsacul pe care îl avea mereu pregătit, ascuns în spate. Camionul ei era, de asemenea, bine aprovizionat cu echipamente pentru munca ei. Va trebui să le transfere în

maşina lui Eddie înainte de sosirea camionului de remorcare.

S-a aşezat pe o stâncă lângă Tahoe şi a sunat-o pe Tilda, anulând întâlnirea lor pentru ceai, promiţându-i că o va face mâine.

Apoi l-a sunat pe Truman.

„Mi-am distrus Tahoe-ul”, a spus ea când a răspuns el.

„Eşti bine?”, aproape a strigat el.

„Sunt bine. Nu e nevoie de agitaţie. Sunt doar supărată pentru că am dato în bară şi acum va trebui să ratez o programare.”

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat el cu o voce mai calmă.

Ea i-a relatat întreaga poveste, simţindu-se uşor neliniştită pentru că el a devenit foarte, foarte tăcut în timp ce ea vorbea.

„Asta e tot ce îţi aminteşti despre vehiculul care te-a scos de pe şosea?”, a întrebat el în cele din urmă.

„Din păcate, da. Ce mai investigator sunt.”

„Ai fost undeva la muncă astăzi?”

Ea i-a povestit despre excursia ei şi a lui Eddie la ferma lui Tom McDonald. „Există vreo şansă ca vehiculul să fi fost de acolo?”

„Nu pot să o exclud.” Şi-a frecat fruntea, simţind o durere surdă în creier. *De ce nu m-am uitat mai atent la camion înainte să treacă?* Ar fi putut să o scoată de pe şosea fundul ăla mic de la fermă cu ochii strâmbi?

Gândul îi făcu durerea de cap să se agraveze. „Când va ajunge Eddie acolo?”

„În curând. Şi ar trebui să-ţi spun că mă duce să-mi fac o radiografie la spate.”

„Bine.”

„Atunci o să am nevoie de o maşină de închiriat.”

„Nu vei primi una în seara asta. Până când vei ieşi de la

Urgenţe, va fi prea târziu.”

Are dreptate. La naiba.

„Ne întâlnim la Urgenţe.”

„Asta nu e necesar. Nu vreau să trebuiască să..”

„Ne întâlnim la Urgenţe.” Furia i-a infuzat tonul.

Cuvintele anterioare ale lui Eddie despre Truman i-au trecut prin minte.

„Bine.”

Au încheiat convorbirea, iar ea s-a întors pe pantă pentru a fi cu ochii pe Eddie. Un bun samaritean s-a oprit să vadă dacă are nevoie de ajutor. Şoferul trebuia să aibă vreo şaptezeci de ani şi a insistat să aştepte până apărea maşina lui Mercy. „Nu pot lăsa o altă femeie singură pe marginea drumului aici. Dacă nu vrei să te duc cu maşina, voi aştepta aici până apare a ta.” I-a oferit lui Mercy căldura din maşina ei, dar Mercy a refuzat, preferând să stea afară, unde Eddie o putea vedea cu uşurinţă.

Frigul îi limpezea mintea şi, cu cât se gândea mai mult la epavă, cu atât devenea mai convinsă că cineva de la fermă o urmărise. Putea să înţeleagă că deranjase nişte oameni, dar nu suficient cât să-i facă să o rănească.

La naiba, aş fi putut muri.

Decizia de a sta afară a dus la oprirea a încă doi buni samariteni. Mercy a decis în cele din urmă să accepte oferta maşinii calde şi l-a sunat pe Eddie pentru a-i spune să fie atent la un Cadillac alb vechi de două decenii de pe marginea drumului.

Femeia a discutat plăcut în timp ce aşteptau, iar Mercy a aflat că era o asistentă medicală pensionară.

„Nu ţi-a fost teamă să opreşti pentru un străin?” a întrebat Mercy.

„Oh, nu, dragă. Mi-am dat seama după faţa ta că eşti o

fată cuminte.”

Mercy s-a gândit la asta pentru o vreme, neştiind dacă să o ia ca pe un compliment sau nu.

Eddie a apărut şi a fermecat-o pe însoţitoarea ei în timp ce Mercy transfera lucrurile în maşina lui. Camionul de remorcare a apărut un minut mai târziu, iar şoferul s-a scărpinat în cap în timp ce privea Tahoe-ul blocat pe stâncile de sub drum. Mercy nu avea niciun sfat de împărtăşit. El era expertul, iar acum era problema lui să o rezolve.

Câteva minute mai târziu erau în drum spre Urgenţe. Mercy şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului şi a suspinat. „Nu am timp pentru asta.”

„Treci peste asta”, a spus Eddie. „Hai să ne asigurăm că nu te vei trezi mâine cu vreo rană devastatoare provocată de cioburi de os care îşi croiesc drum prin măduva spinării sau prin organele interne.”

Ea s-a holbat la el. „Mulţumesc pentru această imagine.”

„Truman a spus că va fi acolo în aproximativ o oră.”

„L-ai sunat? Ţi-am spus că o voi face.”

„M-a sunat să vadă dacă te-am luat deja.”

Ea nu a spus nimic. Ştiind că oamenii vorbiseră despre ea când nu era prezentă, îi venea să se bosumfle ca un copil irascibil. Chiar dacă intenţiile lor erau bune. Când acest lucru era combinat cu certitudinea tot mai mare că cineva încercase să o rănească, starea ei de spirit se înrăutăţea cu fiecare minut.

Tensiunea îi trecea prin vene, Truman a urmat indicaţiile asistentei către patul cu perdea din capătul micii săli de urgenţă. A zărit pantofii unui bărbat sub tivul draperiei.

„Eddie?”, a întrebat el.

Agentul FBI a dat perdeaua înapoi, în timp ce uşurarea şi epuizarea i se citeau în ochi în spatele ramei groase a ochelarilor. „Mă bucur că eşti aici. Eu plec.” Şi-a înclinat capul spre Mercy, care stătea cocoţată pe marginea patului de spital într-un halat, părând gata să iasă pe uşa din faţă. „E numai a ta.”

„Nu am nevoie să fiu dădăcită”, a răbufnit Mercy. „Nu am şase ani.” Eddied şi-a dat ochii peste cap la Truman. „Distracţie plăcută”, a murmurat el în tăcere.

Truman s-a aşezat lângă Mercy şi a tras-o la el, sărutând-o adânc. Ea s-a aplecat în sărut după o clipă în care a stat înţepenită şi apoi a oftat când şi-a sprijinit capul pe umărul lui. El a jurat că stresul s-a evaporat din ea ca ploaia pe pavajul fierbinte. Propriul lui stres a scăzut pe măsură ce o strângea la piept şi îi simţea pielea atingând-o pe a lui. Pe tot parcursul drumului spre spital, îşi făcuse griji pentru rănile ascunse, îngrozit că va ajunge şi o va găsi inconştientă.

A îmbrăţişat-o mai strâns.

„Razele X au confirmat că eşti întreagă?” Mirosea a spital – bandaje şi dezinfectant. A observat un bandaj pe braţul ei şi s-a întrebat dacă i-au testat sângele pentru alcool. Dacă poliţia o adusese aici, ar fi putut înţelege necesitatea unei prelevări.

„Nu mi s-a spus dacă sunt întreagă. Au făcut radiografia acum treizeci de minute şi aştept ca cineva să o analizeze. Încă nu m-am rupt în două, aşa că presupun că sunt bine.” I-a urmărit privirea spre braţul ei. „Am cerut recoltarea de sânge. Nu am nevoie ca o agenţie de supraveghere să mă

întrebe dacă eram beată când am distrus proprietatea guvernului. Mai bine să fiu în siguranţă decât să-mi pară rău.”

Iritarea se scurgea din tonul ei, iar el ştia că îi era greu să aştepte. Mercy era o făptuitoare. Fără îndoială că şi-ar fi găsit propriul radiolog şi ar fi fost verificată până acum, dacă i s-ar fi permis. Iritarea l-a încurajat; părea a fi ea însăşi, ca de obicei.

Ea a întrebat: „Vreo pistă despre vehiculul care m-a lovit?”

„Niciuna”, a spus Truman. „Atât Deschutes County, cât şi băieţii mei sunt cu ochii pe o camionetă roşie cu unele avarii în partea din faţă.”

„Dacă e deştept, şoferul ar fi ascuns imediat vehiculul.”

„Dacă ar fi fost deştept, nu ar fi scos un agent FBI de pe şosea.” „Adevărat”, a fost ea de acord.

„De ce au făcut-o?”, a întrebat el tranşant. „Trebuie să ai nişte idei.” În drum spre spital, el vorbise cu şeful ei, care teoretizase şi el că ea şi Eddie stârniseră ceva furie la ferma McDonald.

Mercy se uită la podea, gândindu-se clar la opţiunile ei. „Cel mai probabil a fost cineva de la ferma McDonald. Mişcarea a fost clar deliberată, pentru numele lui Dumnezeu. M-am învârtit în faţa vehiculului lor. Dacă ar fi fost accidental, ar fi oprit.”

„Doar dacă nu erau neasiguraţi sau speriaţi.”

„Adevărat din nou.”

„Joshua Pence avea un camion roşu pe care nu l-am localizat încă.”

Privirea lui Mercy a zburat înapoi la el. „Mi-a trecut şi mie prin minte.
Crezi că a fost rechiziţionată de cineva de la McDonald?”

„Pearl a spus că Pence a intrat în cafenea cu McDonald de câteva ori, deci e posibil să fi lucrat acolo, chiar dacă nu asta e povestea pe care ai primit- o când ai vizitat ferma. Vehiculul nu a apărut încă, aşa că n-aş fi surprins dacă cineva care ştia că e mort ar fi decis pur şi simplu să înceapă să o conducă.

„Idioţi”, mormăi Mercy. „Trebuie să ne întoarcem acolo şi să ne uităm la vehiculele de afară…”

Un tânăr doctor cu aspect obosit a păşit în interiorul cortinei. „Doamnă Kilpatrick. Filmele dumneavoastră arată bine.” Purta un halat albastru deschis şi pantofi de alergare pe care Truman se gândise să-i cumpere până când văzuse că preţul era de aproape 200 de dolari. S-a uitat la Truman şi a continuat să vorbească. „Un radiolog va examina, de asemenea, filmele. Veţi primi o factură separată de la cabinetul lor şi…”

„Ştiu”, a spus Mercy, întrerupându-l. „Dar nu vezi nicio problemă?”

„Nu.”

„Pot să plec?”

„Îţi tipăresc actele de externare. S-ar putea să aveţi dureri şi rigiditate mâine dimineaţă. Luaţi nişte analgezice OTC şi folosiţi gheaţă la nevoie. Dacă aveţi dureri de cap severe, vreau să vă întoarceţi aici sau să mergeţi imediat la doctor.”

„Nu am încă un doctor”, a spus ea. „Sunt aici doar de câteva luni.”

„Atunci e un moment bun să-ţi găseşti unul”, a spus el cu un zâmbet politicos care arăta că asta nu era problema lui. A dispărut.

„Îmbracă-te.” Truman a păşit în afara perdelelor şi a stat de pază în timp ce ea se schimba. O greutate i s-a ridicat de

pe umeri, uşurat că nu fusese rănită.

Dar cine ar fi scos intenţionat un agent FBI de pe şosea?

Avea întrebări grele pentru oamenii de la ferma McDonald.

$$$

Truman conducea spre apartamentul ei, dorindu-şi ca ea să vină acasă cu el. Ea a spus că vrea să fie acasă pentru Kaylie, pentru a se asigura că se trezeşte la timp pentru şcoală dimineaţa. Ştia că va fi greu să se întâlnească cu o femeie cu un adolescent. Chiar dacă Kaylie era destul de autosuficientă, Mercy avea nevoie să fie disponibilă pentru ea. Trebuia să treacă peste asta; fata tocmai îşi pierduse tatăl.

Dar, uneori, el o voia pe Mercy pentru el însuşi.

„Mulţumesc pentru drum. Nu trebuia să vii la spital.”

Ajunge!

Furia îl străbătu şi respiră adânc când trase pe marginea drumului şi opri contactul. Erau la câteva străzi de casa ei. S-a întors spre ea de pe scaunul şoferului SUV-ului, cu inima bubuindu-i şi frustrarea trecându-i prin membre. „De ce să nu te duc eu?”

Ochii mari au clipit la el. Avea atenţia ei.

„Eddie m-ar fi putut conduce. Era deja acolo.”

„Poate că *am vrut* să te duc eu. *Am vrut* să fiu la spital.”

„Dar..”

„Fără daruri. Nu-mi spune ce simt.”

„Nu am vrut să te simţi obligat.”

„Ştiu că Eddie a trebuit să te convingă să mă anunţi despre accident.” Ea s-a încruntat. „Acel mic...”

„Nu el mi-a spus. Jeff a făcut-o. Eddie i-a menţionat şi Jeff mi-a spus când l-am sunat.”

Ea a aruncat mâinile în sus. *„De ce vorbeşte toată lumea despre mine pe la spatele meu? ”*

„Pentru că ne pasă!” El a împins cuvintele printre dinţii strânşi ca să nu ţipe la ea.

Ea a deschis gura să răspundă, dar a trântit-o în timp ce se holba la el în lumina slabă a maşinii.

„De ce îţi este atât de greu să laşi oamenii să aibă grijă de tine?” a întrebat el cu o voce normală.

„Nu am nevoie să se aibă grijă de mine”, a răbufnit ea. „Sunt un adult.”

„Să am grijă de tine nu e modul în care ar fi trebuit să formulez asta... De ce e greu să laşi oamenii să facă lucruri frumoase pentru tine? De ce nu ai vrut ca eu să ştiu despre accident?”

„Pentru că ştiam că vei pleca de la serviciu şi este important să-ţi faci treaba. Oamenii se bazează pe tine. Cazurile au nevoie de atenţia ta. Cazuri importante.”

„Şi tu eşti importantă.”

„Dar l-am avut pe Eddie. De ce aveam nevoie de doi oameni pentru a răspunde? Câţi oameni trebuia să anunţ că am dat-o în bară şi am ieşit de pe drum?”

„Nu a fost vina ta, şi vreau să mă suni mereu când ţi se întâmplă ceva.”

Farurile unei maşini care trecea luminau interiorul SUV-ului, făcându-i ochii verzi să strălucească. *Alea sunt lacrimi?*

„De ce este atât de greu pentru tine?”, a întrebat el, luându-i uşor mâna. Era ca şi cum ar fi ţinut gheaţă.

„Eu nu mă bazez pe alţi oameni. Mă bazez pe mine”. Ea a făcut o pauză lungă. „Dacă nu am putut să mă bazez pe familia mea – oameni care ar trebui să mă iubească necondiţionat – cum pot să mă bazez pe cineva pe care abia îl

cunosc?” Cuvintele ei s-au încheiat într-o şoaptă.

Era un moment fragil. Îşi dăduse la o parte cortina emoţională, îşi expusese vulnerabilitatea. Lui îi era frică să se mişte, darămite să vorbească, de teamă ca ea să nu-l excludă. *Cum să o asigur că este în siguranţă?*

„Spune-mi un lucru”, a spus el cu grijă. „Vrei ca Kaylie să se bazeze şi să depindă de tine?”

„Da! Lumea ei a fost smuls de sub ea, şi ea are nevoie de stabilitate. Vreau ca ea să ştie că voi fi întotdeauna disponibilă... ceva ce nu am avut după ce am împlinit optsprezece ani.”

„Pentru că este important ca ea să ştie că are oameni în viaţa ei care o iubesc”, a adăugat el.

„Absolut. Îmi doresc să fi avut asta în acei ani grei.”

„Încerc să fiu acea persoană pentru tine.” El şi-a ţinut respiraţia, urmărind semnele de fugă.

Ea a clipit rapid. „Nu mă cunoşti... Noi abia am-”

„Nu ai mai văzut-o pe Kaylie de când avea un an. Asta contează pentru tine? Trebuie să petreci un an să o cunoşti înainte să te angajezi cu ea?”

„Nu e la fel!” Ea a încercat să îşi smulgă mâna din mâna lui, dar el şi-a înteţit strânsoarea, nefiind dispus să o lase să se ascundă atât de uşor.

„Ascultă.” El a aşteptat până când ea a făcut contact vizual. „Ţi-e frică că mâine nu voi mai fi aici. Sau peste două luni. Aşa că te abţii, refuzând să-ţi pui inima acolo. Eu îţi spun că sunt un pariu sigur.”

„Nu poţi promite...”

„Nu încerca să-mi spui ce pot sau nu pot promite. Ştiu de ce sunt în stare. Nu mi-e frică să-mi expun inima în faţa ta, Mercy, dar ştiu că ţie ţi-e frică să

faci la fel.”

Ea a rămas tăcută.

„Dar asta e în regulă. Am înţeles. Ştiu că faptul că ai fost abandonată de familia ta a făcut o gaură adâncă în tine şi ai ziduri înalte construite în jurul inimii tale pentru a o proteja. Dar trebuie să înţelegi că nu este un semn de slăbiciune să te laşi iubită.”

„Nu pot face asta”, a şoptit ea.

„Nu încă”, a fost el de acord. „În cele din urmă vei învăţa că este un semn de putere. Vei învăţa că este unul dintre cele mai dificile jocuri de noroc din lume, dar la naiba... atunci când este bine, răsplata este de neuitat.” I-a atins obrazul, îngrijorat că a forţat prea tare, dar ea nu fugise. Încă.

Era atât de încăpăţânată şi independentă.

Dar el nu s-ar fi îndrăgostit de ea dacă ar fi fost altfel.

Capitolul 15

Mercy o plăcu pe Tilda Brass de la prima vedere.

Se simţea ca acasă cu femeia elegantă, manieratăă, care purta salopetă bărbătească şi cizme de cauciuc şi vorbea cu o voce amabilă. Tilda i-a turnat o ceaşcă de ceai şi Mercy a refuzat laptele, optând pentru o felie de lămâie. Îi ceruse Tildei să reprogrameze ceaiul pentru mijlocul dimineţii şi Mercy se bucura că îşi luase deja doza de cofeină pentru ziua respectivă. Ceaiul nu era otrava ei preferată.

Se trezise cu gâtul înţepenit, dar un duş fierbinte şi nişte ibuprofen o rezolvaseră repede. Eddie o luase, se oprise la Starbucks şi apoi o lăsase la o agenţie de închirieri, unde aşteptase nerăbdătoare în spatele a două grupuri de turişti care nu se puteau decide ce tip de maşină să închirieze. De

fiecare dată când funcţionarul în vârstă de 20 de ani se uita într-o parte şi prindea privirea lui Mercy, părea că îşi pierde complet concentrarea şi trebuia să le ceară clienţilor să repete. Patruzeci de minute mai târziu era pe drum într-un SUV Ford, simţindu-se ca şi cum şi-ar fi înşelat Tahoe-ul.

Cuvintele lui Truman de aseară îi erau proaspete în minte. De fapt, ele ricoşaseră în creierul ei aproape toată noaptea. El era dispus să rişte o inimă frântă pentru ea.

Ea nu era pregătită să rişte una pentru el. Încă.

Nu e nimic rău în a avea nevoie de mai mult timp.

Şi-a sorbit ceaiul şi a admirat şemineul din lemn sculptat complicat al Tildei. Fotografii şi tablouri împânzeau fiecare suprafaţă din sufrageria formală. Lui Mercy îi plăcea contrastul dintre ştergarele delicate şi afganele croşetate cu ţinuta gazdei sale, deoarece credea cu tărie în îmbrăcămintea confortabilă. „De cât timp locuiţi aici?” întrebă Mercy, ştiind că Truman scrisese douăzeci de ani în raportul său. Casa nu mai semăna cu căsuţa în care locuise prietena ei din copilărie pe proprietate. Părea să fi fost extinsă de mai multe ori.

„Peste două decenii”, a răspuns Tilda. „Aveam aproape şaizeci de ani pe atunci, dar încă mai aveam mai multă energie decât majoritatea tinerilor de douăzeci de ani. Cumpărarea acestei ferme mari nu părea mare lucru, dar după vreo doisprezece ani a devenit prea mult pentru soţul meu. El era cu zece ani mai în vârstă decât mine şi încetinise destul de mult.” O privi pe Mercy peste marginea ceştii de ceai. „Am auzit că te culci cu acel şef de poliţie arătos care m-a intervievat zilele trecute.”

Mercy aproape că şi-a scuipat ceaiul. Tilda putea avea maniere minunate, dar se pare că spunea tot ce avea chef.

„Nu arăta atât de şocată. Am auzit asta din două surse diferite din oraş. Oamenii vorbesc, ştii tu.”

„Credeam că nu prea ajungi în oraş”, a spus Mercy slab.

„Nu prea ajung. Dar am un telefon. Încă îmi place să vorbesc şi să mă pun la curent cu unele lucruri. Cine se culcă cu cine este întotdeauna un subiect pe care prietenele mele vor să îl discute. Ele par să vă aprobe pe voi doi.”

„Uh… asta e bine.”

„Îmi place să pot pune o faţă pe numele despre care aud, aşa că am fost foarte încântată când m-ai sunat şi ai vrut să ne întâlnim.” Se uită la Mercy de sus în jos, evaluând şi dând din cap ca şi cum i-ar fi plăcut ceea ce vedea. „Pun pariu că eşti aproape la fel de înaltă ca el, nu-i aşa?”

„Aproape.”

„Asta e bine. Am fost mai înaltă decât primul meu soţ şi nu m-a deranjat niciodată atât de mult, dar când m-am recăsătorit, mi-am dat seama cât de frumos era să pot privi ochi în ochi cu al doilea soţ.”

„Înţeleg.” Mercy înţelegea. Fusese mai înaltă decât majoritatea băieţilor cu care mersese la liceu. Puţini erau dispuşi să se intereseze de o fată pe care trebuiau să o admire.

„Nu prea contează în pat, totuşi, nu-i aşa?”

Mercy şi-a păstrat o faţă serioasă. „Cred că nu.”

„Şeful tău de poliţie îmi aminteşte de al doilea soţ al meu. Înalt şi brunet, cu ochi blânzi şi un zâmbet frumos.”

Propriul ei zâmbet i se întinse pe faţă. „Da, ăsta e Truman.”

„Ai privirea asta”, a spus Tilda gânditoare, scanând faţa lui Mercy. „Când i-ai rostit numele, am văzut cât de important este pentru tine. Arătai ca o femeie îndrăgostită. Îmi amintesc sentimentul acela.”

Mercy şi-a prins răsuflarea. Ea şi Truman încă nu îşi spuseseră acele două cuvinţele. De mai multe ori a simţit că

el aşteaptă ca ea să i le spună şi a fost convinsă că le va spune în timpul discuţiei de aseară.

Dar nu a făcut-o. *Am fost dezamăgită?*

Un pic. O parte din ea a vrut să audă, iar cealaltă parte a strigat că ea nu era gata.

Pentru că dacă el a spus-o, atunci ea ar trebui să spună şi ea. *Nu-i aşa?*

Sunt pregătită?

Îşi aduse aminte de bucăţica de bumbac lipită cu bandă adezivă pe care o smulsese din cotul braţului ei la duş cu câteva ore în urmă. Îl făcuse pe Truman să creadă că recoltarea de sânge era menită să-i verifice nivelul inexistent de alcool. Dar când Mercy nu a putut să jure că nu era însărcinată, în pregătirea pentru radiografii, doctorul a ordonat testul rapid. „Mai bine să mergem la sigur”, a spus medicul.

Mercy a petrecut următoarele câteva minute cu teama că era însărcinată. Dar nu era.

„Dar sunt momente când îţi vine să le dai în cap cu lopata şi să îi îngropi adânc în păşunea din spate pentru că te-au enervat”, a continuat Tilda cu un zâmbet. „Asta duce de obicei la sex de împăcare. Şi apoi totul e mai bine până când vrei să le spargi capul din nou.”

Mercy bău din ceaiul ei, încă în pană de cuvinte.

„Dar nu eşti aici ca să vorbeşti despre bărbatul tău, vrei să ştii dacă mai e ceva în legătură cu acel incendiu.”

Uşurarea a inundat-o. „Da. Ceva nou?”

„Nu. Nimic.” Tilda a luat o înghiţitură mare de ceai. „Îmi amintesc când părinţii tăi s-au mutat în oraş, ştii. Am locuit departe de ei o vreme. De fapt, bărbatul meu l-a ajutat pe tatăl tău să sape gropi pentru stâlpii de gard într-un an.”

„Nu ştiam asta.” *Tilda avea nevoie de ceva timp pentru*

bârfă, nu de o ocazie să vorbească despre incendiu. Se întrebă cum să direcţioneze conversaţia înapoi la crimă.

„Îmi amintesc că erau tineri şi motivaţi şi voiau să se protejeze de lume.”

„Asta sună ca părinţii mei.”

„Nu erau nebuni, cum sunt unii pregătitori. Nu i -am văzut niciodată exersând exerciţii cu măşti de gaze sau săpând un buncăr pentru a se proteja împotriva radiaţiilor. Păreau să vrea să se întoarcă la vremurile mai simple, când oamenii se bazau pe ei înşişi.”

„Exact asta au vrut să facă.”

„Erau vecini buni. Ne-am mutat în cealaltă parte a oraşului imediat după ce mama ta a avut primul copil. Soţului meu îi plăcea să se mute mult. A fost întotdeauna o pacoste. Se părea că întotdeauna trebuia să împachetez şi să despachetez.” Ea a suspinat. „Cred că e timpul să fac asta din nou. Poate voi angaja nişte braţe tinere şi puternice care să facă partea asta pentru mine.”

„Te muţi?”

„Am avut o ofertă bună pentru această proprietate.”

„Nu mi-am dat seama că e de vânzare.”

„Nu este. Dar când cineva bate la uşa ta şi oferă bani pentru casa ta care s-a simţit mult prea mare, o iei ca pe un semn de la bunul Dumnezeu de sus.”

„Unde te vei duce?”

Femeia şi-a înclinat capul şi s-a uitat în depărtare. „Cred că e timpul să- mi găsesc una dintre acele case de bătrâni. Acelea în care locuieşti singur, dar cineva este întotdeauna disponibil să te ajute la nevoie. Un fel de complex de apartamente, dar special amenajat pentru noi, bătrânii. Ştiu cât de bătrână sunt. M-am gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă aş aluneca şi mi-aş rupe un şold. Cred că oferta pentru

proprietatea mea a venit la momentul potrivit şi intenţionez să îi dau curs. Sper că înţelege că este prerogativa unei femei să se răzgândească.”

„I-ai spus deja că nu vrei să vinzi?”

„I-am spus. Recunosc că a fost o reacţie emoţională. Nu mi-a păsat că a mărşăluit până la uşa mea şi mi-a vorbit de parcă aş fi fost o bătrână infirmă. L-am trimis la plimbare. S-a întors câteva zile mai târziu şi a fost mai politicos, dar eu tot nu eram interesată. Mi-a lăsat numărul său de telefon. O să mă mai gândesc câteva zile şi apoi o să-l sun.”

„Numai dacă eşti pregătită. Şi evaluează proprietatea. S-ar putea să creadă că poate face rost de ea pe nimic.”

„Nicio problemă pe frontul ăsta. Am un nepot care e agent imobiliar. El va avea grijă de mine.”

Francheţea de mai devreme a Tildei o pusese pe Mercy pe gânduri, dar discuţia despre imobiliare o ajutase să-şi repună creierul pe drumul cel bun. „Am citit notiţele de la primul tău interviu, şi ai menţionat că singura persoană care a venit la uşă recent căuta un câine pierdut. Cu cât timp în urmă a făcut omul oferta pentru casa ta?”

Tilda a făcut ochii mari. „Ei bine, ce ageră eşti. Ai perfectă dreptate. Am uitat să-i menţionez acel vizitator omului tău şi celuilalt agent FBI. Cumpărătorul a trecut prima dată pe aici la începutul lui noiembrie. Îmi amintesc pentru că a comentat despre coroana mea de toamnă de pe uşa mea. Dădusem deja jos pisica de Halloween care fusese agăţată acolo pentru decor.”

„Vreţi să ne spuneţi numele celui care v-a făcut oferta?”

„Bineînţeles. Îi voi găsi cartea de vizită.” S-a ridicat ţeapănă, dar a ieşit din cameră cu energia unei femei mai tinere. Mercy se uită la poza ciobănescului german de pe şemineu, amintindu-şi cum Truman spusese că ea susţinuse la

începutul interviului că acel câine era în viaţă. *Astăzi părea ascuţită ca o piuneză.*

„Ei bine, nu sunt sigură unde am pus numărul acela”, spuse Tilda când se întoarse. A scanat camera, căutând bucata de hârtie incriminată. „Jur că l – am lăsat chiar lângă telefon. Am aruncat-o la început, dar am pescuit-o din gunoi gândindu-mă că s-ar putea să mă răzgândesc la un moment dat.”

„Îţi aminteşti numele lui?”

Tilda şi-a bătut un deget pe bărbie în timp ce se gândea. „Nu-mi amintesc. Era pe card. Nu-l întâlnisem şi nici nu auzisem de el până atunci.”

Probabil că nu este relevant. Dar o frământă. Incendiul a avut loc pe proprietatea Tildei după ce ea a refuzat să vândă. Justifica o privire mai atentă.

„Voi continua să caut.”

Pregătită să plece, Mercy îşi scoase cartea de vizită şi i-o înmână Tildei. „Nu o pierde pe asta. Sună-mă când o găseşti pe cealaltă. Vreau să ştiu cine este cumpărătorul tău nerăbdător.”

„Doar nu crezi că a pus focul ca să mă sperie, nu?”

„Asta sună cam extrem, nu crezi?” întrebă Mercy, sperând că avea dreptate.

„Dacă vor să mă dea afară de pe proprietate, să ardă hambarul ăla vechi nu e calea de a o face. Nu-mi lipseşte hambarul ăla deloc. Dar dacă încearcă în casa mea, vor avea o surpriză.” Tilda mângâie ceva în buzunarul larg al salopetei, iar Mercy îşi dădu seama că băuse ceaiul cu o femeie înarmată.

E un mod de a fi pe fază, Kilpatrick.

$$$

Mai multe seturi de anvelope scârţâiau pe pietrişul de afară, iar Cade se opri să asculte. Era aproape 9:00 p.m. şi nu mai lucrase niciodată atât de târziu, dar nu avea niciun rost să se grăbească acasă, pentru că Kaylie oricum nu se putea întâlni cu el mai târziu. De două ori a trebuit să demonteze o lucrare pe care o terminase pentru că făcuse greşeli stupide. Ambele incidente au fost rezultatul gândirii lui despre vizita mătuşii lui Kaylie în loc să se concentreze asupra slujbei sale. Se hotărâse să nu plece acasă până când nu rezolva problema.

Afară se auzeau mai multe voci, iar el a auzit glasul scăzut şi distinctiv al lui Tom. Celelalte voci păreau îngrijorate şi supărate. Cade s-a lipit de peretele de lângă uşa cuşetei şi a ascultat. Chip vorbea. Cade nu putea descifra cuvintele, dar tonul lui era mai ridicat decât de obicei. I s-a părut că a auzit de câteva ori cuvântul „FBI”. Şi numele lui Joshua Pence. Tom răspunse cu un glas liniştitor, iar paşii se auziră în timp ce grupul se îndrepta spre sala de mese în creştere.

Cade expiră, conştient brusc că îşi ţinuse respiraţia în timp ce încerca să asculte. Fără îndoială, Chip transmisese vestea vizitei agenţilor FBI. Cade aproape căzuse când mătuşa lui Kaylie apăruse la locul lui de muncă. Să-şi găsească limba pentru a vorbi cu ea fusese de o sută de ori mai greu decât îşi imaginase. Se simţise ca şi cum ea îi cunoştea toate secretele în timp ce îi vorbea, ochii ei verzi pătrunzându-i în creier. A vrut să-i spună că îl cunoştea pe Josh Pence. Că omul lucrase la fermă înainte ca Cade să fie angajat şi că fusese amabil şi vesel, dar că se certase cu unii

dintre ceilalţi bărbaţi.

Apoi, într-o zi, el nu a apărut la muncă. Nimeni nu părea îngrijorat. Cade l-a întrebat pe Mitch, care a ridicat pur şi simplu din umeri şi a spus: „Cred că a găsit ceva mai bun”. Observase schimbul rapid de priviri dintre Mitch şi Chip după răspuns.

Dar acum Josh fusese ucis?

Cade încercase să caute pe Google numele lui Josh, dorind să afle detalii despre moartea lui, dar serviciul de telefonie mobilă de la fermă era temperamental. În seara asta nu era niciunul. Nada. Zip. Trebuia să aştepte până ajungea acasă. Întrebându-se iar şi iar ce i se întâmplase lui Josh, se distrăsese şi mai mult şi lucra defectuos.

Du-te şi trage cu urechea.

Înghiţi, cu gâtul brusc uscat.

S-a întâmplat ceva cu Josh, iar ei ştiu despre asta.

Cade deschise uşa buncărului şi îi zări pe bărbaţi mergând încă spre sala de mese. Soarele apusese cu câteva ore înainte, iar lumina era slabă. În lumina slabă de deasupra uşii cantinei, ei erau un grup de siluete în noaptea întunecată. Cei doi băieţi care se obişnuiseră să meargă peste tot cu Tom mergeau chiar lângă el. Cade nu-l mai vedea niciodată pe Tom fără ei. Păreau nişte gardieni.

Este Tom la fel de periculos ca Josh?

De aceea nu merge niciodată singur nicăieri?

Picioarele i se mişcau înainte ca creierul lui să recunoască faptul că urma grupul. Cade se strecură până la marginea îndepărtată a grădinii de pietriş, preferând să meargă pe pământul tăcut. Respiraţia îi plutea în aer în timp ce ochii i se adaptau la lumina slabă. A început să alerge încet, păstrându-şi paşii cât mai tăcuţi posibil. A ajuns la sala de mese şi s-a furişat în spate, unde Mitch şi Chip nu

terminaseră uşa din spate care ducea direct la bucătărie. Dacă s-ar fi întâlnit cu una dintre femeile de la bucătărie, ar fi spus că caută ceva de mâncare în drum spre casă. Uşa neterminată se deschise uşor, iar Cade păşi într-o bucătărie goală şi întunecată. Uşurarea îi făcu genunchii să slăbească. Vocile se auzeau de cealaltă parte a peretelui dintre bucătărie şi zona mai mare de relaxare.

A scotocit prin unul dintre dulapuri, a luat două bucăţi de pâine şi a uns unt de arahide pe ele, încruntând ochii în lumina slabă.

Un sandviş pentru alibiul meu.

S-a aplecat şi a urmat blatul lung până la trecere, care lăsa să intre puţină lumină în bucătărie dinspre sala de mese. Era o fereastră mare la capătul îndepărtat al bucătăriei, unde bucătarii puteau pune mâncarea pentru a fi luată cu uşurinţă din zona de şedere. Cade se ghemuise sub tejgheaua ridicată a trecerii şi asculta.

„Familia Davidson nu mai poate rămâne în oraş. Au dat-o în bară şi au fost observaţi de poliţişti.”

Nu sunt sigur cine vorbeşte.

„La ce s-au gândit?”, a întrebat Tom McDonald.

„Nu ştiu”, a spus prima voce. „Kimberly a făcut ceva care l-a declanşat pe Wayne.”

„Zece zile consecutive de KP pentru ea”, a ordonat McDonald. „Toate mesele.”

Ce este KP?

„Unde au de gând să doarmă? Momentan suntem plini.”

„Pot sta în cuşeta care este aproape terminată şi să întindă nişte saci de dormit acolo. Frigul le va face bine”, a declarat McDonald.

Vocile murmurând au fost de acord.

„Acum, Chip. Explică-mi cum am ajuns în atenţia FBI-

ului”, a spus McDonald.

A urmat o pauză şi câţiva paşi în timp ce, a presupus Cade, Chip păşea în faţă. După volumul vocilor, se părea că McDonald se afla la câţiva metri de trecere, în timp ce ceilalţi bărbaţi stăteau în grup şi îl înfruntau.

Cu excepţia celor două umbre ale sale. Cade şi le-a imaginat stând la dreapta şi la stânga lui McDonald.

Cade nu auzise niciodată un ton atât de politicos din partea lui Chip. „Cumva au făcut legătura între Pence şi fermă. Aveau poza lui şi ne-au întrebat dacă îl cunoaştem.”

„Ce aţi spus?”

„Mitch şi cu mine am spus că nu-l recunoaştem. Cade a spus că nu este sigur şi apoi a continuat să menţioneze că o mulţime de bărbaţi vin şi pleacă de la fermă.”

McDonald a înjurat şi un alt murmur de asentiment a răsunat din micul grup. Cade şi-a şters sudoarea care i se formase pe buza superioară.

„Puştiul s-a descurcat bine.”

Cade s-a înviorat la cuvintele lui Mitch.

„Pentru cineva cu doi agenţi FBI holbându-se la el, Cade a jucat cool”, a continuat Mitch. „Mi s-a părut sincer. S-a comportat aşa cum te-ai aştepta de la cineva care nu ştie nimic, dar încearcă să fie de ajutor poliţiştilor.”

Camera a rămas tăcută, iar Cade spera că Mitch nu va regreta că şi-a riscat gâtul în apărarea lui.

„Ai grijă de el”, a ordonat McDonald. „Te fac responsabil să-l ţii departe de priviri şi să-i ţii gura închisă dacă mai apar pe aici.”

„Da, domnule”, a răspuns Mitch. Coloana vertebrală a lui Cade s-a relaxat o fracţiune.

„Cum rămâne cu întrebările lor despre Pence?” a întrebat prima voce.

„Răspunde-le. Nu ştim nimic despre el”, a spus McDonald. „Şi află de ce cred ei că ştim. Cineva trebuie să fi spus ceva care i-a adus aici.”

„Ai de gând să îi suni?” a întrebat Chip.

„Pentru ce?”

Tăcere.

„Asta e proprietatea mea şi nu le datorez nimic. Destul de curând nu va mai trebui să-i suportăm.”

Bărbaţii au scos sunete de satisfacţie împreună cu câteva răspunsuri de genul „La naiba”.

„Aţi ales cu toţii să fiţi aici”, a spus McDonald pe un ton solemn. „V-aţi pus încrederea în mine, iar noi avem un scop comun. Am de gând să mă asigur că vom atinge acest obiectiv. Pence a dat-o în bară şi a plătit preţul. Este o lecţie că toţi trebuie să ne ţinem ochii pe premiu. Văd o mare existenţă în viitorul nostru. Cea pe care ar fi trebuit să o avem ca americani”.

Mai multe replici de genul „La naiba, ai dreptate!” De data aceasta cu volum.

„Dar Owen?” întrebă o a doua voce pe care Cade nu o recunoscu. „Sora lui este unul dintre agenţii FBI.”

„Mă ocup eu de Owen”, promise McDonald. „Nu-ţi face nici o grijă pentru el. Abia suportă să o vadă pe sora lui fibbie.”

„Eu o suport foarte bine”, a mormăit un bărbat. Râsetele au traversat grupul.

„Ea nu va fi o problemă. Şi nu-ţi face griji că nu vei avea femei la care să te uiţi. Se vor aduna aici destul de curând. Ai fi surprins să afli cât de puternic sunt atrase femeile de bărbaţii cu putere. În adâncul sufletului, vor să aibă grijă de ele şi vor vedea curând că acesta este locul potrivit pentru asta.”

Zgomote apreciative ajunseră la urechile lui Cade. Împreună cu sunetul uşii bucătăriei care se deschidea brusc. În mâini şi în genunchi, s-a strecurat în spatele unui teanc de cutii cu produse, sperând că persoana nu va aprinde lumina. Şi-a sprijinit spatele de cutii, trăgându-şi picioarele lungi cât mai aproape de burtă. O lumină slabă s-a aprins, iar cutiile au aruncat o umbră peste Cade. El şi-a strecurat încet cizma dreaptă din lumina care îi găsise degetul.

Te rog Doamne, te rog Doamne, te rog Doamne.

Lumina s-a stins şi şi-a dat seama că cineva deschisese şi închisese frigiderul. Paşi de bocanc au mers în spatele lui şi până la uşa dintre bucătărie şi sala de mese. Aceasta s-a deschis şi s-a închis, iar Cade şi-a îngropat capul în genunchi, uşurat.

Trebuie să ies de aici.

Şi-a desfăcut picioarele şi s-a târât tăcut înapoi spre uşă, cu inima bătându-i în urechi. Era aproape de uşă când cuvântul *dinamită* a ajuns la el. S-a oprit şi a ascultat, încercând să audă dincolo de bătăile inimii sale.

Râsetele umpleau sala de mese. Orice ar fi sugerat McDonald, a fost hilar.

Cade nu se putea gândi la nimic hilar despre dinamită.

Frica l-a împins afară din bucătărie şi pe uşă. A aruncat sandvişul în tufişuri, ştiind că va vomita dacă va mânca. A alergat înapoi la baracă, şi -a aranjat uneltele pentru ziua următoare şi s-a urcat în camionetă. Membrele îi tremurau în timp ce conducea în afara proprietăţii şi simţea greutatea cărţii de vizită a agentului special Kilpatrick în buzunarul hainei.

A ordonat McDonald moartea lui Joshua Pence?

Capitolul 16

Poţi să ne întâlnim pentru prânz?

Ameţeala o cuprinse pe Kaylie în timp ce citi textul lui Cade. Ea a răspuns imediat că poate, iar apoi a petrecut următoarele treizeci de minute din a treia oră uitându-se la ceas, abia reuşind să stea liniştită şi să-l asculte pe dl Hausman vorbind despre cea mai înfiorătoare carte pe care o citise vreodată, *Lord of the Flies.*Cum putea să se concentreze asupra criminalilor de copii când Cade urma să vină?

Clopoţelul a sunat în cele din urmă, iar ea şi-a ocolit dulapul şi a ieşit pe uşa din faţă a şcolii, gata să profite la maximum de prânzul ei de treizeci de minute. Nervii i-au furnicat la vederea camionetei lui Cade care staţiona în faţa şcolii.

Mi-aş fi dorit să nu mai fiu la liceu.

Era greu să mergi la şcoală în fiecare zi când bărbatul pe care îl iubeai nu mergea.

Ea a deschis portiera pasagerului, a urcat în maşină şi a alunecat pe banchetă, admirându-l în blugi şi haină de piele. El a tras-o aproape şi a sărutat- o adânc.

Ea s-a topit.

„De ce nu eşti la serviciu?”, a întrebat ea după ce sărutul s-a încheiat şi el a pus camioneta în viteză.

„Trebuia să vin în oraş pentru nişte provizii. Nu cred că vor observa dacă îmi ia mai mult timp decât ar trebui.”

„Putem merge la Dairy Queen?”

Un burger suna delicios. „Absolut.”

Ea s-a cuibărit în umărul lui în timp ce el conducea, inhalând mirosul de cherestea proaspăt tăiată care se agăţa

de el.

Nu pot să sar peste restul zilei. Dar era tentat. Era un lucru bun că trebuia să se întoarcă la locul de muncă.

„A spus mătuşa ta ceva despre mine?” a întrebat el.

„Nu. Trebuie să stabilim o zi în care poţi veni la cină ca să te poată cunoaşte.”

„A adus iar vorba despre asta?”

„Nu. Nu a mai pomenit nimic de la marea noastră discuţie de zilele trecute, dar i-am spus că vom programa ceva.”

El a dat din cap şi a apăsat intermitent pentru a vira în parcarea Dairy Queen. „La ce fel de cazuri lucrează ea la FBI?” a întrebat el.

„Ştiu că lucrează la asasinarea celor doi agenţi. Asta îl include şi pe tipul care a fost găsit ucis acum câteva nopţi. Ei cred că aceste cazuri au legătură... împreună cu alte incendii minore. Ea nu prea vorbeşte despre asta acasă.”

„Probabil că nu ar trebui să o facă.”

„Adevărat. Şi are nevoie de o pauză de la a se gândi la ele. Încerc să îi distrag atenţia în timpul cinei pentru că devine foarte tăcută şi ştiu că îi este greu să şi le scoată din cap.”

„Dedicată.”

„Este.”

„Deci, ea lucrează cazuri de crimă,” a spus el, vocea lui prins pe cuvântul *crimă.*

„Nu întotdeauna. De când a fost transferată la Bend, primeşte câte puţin din toate. În Portland a fost repartizată în principal la terorism intern. Aici au mult mai puţini agenţi, aşa că toată lumea lucrează la toate.”

A parcat, dar s-a întors să se uite la ea în loc să deschidă uşa. Ochii lui căprui erau gânditori. „Îl cunoşteai pe vreunul

dintre bărbaţii care au fost ucişi? Agenţii… sau celălalt tip?”

Kaylie a scuturat din cap. „Nu. Ştiu că Truman lucrase puţin cu agenţii, iar ei tocmai l-au identificat pe celălalt tip, dar nu auzisem niciodată de el. Ei nu sunt siguri de unde este.”

„Asta trebuie să fie frustrant.”

„Mătuşa Mercy a spus că are o fiică în Portland şi că a făcut demersuri pentru ca el să fie înmormântat acolo.”

Uşurarea i-a umplut faţa. „Asta e bine.”

E atât de sensibil. „Ţi-e foame? Probabil ar trebui să ne luăm mâncarea şi să mergem să mâncăm în parcarea şcolii, ca să nu întârzii.

„Să mergem.”

Înăuntru şi-au plasat comanda. Şi au aşteptat. *De ce e locul ăsta mereu atât de lent?*

Ea calcula câte minute mai avea cu Cade când l-a auzit salutând pe cineva. Şi-a ridicat privirea de la telefon ca să vadă zâmbetul răutăcios al lui Landon şi pe Finn stând chiar în spatele lui.

Ea a forţat un zâmbet, sperând că comanda lor de mâncare ar strigată în acea secundă.

„Chiuleşti?” a întrebat-o Landon.

„E prânzul.”

„Ai sunat la poliţie pentru noi noaptea trecută?” Landon a întrebat cu un zâmbet larg, dar tonul lui era mortal de serios.

„Ce naiba vrei să spui?” a întrebat Cade în timp ce Kaylie a privit, frica se învârte în intestinul ei.

„Ceea ce vreau să spun este că nu cred că este o coincidenţă că un poliţist a apărut în acea noapte. Şi cine a fost singurul care a scăpat nepedepsit?” În spatele lui Landon, Finn a încercat să se uite de susţinere, dar ofilit sub

privirea lui Kaylie.

„Ai văzut-o dând un telefon?” a răbufnit Cade. „Crezi că are vreo putere telekinetică să îl cheme pe şeful poliţiei? Pentru că e singurul mod în care ar fi putut să o facă.”

„Nu am sunat pe nimeni,” a afirmat Kaylie. „Dacă nu vrei să fii prins de poliţişti, atunci nu face nimic stupid.” Furia i-a întunecat vederea. Landon putea să se ducă naibii. Şi dacă Cade nu putea vedea ce măgar era până acum, trebuiau să aibă o discuţie serioasă.

„Ai vorbit cu şeful tău despre munca suplimentară?” Landon l-a întrebat pe Cade, schimbând subiectul.

Kaylie era iritată. *În niciun caz Cade nu trebuia să încerce să-i găsească de lucru.*

„Ei nu sunt în căutare chiar acum,” a spus Cade. „Dar voi păstra urechile deschise.”

Pot spune că minte. Poate că el începe să vadă tipul de persoană care este Landon.

„Numărul douăzeci şi trei!”

„Asta suntem noi.” Kaylie s-a avântat în faţă pentru a apuca pungile cu mâncare. „Am nevoie să mă întorc la şcoală.” Ea s-a îndreptat spre uşă, lăsându-l pe Cade pentru a spune la revedere băieţilor. Ei îi ajunsese.

Afară, el a luat pungile de la ea şi a ţinut-o de mână în timp ce mergeau spre camionetă. „Nu vrei ca Landon să lucreze acolo, nu-i aşa?” a întrebat ea.

Cade a deschis uşa camionului pentru ea înainte de a răspunde. „Nu cred că i s-ar potrivi.” A închis portiera şi a mers pe partea şoferului.

„Eu nu l-aş recomanda,” Kaylie a declarat. „Am sentimentul el nu este foarte fiabil.” Ea l-a privit pe Cade îndeaproape, în aşteptare pentru reacţia lui.

„Nu este. Există un motiv pentru care a fost concediat de

atâtea ori.”

Ea a respirat adânc. „Ştiu că este un bun prieten de-ai tăi, dar nu-mi place prea mult de el.”

Cade nu a spus nimic şi s-a concentrat pe condus. „De fiecare dată când îl văd, mă insultă.”

„Asta e doar…”

„Nu cred că există nicio scuză pentru o asemenea grosolănie.”

El tăcea din nou.

„L-ai minţit în legătură cu slujba. L-ai întrebat măcar pe şeful tău despre asta?”

„Nu. Dar nu-i pot spune asta.”

„Asta e de înţeles.” Ea a respectat faptul că Cade şi Landon au fost prieteni pentru o lungă perioadă de timp, dar ea nu avea de gând să rămână tăcută despre cum o trata. „Nu pot să cred că m-a acuzat că l-am sunat pe Truman în acea noapte.”

„Întotdeauna caută pe cine să dea vina”, a spus Cade încet, ca şi cum ar fi văzut în sfârşit adevărul.

„Nu e frumos.”

„Nu e. O să mă asigur că vom sta departe de ei când vom ieşi împreună.” El a tras într-un loc de parcare la şcoală. A oprit camionul, i-a pus un braţ în jurul umerilor şi a sărutat-o. „Îmi pare rău că prietenii mei sunt idioţi.”

Ea a râs împotriva gurii lui. „Chiar sunt. Mi-ar plăcea să fac lucruri cu alte cupluri, totuşi. Sunt nişte tipi la serviciu cu care ai prefera să stai?”

El s-a tras uşor înapoi, încruntându-se. „Nu.” El a deschis o pungă şi i-a întins un burger.

Ea a aşteptat, aşteptând o clarificare. Dar nu a primit niciuna. „Nimeni? Pe bune? Nu-ţi plac băieţii cu care lucrezi?” A desfăcut sandvişul şi a prins o picătură mare de

grăsime cu şerveţelul. A luat o înghiţitură, savurând aroma cărnii sărate şi suculente cu brânza.

„Ei sunt mai în vârstă. Nu cred că am avea prea multe în comun.” El a studiat celelalte maşini care ajungeau în parcare pe măsură ce studenţii se întorceau de la prânz.

„Ei bine, o să mă gândesc la o seară în care poţi veni la cină, astfel încât mătuşa Mercy să te poată cunoaşte.”

El a tresărit cât de puţin. „Am cunoscut-o deja.”

„Ce? Când?” Kaylie aproape se sufocă cu muscatura de burger din gura ei. „Mătuşa mea nu mi-a spus asta!”

„A venit la fermă ieri. Întreba despre tipul ucis care a avut gâtul tăiat.”

„Oh, asta are sens. Te-ai prezentat?”

„Oarecum. Nu cred că mă place.”

„Ea nu te cunoaşte. Nu o judeca după cum este în timp ce lucrează. Am văzut-o; e numai afaceri. Când nu lucrează, e mult mai relaxată.”

„Nu ştiu…”

„Poţi să vii seara de Ziua Recunoştinţei? Luăm cina mai devreme în timpul zilei, dar invităm nişte oameni la desert. Ar merge?”

Părea inconfortabil. „Da, asta ar fi, probabil, bine.”

Kaylie înghiţit ultima îmbucătură din burger ei şi şi-a şters gura. „Trebuie să fug. Sunt atât de bucuroasă că ai venit, chiar dacă nu am avut mult timp.” Sărutul lui a făcut-o să ia în considerare să sară peste testul ei de matematică în timpul ultimei ore. *Şi el trebuie să se întoarcă la muncă.*

A coborât din camion şi şi-a luat rămas bun. El părea puţin supărat, iar ea s-a bucurat în secret că nici lui nu-i plăcea despărţirea.

Capitolul 17

Cade a descărcat trei bucăţi din stiva de cherestea din spatele camionului său şi le-a dus în magazia în care găsise dinamita zilele trecute.

Aceasta dispăruse. S-a holbat la locul gol, întrebându-se dacă şi-a imaginat.

Nu. Ştiu *că a fost acolo.*

Ameţit, a mers înainte şi înapoi, descărcând mai multe scânduri în timp ce se întreba unde a dispărut dinamita.

Au mutat-o ca să nu o găsesc?

Ce au de gând să facă cu ea?

De ce îmi pasă mie?

A repetat ultima frază de zece ori în minte. Orice ar fi făcut Tom McDonald pe proprietatea sa nu era treaba lui Cade. El era aici ca să muncească. Era plătit bine şi îi plăcea să vadă cum clădirile se construiau încet. Era satisfăcător să vadă rezultatele muncii lui. Chip spusese că săptămâna viitoare vor turna fundaţia pentru un alt adăpost. Pentru Cade, asta era confirmarea că mai aveau de lucru pentru el. Erau bani buni. Mai mulţi decât câştigase vreodată, şi să fie al naibii dacă avea de gând să o dea în bară.

A lăsat o placă la locul ei, s-a învârtit ca să ia alta din camion şi aproape că a dat peste Tom McDonald.

McDonald bloca intrarea în şopron, circumferinţa lui mare fiind siluetă de cerul strălucitor din spatele lui. Cade s-a dat la o parte, presupunând că McDonald avea nevoie să intre în magazie. McDonald nu s-a mişcat, iar Cade nu i-a putut vedea ochii cu cerul din spatele lui. A aruncat automat o privire în spatele uriaşului, căutându-şi omniprezentul duo de... bodyguarzi? Lachei?

Maimuţe? McDonald era singur pentru prima dată. Cade

a întredeschis ochii şi a blocat lumina zilei cu o mână, aducând faţa lui McDonald în centrul atenţiei.

„Scuzaţi-mă, domnule.”

McDonald nu s-a mişcat. „Eşti un copil politicos, Pruitt. Îmi place asta. Nu destul de mulţi oameni au maniere în zilele noastre.”

„Mulţumesc, domnule.” Lui Cade nu-i păsa dacă McDonald îi spunea copil. McDonald putea să-i spună cum voia atâta timp cât continua să-l plătească.

„Tocmai mă uitam la munca ta la baracă. E solid şi curat. Imi place asta. Mă bucur că am ascultat când mi-ai fost recomandat.” McDonald a continuat să se holbeze la el.

Este acesta un fel de test?

„Vă mulţumesc din nou, domnule. Îmi place munca.”

„Ai o bună etică a muncii.” McDonald a dat din cap. „Mi-aş dori ca mai mulţi oameni de pe aici să aibă asta. Ai terminat într-o singură zi ceea ce le lua lui Chip şi Mitch să facă.”

Mă întrebam dacă cineva va observa asta.

Cade îl privea pe McDonald cu ceva mai mult respect. Omul fusese atent. Sincer, Cade nu-l văzuse prea des pe la fermă şi se întrebase cum reuşea să ia pulsul la toate.

„Uneori trebuie să faci munci pe care le urăşti”, a continuat McDonald. „Dar întotdeauna am crezut că trebuie să dai o sută zece la sută, indiferent cât de nasoală e slujba sau cât de mult nu-ţi plac oamenii cu care lucrezi. Important este cum te simţi pentru că ai făcut ceea ce trebuia făcut şi ai făcut-o bine.” Ochii lui McDonald erau mici în faţa lui bombată şi largă. Întotdeauna a avut obrajii roz, dar astăzi păreau mai roşii. Respira greu. De înţeles de la efortul pe care trebuie să-l depună pentru a-şi mişca greutatea voluminoasă. Dar el nu era un leneş, era mereu în mişcare şi

dădea ordine.

Cade simţea transpiraţie sub subsuori. *La ce vrea să ajungă? Este supărat de ceva?*

„Am făcut ceva greşit, domnule?”

Faţa lui McDonald s-a luminat. „Oh, nu, băiete. Te-ai descurcat bine. Nu aş putea fi mai mulţumit. Am vrut doar să-ţi aud impresiile despre vizita FBI.”

„Oh.” Mai multă transpiraţie. „Aveau o fotografie şi m-au întrebat dacă îl cunosc.”

„Îl cunoşteai?”

Cade a ţinut contactul vizual cu bărbatul mare. „Am crezut că l-am văzut pe aici, dar nu am fost sigur. Nu suficient ca să spun că îl cunosc.”

O privire gânditoare a apărut în ochii lui McDonald, iar el a evaluat cuvintele lui Cade timp de cinci secunde lungi. „A lucrat pe aici un pic. Nu a ieşit bine şi l-am lăsat să plece. Nu ştiu ce făcea la ferma aia cu focul… Poate dormea în hambar. Nu cred că mai avea unde să se ducă după ce l-am concediat.” Ochii lui păreau să se întunece. „FBI-ul nu trebuie să ştie că a lucrat aici. Uneori nu ţin cele mai bune evidenţe de angajare.”

Cade a apucat scuza cu uşurare. „De înţeles, domnule.”

„Uneori e mai bine pentru un angajat dacă îl plătesc pe sub masă. Nu-mi place să văd guvernul luând mai multe taxe decât merită.”

„Asta e decent din partea ta.”

„Guvernul nostru ia din toate mai mult decât ar trebui. Unde se duc toţi banii ăia? Nu mi-ar da de pomană când am nevoie. De câte taxe au nevoie pentru a ne construi şi întreţine drumurile? Asta e tot ce am nevoie de la ei. Ceva pe care să conduc.”

Cade a dat din cap. Auzise refrenul toată viaţa lui. Nu

era neapărat de acord cu el, deşi nu-i plăcea să vadă bucata aia scoasă din salariul lui la fiecare două săptămâni.

Se oferă să mă plătească pe sub masă?

Disconfortul îl făcu să-şi mişte picioarele. Nu era un drum pe care dorea să pornească. Voia să-şi construiască un trecut profesional bun şi să rămână de partea cea bună a legii – toate acestea.

„Nu înţeleg de ce este nevoie de atât de mulţi birocraţi pentru a construi ceva atât de simplu precum drumurile", a continuat McDonald. „Acolo se duc o mare parte din impozitele noastre, plătind oameni inutili. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu poliţia de pe aici. Ei nu lucrează pentru noi; ei lucrează pentru guvern şi sunt limitaţi să aplice o mulţime de legi stupide pe care nimeni nu le doreşte. Suntem capabili să ne facem singuri poliţia; noi ştim ce este bine şi ce este rău. Nu avem nevoie de o mulţime de politicieni care să decidă asta pentru noi."

Privirea lui părea să pătrundă în craniul lui Cade. *Ar trebui să fiu de acord?*

În schimb, el îşi ţinu gura închisă. *Când ai dubii, nu spune nimic.*

McDonald a continuat să se holbeze la el, iar Cade a simţit cum îi curge sudoarea pe o parte. Apoi, un zâmbet mare i-a crăpat faţa bărbatului. „Deştept, nu-i aşa? Îmi place că-ţi ţii gura închisă chiar dacă ochii tăi spun că nu eşti chiar de acord cu mine. Arată că eşti capabil să asculţi."

„Fiecare are dreptul la opinie. Încerc să respect asta."

„Bine." Privirea lui era gânditoare în timp ce îl studia pe Cade. „Voi vedea ce pot face pentru a-ţi găsi alte sarcini pe aici. Poate ceva mai multă responsabilitate. Dar dacă agenţii ăia de la FBI sau alţi poliţişti apar, să mă anunţi. Nu trebuie să le răspundem la nicio întrebare. Sunt doar curioşi.

Guvernul nu mă place de multă vreme pentru că nu le suport rahaturile. Profită de fiecare ocazie pentru a mă hărţui. Ceva îmi spune că acesta este doar începutul. Am plecat din Idaho p entru că lucrurile deveneau prea complicate. Aş vrea să evit asta aici.”

„Nicio problemă.” *Mai multă responsabilitate? Încearcă să mă mituiască? Să mă facă să tac?*

Dacă află că mătuşa prietenei mele lucrează pentru FBI?

Cade a simţit o atingere de ameţeală când gândul l-a lovit. Îşi minţea deja şeful că nu-i spunea despre mătuşa lui Kaylie, Mercy?

Ce se întâmplă dacă el ştie deja şi acest lucru este un test mare?

Burta i s-a făcut lichidă şi genunchii i-au cedat uşor. A continuat să menţină contactul vizual cu McDonald's, dar în interior era gata să se prăbuşească şi se întreba dacă transpiraţia lui era vizibilă prin cămaşă.

McDonald l-a bătut pe umăr. „Ne mai vedem, Pruitt.” L-a strâns de umăr, s-a întors şi a plecat, magazia fiind brusc mai luminoasă în interior pentru că uşa nu mai era blocată. Cade a făcut doi paşi şi şi-a sprijinit spatele de perete, apoi s-a aplecat şi şi-a sprijinit mâinile pe coapse. Se împotrivi dorinţei de a vomita.

Tocmai am picat testul lui?

Acum ce?

Trebuie s-o ţin pe Kaylie departe de aici.

$$$

Mercy îşi recunoscu fratele din spate în timp ce vorbea

cu Rose. Rose stătea într-o cabină de la restaurant, cu faţa întoarsă spre Owen când acesta stătea la masa ei. Mercy făcu o pauză, nevrând să deranjeze, dar apoi văzu *o expresie* pe faţa lui Rose şi se apropie, trăgând cu urechea în mod evident.

Ultima ei discuţie cu Owen era proaspătă în mintea ei. *Discuţie* era un cuvânt blând pentru felul în care îi vorbise şi nu voia să revină asupra conversaţiei lor, dar expresia de pe chipul lui Rose i-a anulat prudenţa. De când se întorsese la Eagle's Nest, Mercy descoperise că ar trece prin foc pentru orice membru al familiei ei. Chiar şi pentru Owen.

Dezgustul din expresia lui Rose o făcu să meargă mai departe.

„ ... amândoi credem că e lucrul cel mai bun de făcut”, îi spuse Owen ferm lui Rose.

„Ţi-ai ieşit din minţi”, răspunse Rose.

„E un tip foarte drăguţ. L-am întâlnit ieri pentru prima dată şi cred că ţi- ar plăcea de el.”

„Ai întâlnit un tip o dată şi eşti gata să mă măriţi cu el? lisuse, Owen.
Ştii câte lucruri sunt greşite în ceea ce tocmai mi-ai spus?”

„Căsătorie?” Mercy nu a mai putut sta deoparte. Uşurarea a umplut faţa lui Rose când a auzit vocea surorii ei, iar Owen s-a întors.

„Poate reuşeşti să-i bagi minţile în cap lui Owen”, a spus Rose. „El şi tata sunt disperaţi să-mi găsească un soţ.”

„ Un soţ?” Mercy s-a învârtit pe Owen. „Crezi că are nevoie de *un soţ?”* Bărbia lui Owen s-a ridicat în sus şi şi-a încrucişat poziţia. „E

însărcinată.

„Şi ce dacă?”

„E lucrul corect de făcut.”

„În ce secol trăieşti?”

Furia i-a ieşit din ochi, iar Mercy şi-a întors privirea spre Rose. „Tu nu ai nimic din toate astea, nu?”

„La naiba, nu.”

„Are nevoie de cineva...”

„Te asculţi?” a spus Mercy. „Cunoşti pe cineva mai capabil sau mai puternic decât Rose? Ea poate face orice!”

„Tu nu înţelegi”, a început el să spună.

„Înţeleg foarte bine”, a replicat Mercy. „Tu crezi că o femeie are nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Da, este minunat când doi oameni se îndrăgostesc şi încep o viaţă împreună, dar Doamne, Owen, nu *forţezi* să se întâmple asta!”

„Mama şi tata îmbătrânesc. Ei nu vor mai fi capabili să aibă grijă de...”

„Opreşte-te chiar acolo.” Mercy a ridicat o mână. „Cine are grijă de cine? Din câte am văzut, Rose are grijă de toată lumea din casa aia. Singurul lucru pe care nu-l poate face este să conducă.” S-a uitat atent la fratele ei. „Ai uitat că am crescut împreună? A lăsat vreodată Rose lipsa vederii să o oprească din *ceva?* ”

„Este o lume diferită acum”, a susţinut el. „Ea are nevoie de un bărbat protector în casa ei. Cu toţii trebuie să fim capabili să ne apărăm.”

„Atunci învaţ-o cum. Sincer, nu ştiu ce ar trebui să o învăţ.” S-a uitat la Rose, surprinsă că nu vedea abur ieşind din urechile surorii ei. „Ai făcut toate cursurile de autoapărare pe care ai putut să pui mâna, nu?”

„Absolut.”

„Asta nu a ţinut-o în siguranţă acum două luni!” a răbufnit Owen.

Liniştea a umplut restaurantul.

„Vezi?” Owen şi-a coborât vocea. „Ştii că am dreptate. E vulnerabilă.”

„Ai uitat că *prietenul tău* a fost cel care a atacat-o?” a şuierat Mercy. „Nu aş avea încredere în niciun bărbat recomandat de tine. Istoricul tău e naşpa. Şi tu recomanzi un tip pe care abia l-ai cunoscut? De unde ştii că nu e un nenorocit care-şi bate nevasta? Instinctul tău protector îţi încurcă judecata.” Ea a fulgerat. „Sau poate că nu e aşa. Poate că asta crezi cu adevărat... că orice bărbat e mai bun decât niciunul.”

„Pot să spun ceva?” Sarcasmul a umplut tonul lui Rose.

Owen şi Mercy s-au uitat la ea.

„Amândoi exageraţi şi amândoi încercaţi să mă protejaţi în felul vostru. Treceţi peste asta. Sunt perfect capabilă să vorbesc pentru mine. Owen, renunţă. Să nu-mi mai vorbeşti *niciodată* despre bărbaţi. Mercy, linişteşte-te. Pot să-mi duc singură bătăliile.”

Mercy respiră adânc şi îşi strânse buzele, hotărâtă să nu vorbească. Rose avea dreptate. Era ca şi cum ar fi fost din nou copii, iar Rose îi lua la rost pe fraţii ei pentru că încercau să îi uşureze calea. Întotdeauna fusese capabilă să facă lucrurile; nu avea nevoie ca Mercy să o apere.

Dar, Doamne, e al naibii de greu să-mi ţin gura.

Mercy se uită la Owen şi văzu că şi el ducea aceeaşi luptă. Recunoaşterea curgea între privirile lor. Rose nu avea nevoie de ei doi pentru nimic.

„Îmi pare rău, Rose”, mormăi Owen. „Mă simt de parcă aş fi din nou un adolescent care încearcă să-şi protejeze surioara.”

„Gata cu discuţiile despre soţ”, a ordonat ea.

„De acord”, a spus Owen morocănos, arătând ca şi cum tocmai ar fi fost de acord să nu mai mănânce niciodată carne

roşie. „Dar copilul...”

„ Owen!”

El, cu înţelepciune, nu a mai spus nimic.

„Abia aştept să-mi cunosc noua nepoată sau noul nepot”, a spus Mercy.

„Vei avea mai mult ajutor decât ştii tu ce să faci cu el.”

Owen şi-a luat rămas bun şi a ieşit din restaurant. Mercy s-a aşezat în 5 5 5 *5 cabina de vizavi de Rose, bucurându-se de roşeaţa de pe obrajii lui Rose. *Va fi o mamă minunată.* Mercy încă se mai temea când se gândea că Rose va avea copilul violatorului ei. Dar momentele de teamă erau depăşite numeric de momentele de mândrie faţă de sora ei. Ştia că oamenii vor vorbi pe la spatele lui Rose, dar dacă Mercy va afla, nu vor mai scoate un cuvânt.

Dacă îl tratau diferit pe copilul nevinovat al lui Rose din cauza a cine fusese tatăl său, aveau să aibă de-a face cu mătuşa Mercy. Dacă mai rămânea ceva după ce mama Rose se ocupa de ei.

„Owen e diferit”, a spus Rose. „Întotdeauna a fost supraprotector, dar nu l-am mai auzit niciodată atât de furios.”

„Era supărat pe tine?”

„Nu, nu era îndreptat spre mine, dar am auzit-o în felul în care îşi spune cuvintele. E ca şi cum ar avea nevoie să se descarce... să-şi ia un milion de lucruri de pe suflet. A fost aşa de când a murit Levi. Nu a mai fost la fel.”

„Ştiu.” *Dar nu prea ştiu. Nu am avut timp să îl cunosc din nou pe Owen înainte să moară Levi.* „Încă port multă vină pentru asta”, a şoptit Mercy, copleşită brusc de imaginile fratelui ei ucis.

„Nu”, i-a ordonat Rose. „Nu a avut nimic de-a face cu

tine”.

„Ştiu,” a repetat Mercy, minţind pentru a doua oară. *Dar aşa se va simţi mereu.*

„Bună ziua, doamnelor!” Ina Smythe, Barbara Johnson şi Sandy de la bed-and-breakfast le-au salutat pe surori, iar Mercy s-a strecurat în cabina imensă pentru a-şi face loc. Câteva secunde mai târziu a apărut Pearl şi a ocupat ultimul pic de loc din cabină. Mercy era tăcută şi lăsa conversaţia să curgă în jurul ei. Rose o invitase să se alăture micului grup de femei care se întâlneau la fiecare câteva săptămâni pentru a discuta şi bârfi. Părea egoist, dar discutau şi despre cine din oraş avea nevoie de ajutor. Puterea ascunsă a oraşului stătea la masă, realiză Mercy dintr-o dată. Aceste femei îi cunoşteau pe toţi, ştiau despre situaţiile lor şi erau dornice să ajute. De când Mercy s-a alăturat grupului, au strâns bani pentru rechizite şcolare şi haine pentru o familie tânără.
De asemenea, furnizaseră trei săptămâni de mese când soţul lui Sarah Browne murise.

Familiile erau prioritatea lor.

„Cum te tratează copilul ăla?” a întrebat Sandy cu o privire invidioasă în ochi. Mercy nu ştia de ce roşcata înaltă nu era măritată şi nu avea co pii. Avea una dintre cele mai hrănitoare personalităţi pe care Mercy le întâlnise vreodată. Era perfectă pentru a-şi conduce afacerea.

„Mă simt grozav”, a spus Rose cu zâmbetul ei dulce obişnuit. „O mulţime de energie”.

Acest răspuns a stârnit murmure din partea lui Ina, Pearl şi Barbara. „Am fost epuizată din prima zi”, a spus Pearl. „Cu ambii copii. Şi nu a dispărut până când nu au plecat la şcoală.”

Ina şi Barbara au dat din cap cu emfază.

Mercy s-a uitat la ceas, ştiind că nu putea petrece mai

mult de câteva minute cu grupul înainte de a se întoarce la biroul ei.

„Celie Eckham spune că fiul ei, Jason, are nevoie de o slujbă”, a spus Sandy. „Are cineva vreun indiciu?” S-a uitat cu speranţă în jurul mesei.

„Am auzit că Tom McDonald face angajări”, a spus Barbara. „Dar e un pic cam greu să ajungi la el.”

Mercy a fost instantaneu alertă. „L-am cunoscut pe Tom”, a spus ea întâmplător. „Ce angajează oamenii să facă?”

Vechia ei profesoară de engleză din liceu s-a încruntat. „Cred că este în căutare de muncitori în construcţii. Am auzit pe cineva spunând că plănuieşte să găzduiască destul de multe mâini în cele din urmă.”

„Are nişte turme? Ce creşte?” a întrebat Mercy.

Barbara a ridicat o sprânceană la Ina, care a scuturat din cap şi s-a încruntat. „Nu ştiu şi nu-mi place de el”, a spus Ina. „Hai să nu trimitem pe nimeni în calea lui. Tânărul Jason îşi poate găsi o slujbă în altă parte.” S-a uitat la Mercy. „Nu ştiu ce se întâmplă acolo. E în oraş doar de un an sau cam aşa ceva. El şi băieţii care s-au mutat acolo cu el.”

„De ce nu-ţi place de el?” Ina Smythe cunoştea pe toată lumea, iar Mercy avea încredere în judecata ei de caracter. Faptul că ea nu plăcea pe cineva era o mare pată neagră în cartea lui Mercy.

Femeia mai în vârstă se gândi pentru o clipă. „Eram la coadă în spatele lui la magazinul alimentar. L-a certat pe bietul casier, care nu făcuse nimic rău. Obrăznicia este nepotrivită. Când m-am întâlnit cu el pe stradă, Scout al meu a mârâit la el şi a încercat să se ascundă după picioarele mele. Scout îi place pe toti şi am încredere în instinctul acestui câine”.

Mercy nu ştia ce să spună.

„Nu te poti baza pe părerea unui câine”, a contracarat Barbara. „Sunt sigură că banii lui Tom McDonald sunt la fel de verzi ca ai oricui altcuiva. Uneori trebuie să faci o muncă pe care o urăşti ca să plăteşti facturile. Celie spune că Jason abia se ridică de pe canapea şi mănâncă junk food în timp ce se uită la televizor toată ziua. E obositor pentru ea, ca să nu mai vorbim de costisitor.”

„Are nevoie de un şut rapid în fund”, a afirmat Ina. „Celie nu a fost niciodată una care să-şi disciplineze băieţii. Acum uită-te la ei.”

„Ce l-a adus pe McDonald în zonă?” a întrebat Mercy, dorind să afle mai multe despre acest om. Ştia din cercetările despre McDonald că acesta cumpărase ferma cu un an în urmă şi că îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale curate, respectând legea, în nordul statului Idaho. Cazierul său era dezamăgitor de tern. Când îi studiase fotografia de pe permisul de conducere pe computer, se gândise că arăta bine pentru cei şaptezeci de ani ai săi, dar unii oameni sunt înzestraţi cu gene bune. De asemenea, nu se căsătorise niciodată şi nu avusese copii; poate că asta era cheia pentru a arăta tânăr. Majoritatea femeilor de la masă ar fi fost probabil de acord.

Femeile schimbară mai multe priviri între ele. Nimeni nu părea să ştie răspunsul la întrebarea lui Mercy.

„Am auzit că a avut o ceartă cu un vecin din Idaho”, spuse în cele din urmă Pearl cu o voce liniştită.

„Trebuie să fi fost ceva ceartă dacă s-a mutat în alt stat”, a observat Mercy.

„Era vorba de Silas Campbell”.

„Oh!” Mercy se îndreptă în scaunul ei. Silas Campbell era unul dintre cei mai urmăriţi lideri ai miliţiei din vest de către FBI. Petrecuse ceva timp în închisoare în anii '80, dar

mersese pe calea cea dreaptă multă vreme. Oamenii care l-au urmat au fost o altă poveste. *Asta înseamnă că McDonaldfavorizează sau este împotriva opiniilor sale? De ce nu era asta în dosarul lui?* Ar fi observat dacă Silas Campbell ar fi fost trecut ca asociat cunoscut.

„Oh, la naiba!” a spus Ina. „Sunt numai zvonuri. Mă îngrijorează mai mult faptul că Scout nu-l place. Şi de ce nu a fost niciodată căsătorit? Asta îmi spune multe despre caracterul lui.”

Dădu din cap în jurul mesei.

„Eu nu sunt căsătorită”, spuse Mercy. „Ce spune asta despre mine? Sau despre Sandy şi Rose?”

Ina s-a întins peste masă şi i-a bătut mâna. „Mai lasă puţin timp, dragă. Tu eşti următoarea.” Ochii ei stinşi erau blânzi, iar alături de ea Barbara Johnson a radiat.

„Stai puţin. Nu mă mărita aşa de repede. *Îmi place* să fiu singură. Ar fi nevoie de foarte multe ca să mă facă să renunţ la independenţa mea.”

„Alegerea bărbatului potrivit îţi va proteja independenţa, dragă”, a spus Barbara. „Şi noi credem că bărbatul pe care l-ai ales nu va schimba nimic la tine.”

Au vorbit despre mine?

Bineînţeles că au vorbit.

Mercy a fumegat şi s-a uitat la Sandy, care stătea în tăcere cu un zâmbet larg pe faţă. Rose avea aceeaşi expresie. *Sunt doar fericite că atenţia nu este asupra lor.*

„Nimic nu este stabilit”, a argumentat Mercy. „Abia ne cunoaştem. Nici măcar nu am…”

Ea şi-a închis buzele. *Spus „Te iubesc”.*

Ina şi-a înclinat capul şi a studiat-o pe Mercy. „O să vină. Truman are răbdarea unui sfânt. Ştie ce face.”

„Ce face?” a mormăit Mercy, simţind că un reflector îi

lumina faţa. Atenţia concentrată a femeilor i-a umezit axilele.

„Aşteaptă să vezi ce ai chiar în faţa ochilor, dragă. Un om bun şi statornic”

Mai multe încuviinţări din cap.

Mercy a studiat fiecare femeie în parte. *Sunt serioase.* A înghiţit în sec, simţindu-se prinsă în capcană.

Asta este ceea ce face Truman?

Capitolul 18

Cade nu putea dormi.

Întins pe spate, şi-a băgat braţele sub cap şi a privit tavanul în întuneric.

Îşi tot retrăia conversaţia cu Tom McDonald, întrebându-se dacă răspunsese cum trebuie.

De ce îmi pasă ce crede el?

Pentru că avea nevoie de banii din slujbă. Acum era dispus să se uite în altă parte şi să spună orice pentru a continua să primească banii. Săptămâna trecută făcuse zece ore suplimentare la tarif şi jumătate, iar McDonald nici măcar nu clipise. În ritmul ăsta ar fi avut destul pentru un avans la camionul ăla nou înainte de Crăciun.

Dar cum rămâne cu Joshua Pence?

Era greşit să-şi ţină gura închisă?

Chipul hotărât al lui Mercy Kilpatrick de la ferma McDonald i-a venit în minte.

Nu avea nicio informaţie care să o ajute în cazul ei. Îi părea rău că Pence murise, dar asta nu însemna că îl putea

ajuta să afle cine îl omorâse.

S-a aşezat şi a aruncat pătura. Ridicându-se în picioare, a început să se plimbe prin cameră, cu energia nervoasă curgând prin fiecare nerv. O dorinţă copleşitoare de a merge la o plimbare cu maşina cu geamurile coborâte l -a lovit. Voia să simtă aerul rece al nopţii biciuindu-i faţa.

Poate Kaylie...

Nu. N-avea cum să se întâlnească cu el.

S-a mai plimbat puţin, ştiind că dacă se urcă în camionetă, se va trezi în fata casei mătuşii ei.

Nu face asta.

Şi-a luat telefonul şi a sunat-o. L-a ascultat sunând, dorindu-şi să o poată vedea pe FaceTime, dar ştiind că ea nu ar aprecia asta în toiul nopţii.

„Cade?" vocea ei somnoroasă îi răsuna în ureche. „E totul în regulă?"

„Voiam doar să-ţi aud vocea." Era adevărat. Auzind-o vorbind i-a calmat instantaneu nervii şi i-a liniştit creierul.

„Ce faci?" Ea părea mai trează acum. „Încerc să adorm, dar vreau să fac o plimbare cu maşina."

Ea a scos un sunet mic. „Nu mă pot întâlni cu tine", a şoptit ea.

„Ştiu. Doar că am multă energie şi mi-e dor de întâlnirile noastre nocturne. Cred că m-am obişnuit cu ele."

Râsul ei moale i-a făcut stomacul cald. „Şi mie mi-e dor de ele. Deşi e mult mai uşor să mă trezesc dimineaţa acum. Şi m-ai văzut astăzi în timpul prânzului."

„Nu e la fel."

„Sunt de acord."

Au rămas tăcuţi pentru un moment lung, în timp ce el căuta cuvintele care să-i explice cât de mult îi lipsea fără să

pară un idiot îndrăgostit. „Mi-e dor de tine”, a spus el, ştiind că transmitea doar o parte din emoţia pe care o simţea.

„Şi mie. Te duci înapoi la culcare?”

El nu se culca. „Nu ştiu. Sunt foarte treaz.”

„Aş putea fi geloasă dacă aş şti că conduci noaptea fără mine. Cât de penibil e asta?”

„Foarte. Dar te înţeleg. E treaba noastră.” El nu i-a spus că îi plăcea că ea era geloasă.

„Ne vom gândi la ceva nou. Amândoi ştiam că nu putem continua aşa pentru mult timp. Era atât de greu a doua zi.”

„O să mă urăşti dacă îţi spun că mă duc la o plimbare cu maşina? Nu cred că mă pot întoarce la somn.”

Ea a tăcut o clipă. „Nu veni aici.”

„N-o să vin. Îti promit.” A încheiat convorbirea şi s-a îmbrăcat, simtindu- se ciudat de gol, şi stia că o plimbare cu masina nu-i va umple golul din stomac.

$$$

„Vin imediat”, a spus Truman cu o voce somnoroasă, iar Ben ştia că îşi trezise şeful.

De data aceasta, Ben îl anunţase pe Truman înainte de a răspunde la un apel de la miezul nopţii privind un hoţ.

„Sunt acoperit. Am chemat Deschutes County să mă susţină”, a spus Ben. „Acum o lună m-aş fi dus singur, dar după ultima oară...”

„Vin şi eu”, a declarat Truman. „Trebuie să punem capăt acestor incendii. Nu-mi pasă dacă hoinarul se dovedeşte a fi o căprioară. De acum înainte vreau mai multe maşini la fiecare apel nocturn.”

Ben a fost cuprins de uşurare. Se simţise ca un pămpălău sunând la poliţie *şi* la şeful său, dar Truman avea dreptate. Aveau un ucigaş de prins, iar nopţile erau orele lui de vârf.

Apelul din seara asta a fost un raport cu privire la zgomotul motocicletelor de teren din spatele proprietăţii Cowler. Ben ştia exact unde îi va găsi pe cei care făceau zgomot. Lângă albia pârâului care crea limita de proprietate nordică a fermei Cowler se afla o magazie de tractoare abandonată. La un moment dat, adăpostise diverse echipamente ale familiei Cowler, dar de când patriarhul Cowler murise la începutul anilor '90, magazia rămăsese goală şi se dezmembrase încet, scândură cu scândură. Tot ce mai rămăsese acum în picioare era un cadru de bârne vechi, care aştepta să se prăbuşească peste capul vreunui adolescent. În ultimele două decenii, Ben răspunsese la o jumătate de duzină de apeluri despre adolescenţi care consumau alcool în localitate. Ceruse familiei Cowler să dărâme structura, dar ultimul lor răspuns fusese că cineva ar merita o bârnă în cap pentru încălcarea proprietăţii.

Şopronul era izolat, ascuns într-un mic pâlc de copaci de lângă un pârâu uscat care prindea viaţă în lunile de toamnă şi primăvară. Adiacent vechiului şopron era un câmp cu sărituri şi rampe formate în mod natural, de care motocicliştii de teren nu puteau sta departe. Zgomotul motocicletelor de teren nu se auzea în casa Cowler, dar dacă vântul sufla dinspre est, vecinii lor puteau auzi motoarele motocicletelor. Ei au fost cei care au sunat la poliţie în seara asta.

Ben a stins farurile şi a luat-o pe drumul de pământ care se întorcea spre spatele proprietăţii Cowler. Era o noapte rece şi senină, cu stele care păreau nefiresc de aproape şi o lună parţială care îi ajuta pe ofiţeri cu lumina ei slabă. Când

drumul s-a lărgit la câteva sute de metri, a tras pe dreapta şi l-a aşteptat pe Truman. A coborât geamul şi a zâmbit când a auzit vâjâitul slab al unei motociclete de teren. Oricine ar fi fost, era încă acolo.

Verificând ceasul, Ben a văzut că era puţin după miezul nopţii. Respiraţia i se vedea în aerul rece care intra prin fereastră, dar nu a vrut să ridice geamul. Atâta timp cât putea auzi motocicleta, ştia că îşi vor prinde intrusul. A anunţat prin radio maşinile districtului să îşi instaleze tabăra la podul care traversa pârâul la nord de şopron, tăindu-le efectiv calea de scăpare. Singurele opţiuni ale motocicliştilor ar fi fost să meargă direct spre Ben sau să urce pârâul spre unităţile comitatului.

Un motor mai puternic s-a auzit în spatele lui, iar în oglinda retrovizoare a zărit conturul Tahoe-ului lui Truman. Acesta îşi stinsese şi farurile. Ben a ieşit din maşină şi s-a apropiat în timp ce Truman cobora geamul şoferului.

„Îi aud”, a spus Truman. „Vezi ceva?”

„Am zărit farul uneia pentru câteva scurte secunde. Se pare că sunt două motociclete. Probabil se întrec.”

„County spune că au acoperit capătul de nord dacă se hotărăsc să fugă.”

„Nu mai au unde să meargă. Doar dacă nu plănuiesc să treacă prin garduri.”

„Asta ar putea lucra în favoarea noastră”, a glumit Truman. „Gata?”

„Te aştept.” Ben s-a întors la maşina lui. A tras înapoi în drum, mulţumit că Truman l-a aşteptat să conducă. Orice alt şef ar fi preluat conducerea, dar Truman nu a avut nicio problemă în a-l lăsa pe Ben să meargă primul. Avea sens; Ben cunoştea cel mai bine zona. Dar pentru unii bărbaţi, ego-ul le-ar fi cerut să meargă primii. Nu şi Truman.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Ben îl plăcea atât de mult.

Cauciucurile lui nu făceau aproape niciun zgomot pe pământul tasat. A tras până la marginea copacilor şi a parcat. Aici zgomotele motorului erau mai puternice şi putea auzi râsete. Râsete feminine. *Puteau fi doar adolescenţi care se prosteau?*

Dezamăgirea îi umplea fundul gâtului. Ar fi vrut să îl prindă pe ucigaşul lor.

Truman se afla brusc chiar lângă uşa lui Ben, iar Ben şi-a dat seama cu o tresărire că stătea pe scaun, lăsându-şi mintea să rătăcească.

„Aud femei”, a spus Ben în timp ce îşi închidea uşa în linişte.

„Şi eu le aud”, a spus Truman încruntat. I-a făcut semn lui Ben să îi deschidă calea şi l-a urmat.

Ben a păşit cu grijă. Pământul era un amestec de pământ tasat, gropi şi smocuri de iarbă înaltă care puteau împiedica uşor o persoană.

„Ce e asta?” a întrebat Truman cu o voce stinsă.

Ben a ridicat privirea de la pământ spre lumina care umpluse brusc tufişul de copaci. „Foc. Tocmai au aprins ceva.”

„Rahat.” Truman a început să alerge, iar Ben a pornit după el.

Muzica umplea noaptea. Un imn rock sudist pe care Ben îl auzise în ultimii treizeci de ani, dar al cărui titlu nu se deranjase niciodată să îl înveţe. Hohote fericite şi râsete feminine răsunau peste muzică. Devenise o petrecere.

Când au ajuns în luminiş, Ben a zărit siluetele a două femei dansând în faţa rămăşiţelor în flăcări ale magaziei Cowler. Amândouă aveau beri în mână, iar la trei metri

distanţă, doi tipi stăteau pe jos, lângă motocicletele de teren, uitându-se la dansul femeilor. O puşcă era sprijinită de un ciot de copac la vreo şase metri de bărbaţi. Ben i-a scanat automat pe cei patru în căutarea altor arme şi şi-a sprijinit mâna pe fundul armei.

„Departamentul de Poliţie Eagle's Nest”, a strigat Truman când s-au apropiat, cu mâna lângă armă.

O femeie a scos un ţipăt mic şi şi-a scăpat berea, dar amândouă au încremenit cu mâinile ridicate. Băieţii s-au ridicat instantaneu în picioare şi şi-au ridicat mâinile, cu picioarele înfipte. Ben nu a văzut cum s-a întâmplat, dar muzica a tăcut.

Bun.

Lumina pâlpâitoare de la rama în flăcări a magaziei arunca umbre ciudate pe feţele celor patru. Ben şi-a încreţit nasul, simţind miros de benzină. A zărit o canistră de plastic aruncată într-o parte.

Bingo.

„Cam rece pentru o petrecere, nu-i aşa?” a întrebat Truman. „Dar văd că v-aţi decis să furnizaţi puţină căldură. Ştii că este o infracţiune să dai foc proprietăţii altcuiva, nu?”

„Se dărâmă”, a spus una dintre femei. „Le facem o favoare.”

„Aţi întrebat mai întâi?”, a întrebat Truman. Tăcere.

„Nu facem nimic ilegal”, a spus unul dintre băieţi. „Doar ne distrăm puţin.”

„Pentru început, încălcaţi proprietatea privată”, a spus Ben. „Şi ardeţi proprietatea privată.”

„Şi se întâmplă să ştiu că voi doi nu aveţi douăzeci şi unu de ani”, a spus Truman, dând din cap la ambii bărbaţi. „Dar restul dintre voi? Are cineva de aici vârsta pentru a bea?”

Tăcere din nou, în timp ce flăcările trosneau în fundal. „Îi cunoaşteţi?” Ben l-a întrebat pe Truman într-o parantează.

„Da. I-am prins pe amândoi băieţii ăştia bând şi trăgând la începutul săptămânii. Jason Eckham şi Landon Hecht. Nu le cunosc pe fete.”

„Este un cuţit la centura celui de-al doilea tip?” a murmurat Ben. „Avem motociclete de teren, un bidon de benzină, focul şi un cuţit.”

„Radio Deschutes County să vină aici”, a ordonat Truman. „Şi departamentul de pompieri.”

Ben a scanat feţele tinerilor. *Oare ucigaşul lor se afla în faţa lor?*

Capitolul 19

L-aş putea vedea împuşcând un poliţist?

La naiba, da.

Mercy se afla în cameră cu Landon Hecht de şaizeci de secunde.

Tânărul care stătea pe un scaun vizavi de masa lui Mercy emana suficient dispreţ cât să umple un stadion de fotbal. Era numai unghiuri ascuţite. Coatele şi bărbia şi umerii ascuţiţi. Chiar şi ochii lui păreau ascuţiţi – nu într-un mod inteligent, ci într-un mod furios. Ca şi cum lumea ar fi fost pe urmele lui şi el era mereu pe punctul de a riposta. Dispreţul pe care îl adresa ei şi lui Truman îi spunea că nu era cea mai ascuţită unealtă din şopron; majoritatea oamenilor măcar pretindeau că le acordă ofiţerilor respect. Mai ales într-o sală de interogatorii. Dacă i-a împuşcat pe agenţi, a făcut-o dintr-un capriciu, a decis ea, nu pentru că ar fi avut un plan elaborat. Nu părea să fie genul care să gândească mai

departe de două ore. Sau una.

Truman o sunase cu o oră în urmă şi îi spusese că duce patru indivizi la biroul şerifului din Deschutes County pentru interogatoriu. Când aflase că îi prinsese la locul unui incendiu cu motociclete de teren şi arme, sărise din pat. Acum, Eddie îl interoga pe celălalt bărbat într-o altă sală de interogatorii, iar cele două femei discutau separat cu detectivii districtului. Truman se sprijinea nepăsător de perete în camera de interogatoriu cu ea şi Landon, păstrând tăcerea în timp ce se gândea cum să-l facă pe Landon să se deschidă.

Agenţii îi luaseră puşca, bricheta şi un cuţit suficient de mare pentru a măcelări un cal.

Nu erau obiecte neobişnuite de purtat în Oregonul central.

Mercy ştia că tatăl şi fraţii ei purtaseră acelaşi tip de echipament. De fapt, şi ea purta acelaşi lucru în rucsacul ei de urgenţă. Cu excepţia puştii. Pe a ei o ţinea într-un seif în apartamentul ei.

„Am înţeles că ai avut deja probleme săptămâna asta pentru posesie de alcool”, a afirmat ea.

Landon i-a aruncat o privire lui Truman. „Da.”

„Mie mi se pare că o persoană raţională ar fi aşteptat până la douăzeci şi
unu de ani.”

De data aceasta, privirea a fost îndreptată spre ea. „Este o lege stupidă.”

„O mulţime de oameni ar fi de acord cu tine, dar numai amenzile îi ţin pe majoritatea în frâu. Ele pot afecta portofelul.”

Landon a ridicat din umeri.

„Şi tu ai încălcat legea pentru a doua oară.”

„Eşti aici să-mi aminteşti ce am făcut săptămâna asta?

Pentru că memoria mea este destul de bună”, a spus Landon. „Ai auzit că am mâncat la Burger King de trei ori?”

„Cum de mănânci atât de mult în oraş când nu ai o slujbă?”

„Primesc bani.”

Mercy a aşteptat, dar Landon nu a muşcat momeala. S-a lăsat pe spate în scaun, şi-a băgat mâinile după cap şi i-a ţinut privirea.

Înfiorător.

A injectat o vibraţie de prădător sexual în privirea lui care a făcut-o pe Mercy să vrea să facă duş. În spatele ei îl auzi pe Truman schimbându-şi poziţia. Fără îndoială, aura de ciudat a lui Landon îl afecta şi pe el.

„Ce face un agent FBI aici în mijlocul nopţii?” a întrebat Landon. Când ea se prezentase prima dată, el nu clipise la titlul ei, dar părea să-i fi intrat în sfârşit în cap că a fi interogat de FBI nu era ceva obişnuit.

„Şeriful districtului este puţin în criză de personal”, răspunse Mercy.

„Huh”, a fost răspunsul lui.

„Cele două fete sunt prietene bune cu tine?”, a întrebat ea.

„Tocmai le-am cunoscut în seara asta. Erau la 7-Eleven când ne-am oprit să cumpărăm…” Buzele lui s-au blocat.

„Nu a fost foarte inteligent din partea lor să plece cu nişte tipi pe care abia îi cunoscuseră”, a observat Mercy, trecând intenţionat peste şansa de a-l întreba dacă avea un act de identitate fals pentru a cumpăra alcool.

Landon a zâmbit. „Au vrut să petreacă.”

Mercy a trimis o rugăciune tăcută ca Kaylie să folosească abilităţi mai bune de luare a deciziilor.

„Cât de des vă plimbaţi cu motociclete de teren?” a

întrebat Mercy, schimbând subiectul.

Landon şi-a frecat mâinile pe coapse în timp ce se gândea, coatele ascuţite împungând ţesătura cămăşii sale în carouri. „Mai mult în timpul verii. Le-am scos în seara asta pentru că Jason a vrut să testeze noile frâne de pe a lui. De obicei mergem cu camioanele noastre, dar cum vremea era senină, mi s-a părut un moment potrivit.”

„Presupun că de obicei le luaţi în afara drumului?”

„Da.”

„Unde vă place să mergeţi?”

S-a gândit el. „E o plimbare bună în spatele vechiului loc de la groapa de pietriş. Şi în jurul fermei lui Smalls. Nu le pasă dacă mergem acolo”, a adăugat el repede.

„Întotdeauna mergi cu prietenii?”

„De obicei. E cam plictisitor de unul singur.”

„Am înţeles că trăgeai la ţintă când ai fost arestat noaptea trecută.” Ea a sărit la un alt subiect.

„Da.” Privirea a fugit din nou spre Truman.

„Tragi bine?”

„Nu rău.”

„Mai bine decât prietenii tăi?”

„Mult mai bun.” El a zâmbit.

„Ai concursuri cu ei?”

„Tot timpul. De obicei le tăbăcesc fundurile.”

„Puşcă sau pistol?”

„Ambele”, a spus el cu mândrie. „Sunt mai bun cu puşca. Am trei ţinte de o sută de metri instalate la mine acasă şi exersez tot timpul.”

Mercy îşi făcu o notă mentală să adauge cartuşele de la poligonul de tragere artizanal al lui Landon la mandatul care era în curs de redactare pentru a-i percheziţiona casa în căutarea armelor sale. A strecurat o bucată de hârtie pe

masă. „Acestea sunt armele care sunt înregistrate pe numele tău. Aici sunt enumerate toate armele pe care le aveţi?” FBI-ul era interesat în special de una dintre puşti.

S-a aplecat în faţă şi a studiat-o, cu capul agăţat de document. I-a luat o veşnicie să-l citească, iar ea s-a întrebat despre abilităţile lui de citire. Erau enumerate trei puşti şi două pistoale. Ar fi trebuit să poată verifica asta cu o singură privire.

„Asta e tot.” A împins hârtia înapoi la ea.

„Nimic altceva? Poate o armă pe care ţi-a dat-o un prieten sau pe care ţi- a lăsat-o o rudă?”

„Nu. Prima puşcă de pe listă a fost un cadou de la unchiul meu. Am făcut- o ca la carte.” Privirea lui îngâmfată i-a făcut pielea de găină.

Mercy a dat din cap şi a schimbat din nou subiectul. „Ai mereu benzină la tine?”

„Rezervorul de pe motocicleta mea nu ţine prea mult. Mai bine să fiu în siguranţă decât să-mi pară rău.

„Deci a fost pur şi simplu convenabil să dai foc magaziei Cowler.”

„Nu am plănuit asta, dacă asta întrebi.”

„De ce l-ai aprins?”

El a ridicat din nou din umeri şi s-a uitat în altă parte.

„Prietenul tău spune că ai o pasiune pentru foc”, a minţit ea. Nu auzise nimic de la celelalte interviuri. Dar el stătea singur în camera asta de aproape o oră înainte să intre ea. Avusese destul timp să se întrebe ce se spunea în celelalte camere.

Landon se aşează drept. „E un mincinos.”

„Ştii ceva despre un incendiu pe proprietatea lui Clyde Jenkins? Cineva i-a aprins grămada de foc în toiul nopţii acum două săptămâni.” Mercy menţionase un incendiu care nu

fusese o sursă de bârfe. Din moment ce Clyde aşteptase câteva zile ca să-l raporteze, singurii oameni care ştiau despre el erau poliţia, din câte ştia ea.

Landon şi-a aplecat capul într-o parte, cu un zâmbet şiret pe faţă. „A fost o grămadă arsă. Nimic ilegal în asta. Ar trebui să fie arse.”

Un incendiu recunoscut. Două, inclusiv cel din seara asta.

„Cine a fost cu tine în acea noapte?”

Tavanul a devenit brusc foarte interesant pentru tânăr. „Jason a fost acolo”, a spus el în timp ce se holba la plăcile din tavan. „Grupul obişnuit. Finn. Cade.” S-a uitat în spatele ei la Truman. „Aceiaşi oameni ca noaptea trecută.”

Mercy şi-a ţinut respiraţia. *Noaptea când Kaylie a fost cu ei?*

„Noaptea de la groapa de pietriş?” A întrebat Truman.

„Da.”

„Şi fata aia? Cea pe care am luat-o acasă?”

„Da, îi plăcea”, a rânjit el. „Nu lăsa vârsta ei să te păcălească. Îl duce pe Cade de nas.”

Toate cuvintele au părăsit creierul lui Mercy. *Kaylie?* Ea nu se putea gândi la o altă întrebare.

„Cine a fost cu tine în noaptea în care ai aprins tomberonul?” a întrebat Truman.

„Nu s-a întâmplat nimic cu asta”, a subliniat Landon. „Focul a fost ţinut de tomberon. A fost perfect sigur de aprins.”

„Cine?”, a repetat Truman.

„Doar Finn.”

Creierul lui Mercy s-a reactivat. „Nu am numele de familie al lui Finn”. *Trei focuri au fost recunoscute.*

„Gaylin”, a spus Truman.

Crede el că aceste incendii nu sunt mare lucru? Îl studie pe tânăr. Părea să se bucure de atenţia ei şi a lui Truman şi, de fiecare dată când recunoştea că a provocat un incendiu, orgoliul lui părea să primească un impuls. Stătea mai drept, zâmbea mai mult, emana mai multă încredere.

Împinge-l în încet. Nu te gândi la Kaylie chiar acum.

Era un efort uriaş să o scoată pe adolescentă din mintea ei. Mercy continua să şi-o imagineze pe Kaylie ca pe una dintre persoanele descrise de Clyde Jenkins, o adolescentă care se năpusteşte prin livada lui şi râde. Apoi şi- a amintit de urmele murdare de pe podeaua bucătăriei. Dovada că fata fusese afară. Dacă se întâmplase o dată, probabil se întâmplase de câteva ori.

S-a concentrat asupra bărbatului din faţa ei. Ticălosul încrezut. I-a zâmbit, iar zâmbetul lui a făcut să i se ridice acid în fundul gâtului. A răsfoit teancul mic de hârtii din faţa ei până când a găsit un raport al poliţiei. „Ce-i cu maşina veche de pe strada Robinson?”

Zâmbetul i s-a lărgit. „I-am făcut un serviciu proprietarului ei. Ar fi trebuit să primească banii de asigurare pentru asta. Chestia aia stupidă nu se mai mişcase de luni de zile.”

„Nu era asigurată”, a spus Truman. Mercy a auzit furia abia stăpânită în tonul lui. „Proprietarul a trebuit să plătească pentru a fi transportată după aceea. *L-a costat* bani.”

Faţa lui Landon a căzut uşor. „Ce păcat.”

Se crede un fel de Robin Hood?

„Ştii că familia Parker a pierdut o mulţime de provizii în incendiu”, a spus Mercy. „Au muncit din greu să se pregătească şi să salveze. S-ar putea să le ia câţiva ani să recupereze.”

„Pregătitori proşti”, a spus Landon. „Ei cred că sunt mai

buni decât toţi ceilalţi. Toţi sunt ipocriţi, de parcă ei sunt singurii care trăiesc corect. Nu e nimic rău în a cumpăra de la Walmart.”

Mercy a înclinat capul. Nu era o recunoaştere, dar Landon cu siguranţă le purta pică. „Îl cunoşti pe Steve Parker?” Inima ei încă durea pentru tânăra familie.

„Nu.” Landon uitat departe.

„Părea că îl cunoşti.”

"Cunosc tipul. Ei pot stoarce sânge dintr-un nap."

„Şi? E ceva rău în a fi econom?”

"Nu vor ajuta pe nimeni dacă totul se duce de râpă. E vorba doar de protejarea lor. Elitişti nenorociţi."

Nu am mai fost numită elitist până acum.

„Deci crezi că ar trebui să-şi împartă proviziile cu alţii dacă vom fi decimaţi de un dezastru natural.”

„Toată lumea ar trebui să se ajute între ei”, a spus Landon cu pioşenie.

„Cum eşti pregătit să ajuţi?”

"Pot să muncesc. Pot face orice este necesar. Voi ajuta oriunde cineva
are nevoie de mine."

Aş vrea să te văd când ţi-e frig, eşti ud, obosit şi flămând. Ia-ţi televizorul, berea şi mâncarea fast-food, şi am vedea adevărata persoană de dedesubt. Disperată, sălbatică şi crudă.

Mercy s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi braţele încrucişate pe masă. „Ce- ar fi să începi să te pregăteşti acum şi…”

„Cred că deviem de la subiect”, a afirmat Truman. „Ce *ştii* despre incendiul de la familia Parker, Landon?”

Ea s-a aşezat pe scaun, muşcându-şi limba, care voia să dea lecţii.

„Nu ştiu nimic despre asta.”

Mincinosule.

„Ştii unde ai fost miercurea trecută?” Mercy a aruncat întrebarea, gata să audă scuzele lui despre incendiul pe care Ben Cooley îl stinsese. Şi despre uciderea lui Joshua Pence.

Landon se gândi. „Miercurea mergem de obicei la bowling.”

„Dar aţi făcut-o săptămâna trecută?”

"Da, îmi amintesc acum. I-am măcelărit pe toţi."

Încrederea era din nou.

"Cât de târziu jucaţi bowling? Faceţi ceva după?"

"Am terminat până la unsprezece. Apoi m-am dus acasă." S-a uitat aşteptător de la Mercy la Truman.

„Era cineva acasă cu tine?”

„Mama mea”, a recunoscut el. O încruntare i-a traversat faţa. "De ce întrebi despre noaptea aceea? Nu s-a întâmplat nimic în acea..." Faţa i s-a limpezit şi ochii i s-au mărit. „Aia a fost noaptea în care l-au găsit pe tipul ăla cu gâtul tăiat!” S-a aşezat drept în scaunul lui. "Nu am avut nimic de-a face cu asta! Doar pentru că cineva a provocat un incendiu nu înseamnă că am fost eu!"

$$$

Lui Truman îi transpirau mâinile.

Mercy îl interogase ordonat pe Landon Hecht, sărind de la un subiect la altul, hrănindu-i ego-ul şi făcându-l să vorbească.

Dar totul la tânăr se schimbase odată ce îşi dăduse seama că îl cercetau pentru incendiul în care fusese ucis Joshua Pence.

Truman îşi şterse discret palmele pe blugi. *Nu era reacţia pe care o sperasem.*

Judeca destul de bine caracterele şi era sigur că Landon Hecht era leneş, plin de sine, mincinos şi idiot. Dar nu minţea în legătură cu incendiul de la Pence.

„Tocmai mi-ai spus că tu ai provocat incendiul din tomberon, vehiculul şi incendiul din seara asta”, a afirmat Mercy calm. "Dar nu ai fost la incendiul de miercurea trecută? Asta mi se pare ciudat."

„Nu am fost acolo!” Landon s-a ridicat pe jumătate, cu mâinile pe masă, cu teroare în voce. „Sigur, s-ar putea să fi avut ceva de-a face cu alte incendii, dar nu am ucis *pe nimeni! ”*

Mercy rămase tăcută.

„N-am făcut-o!”

„Stai jos”, a ordonat Truman. „Te-am auzit.”

„L-ai cunoscut pe Joshua Pence?” a întrebat Mercy.

Truman a auzit schimbarea subtilă din tonul ei; ea credea afirmaţia lui Landon.

Urmăm o pistă greşită?

„Nu. N-am auzit de el până când au spus la ştiri că el a fost cel ucis în acea noapte.” Landon îşi şterse umezeala de pe buza superioară. În mai puţin de cincisprezece secunde, trecuse de la a fi un client calm la a se contorsiona şi a transpira. Privirea lui s-a dus de la Mercy la Truman şi înapoi.

"Şi nu eu am pus focul în noaptea în care cei doi agenţi au fost împuşcaţi! N-am omorât pe nimeni!"

„Dar acum eşti incendiatorul nostru local”, a spus Mercy. "Tocmai ai recunoscut că ai provocat câteva dintre ele. Şi eşti un trăgător de elită cu puş ca. Presupun că ai auzit că agenţii au fost împuşcaţi de la o distanţă destul de mare?"

„Nu am fost eu!” Landon părea gata să vomite.

Truman a luat coşul de gunoi din colţ şi l-a aşezat lângă

scaunul lui Landon. Tânărul s-a uitat cu recunoştinţă la el, iar mărul lui Adam i s-a săltat în timp ce înghiţea greu. Truman îi putea simţi mirosul corporal.

„Atunci unde erai când cei doi agenţi au fost ucişi?” a întrebat Mercy, accentuând ultimul cuvânt.

„Nu ştiu.” Privirea lui Landon a sărit în jurul camerei. "Dar eu nu eram acolo. Dă-mi un minut să-mi amintesc." Respiraţia i se accelerase, iar el îşi ştergea continuu tâmplele şi buza superioară.

Un mic fior de compasiune îi atinse pieptul lui Truman. O tresărire *foarte* mică. *E încă o ameninţare.* Nu credea că Landon era un ucigaş, dar era vinovat de încălcarea mai multor legi şi avea nevoie de un şut în fund. Şi-ar fi dorit să poată vedea expresia de pe faţa lui Mercy, pentru că îl făcea pe Landon să se zvârcolească ca un copil neliniştit.

„Vrei să ne spui din nou cine a fost cu tine în noaptea în care ai aprins grămada de foc a lui Clyde Jenkins?” a întrebat Truman. Văzuse umerii lui Mercy încordaţi şi privirea lui Landon devenind complice când pretindea că Kaylie era acolo.

Landon uitat departe. "Jason şi cu mine. Şi o fată pe care Jason încerca să o impresioneze. Eu nu-mi amintesc numele ei. Jason vă poate spune."

„De ce ai susţinut că au fost şi alţi oameni acolo?” a întrebat Truman.

O privire copilăroasă şi acră i-a traversat faţa, dar Landon a tăcut.

"Crezi că Cade şi Kaylie m-au sunat în acea noapte la groapa de pietriş, nu-i aşa? Încerci să bagi nişte oameni nevinovaţi în belele." Truman a fumegat.

Landon s-a uitat oriunde, dar nu la Truman.

„Vecinii au raportat împuşcături la groapă”, a spus

Truman. "Nimeni altcineva. Haide să încercăm să îţi păstrezi răspunsurile la adevăr, bine? Mai ales în seara asta." El a încuviinţat din cap.

Mercy s-a ridicat în picioare. „O să am o discuţie cu Eddie.” S-a împins în scaun, iar Truman a urmat-o afară din cameră.

„Lasă-l să fiarbă o vreme”, a spus ea, arcuindu-şi spatele. "Aveam nevoie de puţin aer proaspăt. Începuse să miroasă urât."

„Am observat asta”, a spus Truman. „Nu am putut să cred că a încercat să o bage Kaylie în probleme.”

„M-a păcălit pentru câteva minute”, a recunoscut Mercy. „Mulţumesc că ai lămurit asta. Presupun că nu ştie că e nepoata mea?”

"Nu cred. Ştie doar că am fost şocat să o găsesc la groapa de pietriş în acea noapte."

„Ticălosul.”

„Da, are unele probleme, dar nu cred că el a apăsat pe trăgaci în noaptea în care au murit agenţii”, a recunoscut Truman.

Mercy s-a prăbuşit de perete. "Cred că ai dreptate. A fost dispus să recunoască că a provocat câteva incendii, dar a intrat în panică când şi -a dat seama încotro mergeau întrebările mele. Ar putea fi implicat cumva? Mi-e greu să cred că dintr-o dată avem doi oameni care provoacă incendii. Poate că nu a ucis pe nimeni, dar a fost implicat în partea cu focul?"

"Cred că el ar fi dat orice nume pe care le ştia. S-a grăbit să-i arunce pe Kaylie şi pe Cade sub autobuz degeaba. Îl văd trădând instantaneu pe oricine bănuia că a fost implicat în crime.”

"Adevărat. Poate că ceva timp singur îl va ajuta să vină

cu un nume."

Unul dintre detectivii comitatului a venit pe hol, cu o ceaşcă de cafea de la automat în mână. „Fetele acelea nu ne vor fi de mare ajutor”, le-a spus el lui Mercy şi Truman. "Nu i-au întâlnit niciodată pe cei doi bărbaţi până acum câteva ore. Susţin că s-au dus cu băieţii pentru că aveau bere şi motociclete. Cred că e echivalentul adult al oferirii de bomboane copiilor mici."

„Doar pentru unii oameni”, a replicat Mercy.

„Ei bine, a fost suficient pentru ăstea două”, a spus detectivul în timp ce lua o înghiţitură din cafea. "Ele au crezut că a fost amuzant când Landon a dat foc clădirii dărăpănate şi au spus că nu au vorbit cu ei despre alte incendii pe care cei doi bărbaţi le-ar fi provocat. Vrei să vorbeşti cu ele?"

„Este aceeaşi poveste pe care mi-au spus-o mai devreme”, spuse Truman, uitându-se la Mercy. "Au fost destul de jenate că au fost ridicate. Nu trebuie să mai vorbesc cu ele, nu-i aşa?"

„Nu în seara asta”, a fost de acord Mercy.

Detectivul a dat din cap, a mormăit ceva despre hârţogărie şi lipsa de somn, apoi a continuat pe hol.

Eddie a ieşit din următoarea sală de interviuri, cu enervare pe faţă. „Cum a mers?” l-a întrebat Mercy.

„Potrivit lui Jason, lui Landon îi place bricheta lui un pic prea mult”.

„Am adunat acelaşi lucru”, a spus Truman. „A spus Jason ce focuri a aprins Landon?”

Eddie s-a uitat la notiţele sale. "Maşina de pe strada Robinson. Un tomberon. Şopronul familiei Parker. Grămada de flăcări a lui Clyde Jenkins, iar el susţine că în seara asta a fost tot din cauza lui Landon."

„Bună treabă”, a spus Mercy. „Landon nu a recunoscut direct focul la Parker, dar el părea să se bucure să ne spună despre restul."

„Jason susţine că nu a fost prezent în noaptea morţii agenţilor sau a crimei lui Pence.”

„El crede că Landon a fost acolo?” a întrebat Truman.

„Crede.”

Mercy s-a îndreptat. „L-a întrebat pe Landon despre asta?”

„Nu. El a spus că atunci când a auzit despre ambele incendii, el a ştiut instantaneu că trebuia să fie Landon, dar nu a îndrăznit să vorbească cu el despre asta.”

"Serios? Dar tot a stat cu tipul?" Truman era dezgustat.

„Asta este ceea ce l-am întrebat”, a spus Eddie. „A spus că aştepta ca Landon să aducă vorba despre asta pentru ca Jason să poată spune poliţiei că a mărturisit.”

„Prostii”, a afirmat Mercy. Truman a fost de acord.

„E un laş”, a spus Mercy. „Kaylie mi-a spus că băieţii îl urmăresc pe Landon şi crede că asta se întâmplă pentru că le este frică să îl înfrunte.”

„Ei se tem de el?” a întrebat Truman. „De ce cred ei că este capabil?”

„L-am presat pe Jason cu privire la asta”, a spus Eddie. "L-am întrebat dacă Landon l-a ameninţat vreodată, iar el nu mi-a dat un răspuns clar. Ceea ce am înţeles este că Landon este un beţiv rău şi spune prostii ameninţătoare care ţin oamenii pe vârfuri în jurul lui."

„Jumătate din oamenii pe care îi cunosc sunt aşa când sunt beţi”, a spus Truman.

"Te-am auzit, dar Jason părea foarte incomod când am încercat să obţin un răspuns clar de la el. Cum era Landon?"

Mercy a spus: „Îngrozit şi vehement că nu a ucis pe

nimeni şi că nu a pus cele două incendii.” Ea a făcut o pauză. „L-am crezut.”

„Şi eu”, a adăugat Truman. „Dar m-am răzgândit după ce am auzit ce a avut Jason de spus.”

Frustrarea a umplut faţa lui Mercy. "Şi eu. S-ar putea să fi fost frica de a fi descoperit ceea ce a văzut, nu frica de a fi acuzat de crimă."

„Am obţinut mandatul semnat pentru armele unde locuieşte Landon, acasă la mama lui”, a spus Eddie. "Îl vom servi dimineaţă. Să sperăm că asta ne va da nişte răspunsuri concrete.”

„Trebuie să includă o percheziţie a poligonului de tragere la ţintă pe care Landon îl foloseşte acasă”, a adăugat Mercy. „Dacă nu găsim arma pe care o căutăm, am putea găsi dovezi că s-a tras cu ea în poligonul lui.”

"Ţi-am luat-o înainte. L-am scris să includă orice are legătură cu arma." Ea a bătut palma cu el. „Primul lucru de dimineaţă?”

„Da”, a spus Eddie, care s-a uitat la Truman. „Vei fi acolo?”

„Nu mă puteai ţine departe.”

Capitolul 20

A doua zi dimineaţa devreme, Mercy a urmărit cum tehnicienii care se ocupau de probe scoteau armele din casa lui Landon. Toate armele înregistrate fuseseră luate în considerare, iar Mercy se aşteptase să găsească câteva arme ilegale, dar nu au găsit. Mama lui Landon se sprijinea de un

perete şi fuma în timp ce ochii ei de oţel urmăreau fiecare mişcare. Ştia că vor veni ofiţerii, dar

făcuse totuşi o porţie de plâns când sosiseră. Mercy a văzut asemănarea ei cu Landon. Mama lui era incredibil de slabă şi arăta de parcă se hrănea cu ţigări şi pâine prăjită uscată. Lucra la magazinul alimentar din Bend şi lui Mercy îi luase o clipă până să-şi dea seama că îi făcuse de mai multe ori cumpărăturile lui Mercy. Mama lui nu era o casieră de serviciu cu zâmbet, dar era rapidă şi eficientă şi nu trebuia niciodată să caute codurile produselor, ceea ce era mai important pentru Mercy decât un zâmbet fals.

Nicio recunoaştere nu-i strălucise în ochi când o întâlnise pe Mercy în acea dimineaţă.

Îşi va aminti de mine după dimineaţa asta. Va trebui să trec prin linia de control a altcuiva.

„Vino să te uiţi la asta”, i-a spus Eddie lui Mercy. După ce a ignorat o privire furioasă din partea mamei lui Landon, ea l-a urmat prin spatele casei. Au mers câteva minute, îndreptându-se spre capătul îndepărtat al proprietăţii. Mercy s-a uitat în sus la dealurile blânde care mărgineau proprietatea Hecht. Soarele abia se zărea deasupra înălţimilor şi ea şi-a văzut răsuflarea pierzându- i-se. Cerul era senin, dar urma să rămână rece toată ziua.

„Câţi acri au?” a întrebat Mercy.

„Cam zece.”

„Aţi găsit şi alte dependinţe?”

„Doar cea mare de lângă casă. Are câteva motociclete de teren, quad-uri şi un camion vechi care nu a mai mers de peste zece ani.”

„Ai copii ale benzilor de rulare de pe motociclete?”

„Toate.”

„Dna Hecht nu a protestat?”

„Ştiu cum să folosesc farmecul. Mi-ar fi predat iPhone-ul ei nou-nouţ dacă aş fi cerut-o.”

Uitându-se în lateral la Eddie şi observându-i profilul

chipeş şi constituţia frumoasă, Mercy a fost de acord. Era excelent la şmecherii.

„Poate ai putea lucra pe cont propriu ca gigolo”, a spus ea sec.

„Noi preferăm să fim numiţi escorte.”

Mercy l-a zărit pe Truman mult în faţă, aplecat lângă un tehnician şi câţiva agenţi din Deschutes County. Purtau mănuşi şi strângeau cartuşe pe care le aruncau într-o găleată. Când Mercy s-a apropiat, a văzut că găleata era aproape plină, iar pământul era încă plin de cartuşe. „Iisuse. Dacă ar fi petrecut şaizeci de secunde după fiecare antrenament pentru a curăţa după el, nu ar fi arătat aşa.”

„I-ai văzut dormitorul? Mă îndoiesc că expresia curăţenie face parte din vocabularul lui”, a spus Eddie.

Ea îl văzuse şi era recunoscătoare că tehnicienii erau responsabili pentru găsirea armelor. Ar fi avut nevoie să facă un duş înainte de a se întoarce la serviciu.

Au ajuns la ceilalţi, iar Truman i-a înmânat o pereche de mănuşi. „Sper că spatele tău se simte puternic în dimineaţa asta.”

Mercy a privit grupul în timp ce se aplecau şi se ghemuiau pentru a lua cartuşele. „Dacă spun nu, pot doar să mă uit?”

„Nu.”

„Am de gând să-i arăt ţintele”, a spus Eddie. „Apoi o vom ajuta.” El a tras-o pe Mercy dincolo de grupul de lucru şi spre un alt tehnician care se afla departe în câmp, scoţând meticulos gloanţe din ţinte de lemn.

„Cum rămâne cu ţintele?”, a întrebat ea.

„Oricine a tras aici este al naibii de bun, şi nu sunt cartuşe mai aproape de ţinte. Sunt toate acolo în spate”. El a făcut un gest către Truman şi grup.

Mercy s-a uitat înainte şi apoi înapoi. Afirmaţia de trei sute de metri a lui Landon i s-a părut corectă. „Deci Landon nu exagera în legătură cu abilităţile lui de aseară.”

„Presupunând că el este trăgătorul.”

„Cu atât de multe cartuşe, trebuie să fie el sau mama lui. Nu mai locuieşte nimeni aici, nu?”

„Nu. Şi am întrebat-o deja pe mama dacă mai foloseşte cineva poligonul lor. Ea a spus Landon ocazional vin prieteni, dar este de obicei doar el.”

„Are nevoie de un alt hobby.”

„Sau o slujbă”, a adăugat Eddie.

Telefonul lui Mercy a sunat şi ea a răspuns în timp ce îşi continuau drumul. „Kilpatrick.”

„Agent Mercy?” a spus o voce feminină.

„Da.”

„Sunt Tilda Brass.”

„Bună dimineaţa, Tilda. Sper că totul este în regulă?” Mercy s-a oprit din mers şi i-a făcut semn lui Eddie să continue înainte. El a ridicat o sprânceană la ea, dar a continuat să meargă.

„Am găsit numărul de telefon despre care ţi-am spus. Nu ştiu cum a ajuns bucata de hârtie în sertarul ăsta, dar dacă nu mi-aş fi căutat termometrul pentru bomboane, nu l-aş fi găsit decât peste o lună. Trebuie să fac nişte divinităţi pentru Ziua Recunoştinţei. Voi mai face câteva loturi când se apropie Crăciunul.”

„Care este numărul, Tilda?” Mercy nu era o fană a divinităţii. Prea dulce. Dar respecta îndemânarea de care era nevoie pentru ca bomboanele să se aşeze cum trebuie.

Femeia a citit numărul, iar Mercy l-a introdus în notiţele de pe telefon. „Există un nume?”

„Jack Howell. E în regulă dacă îl sun să-i spun că îmi

reconsider oferta?”

„Poţi aştepta douăzeci şi patru de ore? Voi menţiona că eşti încă interesată.”

„Sper că auzind că FBI-ul îşi bagă nasul nu-l va face să se răzgândească”, se frământă ea. „Sunt gata să trec mai departe.”

„S-a mai întâmplat ceva?” a întrebat Mercy tăios.

„Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Simt doar că această casă îmi spune să plec.” Şi-a limpezit gâtul. „Uneori aud voci... nu ca şi cum ar fi cineva în casă – sunt mai degrabă ecouri ale unor conversaţii vechi. Şi jur că unul dintre câinii mei bătrâni încă se mai plimbă pe aici. Noaptea trecută l-am simţit dormind pe patul meu, aşa cum obişnuia, dar când m-am uitat nu era nimic acolo.”

Mercy nu ştia ce să spună.

„Ştiu. Te gândeşti că sunt o femeie bătrână care nu ar trebui să locuiască singură.”

„Nu...”

„Ei bine, eu sunt bătrână. Şi ar trebui să mă stabilesc într-un loc sigur cât încă mai sunt capabilă să iau propriile decizii.” Vocea ei a căzut. „Deşi îmi place să mă gândesc că bunul meu Charlie stă aproape. Întotdeauna a fost un câine protector.”

„Bănuiesc că este”, a fost de acord Mercy. „E cu ochii pe tine. Probabil că va fi fericit dacă vei locui unde sunt mai mulţi oameni în jur.” Ea credea că spiritul unui animal de companie iubit ar sta în preajma unui stăpân vulnerabil. Tilda a încheiat convorbirea, iar Mercy a făcut o căutare rapidă pe Google despre Jack Howell în timp ce alerga să-l ajungă din urmă pe Eddie.

„Este un agent imobiliar”, a spus ea surprinsă când a ajuns la Eddie. „Cine?”

Ea l-a adus la zi.

„Se pare că trebuie să afli cine este clientul lui”, a spus Eddie. „Doar dacă nu este unul dintre acei agenţi care cumpără personal proprietăţi ca investiţie.”

„Ea chiar ar trebui să vândă”, a spus Mercy. „Nu cred că ar trebui să locuiască singură.

„Trebuie să vândă pentru a-şi permite să se mute?”

„Nu am întrebat-o. Din conversaţiile noastre, ea a lăsat să se înţeleagă asta.”

„Vrei să suni şi să întrebi cine este clientul său sau să stabileşti o întâlnire pentru a vorbi cu el?”

„Întotdeauna am întrebat mai întâi”, a spus Mercy. „De ce să sărim prin cercuri dacă oamenii îţi vor spune ce vrei să ştii la telefon?”

„Sunt întotdeauna şocat de lucrurile personale pe care mi le spun oamenii”, a spus Eddie. „Voi suna pentru a pune o întrebare despre o achiziţie pe care au făcut-o şi pentru a afla istoria vieţii lor.”

„De fiecare dată”, a fost de acord Mercy. Ea a format numărul şi agentul a răspuns la telefon.

„Aici Jack Howell!”, a spus el cu plăcere. „Cu ce vă pot ajuta astăzi?”

Mercy s-a legitimat. „Tilda Brass mi-a spus că sunteţi interesat să-i cumpăraţi proprietatea.”

„Brass... Brass... ,” a murmurat el. „Oh! Întinderea din est. Oh, da. E o bucată mare de pământ. Mult prea mult pentru ca ea să se descurce.”

„O cunoşti pe Tilda?” a întrebat Mercy, uşor iritată că acest străin exprimase o părere despre femeie.

„Am întâlnit-o de două ori”, a spus el. „O femeie încântătoare, dar părea copleşită de cantitatea de pământ pe care trebuia să o administreze.”

Un astfel de vânzător.

„Cât de mare este proprietatea?” a întrebat Mercy. Îşi amintea vag că părinţii ei vorbiseră pe un ton uimit despre cât de mare era proprietatea când prietena ei din copilărie locuia acolo, dar presupusese că fusese vândută în loturi şi redusă de-a lungul deceniilor.

„Şase sute de acri.”

Mercy a trebuit să fie de acord cu agentul că era cam mult pentru o singură femeie. „Pe cine reprezentaţi?”

Jack a tăcut o clipă. „Sunteţi interesată să cumpăraţi proprietatea?”

„Nu, mă interesează pe cine reprezentaţi.”

Mai multă tăcere. „Ei bine, cumpărătorul meu a cerut să rămână anonim”, a spus el în cele din urmă. „Sunt sigur că puteţi respecta asta.”

Nivelul de interes al lui Mercy s-a cvadruplat. „De fapt, domnule Howell, nu pot. Investigăm cele două asasinate ale poliţiştilor de pe proprietate, aşa că sunt sigur că puteţi respecta faptul că aş vrea să ştiu numele persoanei care a fost interesată să cumpere această proprietate înainte ca hambarul ei să fie incendiat.”

Ascultând, Eddie a rânjit şi i-a făcut semn cu mâinile să continue.

„Pot să vă sun eu înapoi?”

„Ai uitat numele cumpărătorului tău?”

„Nu. Am nevoie de el să-mi spună că e în regulă să-ţi spun numele lui. El a fost foarte emfatic în privinţa confidenţialităţii.” Gustul său de mai devreme se evaporase.

„Îţi dai seama că pot obţine un mandat pentru aceste informaţii, nu? Dar aş prefera să-mi petrec timpul lucrând la moartea acestor ofiţeri în loc să completez hârtii.”

„Înţeleg.” Judecând după cantitatea de disconfort din

vocea lui, acesta se zvârcolea în scaun şi nu voia să-i spună cumpărătorului său că FBI-ul îi cerea numele. „Îmi creaţi o problemă etică. Când un client îmi cere să păstrez…”

„Domnule Howell.” Furia a umplut-o. „Nu dau doi bani pe codul tău de etică în acest moment. Îmi pasă de găsirea unui criminal. Vă dau cinci minute să vă sunaţi clientul şi să reveniţi la mine.” Şi-a scris numărul şi a încheiat convorbirea.

„Frumos”, a spus Eddie cu un zâmbet admirativ. „Bănuiesc că formează cât de repede poate.”

„Ticălosul. Cine crezi că este clientul lui?”

„Bănuiesc că vom şti în cinci minute.”

Au continuat până la capătul poligonului, iar Mercy a trebuit să fie de acord cu Eddie că cel care folosise poligonul era un trăgător excelent. Cinci minute au venit şi au trecut. Şi apoi zece.

Mercy l-a sunat pe Jack Howell, iar apelul i-a intrat pe căsuţa vocală. Ea a format din nou, cu acelaşi rezultat.

Ea s-a înfuriat în timp ce se întorceau spre locul în care Truman şi ceilalţi tocmai terminaseră de adunat cartuşele.

„Bună sincronizare”, i-a spus el în timp ce îşi întindea deliberat spatele.

„Îmi pare rău.” Ea i-a povestit despre convorbirea telefonică cu agentul imobiliar.

„Se pare că trebuie să treci pe la biroul lui şi să discuţi cu el”, a spus Truman.

„Va fi următoarea mea oprire.”

***

Truman a scuturat mânerul uşii biroului imobiliar al lui

Jack Howell. Era un magazin cu un singur om, şi se părea că agentul ieşise să bea o cafea la mijlocul dimineţii. Se uită la Mercy; era gata să stranguleze pe cineva.

„I-am mai lăsat două mesaje”, a afirmat Mercy. „E clar că mă evită.”

„Nu pentru mult timp”, a spus Truman.

„Bineînţeles.” Ea se holba la numele de pe uşa de sticlă în timp ce îşi mesteca buza. Înăuntru puteau vedea două birouri, dar numai unul avea un computer instalat. O parte din ferestrele clădirii erau tapetate cu fluturaşi care anunţau case de vânzare. Biroul era o vitrină minusculă într-un mic centru comercial care găzduia şi un magazin de tutun, o casă de amanet şi o brutărie hispanică.

„Ţi-e foame?” a întrebat Truman când mirosul de produse de patiserie proaspete i-a ajuns la nas. Ştia că brutăria era una bună. Încerca să treacă pe acolo ori de câte ori se afla pe partea asta a oraşului Bend.

„Nu.” Mercy a scanat parcarea, părând frustrată. „O să-i aflu adresa de acasă şi o să-i fac o vizită.”

„De ce crezi că cumpărătorul lui ar vrea să rămână privat?” a întrebat Truman.

Ochii verzi limpezi l-au întâlnit pe al lui. „Au ceva de ascuns.”

„Sau poate că au avut o istorie proastă cu Tilda sau cu soţul ei şi s-au temut că nu le va vinde”, a sugerat el.

„S-ar putea. Dar ea a fost categorică că nu ştie pe nimeni care i-ar arde hambarul, aşa că nu ştiu dacă există cineva căruia ar refuza să-i vândă.

„Există probleme financiare cu proprietatea?”

„Nu cred. Ştiu că Bill Trek a investigat orice posibile privilegii şi probleme legate de titlu din partea sa. A spus că nu sunt probleme.” Ea a verificat ora şi a făcut o faţă acră.

„Trebuie să mă întorc la birou.”

„Nu eşti singura”, a spus Truman. El a ezitat, bucurându-se de timpul petrecut împreună, deşi vânau un agent imobiliar care în mod clar nu voia să fie găsit. Aveau prea puţin timp împreună în ultima vreme şi lui nu-i plăcea. A aruncat o privire rapidă în jurul parcării. Văzând că erau singuri, a sărutat-o, un sărut lung, cu mâinile pe faţa ei. Ea s-a aplecat în îmbrăţişarea lui şi a suspinat.

„Când se va termina asta… ”, a început el.

„Vom găsi un loc unde să ne relaxăm. Împreună”, a încheiat ea. El a lăsat-o să plece cu reticenţă, promiţându-i că se vor întâlni mai târziu.

Capitolul 21

Tom McDonald a privit-o pe femeie cum căra cafeaua prin curte ca şi cum ar fi fost aur lichid, ştiind că ar putea cu uşurinţă să se întâlnească cu ea la jumătatea drumului, dar nevrând să o facă. Laurie i-a înmânat cana, iar Tom i-a mulţumit ca şi cum i-ar fi înmânat o bancnotă de o sută de dolari. Ochii ei
s-au luminat şi ea a şoptit: „Cu plăcere”. A aplecat capul şi a fugit pe veranda din faţă a fermei, îndreptându-se înapoi spre sala de mese, unde mirosul de şuncă încă plutea afară.

El a luat o înghiţitură din cafea, urmărind-o cum se grăbea să plece. Laurie trebuie să fi observat că ratase micul dejun. Băutura era fierbinte, neagră şi amară. El a zâmbit. Îi plăcea că femeile de la fermă îl respectau şi încercau să-i anticipeze nevoile. Ţineau sala de mese curată şi aveau întotdeauna mâncare caldă pregătită atunci când era nevoie. Bucătăria din ferma lui avea un frigider mic şi un cuptor cu microunde, dar nu avea aragaz sau cuptor funcţional. El a decis că cel mai bine ar fi cheltuit fondurile pentru a construi

o bucătărie mare, centrală. Într-o zi, când va avea mai mulţi bani, va pune în funcţiune bucătăria mică a casei, dar acum nu era o prioritate. Prioritatea lui era să creeze un loc în care bărbaţii doreau să trăiască şi să muncească.

Mâncare, adăpost şi comunitate. Acestea erau nevoile fundamentale ale bărbaţilor. Să furnizeze aceste trei elemente împreună cu un obiectiv dezirabil şi ar fi avut o mulţime de adepţi fericiţi. Muncea din greu pentru a le construi adăposturile. Adăposturile erau simple, dar cu timpul plănuia să adauge case mici şi mai multe luxuri. Bărbaţii care au rămas alături de el din primele zile vor fi recompensaţi primii. Nou-veniţii vor începe în barăci şi vor vedea ce recompense pot obţine dacă muncesc din greu.

Ar fi perfect.

Ar fi înconjurat de oameni care l-ar apăra pe el şi modul lor de viaţă împotriva oricui l-ar ameninţa. Oricine. Niciun guvern nu avea să îşi bage nasul în afacerea lui. Dacă ar fi făcut-o, în curând avea să-şi pregătească bine oamenii pentru a lupta pentru proprietate şi pentru drepturile lor divine.

Dar avea nevoie de mai mulţi oameni pentru a-şi forma regimentul.

Încet. Ia-o încet. Construieşte forţele cu cei mai buni.

Acesta nu era un proiect care să fie grăbit. Îl va face cum trebuie.

Mai luă o înghiţitură arzătoare şi începu să coboare treptele pentru a lua un mic dejun târziu, sperând că şunca nu dispăruse. Mâncarea era scumpă. Mai ales slănina. Dar în curând aveau să producă tot ce aveau nevoie. *Poate că ar trebui să încep să raţionalizez o parte din carne.* Ieri observase că Chip luase atâta şuncă câtă îi încăpea în farfurie.

Aici nu e loc pentru lăcomie.

Un mic nor de praf se ridică în spatele unui deal jos, departe în dreapta lui, şi se opri să privească. Praful însemna că se apropia un vehicul. O clipă mai târziu, un camion a apărut în curbă, iar Tom a întredeschis ochii, nerecunoscând vehiculul puternic construit.

Rahat.

Camionul avea o bară luminoasă deasupra cabinei şi, chiar dacă era complet neclară, a recunoscut logo-ul Poliţiei Statului Oregon de pe partea laterală a vehiculului. Tom aruncă o privire în jur, simţindu-se expus. *Unde sunt Al şi Deke?* De obicei, cei doi bărbaţi nu erau departe de el, dar dimineaţa lui nu începuse oficial şi insistase să îl lase în pace până la începutul zilei de lucru.

Fără îndoială că îmi mănâncă toată şunca.

Camionul se apropie, iar Tom se îndreptă spre el. În momentul în care a ajuns în parcarea plată, gâfâia puternic şi ştia că sudoarea îi mărginea fruntea. Camionul era un vehicul utilitar cu o parte din spate acoperită şi voluminoasă pentru a depozita echipamentul. După ce camionul a parcat, a coborât un bărbat plinuţ, în jur de 30 de ani, care purta hainele marinăreşti ale unui ofiţer OSP. Un al doilea ofiţer a rămas în cabină, vorbind la telefon.

„Tom McDonald?”, a întrebat primul bărbat.

„L-ai găsit.” Tom a întins mâna, iar celălalt bărbat i-a dat o strângere fermă. „Cu ce vă pot ajuta?”

„Nathan Landau. OSP Incendii şi Explozivi. Am înţeles că ai nişte 5 V 5 5 dinamită pe care vrei să ţi-o luăm de pe mâini?”

Tom aproape că şi-a scăpat cafeaua. „Ce?”

Nathan se încruntă. „Dinamită. Am primit un telefon cum că ai găsit nişte dinamită veche şi o vrei departe de

proprietatea ta.”

Transpiraţia i-a trecut prin sprânceană şi i-a înţepat ochiul. „Nu v-am sunat eu.” S-a frecat la ochiul usturător. „Cine a spus că te-am sunat?”

„Ai făcut-o, conform raportului, dar nu ne pasă de unde provine dinamita, ştii”, a spus bărbatul cu grijă. „Tot ce ne interesează este să fie eliminată cum trebuie. Dinamita veche nu este ceva cu care să te joci. Se întâmplă des ca oamenii să descopere cutii de dinamită în hambarul bunicului. Pe vremuri, chestia asta se vindea tot timpul în magazinele de furaje, dar nouă ne place să primim apelul ca să ne putem ocupa de ea.”

Tom se străduia să vorbească, mintea lui învârtindu-se departe de el. „Nu am dinamită şi nu v-am sunat eu. Nu ştiu cine ţi-a spus că am ceva.”

„Niciuna?” Nathan era sceptic, cu linii care i se formau pe frunte. „Poate că cineva nu ţi-a spus că a găsit-o şi ne-a sunat pe noi primii.”

„Nu există dinamită pe această proprietate”, a spus Tom printre dinţii strânşi. *Cine a sunat la poliţie?* „Nu trebuie să-mi întreb oamenii. Dacă unul dintre ei ar fi găsit dinamită, m-ar fi anunţat. Mi-e teamă că a fost o farsă la telefon.”

„Îţi baţi joc de mine”, a scos Nathan un stilou şi a notat pe clipboard, clătinând din cap. „De ce naiba ar face cineva asta?”

„Ori s-au gândit că ar fi amuzant să te vadă cum îţi pierzi timpul, ori sau gândit că ar fi amuzant să mă vadă hărţuit”, a declarat Tom, furia înlocuindu-i confuzia de mai devreme. „Bănuiesc că e a doua variantă.”

Nathan şi-a ridicat privirea de la clipboard-ul său, cu ochii îngustaţi.

„Cineva se răzbună pe tine pentru ceva?”

„Ceva de genul ăsta.”

„Ştii cine? Luăm în serios apelurile false ca acesta.”

„Aş vrea să ştiu.” Creierul lui se învârtea cu posibilităţi. *Cine mi-arface asta? Şi de unde ştia el de dinamită?*

Pentru că lucrează aici.

„Rahat.”

„Ce?” A întrebat Nathan.

„Nimic. Doar supărat. Acum trebuie să-mi dau seama cine s-a gândit că ar fi amuzant să mă vadă zbătându-mă.” A forţat un râs. „Îmi pare rău că ţi-ai irosit dimineaţa conducând până aici.”

Nathan a suspinat şi a întins o carte de vizită. Tom s-a uitat la ea şi a văzut că Nathan era un fel de tehnician certificat în domeniul dispozitivelor periculoase. Au mai purtat câteva discuţii politicoase, iar Tom a vorbit pe pilot automat, fără să înregistreze nimic.

Creierul său era preocupat. În timp ce camionul pleca, furia l-a cuprins din nou, creierul său concentrându-se pe o singură întrebare.

Cine?

Silas? O să-mi facă probleme?

Tom crezuse că îşi lăsase disputele cu Silas Campbell în Idaho. Părăsise statul pentru a pune mai mult spaţiu între ei doi. La un moment dat, Silas fusese confidentul lui cel mai apropiat şi el crezuse că era al lui Silas. Dar nu a fost nevoie de prea mult pentru a distruge încrederea fragilă dintre cei doi bărbaţi. Mai ales având în vedere cât de paranoic era Silas.

A învăţat multe de la Silas în deceniile petrecute împreună. Fusese atras de filozofia bărbatului înainte de a-l întâlni vreodată. În cea mai mare parte a vieţii sale a ştiut că guvernul a spălat creierul publicului larg, făcându-l să creadă

că îi pasă de el. În timpul petrecut cu Silas, a privit şi a ascultat, învăţând să fie un lider al oamenilor.

A fost foarte greu pentru Tom să plece, dar a văzut ce era scris pe perete. Ori erai cu Silas, ori erai împotriva lui; nu exista altă opţiune în cartea lui Silas. Când cei doi bărbaţi nu au mai fost de acord asupra unor probleme cheie, relaţia lor s-a terminat. Tom se afla la o răscruce de drumuri, hotărând cu grijă ce cale să urmeze. Se gândise la toate opţiunile, deliberase asupra tuturor posibilităţilor şi se angajase în decizia sa cu un an în urmă.

Ecourile unei alte răscruci uriaşe îi întunecaseră pentru scurt timp mintea atunci, dar luase decizia corectă atunci, iar aceasta îi dăduse încredere să meargă mai departe anul trecut. Îşi adunase oamenii care îl susţineau şi credeau în filozofia lui şi se mutase la ferma din Oregon.

A ezitat să se întoarcă în centrul Oregonului, dar petrecuse timp aici cu zeci de ani în urmă şi credea că trecuse suficient timp pentru ca locuitorii să nu fie speriaţi când îi vor vedea faţa. A ştiut că va găsi oamenii potriviţi în această parte a statului. Oameni care gândeau şi credeau la fel ca el. Avusese dreptate.

Nu a fost uşor. A pornit de la zero şi a avut grijă să respecte toate legile. Până de curând.

Nu a fost vina mea.

Pentru a crea o bază puternică, a trebuit să se înconjoare de oamenii potriviţi. Când unul dintre acei oameni a devenit otrăvitor, a trebuit să taie membrul infectat. Dacă permitea dezacordul activ, ar fi pierdut tot respectul.

Impunerea disciplinei şi crearea de exemple pentru cei care se opuneau erau modalităţile de a menţine controlul. Dacă toată lumea îi respecta pe ceilalţi, atunci ar trăi în armonie. Atunci când disidenţii provocau probleme, aceştia

trebuiau să plece. Iar dacă nu plecau, trebuiau să fie forţaţi.

Joshua Pence crease o problemă. Tom a rezolvat problema.

Simplu.

Un fior de regret îl atinse. Joshua fusese un susţinător entuziast. Crezuse cu tărie în misiunea lui Tom, vorbindu-le celorlalţi bărbaţi cu fervoare şi încurajându-i să rămână puternici pentru a susţine cauza lui Tom. Dar entuziasmul lui Joshua devenise distrugerea lui.

Telefonul lui Tom a vibrat în buzunar, iar el a răspuns fără să se uite la ecran.

„Sunt Jack Howell."

„Bună, Jack. Ai veşti bune pentru mine?"

„Nu chiar."

Prudenţa îi urca pe şira spinării lui Tom. Jack era neobişnuit de calm. De obicei, agentul imobiliar vorbea cu entuziasm, dar astăzi părea liniştit.

„Spune tot."

„Am primit un telefon de la FBI. Vor să ştie cine este interesat să cumpere ferma Brass."

„Rahat." Pentru a doua oară în acea dimineaţă, Tom a fost lovit în stomac.

„Nu le-am spus nimic", a spus Jack. „Le-am spus că clientul meu a insis- tat la confidenţialitate, dar o să verific cu el. Contează pentru tine dacă le spun numele tău?"

„La naiba, da, contează!" Creierul lui a scăpat din nou de sub control. „Mi-a dat cinci minute să te sun şi să revin la ea."

„Cine?"

„Agentul FBI."

„Ştiu că e agent FBI. *Care e numele ei? "* Şi-a ţinut respiraţia, ştiind ce va spune Jack.

„Uh… Kilpatrick. Mercy Kilpatrick.”

Tom a tras telefonul de la ureche în timp ce înjura. *Iar sora lui Owen. Am greşit că l-am adus aici?* „Nu o suna înapoi.”

„Ce ar trebui să fac? A spus că ar putea obţine un mandat pentru informaţii.” Jack părea nefericit.

„Las-o. Dacă vrea să îşi piardă timpul, nu mă deranjează.”

„O să afle până la urmă.”

„Treaba ta este să o eviţi până atunci.”

„Nu înţeleg de ce insişti să rămâi anonim. În cele din urmă, numele tău va fi cel de pe actul de proprietate.”

„Nu mi-ai notat numele nicăieri, nu? Ai fost de acord că nimeni nu va putea găsi numele meu în hârtiile tale.”

„Toate afacerile noastre au fost orale. Nu v-am trimis nimic prin e-mail, pentru că respect ceea ce doriţi.”

„Mulţumesc. Apreciez asta. Desigur, nu am o adresă de e-mail. Ştii că guvernul citeşte toate chestiile astea, nu?”

„Nu am nimic de ascuns”, a spus Jack. „Guvernul este binevenit să-mi citească toate contractele plictisitoare dacă vrea.”

„Cred că avem nevoie de o altă întâlnire”, a spus Tom. „M-am uitat la o proprietate din apropiere despre care aş vrea să-ţi cer părerea.”

„Care este adresa? O să scot toate informaţiile înainte să ne întâlnim.” „Nu, doar vino. Îţi povestesc când ajungi aici.”

Jack a fost de acord, dar Tom a auzit reticenţa din vocea lui. Cu comisioanele atârnând în faţa lui, Tom ştia că Jack ar sări prin orice i-ar cere
Tom.

Tom a încheiat convorbirea şi a aruncat cafeaua din

ceaşcă. Se răcise la o temperatură de nebăut. S-a uitat la dealurile din jurul proprietăţii sale, simţind că o plasă se strânge încet în jurul lui. Dimineaţa fusese atât de promiţătoare, iar acum se transformase în gunoi.

Kilpatrick. Când auzise că Al şi Deke o scoseseră de pe şosea, râsese în hohote şi îi bătuse pe spate. A sperat că ea va reduce unele dintre întrebările ei indiscrete. Nu a funcţionat. Era timpul pentru măsuri mai mari?

Cine a raportat dinamita?

Cum a aflat FBI-ul despre oferta pentru proprietatea Brass?

Bătrâna femeie le spusese, desigur.

Dacă măcar Joshua nu s-ar fi amestecat. *Cum voi face faţă acestei noi întorsături?* Ar putea recunoaşte că el era cumpărătorul? Nu era ilegal să te oferi să cumperi un teren, dar era instinctiv pentru el să rămână sub radar. Şi ce dacă era interesat să cumpere terenul ei? Ar fi crezut că el a pus focul ca să o sperie?

Nu era atât de prost.

Unii oameni erau, dar nu el. El ştia cum să stea departe de lumina reflectoarelor. La naiba, el ştia cum să stea complet departe de radarul tuturor. Făcuse asta toată viaţa lui. Nimeni nu era mai bun decât el la a rămâne în umbră.

Ştia că atunci când a rupt legăturile cu Silas Campbell va trebui să facă mai mulţi paşi înainte, dar nu se aşteptase la asta. Poate că trebuia să lase lucrurile mai moale până când FBI-ul nu mai punea întrebări. Ceea ce îl interesa nu avea nimic de-a face cu el.

Nu cu adevărat.

Ar putea fi Owen Kilpatrick sursa problemelor lui? Gândul îl făcuse săi doară puţin inima. Când îl întâlnise prima dată pe Owen, instinctul iniţial al lui Tom fusese să se

ascundă. Dar, în schimb, îl privise pe Owen în ochi şi îi strânsese mâna. Ochii lui Owen i-au reflectat pe ai lui Tom, iar Tom a ştiut imediat că poate avea încredere în tipul de om care era Owen. Tatăl lui Owen, Karl, era un om direct, iar Owen avea acelaşi sânge.

La fel şi agentul FBI. Dar ea era o femeie. Nu era la fel ca atunci când priveai un bărbat în ochi şi îl cunoşteai.

Pe proprietatea lui erau bărbaţi cu mai puţin caracter decât Owen Kilpatrick. Caracterul însemna mult pentru el, dar uneori avea nevoie de timp pentru a fi expus. Ceea ce părea perfect şi strălucitor pe dinafară putea adăposti un centru putred... sau un centru slab. Uneori, acea slăbiciune era cea care îl împiedica pe un om să îşi atingă potenţialul.

Dar cine ar fi sunat în legătură cu dinamita?

Şi de ce?

Pentru a-l opri pe Tom să o folosească. Cuiva nu-i plăceau planurile lui şi era prea fricos să-i spună în faţă.

Poate cuiva îi era teamă să nu devină următorul Joshua Pence.

Trebuie să mai dau un exemplu?

Jack Howell ar fi fost de folos.

Capitolul 22

Truman aproape ajunsese înapoi la departamentul său când i-a sunat telefonul. Era biroul şerifului din comitatul Deschutes, care raporta că a găsit o camionetă roşie abandonată, cu unele avarii minore în partea din faţă.

„Cine este proprietarul?”, a întrebat Truman.

„Plăcuţele de înmatriculare sunt expirate de mult”, a spus agentul. „Dar este înregistrată pe numele lui Joshua Pence din Nevada.”

„Rahat.” Teoria conform căreia camionul lui Joshua fusese folosit pentru a o scoate pe Mercy de pe şosea părea să fie corectă.

„Aţi remorcat-o deja?”

„Nu. Aşteptăm camionul de remorcare.”

„Dă-mi locaţia ta.”

Truman a luat următoarea curbă şi a apăsat pe acceleraţie, dorind să ajungă la locul faptei înainte ca camionul să fie mutat.

Aproape douăzeci de minute mai târziu, a oprit în spatele unui echipaj de poliţie pe un drum lateral puţin circulat şi a zărit coada unui camion în tufişurile de pe marginea drumului. Nu se vedea niciun camion de remorcare.

„Aţi atins ceva?”, l-a întrebat el pe agent.

„Am deschis portiera şi m-am uitat prin conţinutul torpedoului. După ce am anunţat prin radio şi am auzit că vehiculul era dat în urmărire, am dat înapoi.”

Se făcuseră puţine eforturi pentru a ascunde vehiculul. Au ales un drum liniştit, dar vehiculul era încă vizibil de pe stradă. Truman s-a întrebat dacă nu cumva un rezervor de benzină gol a dus la ascunzătoarea proastă. „Vezi vreo cheie?”

„Nu. Era descuiată şi unul dintre geamuri lăsat.”

Truman s-a plimbat în jurul vehiculului. Avusese o viaţă grea. Patul camionului era bine lovit şi avea câteva găuri. Anvelopele ar fi trebuit înlocuite cu zece mii de kilometri în urmă, iar un far lipsea. El s-a ghemuit să se uite la farul lipsă. Camionul avea avarii minore în jurul farului lipsă şi putea vedea urme de vopsea neagră în adâncituri.

Tahoe-ul lui Mercy.

Punându-şi mănuşile, a deschis portiera şoferului şi a făcut o inspecţie vizuală rapidă. Bancheta din material textil de pe partea şoferului avea găuri, iar podeaua era plină de ambalaje de fast-food, pahare Big Gulp şi cutii de suc. Truman a deschis scrumiera; era plină.

ADN.

Probabil ADN şi pe paiele din pahare.

Nu că am folosi ADN-ul pentru a afla cine a abandonat un camion.

Mizeria putea fi de la Pence, dar dacă Truman avea un suspect pentru cine a scos-o pe Mercy de pe şosea şi voia să se ocupe de cheltuială, putea să facă un test pentru a vedea dacă se potriveşte.

Mai degrabă aş face pe cineva să mărturisească.

Fără îndoială, el ar putea intimida un suspect cu faptul că a lăsat ADN- ul peste tot în interiorul camionului. Şi mai ieftin.

S-a îndepărtat de vehicul şi s-a uitat la pinii înalţi din zonă, încercând să îşi facă o imagine mentală a locului în care se afla. „Ştii cât de departe suntem de locuinţa lui Tom McDonald?”, l-a întrebat el pe agent.

„Cine?”

„Nu contează.” Truman s-a întors la maşina sa şi a tras locaţia sa pe o

hartă de pe telefon. A mărit imaginea, obţinând o imagine mai mare a zonei. Ferma lui McDonald era la mai puţin de zece mile distanţă. S-a holbat la ecran câteva secunde şi a ştiut că trebuie să facă o vizită.

$$$

După ce Mercy recunoscuse că echipa McDonald ar fi putut s-o scoată de pe drum, Truman făcuse cât de multe cercetări a putut despre Tom McDonald. Ea spusese că ceea ce descoperise despre McDonald era curat. Truman găsise acelaşi lucru.

Era prea curat. Având în vedere că fusese asociat cu liderul miliţiei din Idaho, Silas Campbell, Truman simţea că ar fi trebuit să existe câteva încăierări în dosarul lui McDonald. Truman nu avusese niciodată o conversaţie adevărată cu Tom, dar îl văzuse de câteva ori prin Eagle's Nest. Înainte de a se îndrepta spre fermă, a scos la iveală informaţiile pe care statul le avea despre Tom McDonald şi a lăsat informaţiile să i se adune în minte pe drum. Ceva în legătură cu McDonald îi frământa creierul, dar Truman nu putea vedea nicio problemă.

McDonald era plictisitor.

Prea plictisitor?

A intrat pe proprietatea izolată şi a parcat lângă câteva camioane. Patru bărbaţi ieşiră dintr-o clădire mare aflată la cincizeci de metri distanţă, iar Truman identifică imediat circumferinţa lui Tom McDonald. Alţi doi erau bărbaţii care îl însoţeau întotdeauna pe McDonald. Spre surprinderea lui, al patrulea bărbat era fratele lui Mercy, Owen.

Pe măsură ce se apropiau şi îl recunoştea pe Truman, Owen a pierdut un moment din mers. Maxilarul i s-a strâns.

„Neata, şefule.” McDonald i-a întins mâna lui Truman. „Ce te aduce până aici?” Nu s-a deranjat să îi prezinte pe ceilalţi doi bărbaţi, care stăteau la câţiva metri în spatele lui. Tipi mari care purtau haine exterioare voluminoase care puteau ascunde o multitudine de arme.

Truman dădu din cap la trio-ul tăcut, privirea lui zăbovind asupra lui Owen, care se uită în altă parte.

Bine. O să joc în felul tău.

Truman îi strânse mâna lui McDonald, ignorând aluzia sa evidentă că Truman păşea în afara limitelor oraşului Eagle's Nest. „Am recuperat un Ford pickup roşu la câteva mile de aici”, a spus el, întinzând puţin adevărul. „Mă întrebam dacă vreunul dintre oamenii tăi ştie ceva despre el?”

McDonald nu s-a uitat la oamenii săi. „Cine este proprietarul?”

„Joshua Pence.”

„Nu-i ştiu numele. De ce aţi venit aici în loc să mergeţi la el acasă?”

Truman nu a tresărit la minciuna evidentă. „Adresa de acasă este în Nevada, iar înregistrarea este expirată. Am auzit că lucrează pentru tine.”

„Nu am niciun angajat cu acest nume. Nu ştiu de unde v-aţi luat informaţiile, dar nu sunt corecte.” McDonald i-a ţinut privirea, cu chipul lipsit de expresie.

„Joshua Pence a fost omul al cărui cadavru a fost găsit la incendiul din Jackson Hill săptămâna trecută.” Truman l-a urmărit cu atenţie pe McDonald.

„Este tipul despre care FBI-ul mi-a hărţuit angajaţii zilele trecute? Scotoceau prin jur, întrebând dacă îl cunoştea cineva. De ce e toată lumea crede că ştiu ceva despre el?”

„Nu ştiu nimic despre vizita FBI-ului. Va trebui să îi întrebi pe ei.” Truman a simţit privirea lui Owen aţintită asupra lui. „Sunt aici în legătură cu camionul.”

McDonald s-a uitat în cele din urmă la oamenii săi. „Ştie cineva ceva despre un camion abandonat?”

Trei capete au clătinat la unison.

McDonald s-a întors spre Truman. „Cred că lătraţi la copacul greşit.”

„Aşa se pare. Apreciez ajutorul.” Truman şi-a lăsat

privirea să rătăcească printre clădirile fermei. „Se pare că lucrurile merg bine. Am auzit că aveţi câteva oportunităţi bune de angajare. Plănuiţi multe construcţii?”

„Unele.”

„Pot să dau de veste în oraş dacă sunteţi în căutare de muncitori.”

„Am destui în acest moment.”

În spatele lui McDonald, bărbatul care purta o parka de camuflaj şi-a schimbat poziţia şi şi-a intensificat privirea asupra lui Truman. Truman i-a întâlnit privirea şi i-a oferit un zâmbet prietenos. „Cred că camionul roşu a fost implicat într-un accident zilele trecute. Cineva aproape a ucis un agent FBI când a ieşit de pe şosea. Au avut mare noroc că nu a fost rănită.”

Privirea gardianului s-a transformat într-un zâmbet subtil.

„Nu ştiu nimic despre asta”, a spus McDonald. „Nu e camionul nostru.” Truman l-a privit pe paznicul îmbrăcat în camuflaj şi a decis să vadă dacă teoria sa despre fast-food era corectă. „Ei bine, a fost condus de când a murit Pence. Oricine l-a luat la plimbare a lăsat tot felul de gunoaie înăuntru. Cutii de suc. Paiele. Mucuri de ţigară.” Zâmbetul lui Camo se evaporă când îşi dădu seama că obiectele menţionate de Truman puteau găzdui ADN, iar Truman îşi stăpâni zâmbetul. *Te-am prins.* „Are şi unele avarii la partea din faţă. Cu vopsea reziduală de la vehiculul federal pe care l-a lovit.”

Tom McDonald şi-a păstrat calmul. „Se pare că veţi avea o mulţime de dovezi când îl veţi prinde pe cel care a furat-o. Probabil adolescenţi.”

„Probabil”, a fost de acord Truman. I-a aruncat o ultimă privire rapidă lui Owen. Fratele lui Mercy părea uşor năucit.

Aşa este. Umbli cu tipi care aproape ţi-au ucis sora.

Truman îşi atinse marginea pălăriei şi îşi luă politicos la revedere. Simţea cum privirile lor îi ardeau fierbinte pe spate în timp ce se întorcea la SUV-ul său. A stat în cabină pentru o vreme, prefăcându-se că lucrează la computer, lăsându-i să transpire despre ceea ce făcea. În timp ce se juca cu consola, şi-a dat seama că nu avusese niciun strop de anxietate cu privire la confruntarea cu bărbaţii. Niciuna. Nada. Nimic. Mulţumit, a încercat să identifice ce se schimbase de când se prăbuşise zilele trecute.

Îmi pasă. Îmi pasă de dreptatea pentru Joshua Pence. Nu mă gândesc la mine.

Şi de Mercy. Era hotărât să afle cine încercase să o ucidă în acel accident de maşină, pentru că nu voia să se întâmple din nou.

A pornit maşina şi a tras un cerc strâns pentru a se întoarce pe drumul pe care venise. A observat că unul dintre cei doi gardieni ai lui McDonald era încă în locul în care vorbiseră, aşteptându-l să plece.

Du-te şi spune-i lui tati că am plecat.

S-a înfuriat în timp ce conducea. Bănuia că toţi cei patru bărbaţi ştiau unde fusese camionul în ultima săptămână. Posibil ca Owen să nu ştie, dar fără ca el să deschidă gura ca să se apere, Truman îl va grupa cu echipa lui McDonald.

Nu conta că era fratele lui Mercy.

$$$

Tom McDonald îl privea pe şeful poliţiei plecând cu maşina de pe proprietatea sa. Nemernicul stătuse în

camionetă cinci minute înainte să plece şi îi stricase complet liniştea lui Tom. Şeful nu avea nicio autoritate aici, şi amândoi ştiau asta. Ieşise doar ca să stârnească probleme şi să încerce să-l intimideze din nou pe el şi pe oamenii lui.

Auzise lucruri bune despre şeful poliţiei din Cuibul Vulturului, dar acum Tom avea propria lui părere. Şefului nu îi era teamă să îşi depăşească limitele pentru a hărţui oameni nevinovaţi. La fel ca orice alt poliţist. S-ar putea să-i fi înnebunit pe orăşeni cu privire la tipul de om care era, dar Tom ştia că avea ego-ul umflat care venea întotdeauna cu insigna.

Nu era necesar. Poliţiştii erau uneltele guvernului pentru aplicarea legilor sale inutile. Instrumente pentru a se proteja chiar de oamenii care îi dăduseră puterea.

În curând.

Owen Kilpatrick se plimba în sufrageria mică a fermei, în timp ce Tom îl privea cu coada ochiului. Voia să creadă că Owen era cu el sută la sută, dar în ultimele câteva minute Tom începuse să aibă îndoieli. Şeful poliţiei îl zguduise pe Owen. Chiar şi Deke îl privea pe Owen, neîncrederea instalându – i-se pe trăsături.

L-am adus prea repede în sânul familiei?

„Ce-ţi trece prin cap, Owen?”

„O mulţime de oficiali au apărut aici”, a spus Owen continuându-şi plimbarea. „Mai întâi FBI-ul, apoi poliţia statală care caută dinamită, iar acum şeful poliţiei locale. Se încinge treaba.”

Tom îşi dorea să nu le fi spus lui Deke, Al şi Owen despre poliţistul de stat care căuta dinamită. Toţi trei începuseră să transpire şi apoi se înfuriaseră la gândul că ar putea exista un trădător în mijlocul lor. Reacţiile lor îi păruseră autentice lui Tom şi era aproape sigur că niciunul dintre ei nu raportase

existenţa dinamitei. Dar rămăseseră alţi patruzeci de bărbaţi şi femei care ar fi putut face apelul.

„Eşti îngrijorat?” a întrebat Tom. „Niciunul dintre poliţişti nu avea fapte. Toţi urmăreau doar zvonuri.”

„Cine răspândeşte aceste zvonuri?” a întrebat Owen.

Al a intrat pe uşa fermei, cu faţa plină de enervare. „Nu ştiu de ce şeful a aşteptat atât de mult să plece.”

„Încerca să ne intimideze mai mult”, a spus Tom. „Încă o dovadă că nu are nimic împotriva noastră. Nu făcea decât să sufle aer cald.”

„Ar fi trebuit să curăţăm gunoiul”, a mormăit Al.

Owen a îngheţat în mijlocul pasului. „Ce gunoi?”

„Nimic.”

Owen s-a holbat la Al pentru o secundă lungă, iar dezamăgirea i -a străfulgerat faţa. Tom ştia că bănuise că cei doi oameni ai lui o scoseseră de pe drum pe sora lui agent FBI, dar acum era sigur.

Ce va face el în legătură cu asta?

„Ai o problemă cu planurile mele pentru dinamită?” îl întrebă Tom pe
Owen.

Tensiunea din cameră s-a triplat. Al şi Deke s-au întors încet spre Owen, aşteptându-i răspunsul.

Cu mâinile împreunate la spate, Owen s-a uitat la Tom şi apoi la ceilalţi doi bărbaţi. „Nu am. Poţi să faci ce vrei pe proprietatea ta.”

„Dar încă nu e proprietatea mea.”

„Va fi în curând”, a spus Deke. „Îşi va reveni.” A dat din cap cu emfază, ca şi cum ar putea să facă să se întâmple.

Tom l-a studiat pe bărbatul mare. Lui Deke îi lipseau câteva boabe de mazăre, dar avea inimă şi era unul dintre cei mai buni trăgători pe care Tom îi văzuse vreodată. Acesta

fusese motivul principal pentru care Tom îl alesese să-i păzească spatele. Un alt motiv era că de obicei era tăcut.

„Nu ţi-am cerut părerea”, i-a spus Tom lui Deke.

Deke şi-a încleştat gura şi şi-a îndreptat coloana vertebrală, concentrându-şi privirea asupra unui punct aflat dincolo de umărul lui Tom.

„Nu, domnule.”

Tom şi-a îndreptat din nou atenţia către Owen. „Sora ta ar fi putut fi rănită zilele trecute. A fost vina celor doi idioţi. Nu a fost intenţia mea.” I-a ţinut privirea lui Owen. „Dar nu voi accepta ca agenţii federali să încerce să mă calce în picioare. Voi riposta când va fi cazul. Ai vreo problemă cu asta?”

Owen a ezitat o fracţiune de secundă prea mult. „Nu, domnule.” Dezamăgirea l-a cuprins pe Tom. *Aveam mari speranţe pentru el.*

Owen era diferit de ceilalţi bărbaţi care veniseră la el. Avea succes, era inteligent şi motivat. Furia îl condusese pe Owen la Tom. Moartea fratelui său ca urmare a muncii de poliţie de proastă calitate îi deschisese ochii lui Owen. Voia ceea ce voiau toţi ceilalţi bărbaţi: schimbare. Voiau o schimbare care să
le redea demnitatea şi mândria.

Nu acest furt constant din impozitele lor pentru a-i sprijini pe politicienii lacomi, sau să fie nevoiţi să se uite peste umăr de fiecare dată când păşe sc în faţa uşii lor. Voiau să îşi trăiască pur şi simplu viaţa. În loc de asta, erau traşi pe sfoară în timp ce guvernul crea noi legi pentru a-şi da puterea de a interveni şi de a lua tot ce dorea.

O pădure pe care familia ta o deţine de cincizeci de ani? Predaţi-o. Trebuie să protejăm o bufniţă.

Păşunile pe care vitele tale au păşunat în ultimul

deceniu? Ţineţi-le departe. Trebuie să protejăm râul din care beau vacile tale.

Apoi, oficialii federali ar apărea cu armele lor şi cu toată puterea. Nedrept.

„Poate că acesta nu este locul potrivit pentru tine”, i-a spus Tom lui Owen.

Owen a făcut doi paşi spre el, cu pasiunea arzând în ochii lui. „Ştii că ne dorim aceleaşi lucruri. Ai puterea să convingi bărbaţii să te susţină. *Eu cred* în ceea ce faci.” I-a ţinut privirea lui Tom, sinceritatea răsunându-i în ton.

Îl cred.

Tom avea mare încredere în instinctele sale. Îndoielile sale temporare cu privire la Owen dispăruseră. Poate că Owen avea o slăbiciune pentru sora lui, dar nu ar fi lăsat asta să-i stea în cale. Tom i-a întins mâna lui Owen, care a apucat-o şi a strâns-o ferm.

„Sunt cu tine”, a declarat Owen.

„Bine”, a spus Tom. „Acum cum o să ne dăm seama cine este scurgerea de informaţii pe aici?”

Owen a tras aer în piept. „Am suspiciunile mele în legătură cu puştiul care lucrează la dormitoare.”

„Cade?” Tom era şocat. Puştiul era politicos şi muncea din greu.

„Poate că nu a făcut nimic intenţionat, dar e posibil să fi menţionat despre dinamită prietenei lui.”

„Şi ea a raportat? De ce i-ar păsa unei adolescente de dinamita de pe aici?”

„E nepoata mea... Tatăl ei a murit, iar ea locuieşte cu Mercy.”

Înţelegerea l-a lovit pe Tom. „Crezi că i-a spus mătuşii ei? Şi de aceea sau încins lucrurile pe aici? De ce nu i-ai spus asta mai devreme?” Era îngrozit. Unul dintre angajaţii lui se

întâlnea cu nepoata unui agent FBI?

Owen îşi apăsă gura într-o linie dură înainte de a răspunde. „Nu mi-am dat seama decât de curând. Nu mi-am dat seama că era tipul pe care îl văzusem cu nepoata mea până când nu am dat peste el aici, zilele trecute. Chiar şi atunci nu am fost sigur.”

„Deci ai putea greşi.”

„S-ar putea. Dar cred că e acelaşi.”

„Cred că trebuie să am o discuţie cu Cade.” Tom s-a întors spre Deke şi Al. „Du-te şi găseşte-l pe puşti.”

„Azi e liber.”

„La naiba.” Frustrarea i-a încălzit faţa. „Vreau să-l văd mâine la prima oră.”

Capitolul 23

Telefonul de birou al lui Truman a sunat şi el l-a luat, încrucişându-şi degetele să fie apelul pe care îl aştepta.

Era. Vocea agentului Chad Wheeler din Bonner County a răsunat pe linie. „Truman? Sunt Chad, îţi răspund la telefon. Ai vrut să te rogi pentru o altă partidă de pescuit?”

„Aveţi cel mai bun pescuit din nord-vestul Pacificului.”

„Avem. Dar e al naibii de frig acum. Unde erai acum trei luni? Ţi-am spus că băieţii sunt împreună.

Chad făcuse liceul cu Truman. Truman presupusese întotdeauna că Chad va ajunge după gratii în loc să fie de partea celor care respectă legea. Nimeni nu fusese mai surprins decât Truman când Chad se alăturase forţelor de poliţie. Îi făcuse bine lui Chad, calmându-i obiceiurile

sălbatice şi concentrându-i energia pentru bine. La fiecare câţiva ani, se adunau câţiva foşti colegi şi pescuiau în curtea lui Chad din nordul statului Idaho.

Aceeaşi zonă pe care Tom McDonald o părăsise cu un an în urmă.

„Mi-aş fi dorit să ajung la tine în legătură cu pescuitul, dar trebuie să discutăm despre afaceri.”

„Ce ai nevoie?” Tonul lui Chad a trecut la modul poliţist complet.

„Informaţii despre un anume Tom McDonald. S-a mutat aici din zona ta un acum un an. Din câte ştiu eu, a trăit toată viaţa în nordul statului Idaho.” Ia dat lui Chad numărul permisului de conducere din Idaho pe care îl găsise pentru Tom.

El a auzit tastatura lui Chad clatter în fundal. „Da, îl văd. Am adrese anterioare pentru el în Sandpoint, Coeur d'Alene, şi Bonners Ferry. Nu văd nicio înregistrare. Tipul nu a primit nici măcar o amendă de circulaţie.”

„Am auzit că a fost un asociat al lui Silas Campbell.”

„Ohhh.” Interesul din tonul lui Chad a urcat. „Lasă-mă să dau cu nasul în alte dosare. Îţi face probleme?”

„Nu încă”, a recunoscut Truman. Era adevărat. Până acum, tot ce făcuse McDonald fusese să ignore cererea FBI-ului de a da un telefon şi să se poarte ca un ticălos pompos cu Truman în dimineaţa aceea. „Dar bănuiesc că este implicat în ceva. Numele lui tot apare în legătură cu un caz la care lucrez, dar încă nu e nimic concret.”

„Unde e fum, e şi foc”, a spus Chad. Tastele au continuat să trosnească în fundal în timp ce el căuta informaţii despre McDonald. „Mi-aş dori ca numele lui să nu fie atât de comun. Caut în unele dintre dosarele pe care le avem despre Silas Campbell să văd dacă numele subiectului tău este menţionat.

De ce nu ar putea avea un nume uşor de găsit, cum ar fi Keziah Moreau?”

Truman era de acord.

„Am un Tom McDonald menţionat de mai multe ori în legătură cu Campbell, dar nu văd niciun comportament ilegal. Se pare că a fost mereu în fundal, fără să stârnească scandal, ci pur şi simplu prezent.”

„E atent.”

„Aşa se pare. Am tot felul de liste lungi cu oameni care au fost arestaţi în legătură cu organizaţia lui Campbell, dar numele tipului tău nu este pe niciuna dintre ele.”

„Ce fel de lucruri a făcut Campbell?”

Chad a suspinat prin telefon. „Depinde pe cine întrebi. Ori este un sfânt şi vorbeşte în numele celor oprimaţi, ori este un nebun de dreapta care nu a întâlnit niciodată o lege care să-i placă. Cazierul său a fost curat în ultimul deceniu; acum ştie cum să se ferească de necazuri, dar mulţi dintre adepţii săi fervenţi o dau în bară.”

„Îmi amintesc că a fost o problemă cu un lac.”

„Da, Campbell a vorbit când guvernul federal a ridicat un gard pentru a ţine vitele departe de o zonă de mlaştină nou protejată. Familiile foloseau acea zonă pentru a-şi adăpa vitele de o sută de ani. Dar ştii ce se întâmplă când o specie devine pe cale de dispariţie.”

„Ştiu.” Truman ştia prea bine. Emoţiile ajungeau la cote înalte, iar omuleţul se simţea întotdeauna neputincios în faţa unui guvern federal care credea că face ceea ce trebuie. De obicei, Truman putea vedea ambele părţi ale problemei, dar ştia că se simţea diferit atunci când era ameninţat traiul unei familii. Nu a fost întotdeauna de acord cu niciuna dintre părţi. De obicei cădea undeva la mijloc.

„Care este data naşterii pe care o aveţi pentru el?” a

întrebat Truman în timp ce se uita la o fotocopie a permisului de conducere relativ nou al lui McDonald din Oregon. Chad a dat aceeaşi dată ca şi Truman. „Ţi se pare că tipul ăsta are aproape şaptezeci de ani?”

Chad a tăcut pentru o clipă. „La naiba, nu.”

„M-am întâlnit cu el faţă în faţă în această dimineaţă”, a spus Truman. „L-aş plasa pe la mijlocul sau sfârşitul anilor cincizeci. Este foarte greu, aşa că nu are ridurile feţei, iar uneori asta poate face pe cineva să pară mai tânăr, dar serios... Nu-l pot vedea nici măcar la şaizeci de ani. Este un tip de la ţară; conduce o fermă şi am impresia că a lucrat la o fermă aproape toată viaţa lui. Ar trebui să arate *mai bătrân* decât vârsta lui.”

„Crezi că a preluat identitatea altcuiva”, a spus Chad. „Stai puţin. Îţi voi trimite pe e-mail fotografia de pe permisul de conducere pe care o avem în dosar de acum 25 de ani. Cred că este acelaşi tip în fiecare fotografie de permis pe care o avem, dar poate nu vei fi de acord.”

„Cât de departe în timp aveţi fotografii?” a întrebat Truman.

„Îţi trimit cea mai veche.”

Truman şi-a deschis e-mailul şi a văzut adresa lui Chad în partea de sus a căsuţei. A dat clic. „Da, el este.” McDonald era mai tânăr în poză, dar avea încă barba grea pe care o purta astăzi. „Ar trebui să aibă patruzeci şi cinci de ani în asta. Eu nu văd asta. Arată mai tânăr decât tine sau decât mine acum.”

„Sunt de acord. Dar barba face greu de estimat vârsta lui. A purtat-o în fiecare fotografie pe care o avem.”

Bărbaţii au tăcut un moment îndelungat.

„Dacă aceasta nu este identitatea lui, o foloseşte de mult timp”, a spus Truman. „Nici nu ştiu de unde să încep să-mi

dau seama de asta.” *Cum am să caut în alt stat?*

„Am câteva idei”, a spus Chad. „Unul dintre ofiţerii noştri în rezervă ar fi încântat să rezolve acest puzzle. Este semi-retras şi nimic nu-i place mai mult decât să cerceteze astfel de lucruri. E al naibii de bun la asta. Lasă-mă să vorbesc cu el pentru tine.”

„Aş aprecia.”

Truman a încheiat convorbirea după alte câteva minute. Frustrat, s-a aşezat în tăcere la biroul său, urând să aştepte ca altcineva să facă treaba în locul lui. *Cât timp îi va lua să obţină rezultate? Şi dacă nu găseşte nimic?*

Era relevant dacă Tom McDonald nu era cine spunea că este? Dacă folosise o identitate falsă, asta nu schimba cu nimic ceea ce făcuse. În mod clar omul trăia ca McDonald de foarte mult timp.

Poate că este căutat pentru o crimă veche.

Truman şi-a lăsat mintea să rătăcească pentru un moment îndelungat, enumerând motivele pentru care cineva îşi asumă o nouă identitate. Niciunul dintre motive nu sugera un scop moral.

A tras pe hartă proprietatea McDonald de pe computerul său, studiind peisajul înconjurător. McDonald alesese o locaţie foarte rurală. Bucata lui mare de pământ era înconjurată fie de o pădure deasă, fie de dealuri abrupte, fie de un râu. Dacă Tom ar fi vrut izolare, ar fi găsit-o. Cea mai bună cale de intrare era drumul oribil care venea dinspre sud şi pe care Truman îl condusese mai devreme în acea zi. Singura altă cale de intrare în proprietate urma drumuri sinuoase care adăugau zece mile şi traversau un râu. Truman a deplasat harta astfel încât să poată urmări drumurile sinuoase şi terenul de la vest de proprietate. A trasat cu degetul drumul lung de intrare, începând de la proprietatea

lui Tom şi mergând spre ieşire.

Numai cineva cu prea mult timp la dispoziţie ar fi încercat să folosească acest drum.

Degetul său a ajuns în cele din urmă la o autostradă de ţară. A făcut o pauză cu degetul pe ecran, uitându-se la numărul de pe autostradă, ştiind că vizitase recent o casă cu acea adresă.

Tilda Brass locuia pe acea autostradă. I-a căutat limitele proprietăţii. Suprafaţa ei s-a dovedit a fi una dintre cele mai ciudate proprietăţi în formă pe care Truman le văzuse vreodată. Era lungă şi îngustă şi curbată.

Dar împărţea o linie de proprietate cu ferma McDonald.

Capitolul 24

Mercy era în maşina ei când a sunat Truman. A oprit în parcarea unui restaurant fast-food pentru a acorda toată atenţia apelului şi a ignorat mirosul divin de carne prăjită.

„Tocmai am avut un telefon interesant cu un amic de-ai mei din nordul statului Idaho”, a început el. A continuat să îşi expună teoria conform căreia Tom McDonald nu era cine pretindea că este.

Mercy asculta şocată, lăsând conceptul să i se întipărească în minte.

Mă bucur că am parcat înainte să aud acea informaţie.

„Înţeleg cum ai ajuns la concluzia asta”, recunoscu Mercy. „McDonald nu pare atât de bătrân pe cât ar trebui. Şi faptul că nu are absolut niciun cazier? Asta îmi spune că a încercat din răsputeri să rămână curat de-a lungul anilor.

Crezi că trecutul lui real ascunde ceva oribil?”

„Nu vreau să trag concluzii pripite”, a spus Truman. „Să aşteptăm să auzim ce descoperă acest ofiţer din Idaho. Am putea fi foarte departe de curs”.

„Şi asta schimbă cu adevărat ce s-a întâmplat aici?” a întrebat ea. „Agenţii sunt încă morti şi nu ştim cine a provocat două dintre incendii. Cu trecut sau fără trecut, ceva se întâmplă. Deşi cred că este o teorie excelentă şi i-o voi menţiona lui Darby. Poate îl poate ajuta pe tipul vostru din Idaho.”

„Am fost acolo astăzi.”

Mercy s-a încordat. „Ai fost unde?”

„La ferma McDonald.”

„De ce?” Avertismentul şefului ei de a nu merge singură la fermă i-a răsunat în minte. Bărbat sau femeie, el nu crezuse că era sigur, iar Mercy era de acord.

„Camionul care te-a scos de pe drum a fost găsit astăzi.”

„Am auzit că au găsit *un camion.* Nu aveam de gând să acord prea multă atenţie până când dovezile nu arătau că era vehiculul potrivit.”

„Ei bine, m-am dus să verific camionul. E vopsea neagră pe colţul din dreapta faţă. Asta a fost suficient pentru mine.”

„Cui îi aparţine?” Ea a respirat adânc, bănuind că ştie răspunsul la întrebarea ei.

„Joshua Pence. Şi a fost găsit la mai puţin de zece mile de locul lui McDonald, aşa că am decis să mă duc să văd dacă ei ştiu ceva despre el.”

„Au negat în continuare că el a lucrat acolo?”

„Da. Am avut o scurtă discuţie cu Tom care nu a dus absolut nicăieri. Şi Mercy... Owen era acolo.”

Ea a îngheţat.

„Stătea în spatele lui Tom ca unul dintre lacheii lui şi se

prefăcea că nu mă cunoaşte.”

Mercy a închis ochii. *De ce, Owen?* „Nu pot controla ce face el.”

„Bineînţeles că nu poţi, dar ar trebui să fii conştientă că dacă găsim mizerii despre Tom McDonald, ar putea afecta sau incrimina o mulţime de adepţi ai săi.”

Cu alte cuvinte, Owen va avea mai multe motive să mă urască.

„El şi-a ales calea. Eu am făcut ce am putut.”

„Îmi pare rău, Mercy”, a spus Truman cu blândeţe, iar tonul lui moale aproape că i-a frânt inima.

„Fac tot ce pot cu familia mea. Owen a fost cel mai greu de convins să vorbească cu mine, darămite să accepte că m-am întors. Cred că trebuie să stau deoparte şi să-l las cu furia lui. Ştie că sunt aici când e gata să vorbească.”

O tăcere lungă s-a lăsat între ei. „Ceva nou în cazuri?” A întrebat Truman.

„Urmele de pe motocicleta de teren din casa lui Landon nu se potrivesc cu cele de la locul incendiului unde a fost găsit Joshua Pence.”

„Asta a fost o muncă rapidă.”

„Potrivit unuia dintre tehnicienii noştri de laborator, a fost o nebunie. A aruncat o privire şi a ştiut că nu se potrivesc.”

„Cum rămâne cu armele şi cartuşele?”

„Asta durează mai mult. Asta nu e televiziune, ştii.”

„Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine”, a spus Truman. „Dar încă aştept ca prietena mea sexy de la FBI să apară pe tocuri şi cu bluze decoltate.”

Mercy a râs. „Faci mişto de cizmele mele?” Se uită la cizmele cu talpă grea pe care le încălţase în acea dimineaţă pentru a le purta în timp ce percheziţiona casa lui Landon

Hecht. Nu era nimic fermecător la ele; *Glamour* nu era un cuvânt folosit niciodată pentru a o descrie. Ea prefera să fie comodă şi practică.

„Bineînţeles că nu. Eu te găsesc deosebit de atrăgătoare în blugi şi cizme. Mai ales când mânuieşti un topor. Toată înfăţişarea asta funcţionează pentru mine.” El a chicotit încet şi i-a încreţit degetele de la picioare. „Ai veşti de la Jack Howell?”

„Nu. Ar trebui să trec din nou pe la biroul lui.”

„Ceva îmi spune că va fi plecat pentru restul zilei.”

„Probabil că ai dreptate. Bănuiesc că ar fi o pierdere de timp pentru mine, dar voi continua cu mesajele mele telefonice la fiecare câteva ore. Asta ar trebui să-i intre puţin pe sub piele.”

În maşină se auzi un bip, iar ea văzu că primise un apel de la Rose.

„Truman, Rose sună.”

„O să te las să închizi.”

Ea a încheiat apelul şi l-a preluat pe al doilea. „Bună, Rose.”

„Mercy? Tu eşti?”, a întrebat o voce ascuţită care nu-i aparţinea lui Rose. „Mamă?” Mercy şi-a ţinut respiraţia la stresul din tonul mamei sale. „Sunt pe telefonul lui Rose.”

„Ce s-a întâmplat?” Fiecare celulă din corpul ei s-a încordat, iar degetul ei a planat deasupra butonului de pornire al maşinii închiriate.

„Cineva a aruncat azi cu pietre şi noroi în Rose. Şi au făcut-o curvă.” Mercy nu putea să respire. A apăsat pe buton şi a pornit vehiculul. „Unde sunteţi?”

„Suntem acasă acum, dar am fost în Eagle's Nest. Eu am fost la oficiul poştal în timp ce Rose s-a dus la magazinul lui

Hackett”

„Sunt pe drum. E rănită?” *Voi face pe cineva să-şi dorească să fie mort dacă este rănită.*

„Nu chiar. Doar câteva tăieturi mici de la pietre, dar e foarte zguduită.” „Nenorociţii. Voi fi acolo cât de repede pot.”

$$$

Mercy a parcat la casa părinţilor ei şi a trântit portiera Fordului închiriat, furia trecându-i prin vene. A urcat scările două câte două şi a bătut în uşa din faţă. „Mamă?”, a strigat ea, vrând să deschidă uşa şi să intre direct. În schimb, s-a forţat să stea şi să aştepte.

O să aflu cine a făcut asta.

Se auzeau paşi în spatele uşii, iar mama ei a deschis-o. Faţa ei era plină de linii şi desenată, iar lui Mercy nu-i plăcea teama din ochii ei. A făcut un pas înapoi. „Rose este în bucătărie.”

Mercy a început să treacă pe lângă ea, dar s-a oprit şi a pus o mână pe umărul mamei ei. „O să fie bine. L-am sunat pe Truman şi i-am spus că Rose trebuie să depună un raport la poliţie.”

„Noi nu vrem să…”

„E vorba de agresiune. Trebuie să existe un dosar.”

Consternarea a încreţit fruntea mamei ei. „Nu cred că…”

„Fă-o pentru mine… La naiba, nu pentru mine. *Fă-o pentru Rose.* Nu te uita în altă parte şi nu lăsa să se întâmple asta neobservat, mamă.”

„Nu mă uit în altă parte! Doar că nu vreau să fac

scandal.”

„Să faci scandal! Oamenii trebuie să înveţe că acest tip de comportament *nu este* ok.”

„Mercy?” Vocea lui Rose a răsunat din bucătărie, iar Mercy a încrucişat ochii cu mama ei.

„Este lucrul corect de făcut.”

Mama ei a întrerupt contactul vizual şi dezamăgirea a înţepat-o. Cel puţin ea nu a refuzat.

„Vin, Rose.” Mercy şi-a lăsat mama la uşă şi a trecut prin zona sufrageriei, unde Rose stătea la masa din bucătărie cu o pungă de plastic cu gheaţă lipită de pomete. Părul îi era umed.

Făcuse duş ca să se spele de noroi.

Lacrimile ardeau în ochii lui Mercy şi ea şi-a forţat îngrijorarea să iasă din voce. „Hei. Lasă-mă să mă uit la asta.” S-a aşezat pe scaunul de lângă Rose şi a pus o mână peste degetele lui Rose care ţineau pachetul în loc.

„Nu e chiar aşa de rău”, spuse Rose, dar Mercy observă că era înceată să îndepărteze gheaţa.

Pometele perfect al lui Rose avea acum o gaură înconjurată de vânătăi proaspete. Două tăieturi mici îi decorau fruntea.

Mercy voia să rănească pe cineva. Majoritatea tăieturilor feţei lui Rose se vindecaseră, iar acum se întâmplase asta.

„Truman trimite pe cineva să facă un raport la poliţie”, a spus Mercy în timp ce îşi evalua sora, inspectând-o vizual pentru orice alte probleme.

„Asta nu e...”

„Fă-mi pe plac”, a ordonat Mercy. *Ce este cu femeile din familia mea?* Se auzi o bătaie la uşă şi mama ei deschise. Sunetul salutului lui Truman a făcut-o pe Mercy să se relaxeze câteva grade, mulţumită că venise în loc să trimită

pe altcineva. O clipă mai târziu, mâna lui i-a strâns umărul când a salutat-o pe Rose. A tras un alt scaun.

„Nu ştii cât de furios mă face asta”, a început Truman.

„Treci la rând”, a răbufnit Mercy, uitându-se la el, căutând înţelegere pentru temperamentul ei. A găsit-o în ochii lui căprui şi calmi.

„Spune-mi ce s-a întâmplat”, a spus Truman făcând clic pe butonul de deasupra stiloului şi deschizându-şi caietul.

Mercy îşi strânse mâinile în poală în timp ce asculta povestea lui Rose.

„Erau doi bărbaţi”, a început Rose. „Unul mă urmărea de vreo şase metri. L-am auzit mergând în spatele meu în timp ce mergeam pe trotuar spre magazinul lui Hackett. Paşii lui s-au accelerat şi, pe măsură ce se apropia, a început să spună lucruri oribile cu voce joasă în spatele meu.”

„Cum ar fi ce?”, a întrebat Truman.

„A spus că am copilul lui Satana şi că sunt o curvă. Practic, acestea au fost repetate în mai multe moduri diferite, cu unele dintre cele mai urâte cuvinte pe care le-am auzit vreodată.”

Mercy stătea foarte nemişcată, simţind că se va sfărâma dacă respiră prea adânc.

„Apoi am auzit un camion oprindu-se la bordură. Paşii lui s-au schimbat şi l-am auzit deschizând uşa. A avut loc un schimb de replici între el şi persoana care presupun că era şoferul, pe care nu l-am putut auzi.” A tras adânc aer în piept şi şi-a ridicat bărbia. „Apoi mi-a strigat numele şi m-am oprit şi m-am întors... Nu trebuia să mă opresc! Ar fi trebuit să merg mai departe!”

Mama lui Mercy s-a oprit în spatele lui Rose şi s-a aplecat pentru a-i înfăşura braţele în jurul umerilor, îngropându-şi faţa în părul fiicei sale.

„Atunci am simţit piatra.” Rose a indicat tăietura. „Şi apoi m-au lovit lovituri mai moi. A fost noroi.” Furia i-a umplut vocea. „A continuat să mă facă curvă. Am auzit o a doua voce care îi repeta cuvintele. Probabil şoferul. Apoi uşa camionului s-a trântit şi cauciucurile lui au scârţâit în timp ce el a plecat.”

Mercy şi-a ţinut respiraţia. Îşi simţea degetele ca de gheaţă şi nu ştia dacă *J* 5 5 1 5 5 5 C? C? 5 5 5 putea vorbi fără să izbucnească în lacrimi.

„Aţi recunoscut vreo voce?” a întrebat Truman. A dat tonul perfect de grijă şi calm.

Fii ca Truman.

„Nu.”

„Cunoşti pe toată lumea de pe aici”, a subliniat Truman.

„Îi cunosc. Nu cred că erau de pe aici.”

„Dar îţi ştiau numele”, a spus Truman. „Au mai fost şi alte incidente legate de copil despre care nu am auzit?” S-a uitat la mama lui Mercy.

Copilul. Mercy se holba la burta încă plată a lui Rose, în timp ce sora ei scutura din cap. Uitase, chiar dacă cuvintele agresorului se refereau la sarcina lui Rose. *Rose nu este singura victimă nevinovată aici.* „Ştiau că este însărcinată şi se pare că ştiu cum a rămas însărcinată”, a subliniat Mercy.

„Vorbele circulă”, a spus Truman.

„Cine ar face aşa ceva?” a întrebat mama lui Mercy într-o şoaptă tulburată. Ea a continuat să plângă în părul lui Rose. Rose a ridicat mâna şi şi- a mângâiat mama pe braţ, chipul ei având o expresie de calm măsurat.

Rose se descurcă mai bine decât mama.

Rose fusese întotdeauna fratele stoic, iar Mercy se întreba dacă aceasta era cu adevărat natura ei sau dacă o

adoptase pentru autoconservare. Îşi putea aminti incidente care îi făcuseră pe fraţii ei să se revolte din cauza modului în care cineva o trata pe Rose, dar Rose fusese întotdeauna cea care dezamorsa situaţia. Chipul senin al lui Rose o făcea să se întrebe dacă sora ei pur şi simplu îşi ascundea emoţiile pentru a-i ajuta pe ceilalţi să rămână calmi. Sau simţea cu adevărat acea pace?

Mercy îşi îngropă propria furie. *Dacă Rose o poate face, pot şi eu.*

Uşa din spate s-a deschis şi tatăl ei a intrat. S-a oprit brusc şi s-a holbat la grupul de la masa din bucătărie. Tensiunea din cameră s-a triplat.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el tăios. Privirea lui s-a oprit pentru scurt timp asupra lui Mercy înainte să dea din cap spre Truman.

Şi eu mă bucur să te văd.

„Rose…” a început Truman.

„Nu e nimic”, a intervenit Rose. Mâna ei s-a strâns pe braţul mamei sale.

„Ce s-a întâmplat cu faţa ta, Rose?” El şi-a mutat privirea înapoi la Mercy, iar ea a simţit căldura privirii lui pătrunzătoare.

Rose a dat o scurtă descriere.

Durerea a străfulgerat pe faţa tatălui ei, iar privirea lui a continuat să se mişte între Rose şi Mercy. Dar când a aterizat pe Rose, a fost moale şi blândă. Pe Mercy o ardea.

„Ne ocupăm noi de aici”, i-a spus Karl Kilpatrick lui Truman. Nu se mişcase din poziţia sa iniţială din bucătărie. Cizme, blugi, geacă groasă, pălărie în mâini. Nimic la tatăl ei nu se schimbase în decenii. Doar culoarea părului şi liniile de pe faţă.

Şi felul în care se uita la mine.

„Şi lasă familia Parker în pace”, i-a spus tatăl ei. Ea a îngheţat.

„De ce?”, a întrebat Truman. „Au fost ţinta unor piromani în serie. Merită investigat”.

Privirea tatălui ei s-a mutat la Truman, iar Mercy a reuşit să respire. „Sa făcut şi s-a terminat. Lasă-i să-şi vadă de viaţa lor. Noi vom veghea asupra lor. Nu avem nevoie de străini care să-şi bage nasul în treburi. Se pare că întotdeauna se termină prost.”

Truman s-a ridicat şi s-a uitat la Mercy. „O să plecăm atunci. Rose, voi începe să pun câteva întrebări prin oraş.

Mercy s-a uitat la mama ei şi la Rose. Ambele femei erau tăcute, mama ei evitând contactul vizual. A surprins o mişcare a mâinii lui Rose sub masă, în afara privirii tatălui ei. Rose şi-a mişcat degetele în semn de degetul mare în sus. Ceva ce făcuse când era copil, când vreunul dintre ei avea probleme cu tatăl lor; gestul ei tăcut de sprijin, menit să arate că îi va consola mai târziu.

Tatăl lor nu se prinsese niciodată.

Rose a fost atacată, dar încearcă să mă facă să mă simt mai bine.

Dragostea feroce pentru sora ei ameninţa să o facă pe Mercy să plângă. „Mulţumesc, Rose.” Îşi lăsă privirea să zăbovească asupra tatălui ei înainte de a-l conduce pe Truman afară din casă.

Când mă va ierta?

Chiar dacă nu am făcut nimic.

Şi-a apucat o mână de păr şi s-a prefăcut că-l smulge.

„Te-am auzit”, a spus Truman. „Chiar nu ştiu ce-i trece prin cap tatălui tău.

„Bănuiesc că seamănă mult cu „Levi e mort din cauza lui Mercy”.”

Truman a oprit-o. „Nu vorbi asa.” S-a mutat în fata ei, cu o înfăţişare ±77 5 5 , 55 mortal de serioasă.

„Eu nu cred asta”, a subliniat Mercy. „Spun ceea ce cred eu că se repetă în creierul lui.”

„Îşi va reveni.” Truman a tras-o la el, înfăşurându-şi strâns braţele în jurul ei. „Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. A fost destul de greu să aud povestea lui Rose.”

„Destul despre tatăl meu.” Mercy şi-a lipit nasul de umărul lui, inhalând mirosul îngheţat de toamnă din haina lui. „Tot ce mă interesează este să o protejez pe Rose. Nu pot să cred că cineva ar ataca-o. Oraşul ăsta a iubit-o întotdeauna pe Rose.”

„Încă o iubesc. Cum a spus ea, nu cred că sunt de pe aici.”

„Dar de unde ar şti lucrurile astea despre ea?”

El nu a răspuns. Nici unul dintre ei nu ştia.

„Ar fi trebuit să vezi expresia feţei tale când am ajuns acolo”, a spus Truman. „Arătai ca o mamă urs al cărei pui era în pericol.”

„Rose face asta pentru mine.”

„Oricine din familia ta o face cu tine. Am văzut aceeaşi privire cu Levi şi Kaylie.”

„Răneşte-mi familia şi o să te fac să plăteşti.”

El a tras înapoi şi a zâmbit la ea. „Îmi place asta la tine. Lumea ta este foarte alb şi negru, nu-i aşa?”

Mercy s-a gândit. „În legătură cu unele lucruri. Familia mea este la fel. Incapacitatea de a vedea nuanţele de gri îl împiedică pe tatăl meu să mă accepte. Întotdeauna a insistat că nu există cale de mijloc în majoritatea problemelor.”

„Toată lumea trebuie să se aplece un pic”, a spus Truman.

„Aş vrea să-i cumpăr tatălui meu un abţibild cu acest citat.” Ea l-a sărutat rapid. „Mulţumesc că ai luat raportul lui Rose. Asta a însemnat mult pentru mine.”

El a schiţat un zâmbet timid. „Am fost singura persoană disponibilă.” „Hmmmph. O să te las să păstrezi sărutul oricum.”

El a rânjit şi ea i-a mai dat unul.

Capitolul 25

Tom şi-a cântărit opţiunile.

Al şi Deke urmau să facă tot ce le spunea el. Fără să pună întrebări. Şi avea încredere în ei că îşi vor ţine gura închisă. Se dovediseră deja de mai multe ori, aşa că erau programaţi să se ocupe de a doua parte a sarcinii de azi.

Îl privi pe Owen Kilpatrick cu coada ochiului. Voia mai mult de la acel om. Trebuia să ştie o dată pentru totdeauna care era poziţia lui Owen. Fără îndoieli.

S-au auzit bătăi în uşa de la intrare. Tom i-a făcut cu mâna lui Deke în timp ce se ridica şi deschidea singur uşa. Jack Howell stătea pe veranda din faţă, părând supărat că fusese chemat la fermă. *Sincronizarea lui este perfectă.* De obicei, agentul imobiliar se comporta ca cel mai bun prieten al tuturor, dar hărţuirea FBI-ului îi scăzuse nivelul de entuziasm pentru prietenia lui Tom. Dar el era aici; Jack era încă înfometat de vânzare.

„Hai să facem o plimbare, Jack”, a sugerat Tom. „Am nevoie să ies puţin din casă.” S-a uitat înapoi la Owen. „De ce nu vii cu noi? Cred că asta te-ar putea interesa.”

Owen s-a uitat la Al şi Deke în timp ce se ridica încet, cu o expresie întrebătoare pe faţă. Tovarăşii obişnuiţi ai lui Tom stăteau nemişcaţi. Tom le spusese deja că îl va folosi pe Owen ca escortă pentru conversaţia cu Jack Howell. Niciunul dintre bărbaţi nu-i pusese la îndoială decizia.

Îi plăcea asta.

Ei aveau o altă misiune în timp ce el era plecat cu Jack şi Owen.

Tom, Owen şi Jack s-au îndreptat spre partea de est a proprietăţii, urmând o cărare care trecea printr-un pâlc dens de pini. Toţi trei purtau paltoane groase pentru a combate răcoarea din aer. Tom s-a uitat la cer şi nu a văzut niciun semn de ploaie, doar nori înalţi şi subţiri pe fundalul albastru palid. Bărbaţii erau tăcuţi în timp ce mergeau, iar Tom se bucura de tensiunea pe care o crease. Le simţea privirile întrebătoare pe spatele lui, dar niciunul nu i-a întrebat unde merg.

Respect.

Poteca urca o pantă treptată, iar plămânii lui Tom ardeau când se împingea. Nu ignora energia suplimentară pe care i-o lua să meargă pe potecă, în timp ce ceilalţi doi bărbaţi păreau să nu depună deloc efort. Amândoi erau mai tineri, cu o constituţie slabă. El încercase ani de zile să slăbească şi în cele din urmă renunţase. Era ceea ce era. Ar fi preferat să mănânce mâncarea care îi plăcea decât să-şi petreacă ani de zile limitându-se. Dar erau momente, ca acum, când dispreţuia greutatea în plus care îl făcea să transpire şi să se chinuie.

„Cât de departe mergem?” a întrebat Jack în cele din urmă. „Trebuie să mă întorc la birou. Durează destul de mult să conduci până aici, să ştii.”

Subtext: Petrec mult timp cu tine şi tu nu mi-ai băgat

încă bani în buzunar.

„Ştii că FBI-ul ar putea aştepta în parcare la biroul tău să pună întrebări.” Tom s-a uitat înapoi la Jack şi a observat o tresărire în pasul lui Owen la auzul cuvintelor sale.

„Nu voi spune nimic”, a spus Jack. „Dacă aşa vrei să duci la bun sfârşit afacerea asta, sunt de acord cu asta. Nu trebuie să dezvălui nimănui identitatea ta. Vei fi bucuros să afli că Tilda Brass mi-a lăsat un mesaj vocal acum o oră”, a adăugat el cu o voce mai veselă. „Vrea să ştie dacă mai sunt interesat de proprietate.”

„Ţi-am spus că îşi va reveni”, a spus Tom.

„Deci vrei cu siguranţă să mergem mai departe cu oferta pe care am făcut-o? Sau vrei să o scad puţin? Acum, din moment ce ea s-a întors la noi, avem un avantaj.”

„Sunt un om de cuvânt”, răspunse Tom, pufnind puternic. „Voi onora prima ofertă.”

„Când voi pleca, o voi suna s-o anunţ.”

„Eşti sigur că numele meu nu apare nicăieri pe documente în biroul tău? Şi Tilda nu ştie că eu sunt în spatele ofertei, nu?”

„Categoric. Ţi-am spus deja asta”, a spus Jack.

Furia îl străbătu pe Tom la exasperarea din tonul lui Jack. El nu tolera ca ordinele sale să fie puse la îndoială şi nu-i plăceau semnele că respectul lui Jack pentru el luase o lovitură.

Tom se opri să studieze împrejurimile împădurite. Lângă el s-a oprit şi Jack, cu enervarea încă pe faţă.

Nu mai tolerez asta.

Tom se uită lung la Owen. *E timpul să aflăm exact ce crede Owen.*

Eliberându-şi mintea, Tom a scos pistolul din buzunarul adânc şi l -a împuşcat pe Jack în frunte.

Trupul bărbatului s-a prăbuşit la pământ. Ochii îi erau încă deschişi, surprinşi.

Nu-mi voi scoate niciodată imaginea asta din creier.

„Sfinte Sisoe, Tom! Ce naiba? ” a strigat Owen în timp ce sărea înapoi de lângă cadavru. S-a împiedicat de propriile picioare şi a căzut cu spatele în fund, picioarele mişcându-se în mişcări de crab în timp ce se zbătea să pună mai multă distanţă între el şi Jack. „Ce-ai făcut?” Faţa lui Owen a devenit palidă în timp ce se uita la cadavru şi apoi la Tom. „Ce ai făcut?” a repetat el, cu ochii mari.

Sunetul împuşcăturii continua să răsune în urechile lui Tom, iar un val de uşurare rece îl străbătu.

„Ar putea conduce poliţia la mine.”

„Cred că sunt deja cu ochii pe tine, Tom. Ai fost vizitat de fiecare agenţie din zonă.” Owen a oftat adânc de la pământ. S-a mai îndepărtat un metru de cadavru.

„Trebuia să elimin orice legătură între mine şi incendiul de la proprietatea Brass.”

„Cel în care au murit agenţii?”

Tom nu răspunse, păstrându-şi privirea asupra lui Jack. Corpul agentului era imposibil de mişcat, în timp ce sângele se scurgea încet din cercul roşu de pe faţa lui. *Am crezut că morţii nu sângerează.* Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sângerarea s-a oprit.

„Eşti responsabil pentru moartea acelor agenţi?” a şuierat Owen cu o voce joasă.

Tom a rămas tăcut în timp ce îşi îndrepta atenţia spre Owen. Transpiraţia îi acoperea fruntea bărbatului. „Ridică-te”, a ordonat el.

Owen s-a holbat la el pentru o clipă, dar s-a supus. S-a ridicat încet în picioare, privirea lui alternând între faţa lui Tom şi arma din mână.

„E o râpă la vreo 30 de metri în direcţia aceea”. Tom a arătat cu degetul, păstrându-şi arma neutră în lateral cu cealaltă mână. „Trage-l până acolo şi aruncă-l peste. Animalele sălbatice vor face treabă scurtă cu el.”

„Nu.”

Nu mă dezamăgi. „Ce vei face? Te duci la poliţie?” Owen nu a spus nimic. Tom a văzut indecizia din ochii lui.

Ăsta e momentul lui de a face sau de a rupe.

Tom şi-a mutat degetul înapoi la trăgaci. „Nu ştii asta, dar am petrecut timp în zona asta acum câteva decenii. L-am cunoscut pe tatăl tău, Owen. Şi i- am cunoscut şi pe toţi unchii tăi din partea mamei tale.”

Îi atrase atenţia lui Owen.

„Ştiu din ce eşti făcut. Ştiu gândurile din capul tău. Ştiu cum ai fost crescut. Acesta este motivul pentru care am fost dispus să te aduc în cercul meu atât de repede. Majoritatea bărbaţilor petrec ani de zile pentru a ajunge la nivelul de încredere pe care îl am eu în tine.”

„De ce eu?” a răsuflat el.

Tom ştia că Owen stătea în echilibru pe o coardă sensibilă, gata să sară de pe ea. Dar a făcut o pauză, dorind ca Tom să-l convingă că totul va fi bine. Tom era un expert în astfel de lucruri. Avea abilitatea de a le arăta bărbaţilor ca Owen ce îşi doreau cu adevărat.

„Tocmai ţi-am spus. Îţi cunosc sângele”, a spus el cu seriozitate. „Ţara asta a fost construită pe spatele unor oameni ca rudele tale. Şi tu poţi fi unul dintre ei.”

„Crima nu ne face mai buni decât cei care încearcă să ne schimbe.”

„Uneori nu ai de ales.” Îşi păstrase tonul moale, regretabil, ştiind că uneori trebuiau făcute sacrificii pentru binele suprem.

Owen i-a cântărit cuvintele. „Nu ai avut altă opţiune?”

„Niciuna.”

Owen a întrerupt contactul vizual şi s-a holbat la cadavru, cu faţa lipsită de expresie. „Te voi ajuta de data asta. Dar apoi am terminat. Nu pentru asta am semnat.”

Tom a scos încărcătorul de la pistolul său şi a scos cartuşul din cameră înainte de a-i înmâna arma lui Owen, care a refuzat să o ia. „Uită-te mai atent la el”, a sugerat Tom.

Owen s-a uitat şi a devenit o nuanţă palidă de verde. „Este arma mea?”

„Este.” Tom a împins-o din nou spre el şi a văzut cum privirea lui Owen se îndrepta spre mănuşile subţiri de piele de pe mâinile lui Tom. A văzut momentul în care Owen şi-a dat seama că singurele amprente de pe armă vor fi ale lui. Privirea lui s-a îndreptat spre cadavru.

Da, glonţul tău e în creierul lui.

„Presupun că sunt o mulţime de gloanţe de la această armă în poligonul de tragere artizanal din spatele proprietăţii tale.”

Owen se holbă la el, iar Tom putu să vadă cum i se învârteau rotiţele în creier, căutând o cale de ieşire.

Dar Tom acoperise deja toate ieşirile.

„Al şi Deke vor jura că te-au văzut împuşcându-l.”

„Dar nu am…”

Tom şi-a ridicat mâinile. „Nu trebuie să se ajungă la asta. Nimeni nu poate ajunge de la Jack Howell la mine.”

„Îi pot scoate înregistrările telefonice.” Owen încă nu era convins de planul lui Tom.

Avea nevoie de încă un mic imbold.

„Nu e nimic ilegal în a vorbi cu cineva la telefon.”

Owen a deschis gura să argumenteze şi apoi a închis-o.

S-a uitat din nou la cadavrul de pe jos. „Câţi oameni ai ucis, Tom?” a întrebat el liniştit. „Câţi oameni au murit din cauza a ceea ce încerci tu să faci?”

Tom nu a răspuns. Răspunsul lui nu era relevant. Acum era important să îl lege pe Owen de el.

„Am încredere în tine, Owen. Ştiu că eşti genul de om de care am nevoie alături de mine. Amândoi vrem să scăpăm de poliţia care ne încalcă drepturile civile. Împreună oferim un front unit. Odată ce guvernul realizează că suntem capabili să ne facem singuri poliţia, se vor retrage. La naiba, îi vom economisi bani.”

El nu vedea încrederea de care avea nevoie de la Owen, aşa că a scos ultima armă din arsenalul său.

„Ştiu că soţia şi copiii tăi te vor sprijini.” Teama din ochii lui Owen l-a mulţumit pe Tom.

Tom a arătat spre cadavru. „Voi aştepta aici în timp ce tu te descotoroseşti de el.”

$$$

Mercy a decis să treacă pe la biroul lui Jack Howell după întâlnirea cu Rose şi părinţii ei.

Încă era supărată pe comentariile tatălui ei, dar faptul că ştia că Rose a trecut peste fanfaronada lui i-a dat lui Mercy o oarecare linişte. Într-o zi, ea şi Rose îl vor înfrunta pe tatăl ei. Rose a fost destul de bună la calmarea lui, dar Mercy ştia că sora ei nu-i putea schimba convingerile, iar Pearl şi mama ei nu i-ar fi de niciun ajutor.

Sau ar fi Pearl?

Lucrul la cafenea îi dăduse o încredere pe care Mercy nu

o mai văzuse în cele două luni de când fusese în Oregon Central. Dar Mercy nu ştia dacă Pearl îi va putea suplini vreodată nevoia de a fi pacificatoare. Era ciudat cum toate femeile din familia ei erau pricepute să calmeze oamenii din jurul lor. Fraţii ei nu dobândiseră niciodată această abilitate.

Poate că nu e chiar atât de ciudat.

Mercy a oprit în traficul aglomerat, la o stradă de biroul lui Jack. S-a aplecat spre stânga, încercând să vadă în jurul camionului din faţa ei. Din câte îşi dădea seama, şoferii se holbau la ceva. Vehiculul ei a înaintat încet şi a zărit camioanele de pompieri în parcarea biroului imobiliar al lui Jack Howell. Un fum cenuşiu gros ieşea din clădirea prăbuşită.

Nu. Nu se poate.

Mercy l-a ignorat pe ofiţerul de poliţie care îi făcea semn că nu poate intra şi a intrat în parcare.

Biroul imobiliar dispăruse. Cu stomacul răscolit, Mercy a ieşit din maşină şi a privit distrugerile. Magazinul de tutun de alături era aproape decimat, dar casa de amanet şi brutăria scăpaseră neatinse.

L-am presat pe agentul imobiliar să facă asta?

„Hei! Nu poţi parca…”

Îşi ridică legitimaţia FBI pentru a-l reduce la tăcere pe ofiţerul care se apropia. „Cine e şeful?”

El a arătat cu degetul. „Sergent Herscher.”

Mercy s-a îndreptat în direcţia sergentului, întrebându-se care va fi reacţia lui când îl va informa că incendiul face acum parte dintr-o anchetă FBI.

Ce am stârnit?

Capitolul 26

Câteva ore mai târziu şi mirosind a fum, Mercy i s-a alăturat lui Eddie în biroul şefului ei. S-a uitat la ceas, simţindu-şi epuizarea până în măduva oaselor, şi s-a gândit s-o sune pe Kaylie să anuleze cina târzie pentru ca Mercy să-l cunoască oficial pe Cade. Mercy ştia că era important pentru toţi trei ca ei să pună relaţiile lor înapoi pe drumul cel bun. Avea nevoie să vadă cum se comportă Cade în jurul nepoatei ei, în loc să stea pe o fermă îndepărtată cu un cuplu de muncitori în construcţii beligeranţi. Şi ar fi un moment bun să îl întrebe despre activităţile de la acea fermă.

Mercy îşi dorea să fi luat o ceaşcă din oribila cafea de la birou înainte de a se aşeza în faţa biroului lui Jeff. Principala lor preocupare era ca nimeni nu-l putea localiza pe Jack Howell.

„De câte ori l-ai sunat pe agentul imobiliar?” a întrebat-o Jeff.

„Nu ştiu. O jumătate de duzină? Eram supărată că nu a sunat înapoi când a spus că o va face. Dar i-am lăsat doar două mesaje”, a precizat ea.

„Deci restul de apeluri au fost doar hărţuire?” Jeff a bătut cu pixul pe birou, cu gura într-o linie sumbră, evitându-i privirea.

„M-am gândit la ele ca la nişte memento-uri politicoase pentru a-mi răspunde la telefon. Poate că are probleme de memorie pe termen scurt.”

Jeff s-a uitat în sfârşit la ea, iar ea şi-a ridicat sprâncenele într-o expresie inocentă.

„Am solicitat înregistrările lui telefonice. Să sperăm că putem urmări pe cine a sunat sau locaţia lui înainte de incendiu.” Eddie a rupt tensiunea. „Când m-am dus la el

acasă pentru a-l anunţa de incendiu, nu era nimeni acolo, iar maşina lui lipsea. Am cerut un APB pe vehicul. Un câine a lătrat ca un nebun când am bătut la uşă, iar când m-am uitat pe fereastra de lângă uşă, am văzut că câinele făcuse pe jos. Trebuie să cred că Jack plănuia să se întoarcă şi să lase câinele afară. Am lăsat o maşină de patrulare în faţa casei lui să aştepte să vadă dacă se întoarce."

„Căsătorit?", a întrebat Jeff.

„Divorţat. Am luat legătura cu fosta soţie. Nu mai ştia nimic de el de câteva săptămâni.

„Suntem siguri că nu a fost ucis în clădirea în flăcări?" s-a încruntat Jeff.

„Nu suntem siguri", a spus Mercy. „Dar maşina lui Jack nu era la birou, iar proprietarul magazinului de tutun a spus că Jack parchează întotdeauna într- un anumit loc. Şeful pompierilor spune că nu va şti dacă există un cadavru înăuntru până când clădirea nu se va răci suficient pentru a putea căuta printre resturi."

„Crede că este vorba de un incendiu provocat?", a întrebat Jeff.

„Bill Trek nu a vrut să-mi dea un răspuns definitiv pentru că nu a făcut încă inspecţia, dar a subliniat mirosul de benzină. Era copleşitor, chiar şi cu mirosul de fum."

„Crezi că Jack şi-a incendiat propriul birou şi a părăsit oraşul?" a întrebat Jeff.

„Cine şi-ar lăsa câinele încuiat în casă?" a subliniat Eddie.

„O persoană care este speriată", a spus Mercy. „Cineva care nu gândeşte limpede."

„Ce i-ai spus exact?" Jeff s-a aplecat în faţă. „A ars-o pentru că i-am pus nişte întrebări?"

„L-am întrebat doar despre oferta lui de cumpărare a

proprietăţii Tildei Brass. Nu l-am ameninţat deloc.”

„Atunci ce a ascuns arzând biroul?” Eddie a ridicat din umeri. „Am deschis o cutie de viermi de care pur şi simplu nu suntem încă conştienţi? Jack conducea ceva ilegal prin biroul său şi era paranoic că noi ştiam despre asta?”

„Continuă să sapi în el”, a ordonat Jeff. „Ceva l-a făcut să renunţe şi să fugă. Vreau să ştiu ce a fost.”

„Am sunat-o pe Tilda acum puţin timp şi am întrebat-o dacă are vreo idee cine ar putea fi cumpărătorul misterios. Am vrut să ştiu dacă există cineva căruia ar refuza să îi vândă din orice motiv”, a spus Mercy. „Nu a putut veni cu nicio persoană care să rămână anonimă pentru a-i cumpăra terenul. Ea a declarat din nou că nu are duşmani şi că ar vinde oricui i-ar oferi un preţ decent.” Mercy a făcut o pauză. „Doar dacă nu erau adepţi ai lui Bhagwan Shree Rajneesh. A fost foarte categorică că nu va vinde nimănui asociat cu el.”

Biroul a rămas tăcut.

„Cine?”, a întrebat Eddie.

„Nu a murit acum treizeci de ani?”, a întrebat Jeff cu o voce uimită.

„Ceva de genul ăsta”, a spus Mercy. Ea a zâmbit la confuzia lui Eddie. „A fost un guru indian ai cărui adepţi au pus stăpânire pe un orăşel nu departe de aici în anii '80. A ieşit urât. Cred că Tilda crede că s-a întâmplat mult mai recent decât atât.”

„Cred că am citit despre asta”, a recunoscut Eddie. „Rolls-Royce-uri şi
pijamale roşii?”

„El a fost”, a spus Mercy.

„Cred că suntem destul de siguri că cumpărătorul nu este asociat cu ei”, a sugerat Jeff.

„Sunt de acord”, a spus Mercy. „În timp ce vorbeam cu

Tilda, m-am întrebat dacă cumpărătorul anonim a incendiat biroul imobiliar. Poate că nu i – a plăcut că Jack i-a spus că FBI-ul vrea să îi cunoască identitatea.”

Eddie s-a holbat la ea, în timp ce teoria îi pătrundea în minte. „Ăsta ar fi un cumpărător foarte nervos”, a spus el încet. „Sună un pic cam extrem, nu crezi?”

„Poate că Jack ştie mai multe despre cumpărător decât ar trebui. Sau poate că cumpărătorul s-a panicat când Jack a spus că FBI-ul pune întrebări.” Teoria îi plăcea tot mai mult lui Mercy. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât îi plăcea mai mult. „Cineva a dat foc hambarului Tildei. Pare logic să recurgă din nou la foc pentru a rezolva o altă problemă.” Făcu o pauză, creierul ei procesând rapid. „Totul este conectat cumva... Nu pot vedea încă. Dar incendiile sunt un numitor comun.”

„Sunt de acord”, a spus Jeff. „Dar indiferent dacă Jack a provocat sau nu acest ultim incendiu, tot trebuie să-l localizăm.”

„Există vreo legătură între Jack Howell şi Landon Hecht?” se întrebă Mercy cu voce tare. „Ar putea prezenţa noastră la casa Hecht în această dimineaţă să fi pus ceva în mişcare?”

„Întreabă-i pe Hecht şi pe mama lui dacă îl cunosc pe Howell”, a ordonat Jeff. „Ai dreptate. Ne lipsesc nişte piese aici. Mai e ceva ce trebuie să ştiu?”

Mercy şi Eddie s-au uitat unul la celălalt şi apoi au scuturat din cap.

„Înapoi la treabă.” Jeff le-a făcut semn să iasă din biroul său.

„Credeam că vii în seara asta”, a spus Kaylie pe telefonul ei mobil în timp ce stătea întinsă pe pat, uitându-se la tavan. Frustrarea o străbătu. Cade nu părea ca el însuşi.

„Vin. Trebuie să fug puţin la fermă mai întâi”, a răspuns Cade cu o voce consolatoare.

Kaylie nu a fost consolată şi s-a întrebat dacă el evita cina la ea acasă. Incertitudinea a trecut prin nervii ei. „Este ziua ta liberă. De ce te-ai duce acolo într-o zi în care nu lucrezi?”

„Nu voi munci deloc.” Cade a ezitat, iar ea i-a simţit disconfortul prin telefon.

„Ce se întâmplă?” *Este altcineva? Ce nu-mi spune?*

„Nimic. Doar ceva ce trebuie să verific.”

„Atunci fa-o mâine când te plătesc să fii acolo”, a argumentat ea. „Nu înţeleg de ce ne răpeşti timpul în felul ăsta.”

Cade a rămas tăcut.

„Cade?” Vocea i s-a întrerupt.. „Mai e altcineva?”

„O, Doamne. Nu! Nu gândi aşa, Kaylie! ”

„Atunci de ce nu-mi spui ce faci?” Ea a încremenit la tonul cicălitor- prietenă în vocea ei.

El a suspinat în telefon. „Nu este o altă fată. Sunt chestii de serviciu. Trebuie să mă duc să caut ceva... Am văzut ceva zilele trecute şi apoi a dispărut. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu el.”

„Ca şi cum ai fi pierdut nişte unelte?” Ea a încercat din răsputeri să pară răbdătoare, dar el era în mod deliberat vag.

„Ceva de genul ăsta.”

„Ai emoţii că vei avea probleme dacă se află că ai pierdut ceva?”

El a făcut din nou o pauză. „Nu chiar.” Şi-a coborât vocea. „Cred că ceva ilegal s-ar putea întâmpla la fermă.”

Kaylie şi-a balansat picioarele peste marginea patului şi s-a aşezat, anxietatea ei crescând vertiginos. „Ilegal? Trebuie să te întorci acolo? Este periculos? ”

„Cred că sunt bine. Nu cred că e periculos. Proprietarul mă place; spune că am o bună etică a muncii.”

„Atunci de ce ai emoţii?”

„Am dat peste o grămadă de dinamită.”

O mare parte din neliniştea ei a dispărut. „Asta nu e un lucru rău. Bunicul meu ţine dinamită în hambar. Spune că nu ştie niciodată când ar putea avea nevoie de ea. Întotdeauna ne-a făcut pe noi, nepoţii, să stăm departe de ea, deşi unul dintre verii mei a intrat odată în ea. Bunicul a fost furios.”

„Ştiu. Dar asta era multă. Şi apoi, când m-am uitat din nou după ea, dispăruse.”

Kaylie încă nu vedea problema. „Deci au mutat-o. Sau au scăpat de ea.” El expiră nerăbdător.

El încă nu-mi spune totul.

„De ce eşti îngrijorat?”

„Am auzit nişte chestii.”

Ea a aşteptat.

„I-am auzit pe băieţi vorbind despre mătuşa ta apărând la fermă şi punând întrebări. Nu le-a plăcut asta.”

„Asta e treaba ei. Nu are ce face dacă întrebările ei îi fac pe oameni să se simtă inconfortabil. Încearcă să afle cine a provocat acele incendii şi a ucis trei oameni.”

Cade a rămas tăcut.

„Oh, Doamne! Crezi că unii tipi de la ferma ta a avut ceva de-a face cu aceste decese?” Kaylie şi-a lipit telefonul de ureche, tensiunea făcându-i inima să se învârtă.

„Nu de asta s-a dus mătuşa ta acolo? Căutând răspunsuri despre una dintre victime?”

„Nu ştiu. Nu ţin evidenţa a ceea ce face. Dar ce ai

auzit?” *Ceva îl face foarte nervos.*

„Nu sunt sigur. Ar putea fi doar o grămadă de vorbe de bărbaţi. Încercând să sune dur. Dar cineva a spus că Josh Pence a plătit preţul pentru că a dat-o în bară.”

„Moartea lui a fost preţul?” a scârţâit ea.

„Sau doar a fost concediat”, a asigurat-o Cade. „Am putea fi citit prea
mult în asta.”

„Uh-huh.” Kaylie ştia că el încerca să se convingă. Întreaga situaţie o făcea inconfortabilă, şi ea nu voia să mai vorbească despre fermă. „Ar trebui să fii aici pentru cină la şapte. Ai să ajungi?”

„Jur că voi fi la timp”, i-a spus Cade. „Nu vreau să o ratez.”

„Te sperie întâlnirea cu mătuşa mea aici? E foarte drăguţă odată ce ajungi să o cunoşti.”

„Ea nu mă sperie. Sigur, sunt un pic intimidat, dar îmi place că insistă pentru această cină. Îmi arată că-i pasă cu cine te învârţi.”

„E cea mai bună.”

„Te voi vedea în câteva ore,” a promis Cade. „Te iubesc, Kaylie.”

Ea şi-a prins respiraţia. „Şi eu te iubesc.”

Cade a încheiat apelul, iar Kaylie a căzut pe spate pe pat, cu braţele întinse şi adrenalina pompând prin fiecare muşchi. Bucuria îi făcea creierul să se învârtă într-un mod ceresc, ameţitor.

Mi-a spus că mă iubeşte!

Abia aştepta cina.

Capitolul 27

La 7:05 p.m., Kaylie i-a trimis un mesaj lui Cade. ***VEI FI MAI TÂRZIU?***

La 7:10 p.m., ea a încercat să-l sune şi a primit căsuţa vocală. În timp ce Mercy se uita, ea a lăsat un mesaj întrebând la ce oră credea el că va ajunge la cină.

La ora 19:30, s-a ascuns pentru scurt timp în camera ei şi a vărsat câteva lacrimi. *Nu a vrut să-mi spună că mă iubeşte, iar acum stă deoparte.* Mercy a bătut la uşa ei şi i-a sugerat să mănânce.

Până la ora 19:45, cina se terminase. Mai mult de două treimi din pizza pe care Kaylie o făcuse de la zero şi o coptese pe noua ei piatră de pizza stătea încă pe masă. Mercy s-a ridicat şi a început să împacheteze pizza. Spre cinstea ei, ea nu a întrebat de ce Cade nu a venit. Nu părea prea îngrijorată de absenţa lui. De fapt, mătuşa ei părea extrem de distrasă.

Kaylie se bălăcea în autocompătimire în scaunul ei, urmărind modelul din faţa de masă în timp ce mătuşa ei curăţa vasele, incapabilă să se adune şi să ajute.

Am terminat. Am insistat prea mult.

Ştia că unii băieţi erau incapabili să se despartă de fete, aşa că pur şi simplu tăceau. Nu mai trimiteau mesaje, nu mai sunau, nu mai veneau. Sfârşitul relaţiei. Este aceasta prima fază?

Dar de ce a spus că mă iubeşte?

Îşi verifică din nou telefonul, iar degetul îi trecu peste aplicaţia pentru a localiza telefonul lui Cade. Făcuseră schimb de parole cu o lună în urmă pentru a-şi putea urmări reciproc locaţia. Cade îi sugerase asta pentru urgenţe, iar ea fusese imediat de acord, flatată că lui îi păsa de siguranţa ei.

Privind înapoi acum, ea a văzut factorul înfiorător. Fără îndoială, unii bărbaţi îl foloseau pentru a-şi urmări prietenele, dar trimitea o notificare pe telefonul dispărut dacă era activată o căutare. Nimeni nu putea căuta în secret cu această aplicaţie.

Ar crede că sunt o hărţuitoare dacă îi verific locaţia?

Ar putea fi rănit undeva într-un şanţ de pe marginea drumului.

A apăsat pe ecran şi a efectuat o căutare.

Aplicaţia i-a spus că nu poate localiza telefonul lui.

S-a holbat la ecran. *Ce înseamnă asta? Mă evită? I-a murit bateria?* Un milion de gânduri îi treceau prin cap. Unele bune, dar majoritatea rele. Cele mai multe se învârteau în jurul încercării lui de a o părăsi.

Cu cine se vede?

Mercy a pornit robinetul de la bucătărie şi a clătit paharul de vin. Kaylie privea, sfâşiată între dorinţa de a o implora pe mătuşa ei pentru un sfat şi dorinţa de a se ascunde sub pătură pentru următoarea lună. Cel puţin Cade nu frecventa şcoala ei, unde l-ar fi văzut cu o altă fată, dar prietenii ei ar fi întrebat- o cum merge relaţia. Ce le-ar fi spus?

Punându-şi paharul de vin în maşina de spălat vase, Mercy îşi aruncă o privire în direcţia ei şi făcu o dublă privire. „Kaylie? Te simţi bine?"

Ea nu putea vorbi. Şi-a muşcat buzele în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

„Oh, dragă.” Mercy a închis maşina de spălat vase şi s-a aşezat în scaunul de lângă Kaylie, luând mâinile reci în cele calde ale ei. „Sunt sigură că există un motiv bun pentru care el nu este aici.”

„Dar nu răspunde la textele mele! Şi am verificat locaţia

telefonului său.” A înghiţit în sec, umilită că îşi recunoscuse comportamentul de urmăritor în faţa mătuşii ei.

„Unde este?” Mercy nu a clipit la mărturisirea ei.

„Nu-l poate găsi. Telefonul lui trebuie să fie închis”, a şoptit ea. „Cred că l-a închis intenţionat.”

„Oh, dragă.” Mercy s-a aplecat înainte şi a tras-o într-o îmbrăţişare.

Kaylie şi-a îngropat faţa în buclele lungi ale mătuşii ei. „El mi-a spus că mă iubeşte acum câteva ore. De ce ar face asta dacă plănuia să se despartă de mine?”

Mătuşa ei a înţepenit în mijlocul îmbrăţişării. „Ti-a spus asta? Sunteţi împreună doar de puţin timp. Nici măcar eu nu am...” Şi-a întrerupt brusc cuvintele. „Îmi pare atât de rău, Kaylie. Asta e oribil.”

Kaylie a luat câteva respiraţii adânci, pentru a-şi ţine vocea sub control. „L-am crezut”, a spus ea încet. „O parte din mine încă îl crede Poate că a fost implicat într-un accident de maşină şi nu mai are acoperire celulară. Poate că aplicaţia nu se poate conecta cu locaţia sa.”

Mercy a bătut-o pe spate şi nu a spus nimic.

Ştie că mă agăţ de paie.

„Mergea cu maşina până la fermă înainte să vină aici la cină. Există o mulţime de drumuri izolate acolo.”

Mercy se trase înapoi şi întâlni privirea lui Kaylie, ochii ei ascuţiţi de întrebări. „De ce s-a dus acolo? Mi-ai spus că azi era ziua lui liberă.”

Kaylie şi-a şters nasul cu dosul mâinii, incapabilă să întâlnească privirea intensă a mătuşii ei. „El este nervos despre ceva. El a spus că a găsit o mare ascunzătoare de dinamită şi apoi a dispărut. De asemenea, i-a auzit pe unii dintre bărbaţi vorbind despre vizita ta. Nu a vrut să-mi spună ce au spus, dar cred că îi este teamă că sunt implicaţi în

crimele alea.”

„Rahat.”

Kaylie clipit.

Mătuşa ei s-a îndepărtat şi şi-a luat telefonul de pe blatul din bucătărie. „Nu ai auzit de el de când a spus că se duce la ferma, corect?” A bătut câteva butoane pe ecran, fără să se uite la Kaylie.

Tonul lui Mercy enervat-o. Mătuşa ei a trecut brusc în modul FBI-agent. „Aşa e.”

Ţinându-şi telefonul la ureche, Mercy a întâlnit privirea lui Kaylie. „Trebuie să-mi spui tot ce ţi-a spus despre munca acolo. Totul. Nu contează cât de inconsecvent se pare pentru tine.”

$$$

La aproape o oră după ce Mercy îl sunase, Truman luă ultimul viraj pe drumul lung care ducea la ferma McDonald. Era cât pe ce să-l rateze pe întuneric, dar, alături de el în maşină, Mercy îl urmărea, cu privirea lipită de marginea drumului. A sunat la Deschutes County pentru a cere întăriri la fermă şi pentru a cere patrulelor din comitat să fie cu ochii pe maşina lui Cade. Poliţia statală fusese, de asemenea, notificată şi avertizată că este posibil ca camionul să fi ieşit de pe drumul dintre fermă şi Bend. Pe tot parcursul călătoriei până la fermă, Mercy a studiat marginea drumului, căutând urme de frânare sau semne că un camion ar fi distrus tufişurile.

Întunericul beznă făcea ca căutarea să fie dificilă. De două ori a tras pe dreapta pentru că ea văzuse ceva, doar

pentru a descoperi că nu era niciun camion. De fiecare dată, Truman îşi adusese aminte de imaginea camionului abandonat al lui Pence. Ar fi găsit camionul lui Cade într-o situaţie similară? Şi ce însemna asta pentru Cade?

„Nu cred că ar fi lăsat-o baltă. Cred că are probleme”, a repetat Mercy pentru a treia oară. Privirea ei era ascuţită ca un laser, căutând camionul, dar el îi simţea distragerea, creierul ei gândindu-se la fiecare situaţie pe care ar putea să o întâlnească când vor ajunge la fermă.

„Se pare că relaţia lor este serioasă”, a spus Truman.

„Cât de serioasă poţi fi la şaptesprezece ani”, a răspuns Mercy. „Cred că la vârsta asta e vorba mai ales de hormoni şi inimă frântă, dar dacă el o evită intenţionat, o să primească o mustrare de la mine.”

O privire în lateral a arătat că era foarte serioasă. Copilul ei fusese rănit, iar Truman s-a bucurat la vederea instinctelor ei de mamă urs. Kaylie a expus o parte cu totul nouă a lui Mercy pe care el o aprecia profund. Când Mercy venise pentru prima dată în oraş, se ascunsese în spatele unui zid profesional lipsit de emoţii, iar Truman se simţise imediat provocat să îl spargă. El reuşise, dar relaţia ei cu Kaylie smulsese cărămizile pe care numai o fiică le putea ajunge, dezvăluind o latură tandră a lui Mercy care îi făcea inima caldă.

„Cât de departe este sprijinul nostru?”, a întrebat ea.

„Cred că sunt aproximativ douăzeci de minute.”

„L-am anunţat şi pe Jeff ce se întâmplă”, a spus Mercy. „El trimite o echipă în direcţia noastră. De fiecare dată când îi pomenesc de ferma McDonald's, devine neliniştit.”

„Cred că are motive întemeiate.”

Mercy s-a mutat în scaunul ei. „Kaylie mi-a spus că Cade

a fost speriat de unii dintre oamenii cu care lucrează. El i -a mai spus că a auzit că Pence a plătit preţul pentru că a dat-o în bară. Această declaraţie trebuie să se refere la uciderea lui."

„Ăsta e un preţ piperat pentru că a dat-o în bară. Ce ar fi putut face ca să merite asta?"

„Cine ştie? Dar e mort, şi cred că cineva de aici ştie ce s-a întâmplat."

„Ce crezi că face McDonald la această fermă?"

„„Conform cu câte ceva din ceea ce i-a împărtăşit Cade cu Kaylie, se pare că îşi formează propria miliţie. Biroul nostru a auzit discuţii despre o nouă miliţie în zonă. Ei au auzit, de asemenea, despre planurile de a arunca în aer un pod. Când Kaylie mi-a spus despre dinamită, a ridicat o alarmă în capul meu." Instinctul lui Truman i-a spus că avea dreptate cu privire la planurile lui McDonald pentru o miliţie. El a văzut semnele. Grupul tot mai mare de oameni. Gărzile constante ale lui McDonald.Atitudinea sa faţă de aplicarea legii. Zvonurile din jurul fermei sale. Avea ego-ul şi personalitatea necesare pentru a-i determina pe oameni să facă ceea ce dorea el. *Putea să inspire oameni să ucidă pentru el?*

Posibil.

Mercy scana un e-mail de pe telefonul ei. „Nu au găsit niciun cadavru în ruinele biroului imobiliar al lui Jack Howell."

„Acum e o altă persoană dispărută."

„Cred că i-a dat foc şi a părăsit oraşul."

Truman şi-a amintit brusc ce descoperise mai devreme în acea zi despre o proprietate imobiliară. „Ştiai că proprietatea Tildei Brass are o graniţă comună cu ferma McDonald?"

„ Ce? ” Întregul corp al lui Mercy s-a rotit spre el. „De unde ai auzit asta? Asta nu poate fi posibil. Sunt la kilometri distanţă.”

„Am căutat. Proprietatea ei este o formă ciudată care urmează pârâul. Extremitatea estică se loveşte de o parte îndepărtată a fermei McDonald.”

Aproape că auzea rotiţele învârtindu-se în creierul ei. „De ce nu mi-ai spus asta?”

„Tocmai am făcut-o. Am aflat azi.”

„Ar putea fi el cumpărătorul anonim pentru proprietatea ei? Dorind să-şi extindă proprietatea?”

„Pare o presupunere logică. Deşi cred că ferma lui e destul de mare. De ce are nevoie de mai mult?”

Mercy a alunecat încet înapoi în scaunul ei, degetele bătându-i un ritm pe coapse. „Asta e o întrebare pe care aş vrea să i-o pun lui McDonald. Îl pot vedea rămânând anonim în timpul negocierilor imobiliare. El pare să-şi aprecieze intimitatea.”

„Pe baza convorbirii mele telefonice cu amicul meu agent din Idaho din această dimineaţă, McDonald este o persoană foarte retrasă. Prea retrasă.
Bănuiesc că ofiţerul de rezervă va scoate la iveală nişte mizerii interesante
despre Tom McDonald.”

„Dacă McDonald este cumpărătorul, ar incendia biroul imobiliar?” întrebă brusc Mercy. „Luăm deja în considerare faptul că el l-a ucis pe Joshua Pence la celălalt incendiu. Este el incendiatorul nostru?”

„Cred că Landon Hecht este incendiatorul nostru”, a spus Truman.

„Şi eu, dar chiar şi el a spus că nu el a provocat incendiile de pe proprietatea Tildei sau de unde am găsit

cadavrul lui Pence.”

„Dacă sugerezi că Tom McDonald a provocat acele incendii, atunci este posibil ca el să-i fi împuşcat pe agenţi.” Stomacul lui Truman clocotea de acid pe măsură ce furia lui creştea.

„Dacă formează o miliţie, este posibil să nu aibă nicio consideraţie pentru aplicarea legii”, a declarat Mercy. „A ignorat vizita mea de la FBI şi nu a simţit nevoia să fie respectuos în timpul vizitei tale.”

„Nu ştiu.” Mintea lui Truman a încercat să prindă din urmă teoriile lui Mercy. „Facem o mulţime de presupuneri.”

„Gândesc cu voce tare.”

Truman a condus încet în jurul ultimei curbe spre proprietatea McDonald şi a zărit câteva lumini de clădire. „Trebuie să aşteptăm întăririle noastre. Eram gata să bat la uşi şi să întreb despre Cade, dar acum nu cred că este cea mai bună cale de acţiune.”

„Categoric nu. Parchează la margine şi vom sta liniştiţi până când vor ajunge aici. Nu doresc să mă confrunt cu nişte aspiranţi la miliţie în întuneric.”

Capitolul 28

Mercy stătea în întuneric lângă Truman, ochii ei chinuindu-se să vadă prin noapte. Truman se oprise lângă vehiculele parcate cel mai departe de clădiri, nevrând să iasă în evidenţă parcând singur. Ferma era tăcută. Îşi crăpaseră geamurile, iar lipsa zgomotului o făcea să vrea să se târască pe pereţii interiori ai vehiculului. Truman stătea liniştit,

concentrarea şi calmul lui împiedicându-i nervii să îi sară din membre.

În această seară, el nu era neliniştit.

Putea vedea o jumătate de duzină de lumini pe diferite clădiri. Cea mai strălucitoare era pe ferma din depărtare. Era trecut de ora 21:00 şi nicio siluetă nu se mişca în umbră. *Toată lumea e deja în pat?* Privirea ei a călătorit peste micile căsuţe. Cade îi spusese lui Kaylie că McDonald plănuia să găzduiască mai mult de o sută de oameni.

Gândul o făcu să tremure pe dinăuntru.

„Ce e asta?” şopti Truman. „Dincolo. Lângă camionul king cab.”

Mercy a privit în întuneric. Cu siguranţă, a zărit conturul unei siluete care se strecura printre vehicule, îndreptându-se spre capătul lor din parcare. „Se mişcă în direcţia asta.”

Truman a atins mânerul uşii sale.

„Aşteaptă”, a spus Mercy aproape în tăcere. Figura a trecut printre două camioane, o siluetă scurtă în noapte. „E o femeie!”, a exclamat ea în sinea ei. Dezamăgirea îi umplu pieptul. Sperase să fie Cade.

„Ai dreptate.”

Încovoiată, femeia gonea prin întuneric, folosind vehiculele drept acoperire. Pe măsură ce se apropia, Mercy văzu că purta o geantă de voiaj şi se uită peste umăr de câteva ori. *E speriată.*

„Mă duc”, a spus ea. „Nu lăsa luminile interioare să se aprindă când deschid uşa.”

„Sunt stinse, iar eu vin cu tine.”

„O să vorbesc.”

„Am eu grijă de tine.”

Mercy a deschis portiera cât de încet a putut şi a răsuflat uşurată când luminile cabinei Tahoe au rămas stinse.

Femeia a ajuns la o maşină din apropiere, iar Mercy a auzit scârţâitul unei chei care aluneca în încuietoarea portierei. A făcut câţiva paşi spre femeie, oprindu-se la şase metri.

„Scuzaţi-mă”, a spus Mercy cât de calm a putut.

Femeia s-a învârtit, cu mâna la piept, teroarea ei fiind vizibilă în întuneric.

Mercy şi-a ridicat mâinile. „Nu am vrut să vă sperii”, a spus ea cu amabilitate, în timp ce fiecare părticică din ea se concentra pe poziţia mâinilor femeii. *Nu a întins mâna după o armă.*

Încă.

„M-ai speriat de moarte”, a spus femeia. Lumina slabă îi lumina părul blond, iar ea era aproape la fel de înaltă ca Mercy. Strângea ochii în întuneric. „Cine eşti?” Vocea ei tremura şi îi amintea lui Mercy de o căprioară gata să fugă la cel mai mic indiciu de pericol.

„Caut un prieten.” *Nu o speria.*

„Acesta nu este un loc în care să-ţi găseşti prieteni”, a afirmat blonda. „Eu cu siguranţă nu aş veni aici singură. Mai ales ca femeie, noaptea. Cauţi doar necazuri.”

„Nu sunt singură.” Mercy şi-a înclinat capul în direcţia lui Truman. „El mă ajută.”

Femeia a făcut o jumătate de pas înapoi când a zărit pentru prima dată umbra înaltă a lui Truman. S-a uitat la Mercy. „E sigur?”

„Da. Eşti îngrijorată pentru siguranţa ta?”

„Nu mai sunt. Am plecat de aici.”

„De ce pleci?” a întrebat Truman.

„Nu mai lucrez pentru tipul ăsta.” A deschis uşa pasagerului, şi-a aruncat rapid geanta înăuntru şi a închis-o, menţinând zgomotul la minimum. Se mişca ca o pasăre, rapid şi fluturând.

„McDonald?” a întrebat Mercy. „Ce ai făcut pentru el?”

„Gătit. Curat. Orice era nevoie. La început am crezut că McDonald era în regulă... dar acum am îndoieli. E bun la prezentarea unei feţe oneste, dar în spatele scenei e nemilos. Va face orice pentru a obţine ceea ce vrea.” Vocea i s-a coborât şi s-a uitat în spatele ei. „Au murit oameni. Oameni care l-au înşelat. Dar el pretinde că nu a avut nimic de-a face cu asta.”

Joshua Pence?

„Şi băieţii pe care îi atrage sunt şi ei o problemă. Ei cred că sunt aici pentru mai mult decât muncă.” Vocea ei era constantă, dar plină de furie, profilul ei palid era mândru. „Nu mai suport asta.”

„Ai unde să te duci?” a întrebat Mercy.

„Da. O să mă târăsc înapoi la casa surorii mele. Ea mi-a spus să nu accept această poziţie şi a avut dreptate.” Ea a făcut câţiva paşi prin faţa maşinii până pe partea şoferului.

„Îl cunoşti pe Cade Pruitt?” Mercy s-a apropiat câţiva paşi, nedorind să o lase să plece încă.

Femeia a îngheţat şi s-a întors. „De ce?”

„El este prietenul pe care îl căutăm.”

În întuneric, Mercy a văzut privirea blondei trecând de la ea la Truman şi înapoi. „A dat-o în bară.” Vocea i s-a clătinat, iar Mercy s-a temut că va fugi.

„Ce înseamnă asta?” Frica a înflorit în Mercy când şi-a amintit cum Cade îi spusese lui Kaylie că Joshua Pence a dat-o în bară.

„Aveam de gând să sun la poliţie după ce plecam.” A rămas nemişcată, ca o pasăre nemişcată în fracţiunea de secundă dinainte de a zbura spre cer.

Truman a păşit lângă Mercy. „De ce? Ce s-a întâmplat cu el?”

Femeia a făcut o jumătate de pas în direcţia lor, cu ochii ei găuri negre în faţa palidă, şi a şoptit: „L-au închis. Au spus că i-a turnat la FBI.”

Mercy şi-a prins răsuflarea.

„Toţi bărbaţii sunt furioşi. Nu vreau să ştiu ce-i vor face, dar am auzit cum Tom McDonald are grijă de oamenii care se pun împotriva lui.” Capul ei se aplecă în direcţia lui Mercy. „Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău, dar e prea târziu să-l ajuţi. Singurul lucru pe care îl poţi face este să suni la poliţie şi să speri că vor răspunde până aici.”

„A fost rănit?” a întrebat Truman.

„Încă respiră. Pentru moment.”

„Poliţia este pe drum”, a spus Mercy. I-a arătat femeii legitimaţia. „Eu sunt de la FBI. Aşteptăm întăririle noastre.”

„Nu ştiu dacă să fiu uşurată sau speriată pentru tine”, a spus femeia, îndepărtându-se din nou. Mâinile îi tremurau.

„De ce ţi-ar fi frică pentru noi?” a întrebat Truman.

„Pentru că mulţimea aceea vede poliţia ca pe un inamic… şi puştiul acela nu va supravieţui nopţii.”

$$$

Cade putea vedea cu un singur ochi. Nu că ar fi contat în întunericul total. Podeaua aspră de lemn era groasă sub obrazul lui, iar ambele mâini erau amorţite de la braţele legate la spate. Era obosit să stea întins pe burtă, dar era şi recunoscător că nu-l mai loveau cu piciorul. Întunericul i-a fost cel mai apropiat prieten, ascunzându-i lacrimile şi permiţându-i să-şi inventarieze rănile.

Coastele îl dureau de fiecare dată când respira şi

vomitase sifonul pe care îl băuse în drum spre fermă. Respira prin gură, cu nasul spart şi înfundat cu sânge uscat.

Kaylie va crede că am părăsit-o.

Avea lucruri mai importante de care să se îngrijoreze, dar gândurile lui se tot rătăceau la Kaylie, preocupat de sentimentele ei.

Am nevoie să mă concentrez pe ieşirea de aici.

Ştia că nu-l vor lăsa să plece în viaţă.

Mai devreme, Chip fusese primul care îl zărise la fermă. Cade parcase pe întuneric şi mersese dezinvolt în umbră până la magazie, hotărât să-şi dovedească că dinamita nu dispăruse. Trebuia să fie undeva în magazie. Ceea ce nu se aşteptase să găsească era Chip şi unul dintre amicii lui, Rob, umblând prin proviziile din magazie. Îşi ridicaseră privirea surprinşi când Cade a venit după colţ. Făcând pe deşteptul, i-a salutat pe bărbaţi, plănuind să vină cu o poveste despre căutarea centurii cu scule de rezervă. În schimb, Chip a scos arma.

Cuvintele lui Cade i se uscaseră în gură în timp ce se holba la capătul ţevii.

„Ţi-e frică, deşteptule?” rânjise Chip. „Şeful le-a spus tuturor să fie cu ochii pe tine. E supărat rău de tot că ne-ai turnat la poliţie şi la federali.”

„Nu ştiu despre ce vorbeşti”, se bâlbâi Cade în timp ce frica îngheţată îi străbătea membrele. Şi-a ridicat încet mâinile, rugându-se ca Chip să nu tragă.

„Ştim despre prietena ta”, a afirmat Chip. „Ştim că este nepoata acelui agent FBI care ne-a hărţuit zilele trecute.”

„Nu i-am spus nimic! Nu am nimic să-i spun!” spuse Cade cu seriozitate, folosindu-şi privirea pentru a-i implora pe cei doi bărbaţi. Degetul lui Chip era pe trăgaciul pistolului, iar privirea din ochii lui era de-a dreptul nebună.

Vrea să mă împuşte. Doar ca să se bucure de asta.

„Spune-i şefului”, a spus Chip. L-a îndrumat pe Rob să îi lege mâinile lui Cade la spate, apoi Chip l-a împuns în coaste cu pistolul în timp ce mergeau prin întuneric spre sala de mese. Cade nu vedea pământul şi s-a împiedicat de câteva ori, sperând ca Chip să nu se împiedice din greşeală şi să-l împuşte în inimă.

Au ajuns la sala de mese, unde tocmai avusese loc un fel de întâlnire. În jur de patruzeci de oameni mişunau în jur, părând gata să-şi încheie seara, până când Cade fu împins pe uşa din faţă. Fiecare faţă se întoarse în direcţia lui. După un moment de surpriză, o mică aclamaţie s-a ridicat din mulţime. Strigăte de genul „L-ai prins!” şi „La naiba cu ticălosul ăla!” i-au ajuns la urechi.

Genunchii i s-au transformat în apă la privirile frenetice de pe feţele lor. Ochi furioşi şi plini de amărăciune sclipeau spre el. Cade a clipit. Aceştia erau colegii lui de muncă şi cunoscuţi. Oameni care trăiau cu mâinile lor şi care acceptau o zi de muncă cinstită. Se îmbrăcau ca şi el în cizme şi Wranglers. Oameni la care nu ar fi visat niciodată că se vor întoarce împotriva lui.

Văzându-le ura şi furia l-a zguduit până în adâncul sufletului. Era o gloată.

Asta i s-a întâmplat lui Joshua Pence?

Tom McDonald a apărut din spatele grupului, iar privirea lui Cade s-a fixat pe chipul lui, plină de speranţă. Şeful lui îi spusese cât de mult îi admira munca; Cade văzuse respectul în ochii lui. *Va îndrepta lucrurile.* Dar expresia actuală a lui McDonald era de o furie domolită. Cade nu şi-a putut întoarce privirea în timp ce bărbatul se apropia prin mulţime, grosimea lui uriaşă deter- minându-i pe bărbaţi să se dea la o parte pentru a-i face loc.

S-a oprit în faţa lui Cade.

În cameră se făcuse linişte. Feţele nerăbdătoare se uitau de la Tom la el
şi invers, cu energia reprimată bubuind sub suprafeţele lor, însetate de sânge.

Cade a încercat să înghită, dar gâtul său uscat nu a vrut să urmeze instrucţiunile. De o parte şi de alta a lui, Chip şi Rob îi apucau fiecare câte un braţ, prezentându-l liderului lor. Degetele lui Chip i se înfigeau în partea de jos a braţului, iar Cade se întreba dacă îi simţea transpiraţia.

„Ce te aduce aici atât de târziu în ziua ta liberă, Cade?” Cade nu putea vorbi.

„Spionezi pentru FBI?”

El a clătinat vehement din cap. „Nu”, a mormăit el. „Nu am vorbit niciodată cu FBI-ul.”

În încăpere se auzeau strigăte de „Prostii”. Cizmele se mişcau, bărbaţii îşi ajustau poziţiile. Ochii au continuat să se holbeze la el, căldura lor înfiptă în craniul lui. McDonald şi-a înclinat puţin capul. „Le-ai spus celor de la FBI despre noi. Te-ai prefăcut că nu o cunoşti pe agenta aceea care a fost aici zilele trecute, când tu te întâlneşti *cu nepoata ei!”*

Mormăi mai tare.

„Ai reuşit să-i păcăleşti pe Chip şi pe Mitch. Mitch chiar ţi-a luat apărarea.”

Cade a întâlnit privirea lui Mitch peste umărul lui Tom. Mitch se uită la el cu ochi morţi. „Nu o întâlnisem niciodată până în ziua aceea. Serios.” Îi vorbea direct lui Mitch. Singurul om pe care voia să-l convingă. Brusc, era important pentru el ca Mitch să ştie că nu-şi riscase gâtul în zadar.

McDonald clătină din cap. „Prea târziu. Sunt dezamăgit de tine, Cade. Aveam mari speranţe că ni te-ai putea alătura într-o zi. Ai arătat o mulţime de promisiuni, dar ai lăsat o

femeie să te conducă de sculă.”

Cade l-a zărit pe Owen Kilpatrick stând lângă Mitch. Faţa lui era goală, braţele încrucişate pe piept, poziţia lui afirmând că era la fel de furios ca restul bărbaţilor.

„Cine ştie că eşti aici?” Tom a întrebat.

„I-am spus Kaylie că voi veni aici. Ar trebui să fiu la ea acasă la ora şapte.” Cel puţin vocea lui suna normal.

„Nu o să ajungi la întâlnire”, a ironizat Chip.

McDonald a ridicat o mână pentru a-l reduce la tăcere pe Chip. „Nu te cred”, i-a spus el lui Cade. „Tu doar spui asta.”

„Verifică-mi telefonul”, a afirmat Cade. *Ei trebuie să creadă că cineva va veni să mă caute.* „O să vezi că am sunat-o în ultima oră.”

Rob a scos telefonul din buzunar şi l-a apăsat pe degetul mare drept al lui Cade pentru a debloca ecranul. A scormonit în jur pentru câteva secunde. „Are dreptate. Există un apel către ea.”

McDonald îşi strânse buzele în timp ce îl privea pe Cade. „Îi vom rezolva soarta mai târziu. Pune-l în cămară. Leagă-i şi picioarele.”

Rob i-a smuls picioarele lui Cade de sub el, iar acesta a căzut la podea, prinzându-şi greutatea pe umărul stâng şi scoţându-şi respiraţia din plămâni. Grupul de bărbaţi s-a strâns mai mult, iar cizmele zgâriate s-au apropiat ameninţător de faţa lui. Picioarele i-au fost ridicate; cineva a scos o frânghie şi i-a legat gleznele între ele.

Atunci au început loviturile. Bocancii îi loveau faţa, pieptul şi spatele. Cade s-a rostogolit pe o parte şi a încercat să-şi ducă capul la genunchi, protejându-şi pieptul şi burta. A vomitat sifonul, iar loviturile au continuat până când McDonald le-a ordonat să se oprească.

L-au târât într-o cămăruţă de lângă bucătărie şi au trântit uşa. L-a auzit pe McDonald ordonând cuiva să cureţe mizeria.

Cade şi-a încetinit respiraţia, inspirând cât mai uşor cu putinţă pentru aşi împiedica coastele să trimită fulgerătoare lovituri de durere la creier. A căutat ceva optimist în legătură cu situaţia lui.

Nu sunt mort.

Kaylie ştie unde sunt. Dar ea ar spune cuiva? Sau s-ar duce la culcare supărată că el le stricase cina?

Dacă i-ar fi spus unuia dintre amicii lui, probabil că ar fi aşteptat o săptămână înainte de a menţiona că nu mai ştia nimic de Cade în ultima vreme. Şi nu trebuia ca o persoană să fie dispărută timp de două zile înainte ca poliţia să ia vreo măsură?

Nu sunt mort.

Vocile răsunau din sala de mese. Bărbaţii protestau faţă de ceva ce spusese McDonald. Cade s-a apropiat stângaci de intrare şi şi-a lipit urechea de crăpătura largă de sub uşă.

„Nu-mi pasă că vă supără. Nu-l pot împuşca”, a spus McDonald. „Prietena lui ştie că venea aici, iar dacă îi găsesc corpul cu o gaură de glonţ, unde crezi că îşi vor concentra atenţia?”

Cade tresări la tonul dezinvolt. McDonald vorbea despre uciderea lui ca şi cum ar fi dezbătut dacă să arunce o salată veche.

„Ştiu că ne-a trădat”, a spus McDonald. „Mi-aş fi dorit să nu-l fi angajat, dar trebuia să terminăm buncărele cât mai repede posibil. De acum înainte, toată forţa de muncă va proveni din cercul nostru. Gata cu ajutorul extern. Vom avea încredere şi ne vom baza pe noi înşine. Aşa cum am vrut să fie de la bun început. Nevoia noastră de a extinde facilităţile

nu-mi va mai afecta deciziile.”

„O vom face!”

„Nu avem nevoie de nimeni altcineva!”

„Gata cu străinii!”

Gâtul lui Cade îl durea din cauza poziţiei inconfortabile, dar era o durere mică în comparaţie cu celelalte. Şi mică în raport cu frica arzătoare din stomacul lui.

„Organizează un accident”, sugeră o voce din mulţime. Alte voci i -au susţinut ideea.

„Îmi place ideea”, a spus McDonald.

Au fost înaintate propuneri pentru accidente de maşină, incendii şi accidente de vânătoare. Cade nu a putut desluşi toate cuvintele din discuţia despre cel mai bun mod de a-l ucide, dar a auzit suficient. S-a rostogolit pe burtă, sprijinindu-şi gâtul.

„Sunteţi nebuni?”, a spus o voce clară. „E doar un copil.”

Acela era Mitch.

Uşurarea de a şti că avea un prieten în grup a făcut ca lacrimile să-i ardă în ambii ochi. Mucii îi curgeau din nasul rănit şi îi ştergea cu grijă de podea.

Tonurile mormăite şi vocile furioase care au urmat i-au spus lui Cade că Mitch era în minoritate.

„Ne rezolvăm singuri problemele”, a anunţat McDonald. „Nu aşteptăm ca poliţia îngustă la minte şi tribunalele înapoiate să ne cheltuiască taxele în timp ce zăbovesc să ia decizii. Puştiul mi-a încălcat încrederea şi a pus o mulţime de oameni în pericol. Trebuie să fie pedepsit”. A făcut o pauză. *„Ai o problemă cu decizia mea, Mitch? ”*

Tăcere.

Cade şi-a ţinut respiraţia.

„Tot ce cer este milă”, a spus Mitch. „Puţină clemenţă. Ai spus că a arătat mult potenţial, Tom. Sunt de acord că ar

trebui să mergi mai departe şi să-l pedepseşti... o merită, dar nu cred că merită moartea.”

Mulţumesc, Mitch.

„De asta sunt eu lider, Mitch. Nu las emoţiile să se amestece cu nevoia de a acţiona. M-am hotărât asupra celei mai bune modalităţi de a-l trata pe puşti, dar sugestia ta a fost notată, şi vom dezbate sentinţa sa puţin mai târziu.” Murmure de acord ajunseră la Cade.

Ii face pe plac lui Mitch şi încearcă să le arate celorlalţi bărbaţi că au un cuvânt de spus în deciziile lui.

Ei nu au.

„Dacă trăieşte sau moare, se va decide în seara asta.”

Capitolul 29

Truman nu putea sta pe loc.

„Trebuie să ne aşteptăm întăririle”, a argumentat Mercy în timp ce priveau luminile din spate ale maşinii femeii dispărând pe drumul dinspre fermă.

„Eu votez să intrăm. Nu putem aştepta. Aşteptarea ar putea însemna moartea lui Cade. Ai văzut cât de speriată era.” Muşchii lui Truman bâzâiau ca şi cum ar fi băut trei doze de espresso.

„Dar...”

„Dacă ar fi fost un trăgător activ, am fi fost deja acolo.”

„Asta e altceva.”

„Cade are nevoie de noi să acţionăm acum. Din câte ştim noi, e prea târziu. Ştii că am dreptate.” A privit-o pe Mercy uitându-se înapoi la drum, unde se aşteptau să apară

întăririle lor. „Avem motive întemeiate să intrăm. Acum.”

„La naiba. Dă-mi o vestă.”

Truman a deschis partea din spate a Tahoe-ului său şi a luat o altă vestă în timp ce îşi informa şeful cu privire la acţiunile lor. „Trebuia să ai deja una pe tine”, a mormăit Truman în timp ce i-o dădea. Propria vestă i se părea brusc grea şi prea strânsă în jurul pieptului. *Respiră încet.* A respirat adânc de câteva ori şi s-a luptat cu senzaţia de claustrofobie. *Cum pot să o port toată ziua fără probleme şi să simt brusc că mă înec?*

Nervi nenorociţi.

Nu aştept să-l găsesc pe Cade.

Îşi promisese că nu va mai ezita niciodată. Ştia că nu trebuie să se grăbească în orice situaţie, dar auzise destule de la femeie ca să ştie că situaţia lui Cade era extrem de gravă. În timp ce Mercy îşi potrivea vesta, a sunat la dispecerat şi i-a cerut să îl informeze pe şeriful din Deschutes County că vor intra.

„Jeff a spus că Eddie şi un alt agent se îndreaptă spre aici”, a raportat Mercy în timp ce strângea curelele Velcro. „Sunt în legătură cu agenţii din Deschutes County care sunt pe drum.”

„Să mergem.” Truman s-a strecurat printre vehiculele parcate spre lumina de deasupra uşii de la sala de mese şi s-a întrebat ce vor găsi înăuntru. Întreaga fermă era sinistru de liniştită. Nu exista niciun indiciu că o gloată stătea gata să sfâşie un tânăr.

Exagerase ea oare?

„Truman”, şopti Mercy urgent. „Lasă-te jos!”

El a reperat imediat figura şi s-a ascuns în spatele platformei unui camion, lângă Mercy. Mişcându-se în tăcere, s-a întins să privească în jurul camionului. Volumul

recognoscibil al lui Tom McDonald se mişca prin incintă. Paşii lui erau înţepeniţi şi mergea cu un mers înclinat vizibil. Era singur. Truman l-a privit un moment îndelungat, căutând în întuneric gărzile mereu prezente ale lui McDonald.

Truman s-a retras în protecţia umbrei camionului. „Nu i-am văzut anturajul.”

„Nici eu nu l-am văzut. Se îndreaptă spre fermă.”

Privirile lor s-au întâlnit în lumina slabă. „Îl urmăm”, a spus Truman, iar Mercy a dat din cap. Şi-au schimbat direcţia şi au pornit după bărbat. S-au ţinut în umbră, verificând constant peste umeri dacă există gărzi ale lui McDonald. Truman se îndoia că Cade era în fermă, dar cu siguranţă McDonald nu ar fi autorizat pedepsirea lui Cade fără supravegherea sa directă. McDonald i se părea genul de om care să ţină un deget ferm deasupra fiecărei comenzi.

Dacă îl putem opri pe McDonald, îl putem opri să le spună oamenilor săi ce să facă.

Şi dacă am ajuns prea târziu?

Truman a refuzat să ia în considerare această posibilitate, fiind de părere că cel mai bun mod de acţiune era să întrerupă orice comunicare între lider şi oamenii săi. Conform a ceea ce aflaseră de la femeia fugară, McDonald trebuia să fie oprit. Punct.

Fără ezitări.

El şi Mercy îl priviră pe McDonald cum urca cu greu treptele spre fermă şi dispărea înăuntru.

„Crezi că gărzile lui sunt deja înăuntru?” a şoptit ea.

„Nu, bănuiesc că sunt cu ochii pe Cade.” *Sper.* „Vom intra presupunând că mai sunt şi alţi oameni înăuntru.” Procedură standard de operare.

Armele pregătite, au făcut un cerc rapid în jurul casei minuscule, aruncând o privire pe ferestre şi observând

ieşirile. Cea mai puternică lumină din casă era într-o cameră din spate despre care Truman presupunea că era bucătăria. Jumătate de perdele vechi îi împiedicau să vadă înăuntru, ornamentul lor roşu îi amintea de perdelele din vechea casă a bunicii sale. Recunoaşterea terminată, au urcat în tăcere scările până la uşa din fată. Truman a deschis-o, recunoscător pentru becul gol care lumina interiorul, şi împreună, el şi Mercy au acoperit colturile ascunse ale camerei înainte de a intra.

Mergând în tandem, cu umerii atingându-se pentru a rămâne sincronizaţi, el şi Mercy au curătat rapid nivelul inferior al casei, lăsând pentru final camera bine luminată din spate. Truman i-a dat din cap lui Mercy şi şi-a ţinut respiraţia când au intrat simultan în bucătărie. Tom McDonald stătea la masă şi mânca un castron de tocană, iar el a încremenit cu lingura la jumătatea drumului spre gură. Mercy şi-a îndreptat arma spre McDonald în timp ce Truman a verificat colţurile. McDonald avea tocană în barbă. A coborât încet lingura pe masă şi şi-a aşezat mâinile întinse de o parte şi de alta a castronului, privirea plimbându-se între Truman şi Mercy.

„Ei bine, uite cine este”, a spus McDonald, lungindu-şi cuvintele. „Presupun că nu eşti aici ca să-mi împarţi tocăniţa.”

Truman a păşit în spatele lui şi l-a verificat pentru arme, scoţându-i un revolver de la curea şi apoi încătuşându-l. A fost nevoie de două seturi de cătuşe legate între ele pentru a-i prinde mâinile lui McDonald la spate. Truman a rostit o declaraţie despre asigurarea temporară a lui McDonald pentru siguranţa ofiţerilor, iar McDonald i-a aruncat o privire neagră peste umăr.

L-a urmărit în tăcere pe McDonald în timp ce Mercy urca scările spre nivelul superior al casei. I-a urmărit

mişcările după zgomotul paşilor ei deasupra capului. Fiecare strigăt înfundat de „Liber! ” în timp ce ea trecea dintro cameră în alta îi liniştea respiraţia. S-a întors în mai puţin de un minut.

„Unde este Cade Pruitt?” a întrebat Mercy.

McDonald a luat o clipă lungă pentru a o evalua. „Nu ştiu sigur despre cine vorbeşti. Am o mulţime de oameni care lucrează pentru mine.”

Truman a rezistat impulsului de a-l lovi în cap pentru a-i zdruncina memoria.

Mercy a schiţat un zâmbet care i-a făcut pielea de găină lui Truman. „Mai trăieşte?”, a întrebat ea cu dulceaţă. „Sau a avut aceeaşi soartă ca Joshua Pence?”

McDonald s-a uitat calm la ea. „Din nou... nu ştiu unde vrei să ajungi.”

„În cinci minute, această fermă va fi plină de agenţi FBI şi de poliţişti din Deschutes County”, a spus ea cu acelaşi zâmbet. „Ce-ar fi să lucrezi puţin la refacerea memoriei tale înainte de sosirea lor?”

El s-a lăsat pe spate în scaun şi a schiţat un zâmbet leneş, un om care nu se grăbea. Truman a suspinat.

„Cred că aţi încălcat proprietatea”, a spus McDonald. „Niciunul dintre voi nu are jurisdicţie să fie aici. Am declarat că această proprietate nu mai face parte din Statele Unite. Prin urmare, sunteţi supuşi legilor noastre, şi amândoi le încălcaţi.”

Mercy şi-a dat ochii peste cap.

„Te-am avertizat”, a spus McDonald. „Nu sunt răspunzător pentru ce vi s-ar putea întâmpla. Mi-aţi încălcat proprietatea, mi-aţi luat arma şi m-aţi încătuşat împotriva voinţei mele. Voi doi sunteţi motivul pentru care această ţară ia atitudine împotriva poliţiei.”

„Am fost informaţi că viaţa lui Cade Pruitt este în pericol pe această proprietate”, a declarat Truman.

„Asta nu e treaba mea”, a spus McDonald. „Sau a ta.”

Un zgomot uşor a răsunat din afara uşii din spate a bucătăriei, iar capul lui Mercy a tresărit la auzul sunetului. A dat din cap spre Truman, cu arma încă îndreptată spre McDonald. Truman a vizualizat spaţiul pe care îl verificaseră cu câteva momente înainte. Câteva trepte de beton duceau la uşă. Nu existau resturi sau garduri în spatele cărora cineva să se poată ascunde. Era o zonă larg deschisă în spatele casei. Singura acoperire pentru un atacator ar fi fost colţul casei. Truman s-a apropiat de uşă şi a strigat: „Departamentul de Poliţie Eagle's Nest! Cine este afară?”

Tăcere.

Niciun zgomot de paşi care să iasă. A strigat din nou.

„Mă duc să verific”, i-a spus el lui Mercy. Ea a dat din cap şi s-a mişcat să-l susţină.

Cu arma în mână, el a deschis uşa şi a făcut rapid în doi paşi şi a balansat braţele pentru a verifica întreaga zonă. *Nu e nimeni aici.* A sărit de pe treptele din stânga şi şi-a lipit spatele de casă în timp ce Mercy l-a acoperit pe el şi partea dreaptă din vârful scării. Făcu câţiva paşi spre stânga, întâmpinând calmul care-i cuprinsese membrele. Chiar şi bătăile inimii i se simţeau regulate. *Fără teamă.*

„Oooof!”

S-a învârtit la timp pentru a o vedea pe Mercy prăbuşindu-se şi fiind târâtă înapoi în casă, cu picioarele în urma ei. Uşa s-a trântit în spatele ei. *„Mercy!”*

Truman s-a repezit spre trepte, dar a fost apucat de la spate de talie, cu braţul de armă blocat şi aruncat la pământ. *Nuuu!* Grosimea bărbatului a aterizat peste el, scoţându-i aerul din plămâni. O explozie de energie i-a aprins creierul şi

instinctul a preluat controlul. *Ripostează!*

Truman şi-a adus cotul înapoi în pieptul atacatorului său şi a lovit cu fiecare gram din fiinţa sa, hotărât să-l împiedice pe bărbat să-i apuce arma, care era blocată între stomacul său şi pământ. *Nu-i voi lăsa s-o ia!*

„Stai nemişcat!” i-a şuierat în ureche, iar Truman a mai aruncat un cot înapoi, lovindu-se de ceva dur. *„La dracu'!”* Strânsoarea din jurul stomacului şi a braţului armei lui se înăspri.

„Eu sunt, Owen! Trebuie să pleci de aici!”

Truman s-a oprit din lovituri. *Owen?* „Au prins-o pe Mercy!”

„Sunt o jumătate de duzină în casă acum. *Nu-i poţi înfrunta pe toţi! ”* Truman stătea nemişcat, cu mintea zburând şi inima bătându-i de pământ. *Cum ajung la ea?*

$$$

Sunt o idioată.

Nu-şi urmărise spatele.

Cel puţin Truman a scăpat.

Stătea pe podea în bucătărie, cu spatele la perete, purtând o pereche de cătuşe ale lui Truman, în timp ce oamenii lui McDonald's îl căutau pe Truman prin proprietate. Era concentrată pe verificarea curţii când a fost bruscată din spate. Auzise paşii bocancilor cu o fracţiune de secundă prea târziu. O jumătate de duzină de bărbaţi o trântiseră la podea, îi tăiaseră respiraţia din plămâni şi o dezarmaseră înainte ca ea să poată respira din nou. Acum avea o vânătaie crescândă pe partea din spate a craniului şi un sân inflamat de la glumeţul care crezuse că are dreptul să o bruscheze în timp ce ceilalţi îi legau mâinile. Avea un falsetto nou.

Mercy se holba la un alt bărbat, care plutea deasupra ei. Avea un zâmbet lasciv pe faţă, care îi făcea stomacul să se înfioare. Îşi ajustase în mod deliberat blugii la între picioare. „Lasă-mă în pace”, a mormăit ea.

„O să-ţi dau ceva”. Mai multe priviri.

„Maturizează-te.”

„Oh, sunt destul de mare pentru tine, dragă.” Îi lipseau doi din dinţii de jos din faţă.

Cu toate avansurile lui sexy, bărbatul nu o atinsese. Ţinea pistolul îndreptat spre capul ei, dar rămăsese la o distanţă bună de picioarele ei. Ea dovedise deja că poate lovi cu piciorul.

Patru bărbaţi au fost lăsaţi să o păzească.

Cred că numărul ăsta e un compliment.

Trei dintre ei păstrau o distanţă sănătoasă, dar al patrulea se apropiase încet, încercând să o seducă cu glumele lui fermecătoare. Ea îşi desfăcu şi îş i încrucişă din nou cizmele, ţinându-i privirea, amuzată când el se dădu înapoi cu 15 centimetri. Nu era speriată; era la limită, cu simţurile în alertă maximă, urmărind şi analizând fiecare cuvânt şi acţiune din jurul ei. Orice avea să se întâmple, avea să se întâmple, iar ea avea să facă tot posibilul să scape fără să fie rănită. Cu toate fanfaronadele lor, acum îşi ţineau mâinile departe de ea. Nu erau multe puncte de IQ în cameră, iar mintea ei pregătea argumente pentru eliberarea ei.

Paşii grei de pe hol i-au spus că McDonald s-a întors.

El a intrat în cameră şi cei patru bărbaţi au stat în poziţie de drepţi, pocnind cu o precizie nonmilitară. McDonald le făcu semn cu mâna şi ei se relaxară.

Cel puţin nu l-au salutat pe bărbat.

McDonald s-a oprit la picioarele ei şi s-a holbat la ea.

Mercy s-a uitat înapoi, mişcându-şi doar ochii, nu şi capul, şi a ridicat o sprânceană la el.

„Cât de repede se schimbă cărţile”, a afirmat McDonald. „Eşti o femeie care pariază?”

„Nu. Eu nu pariez.”

El a dat din cap în semn de aprobare. „Nici nu credeam asta. Risipă de bani.”

„Aş vrea să pariez pe ea”, a mormăit paznicul ei cu probleme dentare.

„Arată puţin respect”, a lătrat McDonald, surprinzându-i pe Mercy şi pe gardian.

„E o hrăpăreaţă mincinoasă”, a argumentat admiratorul ei. „Ai spus că femeile sunt aici pentru noi. Aş crede că asta ar trebui să facă turul complet.”

Încearcă-mă. Ţinându-şi buzele închise, Mercy îşi trecu limba peste dinţi şi se opri asupra unui canin deosebit de ascuţit. *Voi folosi orice pot ca armă.*

„Nu acum”, pufni McDonald. Faţa lui era mai roşie decât atunci când Truman îl încătuşase mai devreme. „Avem alte probleme. Du-te şi ajută la găsirea acelui şef de poliţie”, i-a spus el bărbatului frustrat. „Dar mai întâi spune-i lui Owen Kilpatrick că vreau să-l văd”. Şi-a băgat mâinile în buzunarele hainei şi s-a concentrat din nou asupra lui Mercy.

Mercy închise pentru scurt timp ochii. *Ce va face Owen?*

„Unde este şeful?”, a întrebat-o el.

„De parcă aş şti eu. Ai văzut cum oamenii tăi m-au târât înapoi în cameră.”

„Cine mai este aici?”

Ea a zâmbit. „Mă aştept ca FBI-ul şi Deschutes County să fie aici în orice moment.”

McDonald i-a ţinut privirea, evaluând-o. „Vreau o duzină de oameni care să acopere drumul”, a spus el peste umăr.

„Spune-le să mute câteva vehicule pentru a bloca intrarea. Nimeni să nu intre.”

Unul dintre oameni a fugit pe hol pentru a-i îndeplini comanda.

S-a întors cinci secunde mai târziu. „Au găsit camionul şefului poliţiei!” „Unde?”

„Chiar lângă toate celelalte. Vor să ştie dacă pot intra.”

„Bineînţeles că nu!” McDonald a clătinat din cap exasperat. „Nimeni nu atinge camionul până nu spun eu.” Mesagerul a plecat din nou în fugă.

McDonald şi-a tras barba în timp ce se uita de la Mercy la cei doi bărbaţi care aşteptau. Frustrarea emana din el şi se plimba într-un cerc mic, continuând să-şi mângâie barba şi să arunce priviri rapide către Mercy.

Cei doi bărbaţi rămaşi în cameră schimbau priviri confuze, iar Mercy se întreba dacă nu-l văzuseră niciodată pe liderul lor luptându-se cu o decizie.

Se gândi la opţiunile lui. Să-i creadă povestea că mai mulţi poliţişti erau pe drum şi să se pregătească pentru un impas. Să o omoare şi să se pregătească pentru un impas.

Sau să renunţe.

Nu era sigură dacă el ar fi ucis-o întâi în scenariul renunţării.

Probabil că nu.

„Ridic-o. Duceţi-o în sala de mese.”

Bărbaţii au apucat-o fiecare de un braţ şi au tras-o în picioare. Ea a întâlnit în mod deliberat privirea unuia dintre ei; acesta s-a îndepărtat după câteva secunde şi i-a aruncat o privire lui McDonald, care l-a ignorat.

Este adevărat. Liderul vostru pierde teren. Puteţi simţi asta.

Ea mergea încet, facându-i pe bărbaţi să încerce să o

tragă. Când au luat- o pe cărarea de pietriş spre sala de mese, McDonald a strigat în întuneric: „Hei, şefule Daly! Femeia ta este pe cale să ofere distracţie oamenilor mei în această seară!”

Mercy s-a poticnit, împiedicată de amintirea unui bărbat care încercase odată să o forţeze. În consecinţă, murise.

Dar teroarea creată de el nu murise niciodată. Pur şi simplu se ascunsese în psihicul ei, aşteptând să iasă la suprafaţă în momente ca acesta.

Nimeni nu a răspuns la provocarea lui McDonald din umbră.

Respiră. Se străduia să-şi controleze respiraţia, care se adâncea şi încetinea. Căutând calmul.

„A avut Joshua Pence o ultimă plimbare ca aceasta?” şi-a întrebat escorta. „L-au condus doi bărbaţi la moarte?”

Mâinile i s-au strâns pe braţe. „Taci”, a mormăit bărbatul din dreapta ei. Mirosea a ţigări.

„E un subiect delicat pentru tine?”, a şuierat ea. „Poate că tu vei fi următorul dacă nu urmezi linia lui McDonald. El pare genul care elimină pur şi simplu pe oricine nu este de acord cu el.”

„Îţi sugerez să-ţi ţii gura închisă”, a spus Tom McDonald din spatele ei. Şi-a strigat din nou îndemnul.

„Ştiu cum acţionează genul tău”, a spus Mercy peste umăr. „Tu eşti marele brânză. Toţi cei din jurul tău sunt îngroziţi că le vei face rău dacă nu sar când spui tu să sară. Dar ştii ce? Asta devine vechi după un timp. Destul de repede oamenii se plictisesc să sară fără motiv.”

Respiraţia de ţigară şi-a înfipt degetele sub bicepsul ei. Durerea i-a ajuns la creier.

„Joshua Pence a luat-o razna”, a anunţat McDonald. Bărbaţii care o escortau au dat solemn din cap.

„Cum e posibil aşa ceva? Nu conduceţi o corabie strictă?”, a insistat ea.

„Oamenii mei au liber arbitru”, a declarat McDonald. „Ei iau propriile decizii.”

„Şi ce se întâmplă când cineva ia o decizie care este împotriva a ceea ce aţi decretat?”

„Sunt rugaţi să plece.”

Cu coada ochiului, a văzut cum Respiraţia de ţigară a schimbat o privire cu celălalt manipulator al ei.

„Ce a făcut Joshua Pence?” a întrebat ea.

„I-a împuşcat pe acei agenţi.”

„Şi cum a ajuns cu gâtul tăiat?”

„Nu ştiu răspunsul la asta”, a spus McDonald. „I-am ordonat să părăsească ferma mea când am auzit despre asta.”

„Dacă i-a ucis pe agenţi, de ce nu l-ai predat poliţiei?”

„Nu era treaba mea.”

„A fost ucis de cineva care voia să răzbune poliţiştii?”

„Probabil”, a fost de acord McDonald. „Pentru mine, asta ar indica că un alt poliţist i-a cauzat moartea. Am observat că nu investigaţi moartea lui la fel de mult ca pe cea a celor doi agenţi. Fără îndoială, v-aţi dat deja seama că a fost o treabă din interior.”

Escortele ei au dat din cap cu înverşunare în semn de aprobare.

„Nu avem niciun indiciu că Joshua Pence a fost ucis de un poliţist ca răzbunare pentru cei doi agenţi.”

„Poate că trebuie să te uiţi mai atent la cei de teapa ta.”

„Focul de la Brass a fost pornit pentru că încercai să o intimidezi pe Tilda să îţi vândă?”

McDonald a râs. „Nu ştiu despre ce vorbeşti.”

Din nou, Respiraţia de ţigară a schimbat o privire cu

colegul său.

Băieţi, trebuie să luaţi un curs de citire a limbajului trupului.

Au ajuns la sala de mese, iar Respiraţia de ţigară a smuls uşa, împingând- o înăuntru. Mercy a fost imediat lovită de mirosul de bărbaţi transpiraţi. Camera era mare, dar înăuntru erau destule trupuri pentru a o face să miroasă ca un vestiar de bărbaţi. Fiecare dintre ei s-a întors să o privească în timp ce ea se împiedica prin intrare. Atenţia a făcut-o să se oprească, gura ei devenind uscată.

Sunt atât de mulţi.

Şi fiecare e furios.

A căutat chipul fratelui ei, vrând să-i vadă ochii în mulţime. Cu siguranţă nu ar fi privit-o cu furia şi dezgustul zecilor de alţi bărbaţi chiar acum. S-a luptat să nu-i tremure genunchii. A întâlnit mai multe priviri împietrite şi a fost copleşită de un gând: *îi cunoştea* pe aceşti bărbaţi. Erau genul de bărbaţi cu care crescuse, de care fusese crescută şi pe care îi întâlnise în fiecare zi a tinereţii ei. Întotdeauna se simţise în siguranţă în preajma lor... aceşti bărbaţi cu hainele lor de pânză, cizmele şi mâinile lor calcaroase. Erau sarea pământului, oameni cărora le plăcea să lucreze pământul şi îşi respectau vecinii.

Dar nu se simţise niciodată ameninţată până acum. Familiaritatea lor nu
o liniştea. Lacrimi nespuse ardeau.

Cum se pot întoarce împotriva mea?

Sunt una dintre ei.

Sau trecuse prea mult timp? Hainele ei se schimbaseră, iar unele dintre convingerile ei se schimbaseră. Când se uitau la ea, vedeau doar aceste schimbări? Cineva care nu aparţinea? Cineva care le ameninţa modul de viaţă?

Ironia aproape că a făcut-o să râdă.

A scos un sughiţ de tuse, iar mâinile de pe braţele ei s-au strâns din nou. Bărbaţii holbaţi au făcut un pas colectiv mai aproape, iar teroarea i s-a instalat în inimă.

Capitolul 30

Truman a încercat să îşi recapete respiraţia. Urmările loviturii corporale a lui Owen îl făceau să se simtă ca şi cum coastele i se înfigeau în plămâni. Cei doi bărbaţi fugiseră departe de fermă şi în pădure, întorcându-se într-o zonă împădurită, departe de vehicule. Truman s-a sprijinit de un copac, şi-a înfăşurat un braţ în jurul cutiei toracice şi a încercat să ignore înţepăturile dureroase.

Owen s-a ghemuit în spatele unui al doilea copac, urmărind lanternele plutind în jurul camionului lui Truman şi fiind atent la urmăritori.

„Când ajung întăririle tale aici?”, i-a şuierat el lui Truman.

„Imediat.” *Sper.* Şi-a scos telefonul. Nu are semnal. „Nu am semnal.”

„Este aproape imposibil să ai semnal aici.” a spus Owen, verificându-şi propriul telefon şi clătinând din cap.

Truman l-a auzit pe Tom McDonald strigându-i numele şi spunând ceva despre Mercy. În timp ce ameninţarea lui McDonald pătrundea în ceaţa de durere din jurul creierului său, Truman a ieşit amorţit din spatele copacului său.

„Înapoi!” a ordonat Owen. „Nu-i va face rău”.

Truman nu i-a putut întâlni privirea lui Owen în

întuneric. „Eşti sigur?”

Gândul că Mercy era dată pe mâna unei mulţimi de bărbaţi îi făcea intestinele să i se întoarcă în apă.

„Da.”

Owen a ezitat o fracţiune de secundă înainte de a răspunde, adăugând flăcări la anxietatea deja fierbinte a lui Truman.

„Nu-i plac genul ăsta de lucruri”, a şoptit Owen. „O va folosi ca să-i ţină în frâu, sugerându-le că ar putea primi ceva timp între picioarele ei dacă se supun. Dar nu cred că o va preda pur şi simplu.”

„Nu crezi[1]”, repetă Truman în timp ce încerca să-şi calmeze nervii. „Asta nu e suficient de bine pentru mine.”

„E sora *mea!”*

„Nu-mi veni cu replica asta! Ai ignorat-o sau ai atacat-o verbal de când s-a întors în oraş! Dacă există vreo loialitate de familie acolo, eu nu am văzut- o!” Durerea i-a străbătut partea şi s-a luptat să respire. „Din câte îmi dau seama, tu crezi că urmând ameninţarea lui McDonald ar fi o scăpare bună pentru ea!”

Owen a tăcut, dar Truman putea simţi greutatea privirii lui în întuneric. Tensiunea cântărea greu în aerul dintre ei.

„M-am înşelat”, a şoptit în cele din urmă Owen. „O voi scoate de acolo.”

„Noi doi nu putem înfrunta patruzeci de oameni.” Truman nu ar fi pariat pe onestitatea lui Owen, dar a auzit o fărâmă de adevăr în vocea bărbatului care i-a dat speranţă.

„Nu toată lumea este mulţumită de evoluţiile recente de pe aici.”

„Unii dintre oamenii lui McDonald nu-l vor sprijini?” întrebă Truman.

„Dacă ar şti că nu sunt singuri, cred că ar lua atitudine.”

Truman a cântărit cuvintele lui Owen. „Cum rămâne cu Cade Pruitt?”

Owen a clătinat din cap. „Cred că e prea târziu pentru el. McDonald trebuie să dea un exemplu, iar el îl vede pe Cade ca fiind dispensabil.” Owen şi-a şters dosul unei mâini tremurânde peste gură.

„E doar un copil!” spuse Truman.

„Nu şi în ochii lui McDonald.”

„Ce altceva mai trebuie să ştiu despre McDonald? El a dat foc hambarului Tildei Brass?”

Owen a tras aer în piept şi a ezitat. „Scuipă dracului!” a ordonat Truman. „El a făcut-o. Joshua Pence şi un alt tip au pus focul la ordinele lui.” „De ce? Ca să o facă să vândă proprietatea?”

„Da. Pe proprietatea ei există un pod care traversează râul şi este singura cale de acces către proprietatea McDonald. Vrea să arunce podul în aer, izolându-i bucata de pământ, cu excepţia singurului drum de acces care poate fi apărat.”

Truman şi-a imaginat drumul spre fermă, înconjurat pe ambele părţi de dealuri. Uşor de apărat şi de ţinut oamenii afară. Îşi amintea harta cu râul curbat care forma graniţa dintre proprietăţile Brass şi McDonald. Distrugerea podului ar fi izolat aproape complet terenul lui McDonald. Munţii erau prea abrupţi pe celelalte părţi pentru a avea acces la teren. Fără îndoială, o echipă de Navy SEALs s-ar putea infiltra pe proprietate, dar nu şi poliţia locală. „Pentru asta era dinamita?”

Owen a dat din cap în întuneric. „Aştepta să cumpere proprietatea înainte să arunce podul în aer, dar când ea a continuat să refuze, el cântărea dacă să-l arunce în aer sau nu oricum.” Owen a făcut o pauză. „E un pic paranoic.”

„Un pic?”

„Îi tot spuneam să aştepte. Ştia că explozia ar fi atras atenţia asupra a ceea ce făcea aici, dar paranoia lui îl împingea din ce în ce mai mult să întrerupă legătura cu lumea exterioară. Unii dintre ceilalţi băieţi voiau să folosească dinamita pentru a trimite un mesaj. Vorbeau despre aruncarea în aer a biroului FBI din oraş sau chiar a departamentului tău.”

Lui Truman i s-a îngheţat sângele la gândul personalului său ucis.

„Am făcut un raport despre dinamită, sperând că poliţia statală o va lua de pe terenul lui, dar Tom era aici în ziua în care au venit şi i-a oprit.”

„Ce face McDonald aici?” a şoptit Truman. „El formează o Miliţie, nu?”

Umerii lui Owen s-au prăbuşit. „Într-un fel. Ăsta e doar un element.”

„Explică”, a răbufnit Truman. O parte din auzul lui se concentrase pe sala de mese unde McDonald o dusese pe Mercy. Era tăcere. *De ce îi ia atât de mult şerifului districtului să ajungă aici?*

Încă un minut şi Owen nu l-ar mai fi putut împiedica pe Truman să intre singur.

„El încearcă să creeze un loc în care noi facem regulile. Un loc unde oamenii se pot duce şi pot fi auziţi.”

„Prostii. Nu *oamenii* vor face regulile; el le va face.”

Owen şi-a târşâit picioarele. „Da, văd asta acum. Vorbeşte despre o comunitate de lideri, dar tot ce am văzut este că el face regulile şi...”

Owen şi-a încleştat gura.

Truman a aşteptat. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el în cele din urmă. „Ce a făcut?”

Sunetul înghiţirii lui Owen a fost puternic în pădurea liniştită. „El ucis un tip. L-a împuşcat chiar în faţa mea.”

„De ce nu te-ai dus la poliţie?” Truman aproape că a ţipat în timp ce a căzut înapoi cu un pas. *Doamne. McDonald este cu adevărat nebun.*

Mercy.

Trebuie să o îndepărtez de el.

„S-a întâmplat chiar astăzi”, a pledat Owen. „Am ştiut atunci că trebuie să ies şi să merg la poliţie şi să le spun tot ce ştiu. Am încercat să-mi dau seama cum să plec... Nu voiam ca McDonald să vină după mine şi familia mea.”

„Pe cine a împuşcat?” Truman bănuia că ştie răspunsul.

„Un agent imobiliar. Jack Howell.”

Ştiam asta. „Ce altceva mai ştii despre McDonald?” Truman abia putea vorbi. Furia îi uscase gura.

„El a ordonat moartea lui Pence. Pence i-a împuşcat pe acei agenţi, iar McDonald era furios că acţionase fără ordin.”

Mintea lui Truman se învârtea. „Ai văzut asta?”

„Nu am fost acolo în noaptea în care a ordonat moartea lui Pence, dar am auzit povestea în mod constant de la alţi bărbaţi care au fost. Au spus că Pence şi McDonald au avut o ceartă uriaşă pentru că Pence a luat lucrurile în propriile mâini. Se presupune că Pence a crezut că McDonald va fi mulţumit de moartea unor poliţişti, dar el a sărit calul.” S-a oprit şi a coborât tonul. „Răzbunarea poliţiei trebuia să vină abia mai târziu. McDonald voia să fie mai bine stabilit mai întâi.”

Truman şi-a lipit palmele de ochi şi s-a aplecat în talie, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai îi dezvăluise Owen.

McDonald construia o comunitate care să se conducă singură şi să ucidă poliţişti.

Pence îi omorâse pe agenţi din impuls, iar McDonald îi

ordonase moartea. *Acesta* era tipul de comunitate pe care McDonald o construia. Una în care el era rege şi nu primea ordine de la nimeni. Se înconjura de o armată din ce în ce mai numeroasă de oameni furioşi care sperau în secret să fie şi ei regi într-o zi şi nu vedeau că McDonald le oferea doar o dictatură.

O societate formată din frică, paranoia şi izolare, nu formată din libertate.

„De ce focul la moartea lui Pence?” a şoptit Truman.

Owen a ridicat din umeri. „Au fost o mulţime de incendii. McDonald sa gândit că le vei grupa pe toate la un loc. Poate chiar să dai vina pe Pence pentru toate.”

Aproape că am făcut-o.

„Cum poţi să fii în aceeaşi cameră cu el?” a întrebat Truman, mintea lui învârtindu-se. „Majoritatea bărbaţilor l-ar da la o parte... mai ales după ce au auzit că a ordonat uciderea lui Joshua Pence.”

Owen a respirat adânc. „Eram furios. La dracu', eram amărât şi furios şi căutam să ripostez după moartea lui Levi. Fratele meu *nu trebuia* să fie mort.” Cuvintele lui au zburat prin aer, forţate de furie şi ură.

„Sunt de acord că nu ar fi trebuit să se întâmple.”

„Ai fost uşor de învinovăţit”, a spus Owen încet. „Mercy a fost uşor de învinovăţit. Am fost educat să mă feresc de guvern şi de forţele de ordine, iar când fratele meu a murit, aveam nevoie ca cineva să îşi asume responsabilitatea. Era mai uşor să urăsc instituţia decât să admit că Levi ar fi putut face ceva stupid.”

„Levi a fost împuşcat intenţionat. Da, acţiunile lui Levi până la acel moment nu au fost onorabile, dar nu el a apăsat pe trăgaci. Există o singură persoană de vină pentru asta. Craig Rafferty.”

„Este foarte nesatisfăcător să dai vina pe un om mort.” Owen era frânt, vocea lui era abia o şoaptă.

Nu poate trece peste moartea lui Levi.

„Aud sirene”, spuse Owen pe un ton de speranţă, exact când sunetele îndepărtate ajunseră la urechile lui Truman.

„Da!” Uşurarea l-a inundat pe Truman, iar respiraţia i-a devenit mai uşoară. A verificat din nou dacă telefonul avea semnal, disperat să anunţe agenţii comitatului ce se întâmpla în incintă. N-a avut noroc. „La naiba!”

Sirenele s-au oprit. Owen şi Truman s-au holbat unul la altul în întuneric, aşteptând ca ele să repornească.

Poate că veneau în tăcere.

S-au auzit focuri rapide de armă. Chiar dacă era departe, ambii bărbaţi sau ghemuit şi s-au ascuns în spatele copacilor lor.

„Au oprit forţele de ordine pe drum”, şuieră Owen. „Sunt sigur că Tom a trimis un echipaj să se asigure că nimeni nu intră în complex.

Sunetele împuşcăturilor intermitente au continuat, pocnind prin noapte. Şi apoi s-au oprit.

Truman şi-a ţinut respiraţia. *Cine a câştigat? Tocmai au murit mai mulţi ofiţeri?*

Îi venea să vomite.

„Ajutorul vostru nu vine”, a şoptit Owen.

„Nu ştim asta.” Inima lui Truman era undeva în jurul picioarelor. *Ce vom face?* Tăcerea aerului nopţii i-a zdrobit speranţa.

Ţipete au răsunat din direcţia sălii de mese. Amândoi bărbaţii s-au întors cu faţa la ea, în timp ce ritmul cardiac al lui Truman creştea vertiginos.

„Trebuie să stai ascuns”, a declarat Owen. „Dacă te zăresc, nu vreau să mă gândesc la ce ar face, dar pot să intru

şi să-i reţin. Poate o pot scoate cumva afară.” Owen a pornit spre hol. „McDonald probabil că se întreabă unde sunt oricum. Încearcă să te apropii de fermă. Acolo e cel mai bun loc pentru a primi semnal la mobil.”

Truman l-a apucat de braţ. „Fii atent!”

Owen s-a oprit şi s-a uitat înapoi la Truman. „Ar trebui să fiu bine. Din nu ştiu ce motiv, McDonald apreciază opinia mea.”

Truman şi-a întărit strânsoarea, având nevoie să scoată cuvintele înainte ca Owen să dispară. „Mercy te iubeşte, să ştii. E supărată ca naiba de felul în care te-ai purtat cu ea, dar îşi vrea fratele înapoi în viaţa ei mai mult decât orice.”

Owen a îngheţat. Gâtul i s-a mişcat, iar el şi-a deschis gura. A avut nevoie de două încercări pentru a forma cuvinte răguşite. „Ştiu.”

Truman i-a dat drumul la braţ şi l-a privit pe Owen dispărând în întuneric. *Înţelegea el cu adevărat? Vede el durerea lui Mercy?*

Mai multe strigăte au răsunat din sala de mese, iar Truman era singur în noaptea rece.

Am vreun sprijin?

$$$

„E timpul pentru un proces!” a strigat McDonald.

Cade clipi din singurul ochi bun în lumina puternică a sălii de mese. Doi bărbaţi îi dezlegaseră gleznele, îl smulseră de pe podeaua cămării şi îl târâseră pe o bancă din faţa sălii. Picioarele îi erau prea amorţite pentru a coopera. Bărbaţii de la fermă îşi strigau plăcerea la cuvintele lui McDonald.

Transpiraţia imediată îi curgea pe spate.

Sunt însetaţi de sânge. Şi se uită la mine.

Ochiul îi era umflat şi respira greu pe gură, întrebându-se cât de rău arăta. Nasul îl durea insuportabil, dar cel puţin durerea din părţile laterale se diminuase la un simplu disconfort. Îşi întoarse capul pentru a scruta camera cu ochiul lui bun.

Ce naiba?

Pe o bancă la trei metri distanţă se afla mătuşa lui Kaylie. Stătea dreaptă, holbându-se direct la el, cu faţa lipsită de expresie. Mâinile ei erau fixate la spate la fel ca ale lui. Purta cizme, blugi negri şi un hanorac cu jumătate de fermoar, arătând ca orice altă femeie pe care ar fi putut-o vedea pe străzile din Eagle's Nest, nu ca un agent FBI. S-a uitat la mulţime şi a simţit un fior de teamă la felul în care o priveau unii dintre bărbaţi.

Părinţii lui îl învăţaseră să respecte pe toată lumea şi nu era respect ceea ce vedea în ochii bărbaţilor.

Îşi întoarse ochiul bun spre ea. Ea nu mişcase un fir de păr. Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi crezut că e pietrificată. Dar calmul din ochii ei îi spunea că se controla pe deplin.

„Îmi plac înalte şi slabe”, a strigat un bărbat din public. Mercy a aruncat o privire scurtă mulţimii şi şi-a dat ochii peste cap, stârnind hohote de râs şi alte comentarii.

„Ea nu este interesată de tine!”

„Despre care dintre ele vorbeşti?” Râsete mai puternice.

Cade ignoră comentariul grosolan în timp ce teroarea îi sfâşia inima.

„Liniştiţi-vă!” a ordonat McDonald. „Toată lumea să ia un loc! Acum!”

Bărbaţii din cameră au sărit să se supună, împingând şi

îmbrâncind pentru a obţine locurile mai aproape de partea din faţă a camerei. Cade se uită din nou la Mercy. Cei doi s-au aşezat pe bănci identice, cu faţa spre mulţime. McDonald stătea între ei.

Care dintre noi este judecat?

McDonald s-a întors şi i-a zâmbit, ochii aproape dispărându-i în faldurile de deasupra obrajilor.

Eu sunt acela.

Faţa lui McDonald arăta că ştia deja rezultatul procesului. *Trage de timp ca să creeze un spectacol pentru oamenii lui.*

Mercy nu şi-a ascuns încruntarea. Privirea ei sălta de la Cade la McDonald şi apoi la bărbaţi. Dar totuşi nu era speriată. Cade era gata să facă pe el, dar Mercy se purta ca şi cum ar fi memorat feţe pentru execuţia de mai târziu.

„După cum ştiţi”, a început McDonald pe un ton oficial, plimbându -se între cele două bănci ca un înalt om de stat, „Cade Pruitt este acuzat că a divulgat secretele noastre către FBI şi i-a condus până la uşa noastră”.

„Ce secrete?” a întrebat Mercy.

„În afara ordinului!” McDonald i-a îndreptat un deget gras spre faţă.

Mercy s-a uitat la public. „Cade nu are reprezentare? Cu siguranţă veţi permite cuiva să îi susţină cazul. Sau vă este teamă de ceea ce veţi auzi?”

Publicul a rămas tăcut, dar fiecare bărbat şi-a întors privirea spre McDonald.

Frustrarea i-a fluturat pe faţă şi a dispărut.

„Acest pământ nu mai face parte din Statele Unite”, a intonat McDonald. „Lucrurile sunt conduse diferit aici”.

„Unde suntem?”, a întrebat ea.

Nimeni nu a răspuns.

„Pun pariu că oamenii tăi ar aprecia să fie reprezentaţi dacă s-ar trezi vreodată judecaţi”, a afirmat Mercy, ridicând o sprânceană.

Publicul s-a mişcat în scaune, iar Cade a simţit cum tensiunea creşte în încăpere.

„Owen.” McDonald a gesticulat. „Vino aici şi ajută-l pe acest trădător să se apere.”

Capul lui Mercy s-a întors cu o smucitură şi a încremenit când şi-a zărit fratele. Acesta stătea uşor în spatele camerei. Plămânii lui Cade se strânseră. *Kaylie a spus că o urăşte pe Mercy.*

Owen Kilpatrick nu se grăbi să meargă în faţă. „Îmi acorzi zece minute să vorbesc cu acuzatul?”

„Ai unul”, a răbufnit McDonald în timp ce furia îi înroşea faţa.

„Vorbeşti despre viaţa acestui băiat”, a spus Owen. „Cred că merită mai mult de şaizeci de secunde.” S-a întors şi s-a uitat peste cameră, ţinând capul sus. „Ştiu că suntem cu toţii noi în acest loc, dar cred că trebuie să stabilim un precedent de a nu lua decizii pripite când viaţa cuiva atârnă în balanţă. Cine ştie dacă ai putea fi tu pe banca asta? Cum ai vrea să se procedeze?”

Cade văzu câteva semne din cap împrăştiate şi auzi câteva mormăituri. *Sunt de acord?* Nu-şi putea da seama dacă Owen influenţa mulţimea. Owen s-
a apropiat cu doi paşi de McDonald şi i-a şoptit suficient de tare pentru ca Cade să audă. „Încerc să te fac să pari mai obiectiv.”

Expresia lui McDonald spunea că nu credea că acesta era motivul.

„Timpul tău a expirat”, a afirmat McDonald. S-a uitat la Cade. „Ce informaţii i-ai spus FBI-ului despre noi?”

„Nu ne-a spus nimic”, a spus Mercy.

„Mincinosule!”

„Prostii!”

„Nu o lăsaţi să vorbească!” a venit din public. Mercy s-a uitat la grup.

„Nu a spus niciun cuvânt”, a strigat ea înapoi.

„Nu am ştiut cine este până nu am venit aici zilele trecute. Şi nu l-am mai văzut de atunci!”

Bărbaţii nu au crezut-o.

Cade nu se putea mişca, membrele lui fiind făcute din plumb. A ignorat strigătele publicului, concentrându-se asupra lui Mercy şi Owen, singurii doi oameni din cameră care păreau să vrea ca el să trăiască. *Toţi ceilalţi mă vor mort.* Nu se mai putea uita la oamenii alături de care lucrase; deveniseră o haită de animale, orice prietenie pe care o începuse fusese uitată în nevoia lor de sânge.

McDonald şi-a ridicat capul spre cei doi bărbaţi care îl târâseră pe Cade afară din bucătărie. L-au apucat de braţe şi l-au tras în picioare.

Asta este. Au de gând să mă omoare.

Picioarele i se simţeau ca budinca; bătăile inimii lui erau cel mai puternic sunet din cameră.

„Faceţi-o în pădure”, a ordonat McDonald.

Bărbaţii au şovăit. Din ochiul lui bun, Cade a văzut o privire întrebătoare pe faţa unuia dintre oamenii lui de legătură.

McDonald l-a văzut şi el.

„Terminaţi odată şi o să primiţi femeia pentru deranjul vostru.”

Zâmbetul de pe faţa manipulatorului său l-a făcut pe Cade aproape să vomite din nou. Picioarele i-au cedat în timp ce bărbaţii îl trăgeau spre uşă, iar un vuiet puternic a început

să-i răsune în urechi. Dincolo de zgomotul din capul lui, o auzea pe Mercy argumentând vehement împotriva sorţii lui.

E neputincioasă.

Bărbatul din dreapta lui a deschis uşa cu piciorul şi, împreună, cei doi l – au târât pe Cade afară, în noaptea geroasă.

El a început să ţipe.

Capitolul 31

E încă în viaţă!

Truman alerga în tăcere în spatele celor doi bărbaţi, cu un sentiment de greaţă în stomac, în timp ce ei îl trăgeau pe Cade spre pădure. Nu erau alte clădiri în calea lor. Oriunde îl duceau pe tânăr, nu era pentru a-l face să se simtă confortabil. Cade ţipa şi se lupta, dar bărbaţii îl manevrau cu uşurinţă, ignorându-i strigătele. Truman se furişă mai aproape, încercând să vadă dacă vreunul dintre bărbaţi era înarmat.

„Când a spus femeia, s-a referit la agentul FBI”, a spus bărbatul din dreapta lui Cade.

„Dar nu a spus exact *acea* femeie”, a argumentat celălalt. „Din câte ştim, vorbea despre târfa aia de Shelly. Îţi spun, când McDonald nu este specific, este pentru un motiv.”

„Ei bine, eu nu vreau să am nimic de-a face cu Shelly. Aproape fiecare tip din locul ăsta a fost între picioarele ei.”

„Nu e aşa de rea.”

„Vreau o şansă la femeia aia federală. E sexy, la fel ca sora ei oarbă. Păcat că târfa aia oarbă a rămas însărcinată.

Dar am avut grijă să plătească pentru asta.”

„A meritat-o”, a adăugat al doilea bărbat.

Aceştia doi au aruncat cu pietre şi noroi în Rose? Furia l-a cuprins pe Truman.

„Te rog, nu mă omorî.” Pledoaria lui Cade i-a sfâşiat inima. Ţipetele lui fuseseră înlocuite cu implorări pentru viaţa lui.

„Îmi pare rău, puştiule. Ordinele şefului.”

La naiba!

Ambii bărbaţi ţineau braţele lui Cade strâns în ambele mâini. Cade se zbătea la fiecare pas, luptându-se cu ei pe măsură ce se adânceau în pădure. *Trebuie să îi opresc.* Truman se uită în jur, căutând vreun martor.

E acum sau niciodată.

A făcut patru paşi în fugă, a tras puternic aer în piept şi l-a lovit pe bărbatul din dreapta lui Cade în partea laterală a genunchiului cu cizma sa cu vârf metalic, punându-şi toată greutatea şi impulsul în spatele loviturii.

Bărbatul scoase un sunet ca de câine sugrumat şi îi dădu drumul lui Cade în timp ce acesta se prăbuşea în agonie. Truman s-a învârtit asupra celui de-al doilea om şi i-a aplicat o lovitură în nas, apreciind zdrobirea cartilajului când a fost strivit sub pumnul său.

Se întoarse spre primul bărbat de la pământ şi îi trase un şut rapid în abdomen. Primul om a scos un alt sunet de câine suferind şi s-a ghemuit pe sine. Nas spart era îndoit cu mâinile pe faţă, aşa că Truman i-a administrat un şut brutal în genunchi şi apoi ambii bărbaţi s-au zvârcolit în pământ de durere.

„Asta a fost pentru Rose.”

Cade căzuse în genunchi şi plonjă din drum.

Gâfâind din greu, Truman a verificat rapid dacă fiecare bărbat avea arme. A scos două cuţite, mulţumindu-se că niciunul nu avea armă.

A îngenuncheat în spatele lui Cade şi s-a chinuit să-i dezlege mâinile. Sa gândit să taie frânghia, dar ştia că în lumina slabă l-ar fi tăiat doar pe tânăr. După un minut de tatonări, a desfăcut nodurile. Lăsându-l pe Cade să îşi maseze din nou mâinile, Truman s-a întors spre cei doi bărbaţi care sufereau.

„Staţi spate în spate”, a ordonat el.

„Du-te dracului”, a spus cel care sunase ca un câine rănit.

Truman a călcat pe genunchiul rănit şi ţipetele i-au rănit timpanele. „Taci din gură”, a ordonat el. „Sau o să vă reduc eu la tăcere.”

Nas spart s-a dat la o parte şi şi-a lipit spatele de al celuilalt bărbat. Truman le-a legat rapid încheieturile la spate cu frânghia de la mâinile lui Cade. Nu a fost o treabă infailibilă, dar s-a gândit că rănile de la genunchi îi vor încetini mai mult decât orice, iar ei erau prea departe p entru ca cineva să le audă strigătele de ajutor.

„Unde e poliţia?” a întrebat Cade cu o voce slabă. Respira greu pe gură. Sângele de pe faţa lui părea negru, iar Truman şi-a dat seama că avea un ochi umflat.

„Eşti bine?”, a întrebat el.

„ Unde epoliţia? ” a repetat Cade.

„Sunt doar eu”, a spus Truman.

Doamne Dumnezeule. Nu mai e nimeni.

Mercy.

S-a întors, poticnindu-se câţiva paşi, şi a respirat în gol în întuneric.

$$$

Dacă Mercy respira greşit, întreaga cameră putea să explodeze.

Temperamentele erau aprinse şi furia plutea greu în aerul din sala de mese. Oriunde se uita, furia şi nerăbdarea erau scrise pe feţele adepţilor lui McDonald. De asemenea, în ochii lor strălucea o nerăbdare, o nevoie de a vedea ceva îngrozitor, amintind de privirea fanilor turb aţi care urmăresc o cursă de maşini, sperând să vadă un accident. Tensiunea escaladase când Cade părăsise camera, iar acum atenţia lor se îndreptase din nou spre ea.

O situaţie aproape de fierbere. La un milimetru distanţă de o apăsare de trăgaci.

Ea respira încet şi uniform, mintea ei luând în considerare şi respingând planurile de a scăpa în siguranţă.

Owen şi-a ridicat mâinile spre public. „Linişte!” O linişte s-a aşternut peste mulţime, iar tăcerea abruptă nu a ajutat prea mult la calmarea nervilor lui Mercy. *Nu-i lăsa să vadă că mi-e frică.*

A întâlnit pentru scurt timp privirea lui Owen înainte ca acesta să o întoarcă spre Tom McDonald. Ceva era diferit la fratele ei. Când McDonald îl chemase să-l apere pe Cade, în ochii lui se citea un calm pe care ea nu-l mai văzuse până atunci. O atitudine diferită. Şi chiar acum a jurat că a văzut în privirea lui nevoia de a-l opri pe McDonald. Să fi văzut el în sfârşit lumina?

„Tocmai ai ordonat uciderea lui Cade?” şuieră el la McDonald.

Furia a fluturat pe faţa bărbatului mare. „Ai întrecut măsura, Kilpatrick.”

S-au holbat unul la celălalt, în timp ce publicul privea nerăbdător, iar Mercy îşi făcea griji pentru viaţa fratelui ei. *Fii atent!*

Owen s-a întors spre bărbaţi. „Pe *acesta* îl vreţi drept lider? Cineva care ordonă ca un alt om să fie ucis pentru că *el crede* că este o ameninţare? Am auzit vreodată vreo dovadă concretă împotriva lui Cade Pruitt?” Convingerea îi zguduia cuvintele în timp ce făcea contact vizual cu mai mulţi dintre bărbaţii lui McDonald. „Asta nu a fost un proces! Asta a fost o nedreptate. Încă o crimă ordonată de un om cu prea multă putere.”

Murmure neliniştite au răsunat în mulţime.

Mercy a văzut ochii pâlpâind şi picioarele nervoase mişcându-se.

„Retrage-te, Kilpatrick!” a strigat o voce din mulţime. „Nu am semnat să te urmăm. Suntem cu McDonald! Băiatul a meritat-o!”

Mai multe voci au făcut cor în acord.

„Joshua Pence a meritat-o?” a întrebat Owen.

Capetele au clătinat în semn de acord. „Nu a urmat ordinele”, a spus un bărbat din rândul din faţă. „Ar fi putut să aducă toate forţele de poliţie ale statului pe capul nostru.”

„Porci nenorociţi!” a strigat un bărbat din spate.

Mercy a tresărit, simţind cum mânia sălii se reorienta asupra ei. A ţinut capul sus, privindu-l pe Owen şi judecând temperamentul mulţimii. Erau la un fir de păr distanţă de a izbucni.

„Jack Howell a meritat-o?” a întrebat Owen. A arătat spre unul dintre bărbaţi. „Ai avut de-a face cu agentul imobiliar în trecut. Merita el să fie împuşcat în cap la capriciul lui McDonald?”

Mercy şi-a prins răsuflarea. *Asta i s-a întâmplat*

agentului imobiliar?

Camera a rămas tăcută, confuzia traversând mai multe feţe.

McDonald a făcut un gest către Owen. „Luaţi-l de aici!” Faţa lui McDonald avea roşul închis al cărămizilor noi, iar sudoarea îi perla tâmplele. Pieptul i se ridica cu fiecare respiraţie. „Minţi, Kilpatrick!”

Câţiva bărbaţi au făcut un pas înainte pentru a urma ordinele lui McDonald, dar au ezitat să-l apuce pe fratele ei.

„L-a împuşcat pe Jack Howell chiar în faţa mea”, a continuat Owen. „Şi apoi mi-a ordonat să am grijă de cadavru. Văd după feţele voastre că nu aţi…”

„Taci din gură!” a răcnit McDonald. „Howell a devenit neglijent şi era pe cale să ne distrugă toate planurile.” S-a uitat la grup. „Trebuia să las un singur om să distrugă tot pentru ce am muncit?” Faţa i s-a întunecat la o nuanţă mai profundă. „Scoateţi-l pe Kilpatrick de aici înainte să facă acelaşi lucru!”

Determinarea a traversat feţele bărbaţilor care au venit în faţă pentru a se ocupa de Owen. Doi bărbaţi l-au apucat de braţe, iar altul i-a scos arma fratelui ei, vârând-o în spatele blugilor. „Nu distrug grupul ăsta”, a ţipat Owen, încercând să-şi smulgă braţele. „Îl lăsaţi pe McDonald să o facă pentru voi.” Gărzile lui au rămas ferme şi s-au uitat la McDonald pentru următoarele ordine.

„Nu! Nu este corect! Ne-ar putea face acelaşi lucru oricăruia dintre noi!” a strigat un bărbat pe care Mercy l-a recunoscut de la prima ei vizită la fermă. „L-a eliminat pe Cade şi acum pe Owen pentru că au îndrăznit să aibă o opinie diferită!”

„Nu asta ne dorim de la un lider”, a susţinut o a doua voce. Mai mulţi bărbaţi au dat din cap cu emfază.

Mulţimea s-a întors una împotriva celeilalte, împărţindu-se încet în două grupuri în timp ce se certau. Mercy şi-a ţinut respiraţia, uitându-se la numărul mare de arme din şolduri.

Situaţia putea deveni urâtă foarte repede.

Şi aşa a şi fost.

Un bărbat a încercat să-l îndepărteze pe unul dintre gardienii lui Owen şi a primit un pumn în maxilar pentru efortul său. Owen a dat o lovitură în gura paznicului său şi camera a izbucnit. Împingeri, lovituri, trageri, ţipete. Mercy s-a ridicat încet şi, cu încheieturile încă legate, s-a îndreptat spre o uşă.

O mână a apucat-o de braţ.

McDonald. Faţa lui nu mai era roşie; era cenuşie, iar sudoarea îi curgea pe ambele părţi ale feţei. Părea gata să vomite.

„O să te scot afară”, a spus el cu o voce nesigură, şocând-o cu oferta lui.

„Pe aici.” S-a îndreptat spre aceeaşi uşă, trăgând-o după el. Mercy s-a poticnit, încercând să inverseze direcţia.

Nu plec nicăieri cu el.

El a ţinut-o strâns de braţ. „Mercy! Pe aici!”

„Las-o baltă”, a mormăit ea încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Braţul i s-a desprins şi ea a ridicat picioarele pentru a-şi recăpăta echilibrul, plănuind să-l lovească în zona inghinală.

Un cot provenit din încăierarea din spatele ei a lovit-o în spate şi ea s-a aruncat în faţă. Înapoi în strânsoarea lui McDonald.

Nuuuu!

El i-a apucat braţele şi le-a scuturat, făcând-o să se uite la el. „Ascultă- mă!”

„Pe naiba!” Ea s-a răsucit, încercând să se smulgă din

strânsoarea lui.

El s-a clătinat şi şi-a apucat pieptul cu o mână, apoi a căzut în genunchi, gâfâind, aproape trăgând-o la podea. S-a uitat în sus la ea, cu ochii îngroziţi şi faţa radiindu-i durere. Mercy a înţeles dintr-o dată.

„Are un atac de cord!”, a strigat ea, căutând pe cineva care ar putea să o ajute. Lupta era în plină desfăşurare, iar strigătul ei a fost înghiţit de zgomotul luptei. McDonald a tras puternic de braţul ei când a căzut complet la podea, iar ea a fost forţată să îngenuncheze lângă el. „Are nevoie de resuscitare!”

Cineva s-a aplecat lângă ea. Bărbatul familiar care tocmai protestase în legătură cu Cade şi Owen.

„Fă-i resuscitare!” a ordonat ea. McDonald gâfâia, zgâriindu-şi pieptul cu o mână, cu teroare în ochi. Mâna lui îi ţinea braţul într-o strânsoare mortală.

„Nu ştiu cum!” Bărbatul a scotocit în buzunarul lui McDonald şi a scos cheia de la cătuşele ei, cu mâinile tremurându-i.

Ea s-a aplecat aproape de McDonald, încercând să îi ofere asistentului acces mai uşor la mâinile ei.

„Arăţi ca mama ta”, a mormăit McDonald, în timp ce celălalt bărbat se chinuia cu cătuşele ei.

Mercy a îngheţat şi a întâlnit ochii muribundului. „Ce?”

„Nu i-aş fi lăsat niciodată să-ţi facă ceva”, a spus el cu o voce răguşită, cu ochii roşii şi serioşi. „Mi s-a frânt inima de calea pe care ai ales-o, dar am sperat că o să-ţi revii.”

Braţele i-au căzut pe părţi când i-au fost scoase cătuşele. Şi-a apăsat degetele pe pliurile de carne din gâtul lui McDonald, căutându-i pulsul. A găsit o bătaie rapidă, dar el se lupta să respire.

Inima lui încă bate, aşa că nu fac compresii. Încă

respiră, aşa că nu fac respiraţii de salvare.

Sau fac?

Panica îi amesteca creierul.

„Nu i-aş fi lăsat să-ţi facă rău”, repetă el, ţinându-i privirea. „Nepoată.”

Nepoată? I-a cercetat chipul, dar era necunoscut. „Cine eşti tu?” a şoptit ea.

Dezamăgirea i-a umplut ochii. „Am sperat că mă vei recunoaşte. Mi-au lăsat memoria să dispară atât de uşor?”

Confuzia a răvăşit-o. „Nu înţeleg.”

„Sunt unchiul tău Aaron.”

Sunetele luptelor din jurul ei au dispărut în timp ce un bâzâit puternic ia înfundat urechile. *Fratele mai mic al mamei mele? Victima erupţiei Muntelui St. Helens?* Portretul din liceu al unui adolescent zâmbitor i-a trecut prin minte.

Nu semăna deloc cu vechea fotografie. Dar îi văzuse pe ceilalţi unchi ai ei în jurul ochilor lui.

„Eşti mort”, a şoptit ea.

El a schiţat un zâmbet slab. „Doar pe hârtie”.

Explozii şi sclipiri de lumină au umplut camera, iar Mercy şi-a acoperit urechile în timp ce îşi strângea ochii.

Flashbang-uri.

„ACESTA ESTE BIROUL ŞERIFULUI DISTRICTULUI DESCHUTES”, a fost anunţat un megafon.

Cavaleria a ajuns.

Capitolul 32

Truman s-a strecurat printre mulţimea de agenţi şi adepţi ai lui McDonald. I se ordonase să stea deoparte când echipa SWAT a aruncat cu flashbang-uri şi apoi a pătruns în sala de mese. Atacul brusc, combinat cu confuzia provocată de explozii, oprise imediat luptele din interior, fără să se

tragă niciun foc de armă.

Un succes.

A văzut-o pe Mercy îngenuncheată lângă Tom McDonald întins în faţa sălii. Doi agenţi îi administrau ajutor în timp ce Mercy privea.

Ea nu era rănită.

Uşurarea l-a făcut să-i tremure genunchii în timp ce se îndrepta spre ea, cu privirea fixată pe ceafa ei întunecată.

Ce aş fi făcut dacă ea nu ar fi...

A refuzat să-şi lase mintea să meargă acolo.

„Mercy.” S-a oprit lângă ea, iar inima i-a tresărit de două ori când ea şi- a ridicat privirea spre el. Uşurarea şi bucuria îi străluceau în ochi. El a ajutat-o să se ridice în picioare şi a tras-o la el, ascunzându-şi faţa în părul ei.

„La naiba”, a murmurat el.

„Ştiu”, a răspuns ea lipindu-se de gâtul lui. „Ce s-a întâmplat?”

„Departamentul şerifului a fost oprit de oamenii lui McDonald la un blocaj rutier pe proprietate. Câţiva oameni au fost răniţi, dar nu prea grav. Au dat înapoi, dar trimiseseră deja un al doilea grup să intre în complex pe celălalt drum de la proprietatea Brass. Când au apărut, le-am spus ce se întâmplă şi au pătruns imediat în hală.”

„Haide, Tom!”, a strigat unul dintre agenţi în timp ce începea resuscitarea bărbatului mare.

Mercy s-a smuls din braţele lui Truman şi s-a învârtit înapoi spre agenţii frenetici.

„Respiraţia i s-a oprit!”

„Aduceţi masca de oxigen!”

Truman a apucat-o de umeri înainte ca ea să poată îngenunchea din nou lângă bărbat. Faţa lui McDonald era cenuşie şi gura îi era lată. Ochii lui priveau în spaţiu. „Lasă-i

să lucreze.”

Mercy nu s-a mai zbătut. „E unchiul meu”, a şoptit ea.

„Ce?” Truman a încremenit. *Cum se poate aşa ceva?*

„Este unul dintre fraţii mamei mele. Toată lumea credea că e mort... Ei bine, eu am crezut că e mort.” Vocea i se ascuţise. „Mă întreb cine ştia că e încă în viaţă.”

Truman era uimit. „L-ai recunoscut?”

„Nu. Nu l-am întâlnit niciodată, dar el ştia cine sunt eu.” Privirea ei era lipită de bărbatul tăcut de pe podea. „A încercat să mă scoată de aici în ultima secundă.”

Truman a încercat să înţeleagă ce tocmai spusese. *McDonald a încercat să o scoată afară?*

După toate fanfaronadele lui?

„Te-ar fi ucis dacă ar fi fost nevoie. Familie sau nu,” Truman a afirmat încet, nefiind gata să accepte nicio intenţie bună din partea lui McDonald. „Nimeni nu avea de gând să-i stea în cale. Mai ales poliţiştii.”

Ea şi-a întors capul în direcţia lui Owen. Fratele ei stătea la rând cu o duzină de oameni ai lui McDonald, fiind interogat de agenţi. Cade primea îngrijiri medicale de la un agent care îi acoperise ochiul cu tifon şi ceruse o ambulanţă. În afară de câteva nasuri însângerate şi buze sparte, oamenii lui McDonald păreau să fi supravieţuit încăierării cu puţine răni. Cu excepţia celor doi bărbaţi pe care Truman îi legase afară. Ei erau în prezent urcaţi în vehicule de patrulare de către agenţi. Niciunul nu putea merge şi trebuiau să fie căraţi.

Truman îi zări pe Eddie şi Jeff Garrison printre intervievatori, luând notiţe cu atenţie, şi oftă uşurat că nu fuseseră răniţi în schimbul de focuri de la baraj. Seara ar fi putut avea un rezultat mult mai mortal. Pentru ambele părţi.

Umerii lui Mercy se ridicau şi se coborau odată cu

respiraţiile ei adânci sub mâinile lui Truman, în timp ce îşi privea fratele din cealaltă parte a camerei.

„Cine m-a mai minţit?”, a întrebat ea în linişte.

În dimineaţa următoare, Truman se holba la un e-mail de pe computerul departamentului său. Îl citise de cinci ori în ultimele câteva ore.

Ar fi fost lucrurile diferite dacă l-aş fi primit ieri?

Nu credea.

A ridicat dosarul îngălbenit al amprentelor digitale pe care îl căutase timp de o oră în depozitul vechi al departamentului său. Chiar şi pentru ochiul său neantrenat, amprentele se potriveau clar cu scanarea amprentelor actuale pe care agentul Chad Wheeler o trimisese din Idaho.

Tom McDonald fusese Aaron Belmonte. Unchiul cel mic al lui Mercy ar fi fost ucis în erupţia Muntelui St. Helens în 1980. Trupul său nu fusese niciodată recuperat, ca în cazul multora dintre victime.

Dar acum Aaron era cu adevărat mort. Nu-şi revenise după atacul de cord de noaptea trecută.

E-mailul era de la ofiţerul în rezervă căruia agentul Wheeler îi ceruse să cerceteze trecutul lui Tom McDonald. Nu exista nicio înregistrare a morţii lui Tom McDonald în trecut, dar ofiţerul găsise un interval de timp gol între 1975 şi 1980 în care acesta dispăruse. Fără declaraţii fiscale, fără reînnoirea permisului de conducere, fără acte legale nicăieri. Era un singuratic şi nimeni nu întrebase despre absenţa sa.

Apoi, în 1980, i se eliberase un nou permis.

Ofiţerul nu a putut găsi o copie a unei fotografii de pe permis mai devreme de 1980, dar fiecare fotografie de după aceea îl înfăţişa pe bărbosul Tom McDonald despre care Truman ştia acum că era unchiul lui Mercy, Aaron.

Săpând mai adânc, ofiţerul a descoperit că în 1974,

adevăratul Tom McDonald împărţise o adresă cu Silas Campbell. Acelaşi Silas Campbell care se certase cu noul Tom McDonald anul trecut. Truman se gândea că Silas îl ajutase pe Aaron să preia identitatea lui Tom McDonald în 1980, după erupţie.

Probabil pentru că Silas ştia că proprietarul original al numelui era mort.

Truman era aproape sigur că Silas avusese un amestec în dispariţia primului Tom McDonald. Miliţianul din Idaho avea o reputaţie nemiloasă. O reputaţie foarte curată – ştia cum să meargă pe linia legală – dar una nemiloasă.

Vechiul card de amprente pe care îl ţinea în mână era de la arestarea lui Aaron Belmonte în 1978. Nu fusese niciodată digitizată. Niciun departament de poliţie din Idaho nu a sunat şi nu a cerut o copie, aşa că amprentele lui Aaron au stat într-o cutie timp de decenii. Aaron Belmonte avea o listă decentă de arestări în Eagle's Nest şi în Deschutes County – conducere sub influenţa alcoolului, viteză, furt. Nimic pentru care să merite să-şi însceneze moartea. Dar, cercetând mai amănunţit, Truman bănuia că faptul că devenise o persoană de interes în incendiul de la tribunalul din comitat din aprilie 1980 îi făcuse palmele lui Aaron să transpire.

Cineva trebuie să fi spus familiei lui Aaron că acesta campase lângă Muntele St. Helens. Aaron nu avusese un glob de cristal pentru a prezice erupţia şi pentru a le spune oamenilor că fusese cu cortul înainte de vreme. Trebuia să răspândească povestea cu campingul după ce muntele a erupt. Un lucru pe care nu-l putea face singur.

Cine a fost complicele său?

Fără îndoială a fost unul dintre cei patru fraţi ai săi. Bucuros să-l ajute să dispară de pe radarul guvernului federal pentru incendiul de la tribunal.

Truman îşi răsuci buzele şi îi dădu lui Aaron câteva aprobări pentru ideea dispariţiei. Deşi îşi amintea că alţii încercaseră să-şi însceneze moartea pe 11 septembrie, fie pentru a strânge bani, fie pentru a scăpa de ceva în viaţa lor. *Dezgustător.*

Incapacitatea de a-l vedea pe Aaron plătind pentru crimele sale recente îl rodea pe Truman. Dar cel puţin câţiva dintre oamenii lui Aaron fuseseră inculpaţi. Cei doi bărbaţi care vorbiseră despre atacul asupra lui Rose şi îl târâseră pe Cade în pădure urmau să fie urmăriţi penal, împreună cu jumătatea de duzină de bărbaţi care formaseră blocajul rutier şi trăseseră asupra ofiţerilor. Truman nu ştia dacă vor mai fi şi alte arestări; în mare parte, restul bărbaţilor nu făcuseră altceva decât să dea dovadă de o judecată proastă, alegând să-l urmeze pe Tom McDonald.

Mercy avea să ajungă la secţie în orice moment. Îi împărtăşise deja emailul şi comparaţia amprentelor, iar apoi urmau să meargă acasă la părinţii ei pentru a-i da vestea mamei că fratele pe care îl crezuse mort tocmai murise din nou.

Sau mama ei ştia că el trăieşte?

$$$

Mercy era amorţită.

Când nu era supărată ca naiba.

În timp ce Truman parca în faţa casei părinţilor ei, ea alterna între cele două emoţii. Unchiul ei era mort; ar fi trebuit să fie în doliu. Dar crezuse că murise înainte să se nască ea, iar bărbatul pe care îl cunoscuse pentru scurt timp

drept Tom McDonald nu-i plăcuse. Deloc.

Atunci furia a început să izbucnească. Cine ar fi ştiut că unchiul ei trăieşte?

Era pregătită pentru nişte răspunsuri.

Owen nu avea nicio explicaţie. Vorbise cu el timp de o oră între interogatoriile poliţiei, iar el îi spusese că i se păruse ciudat că Tom McDonald avusese încredere în el atât de repede, dar jurase că nu visase niciodată că omul era rudă cu ei. Ca şi ea, Owen a fost şocat de această revelaţie. El condusese poliţia la cadavrul lui Jack Howell şi îşi spusese povestea de o jumătate de duzină de ori unor anchetatori diferiţi. Ea nu credea că va fi acuzat de moartea lui Jack.

Îşi ceruse scuze faţă de Mercy. Discuţia lor fusese plină de lacrimi din partea amândurora. El recunoscuse că a fost plin de furie după moartea lui Levi şi că a căutat pe cine să dea vina. Ea fusese o ţintă uşoară. Văzându-l pe Owen prăbuşindu-se în timp ce se strângeau de mână şi auzindu-l recunoscând că ştia că nu era vina ei că Levi murise, a început să vindece crăpătura din inima ei. O crăpătură de care se temea că nu va fi niciodată reparată.

Truman i-a povestit cum Owen îl împiedicase să se năpustească asupra unui cuib de bărbaţi McDonald atunci când ea fusese prinsă la fermă. Şi că Owen intrase în sala de mese cu intenţia de a o îndepărta de Tom McDonald.

Plecase de la discuţia cu Owen cu sentimentul că era pe cale să îşi recupereze fratele.

Kaylie era la spital cu Cade. Adolescenta intrase în panică în legătură cu starea rănilor prietenului ei şi refuzase să-l părăsească. Avea două coaste rupte şi aştepta să vadă un specialist în legătură cu ochiul său. O parte din vedere îi fusese deja refăcută, iar medicul de la Urgenţe era prudent optimist în privinţa vindecării complete. Doi dintre prietenii

lui Cade fuseseră acuzaţi de incendiere. Landon împărtăşise numele unor complici, inclusiv o fată, explicând râsetele feminine pe care Clyde Jenkins le auzise pe proprietatea sa.

Cade declarase că era pregătit pentru nişte prieteni noi.

În particular, Kaylie i-a spus lui Mercy că se simţea proastă pentru că se îndoia de angajamentul lui Cade. Mercy îi dăduse o lecţie fermă, dar blândă, despre a da oamenilor beneficiul îndoielii şi a nu permite anxietăţii să se joace cu emoţiile ei. Mercy se simţise ca un impostor în timp ce îi dădea nepoatei ei sfaturi despre relaţii.

Era mai uşor să dea sfaturi decât să le aplice în propria viaţă.

Acum era timpul să se confrunte cu părinţii ei. Ei ştiau că Mercy şi Truman urmau să vină. Mercy o sunase şi îi spusese mamei ei despre noua identitate a lui Aaron şi o întrebase dacă ştia adevărul.

Şocul de la telefon păruse real.

Dar Mercy nu lua nimic de bun. Trebuia să îşi privească mama în ochi şi să o întrebe din nou.

Paşii ei erau grei pe scările părinţilor ei. Truman a luat-o de braţ şi a tras- o uşor să se oprească, întorcând-o cu faţa la el.

„Hei. Indiferent ce aflăm, nimic nu s-a schimbat."

„Sunt de acord", a spus ea. „Dar cu siguranţă m-a zguduit pe mine şi pe toţi ceilalţi. Cum a putut Aaron să facă asta familiei sale?"

„Nu ştii ce fel de persoană a fost", a afirmat Truman. „Mă îndoiesc că amintirile fericite ale mamei tale despre fratele ei reflectă omul cu care am avut de-a face. Cineva care îsi înscenează moartea şi îsi abandonează familia are multe în cap pe care nu le vom putea înţelege niciodată."

Deborah Kilpatrick a deschis usa înainte ca ei să poată

bate. Mama ei arăta ca şi cum ar fi fost trează de trei zile. Ochii îi erau rosii şi umflaţi, iar pielea îi era ternă. Şi-a deschis braţele pentru Mercy şi Mercy a păsit în ele. „Îmi pare atât de rău, mamă.”

Mama ei a strâns-o mai tare.

Rose a venit la usă şi s-a alăturat îmbrăţişării. Mercy şi-a trecut mâna peste părul moale al lui Rose şi a simţit burta plată a lui Rose apăsând pe partea ei. Sarcina ei încă nu se vedea. Tăietura de pe obraz i se vindecase rapid, dar vânătaia din jurul ei devenise de un violet îngrozitor.

Un val de iubire pentru Rose a trecut prin ea şi şi-a stăpânit lacrimile.

Doamne, sunt o epavă emoţională.

S-au mutat în sufragerie, unde tatăl ei stătea în spatele unui scaun, cu braţele încrucisate. A dat din cap la Mercy şi la Truman, dar nu a făcut niciun pas în direcţia lor. Deborah le-a condus pe Mercy şi pe Rose la canapea, iar cele trei s-au asezat împreună.

„I-am sunat pe unchiul tău John şi pe unchiul Mark la Washington”, a început mama ei. „Au fost la fel de socaţi ca mine.”

„Esti sigură că au spus adevărul, mamă?” a întrebat Mercy. „Cineva l-a ajutat pe Aaron cu planul său imediat după erupţia vulcanului. Îţi amintesti cine a spus familiei că Aaron a plecat cu cortul?”

Mama ei a scuturat din cap. „Habar nu am. Mama mi-a spus la telefon. Nici eu, nici Aaron nu mai locuiam acasă de mult timp, dar unul dintre ceilalţi doi fraţi ai mei ar fi putut spune familiei.” Vocea i s-a întrerupt.

Şi-au dus secretul în mormânt.

„Nu cred că vom sti vreodată cine l-a ajutat”, a spus

Mercy. „Nu pot să cred că secretul a fost păstrat atâţia ani.” S-a uitat la tatăl ei, iar inima i s-a oprit.

El ştia.

Faţa lui Karl Kilpatrick era împietrită şi dură, iar ochii lui păreau secătuiţi emoţional*. Se străduia prea mult să fie inexpresiv.* Tatăl ei i-a ţinut privirea pentru o scurtă secundă înainte de a se uita în altă parte.

La naiba cu tine.

Cum a putut să ascundă acest secret de mama ei timp de zeci de ani? În timp ce mama ei plângea în mâinile ei, Mercy a devenit convinsă că nu ştiuse niciodată că Aaron trăise.

Dar tatăl ei era o altă poveste. Mercy s-a uitat la Truman. El îl studia pe tatăl ei cu o expresie complice.

Şi el o vedea.

Tatăl ei îl ajutase pe Aaron să o ia de la capăt sau aflase de la unul dintre fraţi? Ştia că Aaron locuia în afara oraşului şi încerca să construiască o miliţie?

Tatăl ei ura miliţiile. Le vedea ca pe o încercare grosolană de guvernare, o mascaradă de reprezentare a celor mici, condusă de obicei de cineva cu un ego mare care voia doar puterea. Poate că tatăl ei nu păstrase legătura cu Aaron după ce acesta fugise în Idaho.

Se îndoia că tatăl ei îi va spune vreodată adevărul. Mercy trebuia să treacă peste asta. Nu mai conta.

Dar nimeni nu o va opri să-şi cunoască din nou familia. Avea totul de câştigat.

„Ce faci mâine de Ziua Recunoştinţei?” a întrebat-o Mercy pe mama ei înainte de a se putea abţine de la idee. „Cred că am nevoie să petrec ceva timp cu familia mea.” Un zâmbet mare a traversat faţa lui Rose şi i-a strâns mâna lui Mercy cu emoţie.

Mama ei şi-a şters lacrimile de pe obraji. „Te rog să vii

să mănânci cu noi.” Deborah s-a uitat direct la Mercy, nu la soţul ei, când a făcut cererea.

„Mi-ar face plăcere”, a spus Mercy. „Truman găteşte un curcan. Îl vom aduce împreună cu Kaylie şi plăcintele ei. Am făcut deja planuri cu Pearl pentru desert, dar ne vom întâlni aici în schimb.” Fericirea îi bubuise neaşteptat în stomac, iar un sentiment cald de mulţumire îi umplu membrele şi o făcu să zâmbească. Tatăl ei putea să bombăne cât voia. Ea nu-i va permite să o intimideze şi să o îndepărteze de familia ei.

Cred că sărbătoarea chiar înseamnă ceva pentru mine.

Mercy a răsuflat adânc când au ajuns la SUV-ul lui Truman din curtea părinţilor ei.

„Tatăl tău ştia adevărul despre moartea unchiului tău Aaron”, a afirmat Truman. A tras-o înspre el, iar ea şi-a sprijinit o clipă capul pe umărul lui.

„Am văzut asta”, a spus ea. „Cum poţi să ascunzi un asemenea secret de soţia ta timp de decenii?”

„Tatăl tău este dur”, a spus Truman. „Are o piele de oţel. Într-un fel îmi aminteşte de tine.”

Ea i-a aruncat o privire în lateral, nefiind sigură dacă acesta era un compliment.

Truman respiră adânc. „M-am speriat de moarte când i-am văzut târându-te în sala de mese aseară.” Şi-a strâns buzele în timp ce-i ţinea privirea.

„Am o piele de oţel, îţi aminteşti?” a glumit ea, nervoasă din cauza intensităţii din privirea lui. „Aş fi fost bine.”

Sprâncenele lui s-au îngustat uşor, iar ochii lui căprui au devenit mortal de serioşi.

Uh-oh.

„Mi-am ţinut gura închisă în lunile în care am fost împreună”, a spus Truman. „Pentru că nu am vrut să te simţi sub presiune, dar când mi-am dat seama aseară că ai putea

muri şi că nu ţi-am spus niciodată că te iubesc, am jurat că voi rezolva asta imediat. Am terminat cu reţinerea.”

Ea nu se putea mişca. *Nu sunt pregătită pentru asta. Te rog, nu acum, Truman...*

„Te iubesc, Mercy Kilpatrick. Te-am iubit aproape din primul moment în care te-am văzut. Am ştiut imediat că eşti cineva care mă va provoca şi mă va excita şi mă va face să mă simt din nou viu. Am fost un idiot să nu-ţi spun mai devreme. Aproape că am aşteptat prea mult. Deci, dacă ai o problemă cu faptul că ţi-am spus că te iubesc, e al naibii de rău. Nu cu mult timp în urmă ţi- am spus că nu este un semn de slăbiciune să te laşi iubit. Iată şansa ta de a-ţi

v 555 asuma cel mai mare risc din viaţa ta şi de a permite iubirii mele să devină o parte din tine. Este permanentă şi necondiţionată. Nu va pleca niciodată.”

I-a ţinut privirea căpruie, simţindu-i cuvintele aşezându-se pe pielea ei şi adânc în oasele ei. *Câtor femei le-ar plăcea să îşi audă bărbatul spunând asta?*

Dar eu sunt îngrozită.

Dar ochii lui întunecaţi îi spuneau că el credea fiecare cuvânt. Nimeni nu era mai sincer decât Truman.

Dar dacă se înşeală? El nu poate vedea viitorul.

„Întoarce-te, Mercy”, a spus el încet. „Te văd fugind.”

Ea îşi coborî privirea şi zări arsura care se vindeca de pe gâtul lui în interiorul gulerului. *Ar fi putut fi ucis în acea zi.*

Ea nu voia să experimenteze vreodată moartea lui. Niciodată. Gândul că- l va pierde o făcea să o doară fiecare celulă din corp. *Am greşit atât de mult.*

Am totul de câştigat şi nimic de pierdut.

Privirea ei s-a întors la a lui. „Şi eu te iubesc.” Cuvintele erau ciudate şi rigide, dar ea ştia că vor veni mai uşor cu practica. „Te rog, nu mă îndepărta niciodată”, a şoptit ea în

timp ce ochii i se umpleau. „Şi nu mă lăsa să te îndepărtez. Asta e ceea ce fac eu, ştii. O fac pentru că nu vreau să fiu rănită.” Vocea ei s-a stins.

El a tras-o aproape. „Niciodată, Mercy. Absolut niciodată. Sunt aici ca să rămân, fie că-ţi place sau nu.

Un sentiment extraordinar de calm a cuprins-o. Unul pe care nu-l mai simţise până atunci.

Îl cred.